

ฉบับ

174

ลัทธिकอมมิวนิสต์

กับ

ประเทศไทย

ห้องขจร
อ
320.532
พ12ล

โดย

พลตำรวจตรี พจน์ เกษะนันท์

ฉบับ

ลัทธิคอมมิวนิสต์ กับ ประเทศไทย

โดย

พลตำรวจตรี พจน์ เกษะนันท์

ผู้บังคับการตำรวจสันติบาล

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ชุดที่ ๔

ศาสตราจารย์ ดร. มวลัย หุะนันท์
มอบให้
สำนักหอสมุดกลาง
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

พระนคร

๒๕๐๗

11 ส.ย. 2529

160152

ลัทธิคอมมิวนิสต์ กับ ประเทศไทย

“ข้าพเจ้าขอให้ทุกฝ่ายสามัคคีสมานฉันท์ ร่วมมือร่วมใจกันให้มาก ช่วยกันปฏิบัติงานของชาติ เพื่อบ้านเมืองอันเป็นที่รักของเราทั้งหลายได้มีความเจริญรุ่งเรือง และเพื่อนำความสมบูรณ์พูนสุขมาสู่ประชาชนชาวไทย ผู้ร่วมชาติยิ่งขึ้นต่อไป”

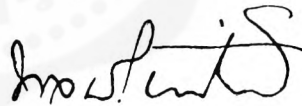
พระบรมราโชวาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวาระดิถีวันเฉลิมพระชนมพรรษา

๕ ธันวาคม ๒๕๐๔

วิทยานิพนธ์เรื่อง “ลัทธิคอมมิวนิสต์กับประเทศไทย” นี้ ได้ประมวลและเขียนขึ้นอย่างเร่งรีบภายในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อความหลักฐานที่อ้างอิงจึงเป็นหลักฐานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาที่ผู้เขียนกำลังเขียนวิทยานิพนธ์อยู่ อีกประการหนึ่งราชการอันเป็นกิจวัตรรับผิดชอบของผู้เขียน ทำให้งานเขียนมีข้อบกพร่อง จึงขอได้โปรดอภัยด้วย โดยเฉพาะในบทที่ ๑๓ ว่าด้วยประเทศไทยนั้นมีกิจกรรมของคอมมิวนิสต์ซึ่งได้เกิดขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของประเทศไทยในระยะต่อมา ไม่ได้ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ แต่ผู้เขียนก็หวังใจว่าคงจะได้มี โอกาสเสริมเติมวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ถึงประสงค์ในโอกาสต่อไป

ถ้าวิทยานิพนธ์นี้จะยังมีประโยชน์อยู่บ้าง ก็ขออุทิศให้แก่ท่านผู้ประสทาวิทยากร ตลอดจนเพื่อนนักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยยังกันราชอาณาจักร ผู้ซึ่งเป็นจักรกลอันสำคัญในการนำประเทศชาติอันเป็นที่รักของเราให้ปลอดพ้นจากภัยคอมมิวนิสต์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต.

พลตำรวจตรี

พ.ศ. ๒๕๐๕

สารบัญ

พระบรมราโชวาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
คำปรารภ

ภาค ๑

คำปรารภของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

๑. บทนำ	๑
๒. ความเป็นมาของลัทธิคอมมิวนิสต์	๕
คาร์ล มาร์กซ	๘
เฟรเดอริช เองเงิลส์	๑๕
—ลัทธิวัตถุนิยมโคยน์นัยแห่งตรรกวิทยา	๑๗
—ลัทธิวัตถุนิยมโคยน์นัยแห่งประวัติศาสตร์	๒๐
—เศรษฐกิจศาสตร์การเมือง	๒๔
—ทฤษฎีว่าด้วยรัฐและการปฏิวัติ	๒๗
เลนิน	๓๓
—การเสริมต่อลัทธิคอมมิวนิสต์โดยเลนิน	๓๗
สตาลิน	๔๐
—การเสริมต่อลัทธิคอมมิวนิสต์โดยสตาลิน	๔๔
ลัทธิคอมมิวนิสต์สมัยครูสชอฟ	๕๐
การประชุมคอมมิวนิสต์สากล	๕๘
๓. หลักมูลฐาน ๑ ประการ	๖๐
ชนชั้นอภิสิทธิ์ คือ ชนชั้นกรรมาชีพ	๖๑
การต่อสู้ระหว่างชนชั้น	๖๓

การถือกรรมสิทธิ์ร่วมในกรณีผลิตกรรม	๖๔
การปฏิบัติ และการใช้กำลัง ความรุนแรง	๖๕
คณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ	๖๖
ความจำเป็นในการขยายตัวของคอมมิวนิสต์	๖๗
สหภาพโซเวียต—กองบัญชาการคอมมิวนิสต์สากล	๖๘
ครูสซอพ	๗๒

๔. ทฤษฎีคอมมิวนิสต์	๗๘
—ในทางการเมือง	๗๘
—ในทางเศรษฐกิจ	๗๙
—ในทางสังคม	๘๐
—ในทางวัฒนธรรม	๘๑

๕. สงครามจิตวิทยาของพวกคอมมิวนิสต์	๘๔
—การโฆษณา	๘๕
—กลวิธีการโฆษณา	๘๗
—การโฆษณาในเอเชีย	๘๘
—การโฆษณาในประเทศไทย	๙๐

๖. กิจกรรมแทรกซึมเพื่อบ่อนทำลาย	๙๖
—กลยุทธ์	๙๘

ภาค ๒

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕

๗. จีน—บุกระส่ำระสาย	๑๐๒
—เมาเซตุง	๑๐๔
—แนวความคิดทางการเมืองของเมาเซตุง	๑๐๖

—ชัยชนะของเมาเซ่ตุง	๑๐๕
—การวางแผนเศรษฐกิจจีนแดง	๑๑๐
—ระบบคอมมูน	๑๑๑

๘. องค์การและกลไกพรรคคอมมิวนิสต์จีน	๑๑๔
—หน้าที่ คุณสมบัติ สมาชิกพรรค	๑๑๔
—องค์การของพรรค	๑๑๕

๙. ระบบการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์	๑๒๓
-----------------------------------	-----

๑๐. นโยบายการต่างประเทศของจีนแดง	๑๔๒
----------------------------------	-----

๑๑. ความสัมพันธ์ทางการเศรษฐกิจระหว่างสหภาพโซเวียต กับจีนแดง	๑๕๓
---	-----

ภาค ๓

เพรอฟ คอมมิวนิสต์ผู้แปรพักตร์

๑๒. การแผ่ขยายของคอมมิวนิสต์ในเอเชียอาคเนย์	๑๘๒
—ความตึงตัวทางการเมือง	๑๘๔
—พม่า	๑๘๗
—ฟิลิปปินส์	๑๘๘
—มลายู	๑๙๐
—อินโดนีเซีย	๑๙๒
อินโดจีน	
—เวียดนาม	๑๙๓
—กัมพูชา	๑๙๗
—ลาว	๑๙๕

๑๓. ประเทศไทย

- ความเป็นมาของพวกคอมมิวนิสต์ไทย ๒๒๕
- กิจกรรมของพวกคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๕ ๒๓๑
- ระยะก่อน ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ๒๓๖
- หลังรัฐประหาร ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ๒๓๖
- เหตุการณ์ภายหลังการปฏิวัติ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ ๒๓๘
- เหตุการณ์ในปัจจุบัน ๒๓๕

๑๔. บทส่งท้าย

๒๔๑

ภาคผนวก

อัญเชิญจากคุสิตสมิต

พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๗๖
พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๗๘
พระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕
พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕

—ข้อวิจารณ์ พ.ร.บ. ฉบับ พ.ศ. ๒๔๙๕

ประมวลกฎหมายอาญา เปรียบเทียบกับ พ.ร.บ. ป้องกันการกระทำอันเป็น
คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕

บรรณานุกรม

ภาค ๑

“ขอให้เลือกคนกล้า เลือกแห่งความรุดหน้า จงเข้มข้น
ร้อนแรงอยู่ในตัวเราเสมอ ทำงาน ก้าวหน้า สร้างความ
วัฒนาถาวร สร้างอนาคตไว้ให้บุตรหลานของเรา อย่าง
เดียวกับที่วีระบุรุษในอดีตได้สร้างไว้ให้แก่เรา ขอให้
ชาติไทยที่รักของเรา จงเจริญมั่นคงดำรงอยู่ชั่วกาลปาวสาน”

คำปราศรัยของ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี
จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์

“..... ในปัจจุบัน สมัยแห่งการหยุดตั้งหลักหมุดไปแล้ว สมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง และท้าทายได้มาสู่เราอีกระหน่ง ในราวอีก ๑๐ ปีข้างหน้า หรืออาจจะชั่วอายุคน ที่เราต้องการความกล้าหาญและความสุขุมมากกว่าสมัยใด ๆ ในประวัติศาสตร์ ปัญหาอันแท้จริงแห่งยุคเราคือ ปัญหาของความเป็นอยู่เป็นตาย ”

เคนเนดี ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ในวันรับเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๐๓ (ค.ศ. ๑๙๖๐)

บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า โลกปัจจุบันนี้แบ่งออกเป็นสองค่าย ค่ายแรกได้แก่ กลุ่มประเทศเสรีประชาธิปไตย ค่ายหลังได้แก่กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ผู้เขียนไม่ประสงค์ ที่จะจัดให้กลุ่มประเทศที่เป็นกลางเป็นอีกค่ายหนึ่ง เพราะทุกประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์ การสหประชาชาติย่อมเข้ากับค่ายฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่มากนัก

ประเทศไทยเป็นประเทศเสรีประชาธิปไตยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย พระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุข รัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายสูงสุดที่วางหลักการบริหารราชการแผ่นดินโดยอาศัยมติประชาชนเป็นใหญ่ คือ “อำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย”

การปกครองในระบอบประชาธิปไตยมิใช่เป็นของที่เกิดขึ้นใหม่ ความจริงเป็นระบอบการปกครองที่มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ ความคิดเห็นในเรื่องประชาธิปไตยมีอยู่ในหนังสือของนักปราชญ์หลายท่านด้วยกัน และที่เคยเป็นหลักการปกครองของประเทศกรีกมาแล้วในสมัยนั้นด้วย แต่เพิ่งได้รับความนับถือและแพร่หลายในประเทศต่าง ๆ เมื่อไม่นานมานี้เอง จากประวัติศาสตร์การปกครองเป็นที่ตระหนักกันดีว่า ทฤษฎีของการปกครองระบอบประชาธิปไตยนี้มีมูลฐานมาจากการขยายตัวในทางความคิดเห็นของมนุษย์ที่ต้องการจะทำลายล้างอำนาจการปกครองที่กดขี่ไม่เป็นธรรม อุดมคติที่สำคัญก็คือ ต้องการความเป็นอิสระเสรี ไม่เป็นทาสของรัฐ หรือตกอยู่ภายใต้อำนาจอันไม่ชอบธรรม ฉะนั้น ในบางรัฐซึ่งมีระบอบการปกครองตรงกันข้ามกับระบอบประชาธิปไตย กล่าวคือเป็นประเทศที่มีการปกครองโดยดีธรรมาธิปไตยเหมือนทาสของรัฐ และปราศจากความอิสระเสรีไม่มีสิทธิมีเสียงในการปกครอง จึงหาใช่เป็นการปกครองระบอบปกครองประชาธิปไตยที่แท้จริงทั้งที่บางรัฐอาจอ้างไม่ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งประเทศภาคีแห่งสหประชาชาติได้ยืนยันตราขึ้นไว้ก็เพื่อ

รับรองสิทธิของมนุษย์ ตามอุดมการณ์ดังกล่าวมาแล้วนั้นเอง หลักความจริงมีอยู่ว่าในการปกครองไม่ว่าจะเป็นระบอบใด ผู้นำประเทศมักจะกล่าวถึงการกระทำเพื่อประโยชน์และความผาสุกของราษฎรเสมอ เมื่อมีหลักอยู่เช่นนี้จึงทำให้เกิดความคิดขึ้นใหม่ในหมู่ประชาชนว่าในเรื่องทุกข์หรือเรื่องสุขของราษฎรนั้น ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าตัวราษฎรเอง ฉะนั้น เรื่องการปกครองจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะให้ราษฎรเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองตนเอง หรืออย่างน้อยก็ให้ราษฎรมีสิทธิมีเสียงในการปกครองด้วย มูลเหตุดังกล่าวนี้แหละทำให้เกิดการปกครองระบอบประชาธิปไตยขึ้นซึ่งเป็นการปกครองที่ดีว่า อำนาจอธิปไตย หรืออำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศนั้น ย่อมเป็นของปวงชนชาวประเทศ แต่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศต่าง ๆ นั้นย่อมมีลักษณะผิดแผกกันไปบ้าง ทั้งนี้ เพราะแต่ละประเทศมีสภาพความเป็นอยู่ไม่เหมือนกัน ประชาธิปไตยของประเทศหนึ่งซึ่งให้ผลดีแก่ประเทศนั้น เมื่อนำไปใช้อีกประเทศหนึ่งอาจไม่ได้รับผลเช่นนั้นก็ได้ ด้วยเหตุนี้ประชาธิปไตยของแต่ละประเทศจึงมีลักษณะของตนเองโดยเฉพาะ แต่ก็มีหลักสำคัญของประชาธิปไตยร่วมกันอยู่ประการหนึ่งคือในการปกครองประเทศชาตินั้นราษฎรมีอำนาจหรือมีสิทธิมีเสียงในการปกครองนั้นด้วย ฉะนั้นในการวางรูปลักษณะการปกครองเพื่อให้ได้ผลดีแก่ประเทศของตน ทุก ๆ ประเทศจึงคำนึงถึงความเหมาะสมต่าง ๆ เช่นเกี่ยวกับฐานะของประเทศ มาตรฐานความเป็นอยู่ การศึกษา วัฒนธรรม ตลอดจนอุปนิสัยใจคอและความรู้เรื่องการปกครองของประชาชนเหล่านั้นเป็นต้น

ส่วนลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ถ้าจะกล่าวตามทฤษฎีของ คาร์ล มาร์กซ ผู้ก่อตั้งลัทธิแล้ว ลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งใช้กันอยู่ในเวลานี้เป็นลัทธิคอมมิวนิสต์ขั้นต่ำ วิธีการปกครองแบบคอมมิวนิสต์นั้น แบ่งเป็นสองขั้น คือ ขั้นต่ำ และ ขั้นสูง ความแตกต่างของสองประการนี้อยู่ที่ผลของการปฏิบัติแต่ที่ว่ายังใช้กฎอันเดียวกัน นั่นคือ “ผู้ที่ไม่ทำงานไม่ต้องกิน” แต่ในการปฏิบัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมแล้ว มีความแตกต่างกันอย่างใหญ่หลวง

ในลัทธิคอมมิวนิสต์ขั้นต่ำ กฎบัญญัติว่า “รัฐจะเอาผลจากคนทุกคนโดยอาศัยความสามารถของเขาเป็นเกณฑ์ แต่ก็จะให้ผลแก่เขาทุกคนโดยเอาผลงานเป็นเกณฑ์เช่นกัน” ฉะนั้นจึงยังมีความแตกต่างระหว่างชนกรรมาชีพที่ทำงานด้วยสมองและด้วยมือ ระหว่างเมืองและหมู่บ้าน ระหว่างกรรมกรและชาวไร่ชาวนา ผู้ทำงานหนักมากและทำดีกว่า ย่อมได้ค่าแรงงานมากกว่า ผู้มีวิชาชีพที่ได้ศึกษาอยู่ในโรงเรียนชั้นสูงอยู่เป็นเวลานานปี ย่อมได้รับค่าจ้างแรงงานมากกว่าคนกวาดถนนหรือกรรมกรธรรมดา

แต่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ชั้นสูง มีความแตกต่างกันมาก ผู้ที่เป็นคอมมิวนิสต์ก็ไม่สามารถที่จะแสดงภาพอันแจ่มแจ้งถึงสภาพของชีวิตภายใต้ลัทธิคอมมิวนิสต์ชั้นสูงได้ตามที่มาร์กซ และ เลนิน ได้ชี้ไว้ และคอมมิวนิสต์ทั่วทุกประเทศก็รู้ดีว่า เป็นสิ่งที่จะเป็นไปได้โดยยาก จะเป็นเวลาหลายชั่วอายุคนที่เกี่ยวที่มนุษยชาติจะบรรลุถึงสมัยที่มนุษย์จะได้ทุกสิ่งที่ตนต้องการ และมนุษยชาติก็ไม่ก่อสงครามซึ่งกันและกัน ไม่ล้างผลาญกันอีก

ลัทธิ คอมมิวนิสต์ชั้นสูงมีกฎว่า “เอาจากทุกคนตามแต่ความสามารถของเขา และให้แก่ทุกคนตามความต้องการของเขา” เมื่อทุกคนได้สิ่งที่เขาต้องการแล้ว ก็ไม่ต้องแย่งออกเป็นชั้น วรรณะ เมื่อนั้นแหละระบบรัฐจะค่อย ๆ หดสั้นไป แล้วพรรคที่ปราศจากชั้นวรรณะก็จะไต่ครองโลก ทฤษฎีนี้ คือคำสอนของมาร์กซ และ เลนินซึ่งคอมมิวนิสต์ทั่วทุกมุมโลกได้พร่ำสอนอยู่และมุ่งหวังจะสอนต่อไปจนกว่าโลกจะกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปหมด

นี่คือหลักใหญ่ทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติของคอมมิวนิสต์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าคอมมิวนิสต์มุ่งทำลายการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งทุกคนหวงแหน เพราะบรรพบุรุษของเราได้สละหยาดโลหิตเพื่อให้ได้มา

ไม่มีข้อความอันใดที่เหมาะสมต่อขบวนการของวิทยานิพนธ์นี้ยิ่งไปกว่าคำปราศรัยของนายพล นายกรัฐมนตรี จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม คกนี้ คำปราศรัยตอนหนึ่งมีอยู่ว่า.....

“ท่านทั้งหลายคงตระหนักดีอยู่แล้วว่า ในระยะเวลาปีเศษที่ล่วงมานี้ สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เฉพาะอย่างยิ่งในราชอาณาจักรลาว และประเทศเวียดนามใต้ได้ประสบกับความยุ่งยาก และผันผวนอย่างใหญ่หลวง สืบเนื่องมาจากการแผ่อิทธิพลของฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งหวังจะครอบครองอาณาบริเวณในภูมิภาคแห่งนี้ให้กว้างขวางออกไปอีก สำหรับประเทศไทยนั้น แม้ว่าจะยังมีได้ถูกรุกรานโดยเบ็ดเตล็ด แต่เราก็ได้รับความกระทบกระเทือนเป็นอย่างมาก กล่าวคือได้มีการแทรกซึมและการย่อนทำลายเพื่อลบล้างชนบะประเพณี และ สถาบันอันมีค่าของชาติไทย เริ่มตั้งแต่พระบรมพุทธรศาสนา พระมหากษัตริย์ และความเป็นอยู่อย่างอิสระเสรีของเรา เหตุการณ์อันเลวร้ายเช่นนี้ รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้นิ่งนอนใจ ได้สอดส่องติดตามอย่างใกล้ชิดตลอดมา เมื่อเหตุการณ์อันเลวร้ายเกิดขึ้น ก็ได้จัดการกำจัดกวาดล้างให้หมดสิ้นไป ในส่วนที่เกี่ยวกับการป้องกันการล่องล้าอาณาเขต รัฐบาลก็ได้ส่งกำลังทหารออกไปควบคุมสถานการณ์ตามชายแดน ตามจุดสำคัญบางแห่ง ซึ่งรัฐบาลได้เคยแถลงให้ทราบทั่วกันแล้ว แต่ถึงกระนั้นสถานการณ์ในประเทศใกล้เคียงก็ยังไม่น่า

ไว้วางใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในประเทศเวียดนามใต้ก็ และในราชอาณาจักรลาว ก็ อาจจะเกิดขึ้นในประเทศไทยเมื่อใดก็ได้ ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องหาทาง ป้องกันไว้แต่เนิ่น ๆ โดยการร่วมมือกับประเทศที่มีเจตนาร่วมกันในด้านที่จะเสริมสร้างสันติภาพ ในภาคนี้ของโลก เพราะเหตุว่า ภัยคุกคามจากภายนอกนั้นหาได้เกิดจากประเทศเดียวไม่ ฉะนั้น ประเทศไทยจึงไม่สามารถจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ จำเป็นจะต้องร่วมมือกับประเทศอื่น ซึ่งมีอุดมการณ์อย่างเดียวกัน”

“เรามาร่วมประชุม.....เพื่อเลือกบุคคลซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่มากไปด้วยความสามารถยิ่งกว่าผู้แข่งขันที่เก่งอยู่แล้วและเหนือกว่านักการเมืองที่ปรองปราด หรือผู้สนับสนุนเสรีนิยมที่ดี หรือผู้สนับสนุนอนุรักษนิยมที่ดี เรากำลังเลือกประมุขของประเทศที่มีอำนาจมากที่สุดในโลก บุรุษซึ่งอาจกล่าวได้ว่าถือไว้ในมือซึ่งอำนาจของความเป็นตายหรือหายนะ ของอิสระภาพหรือความเป็นทาส”

สุนทรพจน์ของ เคนเนดี ประธานาธิบดี สหรัฐอเมริกา ต่อที่ประชุมพรรค เดโมแครต บิลโก สิงหาคม ๒๔๙๙ (ค.ศ. ๑๙๕๖)

ความเป็นมาของลัทธิคอมมิวนิสต์

ลัทธิคอมมิวนิสต์คือระบอบลัทธิและขบวนการหนึ่ง ซึ่งมุ่งสร้างสรรสังคมอันปราศจากการแบ่งชั้นวรรณะ ในสังคมนี้ แรงงานหรือผู้จ้างแห่งผลิตรกรรม วิชากรรมและปริวรรตกรรม จักเป็นสิทธิของชุมชนและระบอบ “รัฐ” อันเป็นเครื่องมือขบขัยบังคับและกดขี่ประชาชนก็จะสูญสลายไป แนวนโยบายของสังคมนี้มีอยู่ว่า “เอายกบุคคลหนึ่ง ตามเกณฑ์ความสามารถของบุคคลนั้น และให้แกบุคคลนั้นตามความต้องการของเขา”

มาร์กซ และ เองเงิลส์ เป็นผู้บัญญัติลัทธิคอมมิวนิสต์ในตอนปลายศตวรรษที่ ๑๙ เลนิน และ สตาลิน เสริมเติมลัทธิ ฯ ในศตวรรษที่ ๒๐ หากจะเรียกกันให้ถูกต้องดั่งแท้แล้ว ก็ต้องเรียกว่า ลัทธิมาร์กซ—เองเงิลส์—เลนิน—สตาลินนิสต์ แต่เราเรียกกันโดยย่อว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์

ลัทธิคอมมิวนิสต์มีคุณค่าในทางศาสนาแก่เหล่าอนุจารีย์ หรือสาวกผู้ติดตามและยังฝังฝักฝักวิชาความเชื่อต่อบุคคลผู้ไร้ศาสนาอีกด้วย ลัทธิ ฯ นี้อ้างว่า มีสาระสำคัญถึงต่อไปนี้ คือ :—

- (๑) ทำให้ชีวิตมีความหมาย
- (๒) มีคำมั่นสัญญาว่าจะตอบแทนผู้ประพฤติชอบ
- (๓) มีคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ และคัมภีร์งานการร้ายผู้แต่งคำภีร์
- (๔) มีอริยสาวก ได้แก่วีรบุรุษแห่งสหภาพโซเวียต
- (๕) มีเหล่าข้าราช อันเป็นเสี้ยนหนามแห่งลัทธิ คือ พวกนายทุน
- (๖) มีองค์การสังฆนายกของคนเพื่อตีความหมายหลักธรรม

เช่นเดียวกับศาสนา ลัทธิคอมมิวนิสต์ เรียกร้องให้เหล่าสาวกปฏิบัติการบางอย่าง เช่น ให้เชื่ออิโมกซ์ธรรม คือ ข้อธรรมคำสั่งสอน ซึ่งสาวกจะพึงต้องน้อมใจเชื่อโดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาหาเหตุผล

ลัทธิคอมมิวนิสต์แท้ที่จริงแล้ว เป็นลัทธิที่ก่อเกิดขึ้นโดยทรรณะความคิดของเมธีปรัชญาตะวันตก มาร์กซ ได้อิยมแนวความคิดของกลุ่มเมธีชาวยุโรป กลุ่มสำคัญอยู่สามกลุ่ม เพื่อปรับให้เข้ากับลัทธิของตน แนวคิดของกลุ่มเมธีเหล่านี้ คือ:—

(๑) ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา (Dialectical Materialism) ถือเอาเฮลเกิลส์ เป็นหลัก

(๒) เศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy) เอาหลักของ อาคม สมิท และ ริคาร์โด

(๓) ทฤษฎีว่าด้วยรัฐและการปฏิวัติ (Theory of state and revolution) ถือตามแบบสงครามปฏิวัติฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๒ (ค.ศ. ๑๗๘๙) เป็นหลัก

จุดมุ่งหมายของคอมมิวนิสต์นั้น ไม่เพียงแต่ต้องการอำนาจอิทธิพลในโลกเท่านั้น แต่คอมมิวนิสต์จะต้องครองโลกให้ได้ด้วย เพราะในหลักมูลฐาน ๗ ประการของลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น มีประการหนึ่งที่กำหนดให้คอมมิวนิสต์ทั้งหลายต้องพยายามปฏิบัติการต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำให้ทุกประเทศในโลกไม่ว่าจะเป็นประเทศเล็กประเทศน้อย เป็นคอมมิวนิสต์ทั้งหมด ความสำคัญในข้อนี้จึงหมายความว่า คอมมิวนิสต์ไม่เพียงแต่จะมุ่งครองเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของโลกเท่านั้น แต่คอมมิวนิสต์จะต้องครองโลกทั้งโลก จึงจะบรรลุจุดมุ่งหมายขั้นสมบูรณ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ได้

การที่คอมมิวนิสต์จะต้องทำให้ทุกประเทศเป็นคอมมิวนิสต์ หรือใช้ระบบการบริหารประเทศแบบคอมมิวนิสต์เหมือนกันหมด โดยไม่คำนึงว่าวิธีการที่จะต้องปฏิบัติดำเนินการให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายจะโหดร้ายทารุณ หรือสร้างความเดือดร้อนและสร้าง

วิกฤตการณ์ให้แก่ผู้อื่นที่มีใจคอมมิวนิสต์สักเพียงใดก็ตาม ทั้งนี้ เพราะถ้าหากว่าในโลกนี้ ยังมีระบอบการปกครอง หรือระบอบการบริหารประเทศหลายระบอบแล้ว ประชาชนในแต่ละประเทศก็มีโอกาสที่จะเปรียบเทียบว่า ระบอบหรือลัทธิการปกครองประเทศชาติของตนมีอยู่นั้นเหมือนกับระบอบการปกครองของประเทศอื่นหรือไม่ ดีหรือเลวกว่าอย่างไร หรือมีลักษณะผิดแผกแตกต่างกันอย่างไร เพราะเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ที่จะต้องกันรนไปสู่ความสุขสบายและเป็นอิสระเสรี คอมมิวนิสต์จึงเล็งเห็นว่า ต่อไปข้างหน้าสมควรที่ประเทศใน ๑๐๔ ประเทศที่มีอยู่ในโลกนี้มีประเทศที่ใช้ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์แล้ว ๗๐ ประเทศ แต่ยังมีอีก ๓๐ กว่าประเทศที่ยังไม่ได้ใช้ลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ประชาชนในประเทศที่ใช้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์กับในประเทศที่ใช้ระบอบการปกครองอีกแบบหนึ่ง ก็มีโอกาสดังกล่าวได้เปรียบเทียบว่าชีวิตและความเป็นอยู่ อิสระภาพ เสรีภาพ สิทธิส่วนบุคคลในประเทศของตนกับของเพื่อนมนุษย์ในอีกประเทศหนึ่งนั้นเหมือนกันหรือไม่ เพียงใด หากว่ามีอะไรแตกต่างกัน ประชาชนซึ่งอยู่ในประเทศที่มีชีวิตความเป็นอยู่แร้นแค้น ไม่มีสิทธิเสรีภาพ ก็จะต้องกันรนชวนชวนไปสู่ที่ที่ดีกว่า หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า หากจะเปรียบเทียบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์กับแบบประชาธิปไตยแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า ประชาชนในประเทศที่ใช้ลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ไม่มีสิทธิเสรีภาพทั้งในชีวิตและความเป็นอยู่ ต่างคนต่างก็กันรนที่จะมีสิทธิเสรีภาพเหมือนประชาชนในประเทศที่ใช้การปกครองระบอบประชาธิปไตย เมื่อความรู้สึกของประชาชนเป็นเช่นนั้น ความสงบในประเทศคอมมิวนิสต์ย่อมมีไม่ได้ แต่ถ้าสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกเป็นไปอย่างเดียวกันหมด ไม่มีการเปรียบเทียบกันได้ ประชาชนย่อมไม่คิดที่จะกันรนชวนชวนต่อไปอีก คือ ยอมรับสภาพที่เป็นอยู่โดยคุณณียภาพ

เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นการจำเป็นของ คอมมิวนิสต์ที่จะต้องทำให้ โลกทั้ง โลกหรือว่า ประเทศทุกประเทศในโลกนี้ใช้ลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์เหมือนกันหมด มิฉะนั้น คอมมิวนิสต์ก็ไม่อาจบรรลุถึงจุดหมายปลายทางตามหลักการของคอมมิวนิสต์ คือการทำให้สังคมของมนุษย์เป็นสังคมที่ปราศจากชั้นวรรณะ ทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ได้กำหนดไว้ว่า เมื่อทำให้สังคมของมนุษย์เป็นสังคมที่ปราศจาก ชั้นวรรณะ แล้ว มนุษย์ก็จะรวมกันอยู่เป็นกลุ่มเดียวกัน ไม่มีชาติ หรือไม่มีประเทศ และไม่มีการกันเขตแดนประเทศ เป็นแบบเดียวกันที่มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เหมือนในสมัยพกาฬ ไม่มีอาณาเขตกัน และไม่มีใครเป็นเจ้าของดินนั้นดินนี้ เพราะทุกคนมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในทุกสิ่งทุกอย่าง ทฤษฎีขั้นนี้ของลัทธิคอมมิวนิสต์ จึงมีลักษณะล่อใจต่อใจมนุษย์บางกลุ่ม ซึ่งมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในสภาพ

ความเป็นอยู่ของตน หรือผู้ที่ถูกบีบคั้นในชีวิต ต้องการหาทางออกเท่าที่จะหาได้ บุคคลประเภท
 ดังกล่าวจึงมีความรู้สึกสอเคลิ้มคลั่งกับหลักการนั้น และหลงเชื่อไปว่าทฤษฎีคอมมิวนิสต์เพื่อผ่น
 วาไ้จะอาจเป็นไปได้ หรือนำเอาไปปฏิบัติได้ เมื่อหลงผิดเข้าเป็นสมัครพรรคพวกของคอม
 มิวนิสต์แล้ว กว่าจะรู้ประจักษ์ข้อเท็จจริงได้ ในบางกรณีก็อาจกลบใจได้ทัน แต่บางกรณีก็
 สลายเกินไปที่จะแก้ไขได้ และมีอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังใจเชื่อถือนในลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างฝังจิต
 ฝังใจ เช่นเดียวกับความเชื่อในคำสั่งสอนของพระศาสนาต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เพราะทฤษฎีของลัทธิ
 คอมมิวนิสต์มีลักษณะล่อใจนั่นเอง

หลักการของคอมมิวนิสต์มีลักษณะล่อใจหลายประการ ซึ่งแต่ละประการมักจะ
 สอเคลิ้มคลั่งคลั่งกับความรู้ สึกของบุคคลหลายประเภท แม้กระทั่งปัญญาชนผู้มีความรู้ซึ่งเมื่อ
 เห็นว่าหลักการนั้น ๆ สอเคลิ้มคลั่งกับความรู้สึกของตน ก็ใคร่จะศึกษาลัทธิคอมมิวนิสต์ให้ถ่อง
 แท้ตามวิสัยผู้ที่ใฝ่หาความรู้ใ้ตนเอง เมื่อได้ศึกษาแล้วด้วยมูลเหตุบังเอิญ หรืออาจเนื่องจาก
 ทิษฐิอย่างใดอย่างหนึ่งก็เลยเห็นด้วยกับหลักการนั้น ๆ โดยไม่คิดว่าการปฏิบัติจะสำเร็จได้ตาม
 ทฤษฎีหรือไม่ ลืมคำนึงถึงผลร้ายอันจะมาถึงตนเองและเพื่อนร่วมชาติ สู่ประเทศชาติ ศาสนา
 พระมหากษัตริย์ อันเป็นที่เทอดทูนสักการะแห่งตน แล้วก็พยายามร่วมมือกับคอมมิวนิสต์ใน
 การสร้างสรรความฝันให้เป็นจริงขึ้นมา ในบางกรณีบุคคลประเภทนี้ก็อาจพบความจริงรู้
 ประจักษ์ในภายหลังว่าตนหลงผิด เพราะหวังมากเกินไปที่จะให้ความเพ้อฝันเป็นจริงขึ้นมา
 ให้ได้

ในการที่จะทำให้สังคมของมนุษย์เท่าเทียมกันหมด คือ สังคมที่ไม่มีชาติ ชน
 วรรณะ อย่างที่ผู้สร้างลัทธิคอมมิวนิสต์ได้เพ้อฝันไปเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีมาแล้ว และได้มีผู้เอา
 ทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์มาปฏิบัติในขณะนั้นนั้น จะเห็นได้ว่าหลักการดังกล่าวย่อมบรรลุถึง
 จุดหมายปลายทางไม่ได้ และไม่มีทางจะเป็นไป ได้ด้วย แต่คอมมิวนิสต์ยังถือในความต้องการ
 ที่จะทำให้โลกทั้งโลก หรือทำให้มนุษย์ทั้งโลกกลายเป็นสังคมที่ปราศจากชาติ ชน วรรณะ
 ทั้งนี้ก็เพราะคอมมิวนิสต์ใช้ทฤษฎีของตนเป็นเครื่องล่อใจ โดยเฉพาะชนชั้นกรรมากร ผู้มีอาชีพ
 ทางขายแรงงาน ซึ่งบุคคลประเภทนี้ส่วนมากย่อมนิยมชมชอบการเปลี่ยนแปลงสังคมให้เป็น
 สังคมที่ไม่มีชนวรรณะ จึงเป็นโอกาสของคอมมิวนิสต์ที่จะใช้บุคคลประเภทนี้เป็นบันไดไ้เท้า
 ไปสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติตามหลักการของลัทธิตามจุดหมายแต่ละชั้น เป็นขั้น ๆ ไป

ลักษณะของทฤษฎีที่ล่อใจชนชั้นกรรมากร และล่อใจผู้ที่ถูกทำลายหักล้างจากสังคม
 หรือผู้ที่ประสบความเดือดร้อน เพราะระเบียนสังคมตกอยู่ในความยุ่งยาก ตลอดจนผู้ที่มิชีวิต

ความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้นทั้งหลาย ก็คือผู้สร้างลัทธิคอมมิวนิสต์เห็นว่า ในสังคมของมนุษย์ กรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินโลกทรัพย์ และปัจจัยการผลิต ควรจะเป็นกรรมสิทธิ์ของชุมชน ผู้สร้างลัทธิคอมมิวนิสต์เห็นว่า มนุษย์ไม่ควรมียกรรมสิทธิ์ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นส่วนตัว แม้ อสังหาริมทรัพย์ และเอกสารส่วนบุคคลก็ไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นของรัฐหรือของชุมชน และรัฐหรือชุมชนจะเป็นผู้กำหนดสภาพและความเป็นอยู่ของมนุษย์ภายใต้ลัทธินี้ให้ เป็นไปเพื่อประโยชน์ของสังคมคอมมิวนิสต์เท่านั้น

หลักการดังกล่าวนี้ คาร์ล มาร์กซ (Karl Marx) เป็นผู้คิดขึ้นและกำหนดไว้ตาม แนวความคิดเห็นและความรู้สึกของตัว เมื่อประมาณ ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว ต่อมาคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นศาสนิกษัยจึงรับเอาหลักการนั้นมาปฏิบัติด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ เพื่อให้เหมาะสม กับภาวะการณ์ สถานการณ์ และกาลสมัย ซึ่งสมควรจะไต่ทราบเป็นการประกอบความรู้ โดย เฉพาะ ประการสำคัญที่สุดก็คือ การที่มาร์กซ กล่าวว่า—

“ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ก็คือ ประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้ของชนชั้น (Class-Struggle) ของมวลมนุษย์นั่นเอง และในที่สุดสังคมมนุษย์ชาติจะต้องเปลี่ยนแปลงไปตามประวัติศาสตร์ คือ สังคมของมนุษย์ชาติที่ไม่มีการแบ่งชาติ ชน วรรณะ มนุษย์ทั้งโลกจะอยู่ร่วมกันในสังคมเดียว อุปกรณ์แห่งการผลิตโลกทรัพย์ทั้งมวลจะตกเป็นของส่วนรวม และทุกคน มีกรรมสิทธิ์ร่วมกัน แทนที่จะแบ่งคนออกเป็นชนชั้นคนงานและนายจ้าง ชนชั้นมั่งมีและคนจน ทุก ๆ คนมีส่วนช่วยเหลือในการเสริมสร้างสภาพอยู่ดีกินดีของสังคม และจะได้รับการตอบแทนตามกฎที่ว่า “ทุกคนทำงานตามความสามารถของเขา ทุกคนจะได้ในสิ่งที่เขาต้องการ”

เมื่อมนุษย์เกิดความเชื่อว่า ในที่สุดสังคมมนุษย์ชาติจะต้องเป็นไปตามหลักการนี้ แล้ว มนุษย์ซึ่งมีฐานะเป็นผู้ขายแรงงานก็พยายามดิ้นรนเร่งเร้าที่จะให้เกิดสังคมดังกล่าวขึ้น จะได้ไม่มีคนมั่งมีและคนจน และตัวเองก็จะได้เปลี่ยนสภาพไปเป็นเจ้าของบรรดาโลกทรัพย์ ที่ต้องตกมาเป็นของส่วนรวมด้วย แต่การดิ้นรนที่จะให้เกิดสังคมมนุษย์ดังกล่าวขึ้นนั้น ลำพัง กรรมกรหรือชนชั้นคนจนย่อมกระทำไปเองไม่ได้ จำเป็นต้องอาศัยผู้นำทาง เมื่อมีผู้นำคือ กลุ่มประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์ พยายามที่จะเผยแพร่หลักการดังกล่าวดำเนินการอยู่ตลอดเวลา จึงเป็นโอกาสที่คอมมิวนิสต์จะใช้กรรมกรเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนสังคมของมนุษย์ให้เป็นสังคมคอมมิวนิสต์ ตามที่ผู้ให้หลักการได้กำหนดไว้

สำหรับข้อคิดในทฤษฎีของคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับการเลิกล้มการแบ่งชั้น วรรณะของสังคมนั้น ควรจะไต่ทราบชีวิตประวัติโดยสังเขปของคาร์ล มาร์กซ ผู้สร้างลัทธิและลักษณะนิสัยตลอดจนสภาพของทวีปยุโรปเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีเศษมาแล้ว อันเป็นสถานการณ์สิ่งแวดล้อม ชีวิตความเป็นอยู่ของคาร์ล มาร์กซ ในขณะนั้น มาร์กซ เป็นบุคคลที่มีความนึกคติวิปริตยุ่งเหยิงสับสนผิดธรรมดา ชีวิตประวัติของมาร์กซ ตั้งแต่เกิดมาจนสิ้นชีวิตเต็มไปด้วยความยุ่งยากอันเกิดจากความคิดเห็นแย้งกั้วหน้าเกินไปของมาร์กซนั่นเอง

คาร์ล มาร์กซ

คาร์ล มาร์กซ (Karl Marx) เกิดเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๘๑๘ (พ.ศ. ๒๓๖๑) ที่เมืองแทรฟวร์ (Trevre) ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น ตรือเอ (Trier) ในประเทศเยอรมันนี ภาคตะวันตก บิดาเป็นผู้มีสายโลหิตมาจากครอบครัวยิวชั้นกลาง ซึ่งนับถือคริสต์ศาสนา นิกายโปรเทสแตนต์ อย่างเคร่งครัด เป็นผู้มีอาชีพในทางทนายความ เมื่อเด็ก ๆ คาร์ลมาร์กซ ได้ศึกษาในเมืองแทรฟวร์หรือตรือเอ บิดาของเขามุ่งหมายจะให้คาร์ลมาร์กซมีอาชีพในทางเป็นครู หรือในทางการบัญชี คาร์ลมาร์กซ ได้เรียนจนจบชั้นเตรียมแล้วจึงเดินทางไปเรียนต่อที่เมืองบอนน์

คาร์ลมาร์กซ เป็นเด็กที่มีหัวปราดเปรื่องมาก แต่เป็นคนมีความคิดความเห็น ฟุ้งสร้านรุนแรง หัวคอรันไม่ลงคน แม้แต่ครูบาอาจารย์ของคาร์ลมาร์กซเองก็เอือมระอา เมื่อจบการศึกษาที่เมืองบอนน์แล้วได้ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยในเบอร์ลิน

เพราะเหตุที่เป็นคนหัวคอรัน มีหัวคิดรุนแรงและไม่ลงคน ประกอบกับในสมัยนั้นบรรดาเจ้าผู้ครองประเทศเยอรมันมีความหวาดระแวงในอันเกิดจากความคิดที่ฟุ้งสร้านในทางการเมืองของประชากร อันได้รัับตัวอย่างมาจากการปฏิวัติครั้งใหญ่ในฝรั่งเศส เมื่อปี ๑๗๘๘ (พ.ศ. ๒๓๓๒) เจตน์เจ้านองเดิมของบิดาคาร์ลมาร์กซ ที่มุ่งหมายจะให้ลูกชายได้มีอาชีพในทางเป็นครูในมหาวิทยาลัยหรือในทางบัญชีจึงล้มเหลวลง คาร์ลมาร์กซต้องออกจากมหาวิทยาลัยเสียกลางคันและหันเข้าหาอาชีพทางหนังสือพิมพ์ซึ่งมีหัวในทางนี้ เขียนบทความแสดงความคิดเห็นทางการเมืองโจมตีรัฐบาลอย่างสนุกสนาน ตามเสรีภาพที่มีอยู่

ระหว่างที่คาร์ลมาร์กซศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเบอร์ลิน ระยะเวลาที่กำลังเป็นยุคแห่งการค้นคว้าในความสำนึกทางก้าวหน้าโดยทั่วไป นักศึกษาทั้งหลายได้จับกลุ่มจัดตั้งชุมนุม นักศึกษาตามความศรัทธาของตน บางกลุ่มมีจิตใจเฝือกเฝือกไปในทางปฏิวัติสิ่งต่าง ๆ ให้รุดหน้า

อันว่าทฤษฎีของนักปราชญ์ชาวเยอรมันผู้หนึ่งชื่อ (Hegel) หรือเรียกเต็ม ๆ ว่า วิลเฮม ฟรีดริช ฮีเกิล (Wilhelm Friedrich Hegel) ชาตะเมื่อปี ค.ศ. ๑๗๗๐ (พ.ศ. ๒๓๑๓) มรณะเมื่อ ค.ศ. ๑๘๓๑ (พ.ศ. ๒๓๗๔) นั้นกำลังเป็นที่จับจิกจับใจบรรดากลุ่มนักศึกษายุคใหม่ไป เฮเกิลผู้นี้ได้วางทฤษฎีทางปรัชญาของเขาขึ้นไว้หลายประการ แต่ที่สำคัญยิ่งก็คือ ทฤษฎีวัตถุนิยมตามนัยแห่งตรรกวิทยา (Dialectical Materialism) ซึ่งสอนว่า มโนคติแต่ละรายย่อมจะมีมโนคติตรงกันข้ามประจำอยู่ และเนื่องจากการขัดแย้งกันเป็นคู่ ๆ นี้เอง จึงทำให้เกิดมโนคตินายใหม่ที่ดีเลิศกว่ามโนคติเดิม คาร์ล มาร์กซ ซึ่งมีศรัทธาเข้าร่วมกลุ่มกับนักศึกษากลุ่มนี้คือ อนุจารย์ฝ่ายซ้ายของเฮเกิล (Left Hegelians) ได้นำเอาทฤษฎีอันลึกล้ำนี้ไปอนุมาณกับสังคมมนุษย์ เลยพลอยให้เชื่อไปว่ามนุษย์จะเจริญก้าวหน้าได้ก็หลังจากได้ผ่านการต่อสู้ชัยเคียดขัดแย้งกันมาแล้วเท่านั้น ในระยะนี้เองที่ คาร์ล มาร์กซ ได้รู้จักกับนักศึกษามือสมัครเล่นคนหนึ่ง เป็นลูกคหบดีที่มีโรงงานทอผ้าอยู่ทั้งในเยอรมันนีและในอังกฤษ นักศึกษาชื่อ เฟรดริช เองเงิลส์ (Fredrich Engels) เป็นคนเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง ซึ่งคบกันอย่างมิตรแท้ และร่วมงานสร้างทฤษฎีแห่งลัทธิมาร์กซีสต์ (Marxism) กันตลอดมา

มีข้อที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับทฤษฎีของ คาร์ล มาร์กซ ก็คือ ก่อนที่ เขาจะถูก ออกจากมหาวิทยาลัย เขาได้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ไว้เรื่องหนึ่ง ชื่อ “The Difference Between The Natural Philosophy of Democritus And Epicurus” ซึ่งทำให้นักศึกษาชีวประวัติของ คาร์ล มาร์กซ ในชั้นหลังวิจารณ์ว่า ขณะนั้น คาร์ล มาร์กซ เองก็ยังเป็นผู้เลื่อมใสอยู่กับคติข้างฝ่ายจิตนิยมอยู่อย่างหนักแน่น และยังมีได้มีความเลื่อมใสในทางลัทธิฝ่ายวัตถุนิยมเลย

เมื่อ คาร์ล มาร์กซ ต้องถูกออกจากมหาวิทยาลัยในปี ค.ศ. ๑๘๔๑ (พ.ศ. ๒๓๘๔) นั้น เป็นที่ปรากฏว่าบรรดานักการเมืองและนักศึกษายุคใหม่ที่มีความคิดฝ่ายก้าวหน้าทั้งหลายต่างกำลังตกอยู่ในมรสุมทางการเมืองอย่างร้ายแรง คาร์ล มาร์กซ ได้หันเข้าหาอาชีพนักหนังสือพิมพ์ที่เขาถนัดมือ ซึ่งต่อมาเขาได้รับตำแหน่งบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ Rheinische Zeitung ออก ณ เมือง โคโลญ กล่าวกันว่า หนังสือพิมพ์ฉบับนี้มีเข็มค้อนข้างจะรุนแรงและเป็นพวกหัวก้าวหน้าที่เผด็จาน แต่เข็มค้อนจะรุนแรงไม่ถึงใจมาร์กซ ฉะนั้น เมื่อเขาได้เป็นบรรณาธิการจึงทำให้บทความในหน้าหนังสือพิมพ์ของเขาเข้มข้นขึ้นไปอีกจนไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในปี ค.ศ. ๑๘๔๔ (พ.ศ. ๒๓๘๗) ทางกาารจึงสั่งปิดหนังสือพิมพ์

ควรประทับใจความรู้ไว้ อีกด้วยว่า คาร์ล มาร์กซ มิใช่คนประเภทอยู่เฉย เป็นคนสนใจต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา ความเปลี่ยนแปลงในพรรคของ คาร์ล มาร์กซ ได้เปลี่ยนแปลงมาข้างวัฏนิยมอยู่เรื่อย ๆ เขายิ่งศึกษามากขึ้นก็ได้พบความไม่พึงพอใจต่อทฤษฎีทางจิตนิยม และศึกษาก้าวหน้าไปสู่ปรัชญาว่าด้วยมนุษยธรรมของฟอยเออบัค (Feuerbach) แล้วเลยศึกษาไปตามการค้นคว้าของเขา คือ การค้นคว้าทางจิตนิยม

หลังจากหนังสือพิมพ์ Rheinische Zeitung ถูกปิด เขาจึงเดินทางไปปารีสในปี ค.ศ. ๑๘๔๔ (พ.ศ. ๒๓๘๗) นั้นเอง เพื่อศึกษาลัทธิโซเชี่ยลลิสม์ ขึ้นแรกตั้งใจจะไม่กลับไปเยอรมนีอีก แต่นิสัยของเขาเมื่อมอดจะเข้าไปมีส่วนพัวพันกับการเขียนบทความและเรื่องการเมืองไม่ได้ ในประวัติศาสตร์ระบุว่า เพราะได้เข้าไปมีส่วนพัวพันกันด้วยกับขบวนการปฏิวัติฝรั่งเศส คือได้เข้าไปพัวพันทั้งในทางหลักการและทางปฏิบัติดำเนินงาน เขาเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์เรียกร้องให้คณะชนกรรมมาชีพต่อต้านฝ่ายเจ้าหน้าที่อย่างไม่ลดละ ไม่ต้องสงสัยว่าในที่สุดเขาก็ถูกรัฐบาลปรัสเซียในขณะนั้นตามไปฝรั่งเศส โดยขอร้องให้รัฐบาลฝรั่งเศสจัดการเนรเทศเขาออกไปจากปารีส ในปี ค.ศ. ๑๘๔๕ (พ.ศ. ๒๓๘๘) ซึ่งขณะนั้นอายุมาร์กซได้ ๒๗ ปีแล้ว

คาร์ล มาร์กซ ได้เลือกเอากรุงบรัสเซลล์ ประเทศเบลเยียมเป็นแหล่งพำนัก ณ ที่นั้นเขาได้พบกัมมิตร์สนิทของเขา คือ เฟรเดริก เองเงิลส์ ติดตามมาหา ทั้งสองคนได้ร่วมงานกันต่อไป ได้คลุกเคล้ากับกลุ่มกรรมกร ซึ่งมีความคิดเห็นในทำนองคอมมิวนิสต์ และได้ร่วมกันจัดทำ “สันนิบาตแห่งผู้รักความเป็นธรรม” ต่อมาสันนิบาตนี้เปลี่ยนนามใหม่เรียกว่า “สันนิบาตแห่งคอมมิวนิสต์”

ในปลายปี ค.ศ. ๑๘๔๗ (พ.ศ. ๒๓๙๐) มาร์กซ และสหายนสนิท เองเงิลส์ ได้ร่วมกันเขียนเค้าโครง **ธรรมนูญแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ (Communist Manifesto)** ซึ่งบางคนจะเรียกเป็นภาษาไทยว่า “**สันนิบาตคอมมิวนิสต์**” บ้าง “**ประกาศแถลงของคอมมิวนิสต์**” บ้าง “**แถลงการณ์ของคอมมิวนิสต์**” (Manifesto Of The Communist Party) อะไรก็ช่างเถอะ จำไว้ว่าในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Communist Manifesto ก็แล้วกัน ธรรมนูญแห่งพรรคคอมมิวนิสต์นี้ได้นำออกตีพิมพ์เผยแพร่ในเมื่อเขามีอายุ ๒๕ ปี คือในตอนต้นปี ค.ศ. ๑๘๔๘ (พ.ศ. ๒๓๙๑) พอพิมพ์ออกแล้วต่อมาประมาณ ๒-๓ เดือนก็เกิดการปฏิวัติวุ่นวายขึ้นทั้งในฝรั่งเศสและเยอรมนี รัฐบาลเบลเยียมหวาดว่ามาร์กซ เป็นตัวการสำคัญแห่งการปฏิวัติครั้งนี้ จึงทำการเนรเทศออกไปเสียนอกประเทศ มาร์กซถือโอกาส

เดินทางกลับเข้าไปในเยอรมันนี และดำเนินการยยงด้วยการเขียนบทความต่าง ๆ ให้มีการ
 จักรวรรดิขึ้นต่อต้านฝ่ายปกครอง และถูกจับตัวขึ้นศาลในข้อหาซบถ แต่ศาลยกฟ้อง ทางบ้าน
 เมืองจึงเนรเทศออกจากเยอรมันนี เขาเดินทางกลับไปปารีสขณะหนึ่ง แล้วก็เดินทางต่อไปยัง
 กรุงลอนดอน ในปี ค.ศ. ๑๘๔๕ (พ.ศ. ๒๓๘๘) เพื่อเป็นแหล่งพำนักลับและมารักช
 ต้องหาเลี้ยงชีพด้วยการทำงานหนัก เขียนหนังสือและสร้างตำราประวัติศาสตร์อยู่ในอังกฤษ
 ทรายเท่าชีวิตวาย ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ค.ศ. ๑๘๘๓ (พ.ศ. ๒๔๒๖) คำนวณอายุได้
 ๖๕ ปี หรือถ้าจะคิดให้ละเอียดก็เท่ากับ ๖๔ ปี ๑๐ เดือน ๕ วัน นี่ก็แสดงให้เห็นอย่างหนึ่ง
 ว่า อันติคนแตนอังกฤษนั้นเป็นแหล่งที่ให้เสรีภาพอันสมบูรณ์ต่อผู้ลี้ภัยทางการเมือง หรือพูด
 อีกทีหนึ่งก็ทำให้เสรีภาพอย่างสมบูรณ์แก่นักการเมืองทุกค่ายทุกพรรค

มารักช ประสบความลำบากยากแค้นชั่วชีวิต เพราะทั้งตัวเขาเองและภรรยา
 ต้องมีชีวิตอันลำเค็ญ อดคัต แร้นแค้น มีบุตรทั้งหมด ๖ คน แต่ก็ตายเสีย ๓ คน ซึ่งทั้งนี้
 ยังความเศร้าสลดแก่เขาอย่างมากมาย ยิ่งทำให้เขาเป็นคนเกลียดสังคมนักขึ้น

งานหนังสือของคาร์ลมารักชนั้น มีทั้งงานเขียนของเขาเอง และงานเขียนร่วมกับ
 เองเกลส์เป็นจำนวนมากมาย เพื่อความเข้าใจในการวิเคราะห์ จึงขอระบุงานหนังสือบางเล่ม
 ขึ้นมากล่าว คือ:—

๑. The Holy Family

๒. The German Ideology

ทั้งสองเล่มนี้เป็นงานที่มารักช และ เองเกลส์ ได้ร่วมกันเขียนวิพากษ์วิจารณ์
 ปรัชญาของ Hegel, Feuerbach

๓. Poverty of Philosophy เป็นงานที่มารักชเขียนเอง เพื่อวิจารณ์ปรัชญาของ
 ปрудоทง (Proudhon)

๔. The Communist Manifesto เป็นงานของมารักชกับเองเกลส์ร่วมกันเขียน
 นับเป็นงานชิ้นเด่นที่สุดชิ้นหนึ่งของเขา มีลักษณะเป็นทำนองประกาศแถลงหรือธรรมเนียม
 ปลุกปั่นให้ชนกรรมาชีพก่อการกระต้างกระเถืองและตำรัฐบาล เช่น วรรคสุดท้ายที่มารักช
 สรุปเรื่องทั้งหมดที่เขาพูดมาก่อนว่า “คอมมิวนิสต์เกลียดที่จะบีบบังคับเห็นและความมั่ง
 หมายของเขา” เขาประกาศโดยเปิดเผยว่า วัตถุประสงค์ของเขาอาจสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ด้วย
 การล้มล้างการปกครองทางสังคมที่มีอยู่ทั้งหมดด้วยการใช้กำลัง “จงปล่อยให้ชนชั้นปกครอง
 ทั่วสิ้นด้วยความหวาดกลัวต่อการปฏิวัติคอมมิวนิสต์ ชนชั้นกรรมาชีพไม่มีอะไรจะสูญเสีย

นอกจากโชครวนที่ผูกมัดตัวเขา มีโลกให้เขาเอาชนะ กรรมกรนานาชาติทั้งหลายจะมา
ร่วมกันเถิก ”

ในธรรมเนียมคอมมิวนิสต์ คาร์ล มาร์กซ ได้นำเอาทฤษฎีความคิดทางวัตถุนิยมใน
ทางประวัติศาสตร์ (Materialist Conception of History) มาประยุกต์กับการขบเคี้ยวซึ่งชัย
ทั้งในค่านิยมและเศรษฐกิจแห่งศตวรรษที่ ๑๙ (พุทธศตวรรษที่ ๒๔)

จากงานหนังสือของคาร์ล มาร์กซ จะเห็นได้ว่าพื้นฐานของเขาน่าจะเป็น ผู้พยา-
กรณ์การเกิด การปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพมากกว่าที่จะปฏิวัติเสียเอง กล่าวโดยทั่วไปแล้ว
บทความทุกเรื่องของเขาเป็นบทความที่เขียนขึ้นอย่างเข้าใจยาก และใช้ภาษาสูง ลำพังเนื้อ
เรื่องก็ยากพออยู่แล้ว เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวแก่นามธรรมอันลึกลับยากแก่การเข้าใจ ชั่วครู่
ลำดับภาพพิศดารสลับซับซ้อนถึงขนาดจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง ก็แต่ผู้ที่มีความรู้และแนวความคิด
เชิงปรัชญา จิตของมาร์กซหนักไปในฝ่ายนามธรรม ช่างวิจารณ์และเชื่อก็คือในตนเองอย่าง
แรงกล้า เขามีจิตมุ่งมั่นในอันที่จะชำแรกแทรกซึมปรากฏรูปของสิ่งต่าง ๆ เพื่อค้นคว้าสัจ-
ภาวะ ซึ่งเขาเข้าใจเป็นเสมือนรากฐานรองรับปรากฏรูปนั้น ๆ อยู่ และมีสันดานบรรยายความ
คิดเห็นของตนในทางวิพากษ์ วิวิจารณ์คติลัทธิทั้งหลาย เขาต้องการจะให้ความไม่เป็นธรรม
แห่งสังคมได้สูญสิ้นไป

๕. The Eighteen Brumaire of Louis Bonaparte ขณะที่เขาโฆษณาธรรม-
นูญแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ (Communist Manifesto) ออกนี้ เขายังพำนักอยู่ในเบลเยียม
พอพิมพ์ออกแล้ว มิชานักในฝรั่งเศสก็เต็มไปด้วยความวุ่นวายทางการเมือง และในปี ค.ศ.
๑๘๕๑ (พ.ศ. ๒๓๙๔) ระบอบกษัตริย์ ได้หวนกลับมาสู่ฝรั่งเศสอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งมาร์กซเห็น
ว่าเหตุการณ์เช่นนี้ควรจะเป็นบทเรียนแก่ประชาชน เขาจึงเขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งเป็นสรุป
ผลของการปฏิวัติ เท่าที่ปรากฏระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๔๘ — ค.ศ. ๑๘๕๑ (พ.ศ. ๒๓๙๑ —
พ.ศ. ๒๓๙๔) ชื่อ The Eighteen Brumaire of Louis Bonaparte

๖. Critique Of Political Economy ซึ่งพิมพ์โฆษณาในปี ค.ศ. ๑๘๕๙
(พ.ศ. ๒๔๐๒) เป็นหนังสือที่ได้อธิบายปรัชญาอันเป็นรากฐานแห่งความคิดและเป็นรากฐาน
แห่งการวิจารณ์ของเศรษฐกิจซึ่งเป็นที่ยึดถือกันอยู่ทั่วไป ทั้งเป็นรากฐานแห่งความอดสาหัส
ในการเสริมสร้างระบบเศรษฐกิจ หนังสือ Critique of Political Economy เป็นเหมือนหนังสือ
ลือลือลาม้นำไปสู่หนังสือ Capital

๗. Capital หรือ Das Kapital คาร์ลมาร์กซ์ได้ทุ่มเทเวลาไปในการเขียนหนังสือ Das Kapital อย่างมาก อันจัดได้ว่าเป็นหนังสือคัมภีร์เล่มสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา

มาร์กซ์ ได้จัดพิมพ์ตอนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ออกพิมพ์โฆษณาในปี ค.ศ. ๑๘๖๗ (พ.ศ. ๒๔๑๐) ซึ่งขณะนั้นเขามีอายุ ๔๕ ปี และตอนต่อไปมีต้นจะออกโฆษณา เขาก็สิ้นชีวิตเสียก่อน คงทิ้งไว้แต่บันทึกการค้นคว้า ซึ่งเองเกลส์ สหายสนิทของเขาได้จัดพิมพ์และทำต่อไปอีก ๒ ตอน แต่ก็ทอดทิ้งเวลามาช้านานมิใช่น้อย คือจากอายุ ๔๕ ปี ถึงอายุ ๖๕ ปี หนังสือ Das Kapital นี้เป็นหนังสือที่ยาก คือ จะเข้าใจแจ่มแจ้งก็แต่ผู้ที่มีความรู้ในลัทธิเศรษฐกิจและแนวคิดเชิงปรัชญา ซึ่งเป็นที่นิยมกันในสมัยที่เขาเขียนหนังสือเล่มนี้ นอกจากนั้นยังได้กล่าวแล้วว่า มาร์กซ์ เป็นผู้หนักในนามธรรมและเป็นคนช่างวิจารณ์ ฉะนั้น ไม่ต้องสงสัยว่า หนังสือ Das Kapital จะคลุกเคล้าไปด้วยสูตรทางสังคมเศรษฐศาสตร์ และตรรกวิทยาารวมกัน

ในหนังสือ Capital นี้ คาร์ลมาร์กซ์ ได้อธิบายถึงทุนอันแส หลัมูล และความเสื่อมของระบบนายทุน อันเนื่องมาจากปัจจัยในความในสัมพันธ์ระหว่างคนกับอาชีพเปลี่ยนแปลงไป อุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในยุโรปได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้นายทุนเกิดการแข่งขันกันและชนชั้นกรรมาชีพถูกกดขี่บีบคั้นหนักขึ้น สภาพของคนงานตามโรงงานต่าง ๆ เป็นไปอย่างอนาถ และคนงานถูกบังคับให้เพิ่มชั่วโมงทำงานอย่างเกินขอบเขต ยิ่งกว่านั้นทั้งสตรีและเด็กเล็ก ๆ ก็ต้องทำงานหนักโดยขาดสุขภาพ และอนามัย ทฤษฎีซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือนี้ ได้อธิบายอยู่ในลัทธิเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy) แล้ว

มาร์กซ์ เป็นบุคคลที่ควรกล่าวถึงก็เพราะน้อยคนนักที่จะมีอิทธิพลในประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติเพียงเขา เหล่านักรบี่ของเขาบอกว่า คาร์ลมาร์กซ์ คือบิดาจิตคนแรกในทางระบบสังคมนิยม ที่ทำให้ลัทธิสังคมนิยมหลุดพ้นมาจากแบบความเพ้อฝัน คือเป็นผลลัพธ์ลัทธิสังคมนิยมออกมาจากแบบยูโทเปีย เป็นแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Socialism) แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ในชั้นปลายแห่งชีวิต กลับแสดงทรรศนะที่เลือนลอบขัดกับทรรศนะเดิมที่ตนเขียนไว้ เช่นกล่าวว่าในบางประเทศ เช่น อังกฤษ อาจจะเปลี่ยน ระบอบการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ได้โดยสันติ คือ ค่อยเป็นค่อยไป อย่างสงบโดยไม่ต้องใช้วิธีปฏิวัติอย่างนองเลือด และก็ยังไปกว่านั้น ที่ย่ำจมิวาทนะของมาร์กซ์กลับกล่าวว่า “ขอบคุณพระเจ้าเป็นเจ้าแท้ ๆ ที่ข้าพเจ้ามิใช่เป็นพวกมาร์กซ์ซิสต์” (Thank God I'm Not a Marxist)

น่าสังเกตว่า งานของมาร์กซ ได้รับความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากเองเกลส์เสมอ ชีวิตของมาร์กซเป็นชีวิตที่ระเหว่ร้อน ไม่มีโอกาสตั้งหลักแหล่งที่ใดได้แน่นอนนาน ๆ ทั้งนี้ก็เพราะการถูกเนรเทศและความยากจนทำให้เขาไม่สามารถจะตั้งหลักฐานได้ บ้านที่พำนักต้องโยกย้ายบ่อย ๆ ค่าเช่าบ้านไม่มีจะชำระ ลูกเมียพลอยลำบากอดอยากไปด้วย ทั้งได้กล่าวไว้ตอนต้นแล้วว่า ลูกต้องตายเสียแต่เล็กถึงสามคนในลูกทั้งหมดหกคน ทำให้เขายังมองสังคมไปในแง่ของความชิงชัง แม่เองเกลส์จะไ้พยายามจุนเจืออยู่บ้างก็หาเป็นการเพียงพอไม่ ชีวิตของเขาได้ไปสู่สุดขีดความยากจนต่อไป เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๘๘๓ (พ.ศ. ๒๔๒๖) ศพได้ประภิชฐาน ณ สุสานชាយเกต กรุงลอนดอนจนทุกวันนี้

เฟรเดริช เองเกลส์ (Fredrich Engels)

เฟรเดริช เองเกลส์ หรือถ้าจะเรียกเป็นสำเนียงอังกฤษว่า เฟรเดริก เองเกลส์ (Frederic Engels) เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๘๒๐ (พ.ศ. ๒๓๖๓) ที่เมืองบาร์เมน (Barmen) ในประเทศเยอรมันนี เป็นบุตรชายของคหบดีที่ค่อนข้างจะมีฐานะหนึ่ง ซึ่งมีโรงงานผลิตผ้าในจังหวัดนี้ เฟรเดริช เองเกลส์ เป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งที่มีอิทธิพลแห่งมันสมองและงานของเขาประวัติศาสตร์แห่งมนุษยศาสตร์จารึกไว้ สภาวแห่งคอมมิวนิสต์เรียกเขาว่า “ปรมาจารย์” เสมอด้วยคาร์ลมาร์กซ เพราะเขาเป็นสหายสนิทที่ช่วยเหลือมาร์กซทั้งในงานเขียนและส่วนตัว

เมื่อเด็ก เองเกลส์ ได้เข้ารับการศึกษานในจังหวัดบาร์เมน ครั้นสำเร็จแล้วได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยในเบอร์ลิน และก็เช่นเดียวกับมาร์กซ ขณะนั้นกำลังเป็นยุคแห่งการค้นคว้าในความลึกลับทางก้าวหน้าโดยทั่วไป นักศึกษาทั้งหลายได้จับกลุ่มตั้งชุมนุมกันศึกษาตามความศรัทธาของตน เองเกลส์เป็นผู้ที่คลั่งไคล้ในทฤษฎีทางปรัชญาของ เฮเกิล นักปราชญ์ชาวเยอรมันด้วยคนหนึ่ง และรวมอยู่ในกลุ่มอนุจารวิสัยฝ่ายซ้ายของเฮเกิล (Left Hegelians) ซึ่งขณะนั้นเขามีอายุ ๒๑ ปี เรื่องราวที่เกี่ยวกับทฤษฎีของเฮเกิล กล่าวไว้ในตอนลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา (Dialectical Materialism)

เองเกลส์ เป็นบุคคลหนึ่งที่หัวปรากเปรี๊ยะ เริ่มเขียนหนังสือออกตีพิมพ์โฆษณาตั้งแต่อายุ ๒๒ ปี และดำเนินการค้นคว้าทฤษฎีแห่งลัทธิสังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Socialism) ได้อย่างรวดเร็วปราศจากการลังเล

เฮงเกิลส์ เป็นคนสนใจในการเรียนและค้นคว้าเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของชนชั้นกรรมากร ซึ่งได้เกิดเป็นปัญหาในทางสังคมมนุษย์นับตั้งแต่ได้มีการปฏิวัติทางอุตสาหกรรมในยุโรป (ต้นศตวรรษที่ ๑๙) เป็นต้นมา นับว่าการค้นคว้านี้ยังให้เกิดประโยชน์อย่างมากในการสร้างลัทธิมาร์กซ์ขึ้น ถึงกับคาร์ล มาร์กซยอมรับยกย่องของเฮงเกิลส์ว่า “ทฤษฎีของเรา”

เมื่ออายุ ๒๒ ปี คือประมาณปี ค.ศ. ๑๘๔๒ (พ.ศ. ๒๓๘๕) เฮงเกิลส์ได้เขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อ Schelling and Revelation เป็นการโจมตีปรัชญาของเชลลิง ที่กล่าวเกี่ยวกับอภิปรัชญาธรรมในคริสต์ศาสนา ทั้งนี้ทำให้เข้าใจได้ว่าเฮงเกิลส์มิได้มีศรัทธาในศาสนาและปราศจากความเลื่อมใสในตัวเชลลิง

เฮงเกิลส์ สนใจในการค้นคว้าลัทธิและชอยซ์เขียน ดังนั้นเมื่อออกจากการศึกษาจึงหันมาอาชีพในทางหนังสือพิมพ์ โดยสมัครเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ จริงที่เดียวเขาเป็นนักข่าวที่ชาญฉลาด ความสัมพันธ์ในระหว่างเขากับมาร์กซ์ที่มีอยู่ต่อกันสมัยร่วมกลุ่มอนุจารีย์ฝ่ายซ้ายของเฮเกล (Left Hegelians) จึงได้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นในเมื่อออกมาประกอบอาชีพแนวเดียวกัน ต่างคนต่างมีใจในทรรคนะและอุดมคติที่ตรงกัน

ดังได้กล่าวแล้วว่า เฮงเกิลส์ ได้ดำเนินการค้นคว้าทฤษฎีแห่งลัทธิสังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Socialism) ได้อย่างรวดเร็วปราศจากลังเล เมื่อคนทั้งสองได้คลุกคลีเป็นมิตรรักกันเช่นนี้ จึงไม่ต้องใช้เวลาามากสำหรับจะถึงคนที่มีความโน้มเอียงอย่างมาร์กซ์ให้เข้าใจระบบสังคมนิยมวิทยาศาสตร์ไปทั่ว ความเลื่อมใสในสังคมนิยมเฮเกล ซึ่งมีอยู่แต่เดิมก็หมดไป กลายเป็นว่าบรรดาอนุจารีย์ฝ่ายซ้ายของเฮเกล (ซึ่งแท้จริงเขาทั้งสองเคยสั่งใจมาก่อน) งมงายเชื่อถือในสิ่งอันไม่มีสาระ เขาทั้งสองได้ระบายทัศนะออกโดยหนังสือชื่อ The Holy Family ที่ร่วมกันเขียนและตีพิมพ์โฆษณาออกในปี ค.ศ. ๑๘๔๔ (พ.ศ. ๒๓๘๗)

จริงอยู่ เฮงเกิลส์ เป็นบุคคลที่มีความเป็นอยู่ขัดกับทฤษฎีของตนเอง แต่เนื่องมาจากยิคาเป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง มีโรงงานทอผ้าอยู่ทั้งในเยอรมันนีและที่แมนเชสเตอร์ในประเทศอังกฤษ ได้ใกล้ชิดกับเหล่ากรรมากรในโรงงานของยิกาของเขา การค้นคว้าของเขาจึงเข้าถึงชีวิตจิตใจของชนชั้นกรรมากร

ผู้ที่ได้ผ่านการศึกษาวรรณคดีมาร์กซ์มาแล้ว คงจะจำได้ว่าในระยะตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๔๐-ค.ศ. ๑๘๔๑ (พ.ศ. ๒๓๘๓-พ.ศ. ๒๓๘๔) เป็นต้นมานั้น บรรดานักการเมืองและนักศึกษาจำพวกที่มีความคิดก้าวหน้าทั้งหลาย กำลังตกอยู่ในมรสุมการเมือง อย่างร้ายแรง

เมื่อหนังสือพิมพ์ Rheinische Zeitung ถูกทางการสั่งปิดในปี ค.ศ. ๑๘๔๔ (พ.ศ. ๒๓๘๗) มาร์กซเห็นตัวเองไม่ปลอดภัยจึงเดินทางไปพำนักอยู่ในปารีส ส่วนเองเกลสนั้นเล่ากร้อนตัว กลัวถูกจับกุม บิดาของเขาจึงส่งไปอยู่ในอังกฤษ ไปคุมโรงงานทอผ้าที่แมนเชสเตอร์เสียพักหนึ่ง พอให้เรื่องราวของเขาในเยอรมันนั้นสงบลง เองเกลส์ได้มีโอกาสเขียนหนังสือขึ้นอีกฉบับหนึ่งชื่อ The Conditions of The Working Class in 1844 หนังสือเล่มนี้ออกตีพิมพ์โฆษณาในเยอรมันในปี ค.ศ. ๑๘๔๕ (พ.ศ. ๒๓๘๘) หลังจากตีพิมพ์โฆษณาหนังสือเล่มนี้แล้ว เองเกลส์ได้เดินทางไปหา มาร์กซ พอถึงกับเหตุการณ์ทางฝรั่งเศสกำลังสับสน มาร์กซถูกบังคับให้เดินทางออกจากประเทศโดยกระทันหัน เขาทั้งสองจึงไปพอกันในกรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม และดำเนินบทบาทตามแบบฉบับเดิม โดยเข้าคลุกเคล้ากับกลุ่มกรรมกรซึ่งมีความคิดเห็นในทำนองคอมมิวนิสต์ ได้ร่วมกันจัดตั้ง “สันนิบาตแห่งผู้รักความเป็นธรรม” ต่อมาสันนิบาตนั้นเปลี่ยนนามใหม่ว่า “สันนิบาตแห่งคอมมิวนิสต์”

มาร์กซและเองเกลส์ ได้ร่วมกันเขียนหนังสือขึ้นอีกเล่มหนึ่ง วิพากษ์วิจารณ์ปรัชญาของเฮเกิล (Hegel) และ ฟอยเออบัค (Feuerbach) อย่างรุนแรง หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า The German Ideology ออกตีพิมพ์จำหน่ายในปี ค.ศ. ๑๘๔๕ (พ.ศ. ๒๓๘๘) หลังจากนั้นเองเกลส์ก็ได้กระทำการเป็นผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งเคียงไหล่ของ มาร์กซ ในการ จัดตั้ง สันนิบาตคอมมิวนิสต์ อันเป็นผลสำเร็จในโอกาสต่อมา ที่ประชุมแห่งสันนิบาตได้ร่างเค้าโครงธรรมนูญซึ่งเองเกลส์และมาร์กซเป็นผู้เขียนขึ้น ให้ชื่อว่า “ธรรมนูญแห่งพรรคคอมมิวนิสต์” (Communist Manifesto) ซึ่งเรียกเต็ม ๆ ว่า Manifesto of The Communist Party ธรรมนูญนี้ได้ประกาศออกเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๔๗ (พ.ศ. ๒๓๙๐) อันนับว่าเป็นงานสมอที่ทรงอิทธิพลยิ่งซึ่งสร้างชื่อเสียงให้แก่เขาทั้งสองไว้ในประวัติศาสตร์แห่งสังคมคอมมิวนิสต์อย่างกว้างขวาง

พึงสำนึกไว้ว่า เองเกลส์ ได้แสดงตนตลอดเวลาเป็นมิตรแท้ของมาร์กซ จริงอยู่ที่เองเกลส์มีความเป็นอยู่ชดัดกับทฤษฎีของเขา และมีรายได้นอกจากผลประโยชน์จากโรงงานทอผ้าแล้ว ยังมีรายได้จากค่าเช่าบ้าน แต่ผลงานที่เกิดจากมันสมองของเขาเป็นผลงานทางคันคว่า เพื่อสร้างทฤษฎีร่วมกับมาร์กซ เองเกลสนั้นนอกจากจะกระทำการเป็นมิตรสนิทแล้วยังได้ให้ความอุปการะแก่มาร์กซในทางส่วนตัวด้วย เขานับถือมันสมองของมาร์กซเหมือนพระเจ้า สิ่งใดที่เขาจะแบกภาระแทนมาร์กซได้เขาก็รับเอาไว้เสียแต่ผู้เดียว สิ่งใดที่จะนำชื่อเสียงมาสู่เขาได้ เขาก็ยกไปว่าเป็นงานของมาร์กซ หลังจากมาร์กซตายลงในปี ค.ศ. ๑๘๘๓ (พ.ศ. ๒๔๒๖) เองเกลส์ได้รับภาระของมาร์กซมาทำต่อ คือการเขียน Das Kapital ภาค ๒

และภาค ๓ ซึ่งหนังสือชุดนี้ ภาค ๒ ได้พิมพ์โฆษณาในปี ค.ศ. ๑๘๘๕ (พ.ศ. ๒๔๒๘) (ภายหลังภาคหนึ่ง ๑๘ ปี และภายหลังมรณกรรมของมาร์กซ์ ๒ ปี) ภาค ๓ พิมพ์โฆษณาเมื่อ ค.ศ. ๑๘๘๕ (พ.ศ. ๒๔๓๗) หนังสือทั้งสองภาคนี้เขาให้ชื่อมาร์กซ์เป็นผู้ประพันธ์ทั้งสิ้น เขาได้แถลงเหตุผลในการไม่ยอมใช้ชื่อของเขาไว้ในหนังสือ Ludwig Feuerbach โดยกล่าววยกยอไว้ว่า มาร์กซ์วิเศษกว่าเขาทุกประการ สิ่งที่เขาทำไม่ได้ ไปไม่ถึง สิ่งนั้น ๆ มาร์กซ์ทำได้และถึงแล้วทั้งนั้น มาร์กซ์ชอบอยู่เหนือเขาในทุกหนทุกแห่ง ฉะนั้น จึงไม่สมควรจะเสนอนามของเขาเข้าไปใกล้กับนามของมาร์กซ์

ว่าถึงความสัมพันธ์ของ เองเกลส์ ที่มีต่อมาร์กซ์ในการสถาปนาหลักข้อคิดอันมีชื่อเสีย คือ “มาร์กซ์ลิสม์” (Marxism) หรือนัยหนึ่งการแสวงหาคำตอบว่าทำไมหลักข้อคิดอันนี้มีชื่อว่า “มาร์กซ์ลิสม์” Marxism และมีใครมีชื่อว่า มาร์กซ์ — เองเกลลิสม์ Marx — Engelimism หรือ “เอนเกลลิสม์” Engelimism นั้น ไม่มีคำตอบอันใดที่จะดี, จะเหมาะสม, และจะถูกต้องยิ่งไปกว่าถ้อยคำซึ่งเอนเกลส์ได้กล่าวไว้เองเลย เอนเกลส์ได้เขียนลงเป็นหลักฐานไว้ดังต่อไปนี้ :—

“... ข้าพเจ้าไม่สามารถจะปฏิเสธได้ว่า ทั้งระยะก่อนและทั้งในระยะระหว่างเวลา ๔๐ ปีที่ข้าพเจ้าได้ร่วมมือกับมาร์กซ์นั้น ข้าพเจ้าได้มีความคิดเป็นอิสระแน่นอนอยู่บ้าง ในการวางกำหนดหลักการและเงื่อนไขต่าง ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับการกำหนดทฤษฎีขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น ส่วนใหญ่แห่งหลักการพื้นฐานชั้นนำของลัทธิมาร์กซ์ลิสม์, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขอบเขตแห่งเศรษฐศาสตร์ และประวัติศาสตร์ และเหนือกว่าสิ่งใด ข้อสรุปสุดท้ายของลัทธิ ๑ รวมทั้งการกำหนดหลักการอันแจ่มแจ้งเหล่านั้น ก็เป็นของมาร์กซ์โดยแท้....”

“... สิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้เสนอให้ไว้ ... ซึ่งจะเป็นในกรณีใด ๆ ก็ตาม โดยยกเว้นเสียแต่ข้อศึกษาพิเศษเพียงสองสามประการเท่านั้นแล้ว ... ก็ล้วนแต่เป็นสิ่งที่มาร์กซ์อยู่ในฐานะสามารถที่จะสร้างสรรขึ้นได้เป็นอย่างดีโดยไม่ต้องอาศัยข้าพเจ้าอย่างใดเลยทั้งสิ้น สิ่งที่มาร์กซ์ได้กระทำสำเร็จนั้นเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าย่อมจะไม่สามารถกระทำสำเร็จได้ มาร์กซ์ยืนอยู่ในฐานะสูงกว่ามองเห็นได้ไกลกว่า และได้มีทรรศนะอันกว้างขวางกว่า และรวดเร็วกว่าพวกเราทั้งมวล มาร์กซ์เป็นอัจฉริยบุคคล ส่วนสำหรับพวกเราคนอื่น ๆ นั้นอย่างดีที่สุดก็คือ เป็นเสมอเพียงผู้ มีเขาวัวปัญญา.. ถ้าปราศจากเขาเสียแล้ว ทฤษฎีนั้นก็จะไม่เป็นสิ่งที่ได้เป็นอยู่ดังทุกวันนี้เลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการถูกต้องแล้วที่ทฤษฎีนั้นได้ดำรงรักษานามของเขาไว้”

ถ้อยคำเหล่านี้ เองเกลส์ได้เขียนลงไว้ในหนังสือ Ludwig Feuerbach หน้า ๕๐ ตอนฟุทโน้ต คำว่า “ทฤษฎี” ที่เขากล่าวถึงนี้หมายถึงทฤษฎี “มาร์กซิสต์” (Marxism)

แต่อย่างไรก็ตามจารีตของมาร์กซ์ย่อมตระหนักดีว่า เมื่อมีมาร์กซ์ก็ต้องมีเองเกลส์ และเมื่อมีคำว่า Marxism ก็ต้องคู่ด้วย Engelim

เองเกลส์ได้ถึงแก่กรรมเมื่อ ๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๘๙๕ (พ.ศ. ๒๔๓๘) หลังจากการลี้ภัย ๑๒ ปี เขาได้สร้างชื่อเสียงในการกำหนดทฤษฎีสังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์ ทั้งโดยร่วมกับมาร์กซ์และโดยลำพังตนเองไว้มากมาย

ในการที่จะเข้าใจถึงลัทธิคอมมิวนิสต์ในขั้นต้นได้นั้น เราต้องไม่เพียงแต่ศึกษาถึงประวัติของผู้ให้กำเนิดลัทธิเท่านั้น แต่ควรคนและรูปการวางแนวทฤษฎีของผู้ให้กำเนิดลัทธิด้วย ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วถึงชีวประวัติและงานของมาร์กซ์และเองเกลส์ ต่อไปนี้จะกล่าวถึงลัทธิต่าง ๆ ที่มาร์กซ์ และ เองเกลส์ประมวลมา และปรับเข้ากับลัทธิที่ทั้งสองคนคิดขึ้น การที่จะละเว้นไม่นำมาต่อรูปการวางแนวลัทธิของมาร์กซ์และเองเกลส์ ที่อาศัยแนวคิดจากปรัชญาเมธีอื่น ๆ ก็เสมือนกับรู้ เรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์เพียงรู ๆ ปลาย ๆ การวางแนวทฤษฎีของมาร์กซ์มีอยู่ ๔ หัวข้อ คือ—

๑. ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา
๒. ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์
๑. ทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์การเมือง
๔. ทฤษฎีว่าด้วยระบอบรัฐและการปฏิวัติ

ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา

(Dialectical Materialism)

หลักมูลฐานข้อแรกที่ว่าด้วยชนชั้นอภิสิทธิ์ คือ ชนชั้นกรรมาชีพนั้น มาร์กซ์ได้วิเคราะห์ตามลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา โดยเขาทฤษฎีของเฮเกล มาบิดเบือนเพื่อประโยชน์ของลัทธิคน เราจะไม่อาจเข้าใจถึงลัทธิวัตถุนิยมประเภทนี้ได้ ถ้าหากเราไม่ศึกษาปรัชญาของเฮเกลเสียก่อน ปรัชญาของเฮเกลมีแนวความคิดอันเป็นหลักสำคัญดังนี้ คือ—

- ก. กรรมาชีพแห่งจักรวาลนั้น มีวิจารณญาณเป็นรากฐาน กล่าวคือ วงจรของระบบสุริยภพนั้นมีเหตุผลอันอาจควบคุมไว้ด้วยเอกจิต หรือพระฤทธิของพระผู้เป็นเจ้า วัตถุเป็นเพียงภาพฉายของเอกจิต

เอกจิตเท่านั้นเป็นของจริง

เฮเกลจึงนับได้ว่าเป็นนักอุดมคติ

ข. โดยที่พระเจ้าปกครองกรรมวิธืแห่งจักรวาล ฉะนั้น สิ่งใดก็ตามที่อยู่ในพระ-
หฤทัยหรือเอกจิตของพระเจ้าจะปรากฏรูปในวัตถุ กล่าวคือ พระเจ้าทรงดำริ
ถึงสิ่งใดโดยวิธีการใด สิ่งนั้นตามวิธีการนั้นย่อมจะเกิดขึ้นในโลกวัตถุ และ
ในวงจิตของเราเหมือนกัน

เฮเกลนิยามความจริงนี้ว่า เป็นปรมาัตถ์สัจ อันได้แก่ความจริงเกี่ยวกับจิตโลก
และวัตถุโลกทั้งสิ้น พูดย่าง ๆ ก็คือ ความจริงที่เกี่ยวกับความคิด หรือจิตใจ และวัตถุทั้งปวง
ในโลกนี้

เฮเกลอ้างว่าตนได้พบวิธีการที่จะบรรลุปรมาัตถ์สัจได้อย่างถูกต้อง วิธีการนี้เป็น
กรรมวิธืแสวงหาเหตุผลในพระหฤทัยของพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้น กรรมวิธืนี้จึงมีในเอกจิตของเขา
และในวัตถุโลกด้วย

เขาเรียกกรรมวิธืนี้ว่า “ตรรกกรรมวิธื” (Dialectic) และจำแนกออกไปดังนี้:—

Thesis คือ บทเสนอ หรือข้อคิด หรือ มโนคติ แรกเริ่มได้แก่ความคิดโดย
ทั่วไป

Antithesis คือ บทค้าน หรือ ข้อคิดแย้ง หรือ มโนคติแย้ง ได้แก่แนวความ
คิดขัดแย้ง

Synthesis คือ บทรวม หรือ บทสังเคราะห์หรือข้อคิดผสม หรือมโนคติสัง-
เคราะห์ ได้แก่แนวความคิดประนีประนอม

ขอยกอุทาหรณ์ง่าย ๆ แสดงถึงวิธีการคิดโดยนัยแห่งตรรกวิธืนี้

มโนคติแรกเริ่มได้แก่ “ฆาตกรรม คือ การฆ่าคนตาย หรือทำลายชีวิต”

มโนคติแย้ง ได้แก่ “ทหารฆ่าคน ทำลายชีวิตมนุษย์ แต่ทหารใช้ใช้ฆาตกร”

มโนคติสังเคราะห์ได้แก่ “ฆาตกรรมคือ การฆ่าหรือทำลายชีวิตคนโดยไม่มี
อำนาจอันชอบธรรม”

ด้วยการไตร่ตรองตามกรรมวิธืนี้จะทำให้ผู้สนใจเข้าใจลัทธิปรมาัตถ์สัจอีกชั้นหนึ่ง ใน
การเข้าหาปรมาัตถ์สัจขั้นต่อไปนั้น ได้แก่การหยาบยกเอามโนคติ สังเคราะห์ขึ้นมาพิจารณา
ในคติแย้งและมโนคติสังเคราะห์ที่เป็นมโนคติอีกทีหนึ่ง เมื่อไม่อาจหามโนคติแย้งได้จาก
มโนคติสังเคราะห์ที่พิจารณาแล้ว ก็เป็นอันว่าเราได้บรรลุถึงปรมาัตถ์สัจแล้ว

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ท่านอาจเห็นได้ว่า เป็นวิธีการใช้เหตุผลแบบ
สามัญธรรมดา แต่สำหรับเฮเกิล และมาร์กซแล้ว วิธีการหาเหตุผลแบบตรีโกณมิติให้
เห็นถึงระบบจักรวาลทั้งมวลของสสารและจินตภาพความคิด

ถ้าวิธีการใคร่ครวญหาเหตุผลเช่นนี้ดำเนินอยู่ในดวงจิตของเรา ก็ย่อมดำเนินอยู่
ในพระหฤทัยของพระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าการใคร่ครวญนี้จะปรากฏอยู่ในกรรมวิธีของวัตถุ
โลกด้วย

จะเห็นได้ว่าลัทธินี้เป็นลัทธิสัจนิยมคือ มองโลกในแง่ที่งาม สรรพสิ่งทั้งปวงในโลก
ก้าวหน้าไปสู่ปรมาตมอย่างสม่ำเสมอ กรรมวิธีโดยนัยแห่งตรรกวิทยาแต่ละชั้น เป็นการ
ปรับปรุงการวิจารณ์ญาณให้ก้าวหน้าจากชั้นหนึ่งไปอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งดีกว่าชั้นแรก เป็นลำดับไป

การบิดเบือนกรรมวิธีโดยนัยตรรกวิทยาของเฮเกิล

มาร์กซ เลือกลักษณะของเฮเกิล มาอธิบายทรรศนะความคิดของเขาในเรื่อง
อรรถะสังคม หรือสังคมที่ปราศจากการแข่งขันวรรณะ และในเรื่องการปฏิบัติ แต่มาร์กซ
คัดเรื่องพระเจ้าออกเสีย โดยให้เหตุผลเป็นนัยว่า เขาได้พบเฮเกิลเอาหัวยื่นต่างเท้า มาร์กซ
เองเป็นผู้ทำให้เฮเกิลยืนในสภาพปกติ

เฮเกิล ระบุว่า กำลังผลักดันที่อยู่เบื้องหลังของกรรมวิธีโดยนัยแห่งตรรกวิทยา คือ
ความคิด หรือ จิตตานภาพ แต่มาร์กซแก้ว่ากำลังผลักดันนั้นไม่ใช่เอกจิต แต่เป็นวัตถุ
สิ่งที่เกิดขึ้นในดวงจิต เป็นแต่เพียงภาพฉายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายนอกของโลก

จะเห็นได้ว่ามาร์กซ ยอมรับกรรมวิธีตามนัยแห่งตรรกวิทยา มาเป็นเครื่องอธิบาย
เหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่คงยืนยันว่าทรรศนะที่ยึดเอาวัตถุเป็นมูลฐาน ในเรื่อง
จักรวาลมาร์กซได้ใช้หลักเกณฑ์ของทฤษฎีเฮเกิลมาอธิบายถึงประวัติความก้าวหน้าของสังคม
และใช้ทฤษฎีนี้พิสูจน์ให้เห็นว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงเสียมิได้

มาร์กซ ได้กำหนดทฤษฎีว่าด้วยลัทธิธรรม หรือปรมาตมัตถ์ ในภาคปฏิบัติขึ้น
ทฤษฎีนี้เป็นความคิดเชิงปรัชญาที่ลึกซึ้งยากที่จะเข้าใจได้ง่าย' แต่ว่ามีอิทธิพลต่อการกระทำ
และการตัดสินใจของพวกเขาคอมมิวนิสต์ในกิจวัตรประจำวันเสมอ

พวกมาร์กซ กล่าวว่า

“คุณค่าอันแท้จริงของความเชื่อศรัทธา หรือ ทฤษฎีใด ๆ จะพิสูจน์ได้ก็ต่อเมื่อเรา
นำเอาความเชื่อหรือทฤษฎีนั้นมาปฏิบัติ”

หรืออีกนัยหนึ่ง ทฤษฎีและการปฏิบัติ ควรเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าสมมติฐาน
กลมกลืนกันไม่ได้แล้ว ทฤษฎีนั้นย่อมผิดพลาด

ความแตกต่างในการพิจารณาปัญหา^๕ระหว่างพวกมาร์กซ์ กับพวกตะวันตกอาจจะ
เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้:—

ทรรคนะของคริสต์ศาสนา

“ตามทฤษฎีของ คริสต์ศาสนา สาธุชนพึงขายสรวงสมบัติของตนแล้วบริจาคเงิน
เป็นทานแก่คนจน”

ตามความเป็นจริงแล้ว คริสต์ศาสนิกชน หาปฏิบัติเช่นนั้นไม่ สาธุศิษย์ของมาร์กซ์
จึงอ้างว่า ทฤษฎีของคริสต์ศาสนาไร้ค่าเพราะไม่มีผู้ปฏิบัติตาม ทรรคนะของลัทธิ
มาร์กซ์มีอยู่ว่า “การปฏิบัติอันใดที่ส่งเสริมสาเหตุของการปฏิบัติแล้ว การปฏิบัติ
อันนั้นนับว่าชอบด้วยเหตุผล”

สาธุศิษย์หรืออนาจารีย์ ที่แน่วแน่มาร์กซ์จะต้องปฏิบัติตามแนวทฤษฎีนี้ แม้ว่า
จะต้องยิง ย่ำหรือขายของตนซึ่งไม่เป็นภัยแก่ผู้ใดเลย ฉะนั้น จริยบัญญัติของ
มาร์กซ์จึงถูกต้อง เพราะนำมาปฏิบัติได้

ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์

(Historical Materialism)

ในการที่จะเข้าใจถึงทรรคนะของมาร์กซ์ ว่าด้วยวิวัฒนาการของสังคมชนชั้นนั้น
จำต้องศึกษาถึงลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์เสียก่อน ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่ง
ตรรกวิทยาเป็นความคิดในเชิงปรัชญา แต่ในลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์ มาร์กซ์
ได้นำกรรมวิธีฝ่ายจิตมาประยุกต์เข้ากับเหตุการณ์และความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในโลกวัตถุ

ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์ คือ ตรรกวิทยาซึ่งนำมาใช้อธิบายประวัติ-
ศาสตร์ โดยเฉพาะประวัติศาสตร์สังคม

มาร์กซ์ตั้งปัญหาว่า “อะไรควบคุมการพัฒนาการของสังคม?” แล้วเฉลยเองว่า
“พัฒนาการของสังคมจากขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่งนั้นกำหนดโดยภาวะ คือสภาพเศรษฐกิจ
เป็นสำคัญ” ขั้วจิตอันสำคัญของสภาพเศรษฐกิจได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับวิถีการที่คน
ทำมาหาเลี้ยงชีพ ตัวอย่างเช่น

ในชุมชนชนชาวประมงในสมัยยุคกลาง ความสัมพันธ์ระหว่างคนหาปลากับวิถีหา
เลี้ยงชีพมีโครงสร้างดังนี้ คือ:—

เรือ

แห่ ขวน

คน กรรเชียง พาย

ปลา

ในชุมนุมอุตสาหกรรม ความสัมพันธ์มีโครงสร้างแตกต่างออกไป
ทรัพยากร วัตถุดิบ

คน

เครื่องจักร อุปกรณ์

โครงสร้างของสังคมไม่ว่ายุคใดสมัยใดในประวัติศาสตร์ย่อมสำคัญอยู่ที่ความสัมพันธ์
ระหว่างคนกับวิธีการครองชีพเป็นมูลฐาน

หากความสัมพันธ์เหล่านั้น เปลี่ยนแปลงไปก็ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันใหญ่
หลวงในประวัติศาสตร์

มาร์กซ อ้างว่าประวัติศาสตร์ที่เขียนกันจนมานี้ เขียนกันในแง่ผิด และควรจะ
เขียนเสียใหม่ตามทรรศนะทางเศรษฐศาสตร์

มาร์กซ จึงทวนพิจารณาประวัติศาสตร์แล้วแบ่งออกเป็น ๕ ยุค

๑. ยุคชุมชนบุพกาล (Primitive Communism)

ยุคนี้เป็นยุคทองแห่งประวัติศาสตร์ของพวกมาร์กซ ทฤษฎีสันตึงปวงเป็นของกลาง
ทุกคนมีส่วนร่วมในภาระ หรือยังจำแห่งการครองชีพ โดยเสมอภาคเท่าเทียมกัน

๒. ยุคทาส หรือยุคปรำปรา (Slave or Classical)

ยุคนี้เป็นยุคที่ใช้แรงงานทาสทำการผลิต คือบุคคลหนึ่งเป็นเจ้าของในด้วยบุคคลอื่น
ผลิตรกรรมมีการใช้ทาสเป็นยังจำ

๓. ยุคศักดินา (Feudal)

ในยุคนี้ ผลิตรกรรมถือเอาทรัพย์สินมรดกในที่ดินเป็นยังจำสำคัญ คือ การกตขัชนชั้น
ทาสที่ต้งอยู่กยที่ดินโดยไม่เป็นกรรม

๔. ยุคชนชั้นกลาง หรือ นายทุน (Bourgeois of Capitalist)

ยุคนี้มีชนชั้นนายทุนเป็นเจ้าของกรรม หรือยังจำแห่งผลิตรกรรม ขณะที่ชนชั้น
กรรมมาชีพขายแรงงานเลี้ยงท้อง

๕ ยุคคอมมิวนิสต์ (Communism) ซึ่งจะมีขึ้นในอนาคต บรรดาทรัพย์สินทั้งปวงจะกลับเป็นกรรมสิทธิ์ของชุมชนอีก และจะไม่มีมีการกีดกันแห่งเฮารักเอาเปรียบในระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

จากประวัติศาสตร์สังคมโดยสังเขปที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ตามทรรศนะของมาร์กซนั้น ความพินาคอบัตินเมื่อสิ้นยุคแรก คือ ยุคชมรมบุพพกาล เมื่อบุคคลบางคนยึดฉวยเอาภาระหรือปัจจัยผลิตรกรรม คือ ทาสไว้ในครอบครอง ปรากฏการณ์นี้แหละที่เริ่มให้มีการต่อสู้ระหว่างชนชั้นอันเป็นเรื่องที่น่าสลดใจแต่นั้นเป็นต้นมา สังคมก็แบ่งแยกชนชั้นออกเป็นสองชั้นเท่านั้น คือ:—

- (ก) ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของภาระ หรือ ปัจจัยแห่งผลิตรกรรมเป็นผู้บังคับกักขัง
- (ข) ผู้ซึ่งถูกช่วงชิงปัจจัยแห่งผลิตรกรรม เป็นผู้ถูกขังบังคับกักขัง

การต่อสู้ระหว่างชนชั้นจะสิ้นสุดลงไปก็ต่อเมื่อถึงยุคที่ ๕ คือยุคแห่งสังคมอุดมคติ อันปราศจากการแบ่งชั้นวรรณะ ได้แก่ยุคคอมมิวนิสต์

ตรรกวิธีตามทฤษฎีของมาร์กซ จะนำเข้ามาประยุกต์กับเหตุการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร ? ในทรรศนะของเขา ตรรกวิธีเป็นเครื่องสนับสนุนตามนัยวิทยาศาสตร์ยืนยันถึงการที่ความในประวัติศาสตร์เป็น ๔ ยุค หรือ ๕ ชั้น ของเขาว่าเป็นสิทธิอันหลีกเลี่ยงไม่พ้น

แต่ละยุคในประวัติศาสตร์ก่อกำเนิดขึ้นในทำนองตรรกวิธีเป็น ๒ ทาง คือ:—

๑. บทเสนอ — ยุคชมรมบุพพกาล บทเสนอใหม่ — ยุคศักดินา

บทค้าน — ยุคทาส บทค้าน — ยุคนายทุน

บทรวม — ยุคศักดินา บทรวม — ยุคคอมมิวนิสต์

๒. พัฒนาการที่เพิ่มขึ้นภายในยุคต่าง ๆ แต่ละยุคนี้ก่อกำเนิดขึ้นในทำนองตรรก

วิธีคือ:—

บทเสนอ — ระบอบศักดินา ในสังคมเกษตรกรรม

บทค้าน — มีผู้ค้นพบถ่านหินแร่ต่าง ๆ แล้วนำมาใช้เป็นการปฏิวัติอุตสาหกรรม

กรรม

บทรวม — ระบอบนายทุน

ลักษณะการมองโลกในแง่ดี หรือสภาพสุนิยม ของทรรศนะตรรกวีที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์

ยุคแต่ละยุคนั้น ถือว่ามีความเจริญกว่ายุคก่อน โดยพิจารณาจากทรรศนะแห่งผลิตกรรม มาร์กซ แจ้งถึงทรรศนะของเขาเกี่ยวกับลัทธินายทุนในธรรมบัญญัติคอมมิวนิสต์ (The Communist Manifesto) ไว้ว่า

“ระบุนายทุนได้ทิ้งเอาประเทศชาติต่าง ๆ มาหมก แม้กระทั่งบรรดาชาติที่ป่าเถื่อนยิ่งมาสู่อารยธรรม นำเอาพลเมืองส่วนใหญ่ให้พ้นจากการโง่เขลาอันเกิดจากหมกตัวอยู่ในชนบท” แต่ระบุนายทุนในปัจจุบันนี้กลับล้มมีประโยชน์เสียแล้ว และกลับเป็นพันธุการเครื่องถ่วงความเจริญแห่งสังคมด้วยซ้ำ

โครงสร้างชั้นบนและชั้นล่างของสังคม (Oberbau & Unterbau)

เพื่อที่จะเข้าใจให้ถ่องแท้งถึงแนวคิดของมาร์กซในเรื่องนี้จำจะต้องพิจารณาถึงสังคมตามระดับขั้นพัฒนาการด้วย รากฐานของประวัติศาสตร์ก็คือเศรษฐกิจนั่นเองที่กำหนดแนววิถีของประวัติศาสตร์ รากฐานนี้คือโครงสร้างสังคมชั้นล่าง (Substructure) โครงรูปสังคมชั้นบน (Super Structure) ได้แก่กฎหมาย ศาสนา จริยบัญญัติและศีลธรรม โครงรูปสังคมชั้นบนเกิดจากโครงสร้างสังคมชั้นล่าง ซึ่งกำหนดลักษณะความเป็นไปของโครงสร้างสังคมชั้นบนด้วย

บรรดาผู้เรียบเรียงเขียนประวัติศาสตร์ล้วนแต่หลงผิดไปว่าโครงสร้างสังคมชั้นบนกำหนดความเป็นไปในประวัติศาสตร์โดยสิ้นเชิง แท้ที่จริงแล้วโครงสร้างชั้นบนเพียงแต่กำหนดความเป็นไปในประวัติศาสตร์ ในแง่ที่ว่าถ่วงรั้งความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอันเป็นปรากฏการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นโดยแน่นอน

โครงสร้างสังคมชั้นบนนั้น เป็นภาพฉายให้เห็นถึงสภาพเศรษฐกิจขั้นมูลฐานในสังคม เพราะว่าโครงสร้างชั้นบนนั้นสร้างขึ้นโดยชนชั้นเจ้าของผู้กดขี่เพื่อให้สมเหตุสมผลกับพฤติกรรมกดขี่ของตนว่าชอบด้วยทำนองคลองธรรม ตัวอย่างเช่น สังคมยุคทาสเห็นชอบในการใช้ทาสที่ยังคับเกณฑ์เอามาหรือทาสที่ติดที่ดิน โดยที่สังคมกำหนดระบอบมาเช่นนั้น พวกทาสไม่สามารถอุทธรณ์หามาตรฐานศีลธรรมอื่นใดมาอ้างถึงความปริเวทนาการของตนได้ สิ่งที่เราเรียกว่าสิทธิตามนัยแห่งอุดมการณ์ (Abstract right) และความยุติธรรมสมบูรณ์แบบ (Absolute Justice) นั้นหาไม่มี ทรรศนะเกี่ยวกับ “สิทธิ” และ “ความยุติธรรม” เป็นแต่เพียงภาพฉายให้เห็นถึงพัฒนาการทางเศรษฐกิจในชั้นใดชั้นหนึ่งโดยเฉพาะ

แนวความคิดที่ทรงอำนาจแห่งทุกยุคทุกสมัยนั้น คือแนวความคิดของชนชั้นปกครอง ชนชั้นที่บังคับกษัตริย์ ดังมีตัวอย่างในทางศาสนาเช่นนี้ คือ ศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างสังคมชั้นบน ซึ่งชนชั้นที่บังคับกษัตริย์ใช้เป็นเครื่องมือยังให้ชนชั้นที่ถูกบีบบังคับกษัตริย์ยอมหมอบถวายถวายแก้วอยู่เสมอ ฉะนั้นแล้วศาสนาส่วนมากบัญญัติคุณธรรมอันใดบ้าง? คุณธรรมเหล่านั้น มี

ความสงขเล้งียมเจียมตน

ความนอบน้อมถ่อมตน

ความไม่เห็นแก่ตัว

ความสันโดษ

ความยากจนและความต่ำต้อยอัปภาคย์ไว้ว่าสนานนั้น ก็ไม่เป็นคุณธรรมที่ไม่พึงหลีกเลี่ยงโดยเด็ดขาด เพราะเป็นประมุขหนึ่งลือเดินทางไปสู่สรวงสวรรค์แดนสุขาวดี

ฉะนั้น ศาสนาจึงเป็นอาวุธวิเศษยิ่งที่มากไปช่วยกลหลอกหลอนนาประการของชนชั้นที่บังคับกษัตริย์ที่ใช้กับชนชั้นที่ถูกบังคับกษัตริย์ให้พึงพอใจชะตากรรมของตน

เมื่อมาร์กซ ได้โจมตีศาสนาในแง่นี้แล้ว ก็หันมาพูดถึงจริยาปฏิบัติของคุณธรรมของเขา ระบุว่าบัญญัติศีลธรรมอยู่ ๒ บัญญัติ

(๑) บัญญัติของชนชั้นปกครอง

(๒) บัญญัติของชนชั้นกรรมาชีพ

บัญญัติทั้งสองนี้มีส่วนสัมพันธ์ร่วมกันแต่บัญญัติของชนชั้นกรรมาชีพนั้นสูงกว่าบทบัญญัติของชนชั้นปกครอง เพราะการปฏิบัติตามบัญญัตินั้นจะทำให้คนเราใกล้ชิดเข้าไปอีกชั้นหนึ่งในการสถาปนาอภิปรัชญาสังคมนิยม หรือสังคมที่ปราศจากชนชั้น เมื่อใดที่มนุษย์ได้สร้างสังคมอันปราศจากการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะแล้ว เมื่อนั้นธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมอันเป็นที่น่าพอใจแก่ทุกผู้ทุกคนก็จะมีขึ้นเอง

เศรษฐกิจศาสตร์การเมือง

ของมาร์กซ

Political Economy

เศรษฐกิจชาวอังกฤษส่วนมากมีอิทธิพลเห็นอิทธิพลของความคิดของมาร์กซอยู่ไม่น้อย นอกจากริคาร์โด แล้วก็มี ฮาควิน สมิท (Adam Smith) ผู้เขียนตำราเศรษฐศาสตร์ ชื่อว่า

Wealth of Nations เมื่อ ค.ศ. ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙)

ด้วยมวลทฤษฎีอันกลมเครือและขัดแย้งกัน ซึ่งเขาเขียนไว้ในหนังสือ “Das Kapital” มาร์กซ ได้แสดงว่าหลักเศรษฐศาสตร์ — การเมืองนั้นไม่ใช่แนวทางสำหรับจัดการบ้านเมืองของเขา ในจดหมายถึงเอดเงลส์ เขาเรียกศาสตร์นี้ว่า Economic Shit แต่มาร์กซมิได้อธิบายถึงแนวทฤษฎีของตนเกี่ยวกับศาสตร์นี้ โดยแจ่มชัดซ้ำๆ เขาจะพยายามอธิบายทฤษฎีอันยุ่งยากนี้ให้ง่ายเข้าทีต่อไป

พวกนักเศรษฐศาสตร์การเมืองชาวอังกฤษ อันเป็นสานุศิษย์ของ อาคม สมิท วางหลักไว้ว่า

“ค่าอันแท้จริงของโภคภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ราคา หากอยู่ที่จำนวนเวลาเป็น ชั่วโมง ที่แรงงานจำต้องใช้ในการผลิตโภคภัณฑ์นั้น”

อีกนัยหนึ่งก็คือ ค่าของสรรพสิ่งของที่ผลิตขึ้นใด ๆ พึงกำหนดจากจำนวนเวลาที่แรงงานใช้ไปในการผลิตสรรพสิ่งของนั้น ๆ ราคาไม่ได้กำหนดค่าของสรรพสิ่งของเลย

มาร์กซ รับเอาหลักการนี้ แต่ได้ขยายออกไปให้เข้ากับทฤษฎีว่าด้วย “มูลค่าส่วนเกิน” (Surplus Value) ของเขาเอง ในการให้บรรดาอธิบายถึงทฤษฎีมูลค่าส่วนเกินหรือค่าที่เกินต้องการนี้ มาร์กซ อ้างว่า ประวัติศาสตร์มีชนอยู่สองชั้น คือ—

- (ก) ชั้นที่เป็นเจ้าของกระณะ หรือปัจจัยแห่งผลิตกรรม ได้แก่ชนชั้นนายทุน
- (ข) ชั้นที่ไม่มีอะไรเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง นอกจากแรงงาน แรงงานมีลักษณะเป็นพิเศษในแง่ที่ว่าแรงงานสามารถผลิตสรรพสิ่งของได้เกินกว่าที่คนต้องใช้เพื่อดำรงชีพ

สมมติว่าชายคนหนึ่งต้องทำงานเป็นเวลา ๑๐ ชั่วโมง ใน ๕ ชั่วโมงแรก การผลิตของเขามีค่าได้สัดส่วนกับค่าจ้างที่เขาจะได้รับ ใน ๕ ชั่วโมงหลังชายคนนั้นสามารถผลิตสิ่งของอันมีค่าของนายจ้าง นายจ้างได้กอบโกยอะไรก็ได้จากผลผลิตในเวลา ๕ ชั่วโมงหลังไปเสีย ค่าของผลผลิตอันนี้แหละ คือมูลค่าส่วนเกิน ซึ่งนับว่าเป็นเครื่องวัดการกดขี่กรรมกร โดยที่นายจ้างให้ค่าจ้างเป็นสิ่งที่ตอบแทนแรงงานของกรรมกร ฉะนั้น จึงเป็นการปลุกปั่นความอยุติธรรมอันโจ่งแจ้งนี้เสียได้

ทฤษฎีว่าด้วยมูลค่าส่วนเกิน หรือค่าเกินต้องการของมาร์กซมีข้อบกพร่อง เพราะไม่พิจารณาถึงปัจจัยอื่น ๆ อันเป็นองค์ประกอบของผลิตกรรม ตามแนวเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่ ค่าของโภคภัณฑ์มีอยู่ ๔ ประเภทคือ

ทรัพย์สินทางปัญญา ทรัพย์สิน อันมีค่าเข้าเป็นสิ่งตอบแทน ดังเช่น ในกรณีที่เป็นเจ้าของที่ดิน

แรงงาน อันมีค่าจ้างเป็นสิ่งตอบแทน

เงินทุน อันมีประโยชน์ คอกเบี้ย เป็นสิ่งตอบแทน

การจัดดำเนินการ ก่อตั้งองค์การ อันมีผลกำไรเป็นสิ่งตอบแทน

แม้กระนั้นนัก นักเศรษฐศาสตร์ คงต้องยืนยันว่า แรงงานอย่างเดียวนั้นที่แท้เป็นแหล่งกำเนิดของ “ค่า” ในผลิตภัณฑ์

ในทฤษฎีมูลค่าส่วนเกิน มาร์กซ ให้ตรากฎไว้สามกฎ คือ ;—

๑. **กฎว่าด้วยการสะสมเงินทุน** การแข่งขันทำให้พวกนายทุนจำต้องคิดตั้งเครื่องจักร อุปกรณ์ประหยัดแรงงานมากยิ่งขึ้น เพื่อทวีปริมาณผลิตภัณฑ์ การทำเช่นนี้เป็นการสะสมเงินทุน

๒. **กฎว่าด้วยการรวบรวมและกอบโกยเงินทุน** ผลของการแข่งขัน ทำให้นายทุนลดจำนวนผู้ใดเป็นผู้ มีเงินทุนน้อยก็เป็นผู้ อ่อนแอ ซึ่งจะถูกขับออกไปจากวงการแข่งขัน

มาร์กซ กล่าวว่า นายทุนคนหนึ่งฆ่านายทุนอื่น ๆ ได้หลายคน ฉะนั้น ระบบนายทุนจึงก่อให้เกิดระบบการผูกขาด เช่น ทรัสต์ (Trusts) และสหบาลหัตถกรรมเพื่อควบคุมราคาผลิตภัณฑ์ (Cartel) เป็นต้น

๓. **กฎว่าด้วยการหนทุบทุบทรมาณอันทวีขึ้นเป็นอาณัติ** เมื่อมีระบบการผูกขาดขึ้นเช่นนั้นแล้ว ความทุกข์ทรมาณของกรรมกรก็จะทวีขึ้นเสมือนเงาตามตัว เพราะนายทุนย่อมจะ (ก) ใช้กรรมกรคนงานให้ทำงานเป็นเวลานานมากขึ้น ในอัตราค่าจ้างเท่าเดิม หรือ (ข) ใช้กรรมกรคนงานทำงานในระยะเวลาเท่าเดิม แต่ลดค่าจ้างให้ต่ำลง

ด้วยเหตุนี้ กรรมกรคนงานก็มีสภาพเสื่อมโทรมอยู่เรื่อย ๆ

มาร์กซ ได้อ้างทฤษฎีของเขาที่ว่าด้วยกรรมวิธี โศกนัยแห่งตรรกวิทยา มาสนับสนุนกฎทั้งสามข้อนี้

บทเสนอ ได้แก่นั้นระบบนายทุนสมัยเริ่มต้น ก่อนที่การกดขี่เอารัดเอาเปรียบจะขยายตัวออกเต็มที่

บทค้าน ได้แก่ความทุกข์ทรมาณที่เพิ่มพูนขึ้นแก่กรรมกรเป็นอาณัติ

บทรวม หรือสังเคราะห์ได้แก่การปฏิวัติ และการสร้างสังคมใหม่หรือนวสังคมขึ้น คือ สังคมคอมมิวนิสต์

เมื่อท่านได้ทราบทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองของมาร์กซแล้ว ท่านอาจเกิดปฏิกิริยา ๒ สถาน คือ ในสถานแรก ท่านอาจเห็นว่า ทฤษฎีนั้นยุ่งยาก และชวนใจให้ทบทวนในสถานหลังท่านอาจเห็นว่าทฤษฎีนั้นไร้สาระ คล้ายคลึงกับความคิดฝันของเด็ก ไม่สมควรที่จะอธิบายตอบโต้ และไม่เหมาะสมที่จะนำไปใช้อธิบายถึงสภาพอุตสาหกรรมปัจจุบันในประเทศต่าง ๆ เช่น อังกฤษ อเมริกา เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม พึงจดจำไว้ว่า ถึงแม้ว่า มาร์กซจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีทางเศรษฐกิจของเขาเองตีความหมายในประวัติศาสตร์ เพื่อสร้างทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองขึ้น ผู้เผยแพร่ลัทธิของมาร์กซก็อาจจะอธิบายหลักการที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ไปเพียงเลา ๆ เพื่อปกปิดข้อบกพร่องบรรดาเสีย โดยไม่กระทบกระเทือนทฤษฎีอันเป็นแม่บทของลัทธิมาร์กซิสม์ (Marxism) ทฤษฎีแม่บทของมาร์กซ คือ—

- ก. ลัทธิวัตถุนิยมโคยนิยแห่งตรรกวิทยา
- ข. ลัทธิวัตถุนิยมโคยนิยแห่งประวัติศาสตร์
- ค. รัฐ และการปฏิวัติ

ในปัจจุบันนี้อาจถือได้ว่า ส่วนสำคัญของทฤษฎีทางเศรษฐกิจการเมืองของมาร์กซอยู่ที่การเรียกร้องถึงชนชั้นกรรมกรที่ไม่ได้รับการศึกษารูปของคำขวัญอันเข้ายวนใจ

ข้อความในทฤษฎีของมาร์กซ ซึ่งกรรมกรคนงานสามารถเข้าใจและเห็นชอบด้วยก็คือ “นายจ้างของเราโกงกอบโกยค่าแรงงานครึ่งวันหลังของเราไป”

จะเห็นได้จากทั้งหมดที่กล่าวมานี้เกี่ยวกับทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองของมาร์กซว่า มาร์กซรับเอาหลักการว่าด้วยค่าของผลิตภัณฑ์ที่ถือตามชั่วโมงทำงานจาก อาคัม สมิท และ ริคาร์โด มารวมกันสร้างทฤษฎีของตนขึ้น

ทฤษฎีว่าด้วยรัฐและการปฏิวัติ

(Theory of State & Revolution)

มาร์กซ ได้แนวความคิดมาจากนักปฏิวัติฝรั่งเศส ในการปฏิวัติเมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๙ (พ.ศ. ๒๓๓๒) ก่อนอื่น ขอเรียนให้ทราบว่า มีทฤษฎีคตินอยู่สามประการว่าด้วยรัฐ

- (ก) รัฐเป็นองค์การที่ก่ (แนวคิดของเพลโต)

(ข) รัฐเป็นองค์การอันชั่วช้า แต่จำเป็นต้องมี

(ค) รัฐเป็นองค์การแสนเลว ควรจะทำลายเสีย (แนวคิดของมาร์กซ)

มาร์กซ เห็นว่ารัฐเป็นผลผลิตอันชั่วช้าที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้ระหว่างชนชั้น จักเป็นโคจรรูปชั้นบนของสังคม ชนชั้นปกครองจึงใช้รัฐเป็นเครื่องมือกดขี่กรรมกร ฉะนั้น เมื่อใดที่สถาปนาอภีธรรมสังคมขึ้นแล้ว รัฐก็จะสูญสลายไปโดยกรรมวิธีอันหลีกเลี่ยงไม่พ้น นี่เป็นแนวคิดของเอนเกลส์ และในกรณีที่ไม่มี การต่อสู้ระหว่างชนชั้น หรือการกดขี่ ความจำเป็นที่จะมีรัฐก็จะปราศจากการไป

มาร์กซ มีความเชื่อในระบบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพมาก เขากล่าวว่าเมื่อลัทธิชนายทุนและระบบการปกครองของชนชั้นนายทุนถูกโค่นล้มไปแล้ว ชนชั้นกรรมาชีพยังไม่สามารถรับช่วงเอาจักรกลการบริหารของรัฐบาลนายทุนเก่ามาได้ และจะให้มีความอภีธรรมหรือสังคมคอมมิวนิสต์ทันทีทันใดไม่ได้ มาร์กซ ชี้ให้เห็นว่า **หลังจากการปฏิวัติและก่อนที่จะก่อตั้งสังคมคอมมิวนิสต์นั้น เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อซึ่งเขาเรียกว่า ระยะระบบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship of The Proletariat)** รัฐจะกลายรูปเป็นองค์การของชนชั้นกรรมาชีพซึ่งดำเนินการบริหารปกครอง มาร์กซ วาดภาพรัฐในระยะนี้ว่าเป็นเหมือนรัฐเทียมของพวกกรรมกร รัฐจะเป็นองค์การที่มีชนชั้นอยู่ เพราะว่าการปฏิวัติยังไม่ขจัดชนชั้นกลางให้สูญสิ้นไป รัฐจึงจะมีพรรคการปกครองพรรคเดียว ซึ่งเป็นพรรคของกรรมกร ทำการขบเคี้ยวชนชั้นกลางที่ยังหลงเหลืออยู่ จึงเป็นธรรมดาที่พรรคกรรมกรนั้นจะมีแนวปฏิบัติในทางกดขี่และครองอำนาจเฉียบขาดแต่ลำพัง เมื่อปราบปรามการต่อต้านของชนชั้นกลางจนสงบราบคาบแล้ว ก็จะสิ้นความจำเป็นที่จะมีเครื่องบังคับกดขี่ดังกล่าวตามแนวทฤษฎี พรรคกรรมกรนั้นจะสิ้นสูญไปเอง

เกี่ยวกับการปฏิวัติมาร์กซ เห็นว่า ชุมชนที่เป็นแหล่งพักพิงอันสำคัญของการปฏิวัติได้แก่สังคมที่พัฒนาด้วยการอุตสาหกรรมสูงยิ่ง ด้วยเหตุนั้นการอุตสาหกรรมเท่านั้นที่มีความรู้สึกในการแย่งชิงวรรณะอย่างจริงจัง อนึ่ง การเปลี่ยนแปลงจากลัทธิชนายทุนสู่ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ต้องเป็นไปอย่างรุนแรง ทั้งนี้ ก็เนื่องด้วยเหตุผลสองประการ คือ—

(๑) โคจรรูปสังคมชั้นบนย่อมจะไม่ยอมจำนนง่ายๆ โดยปราศจากการต่อสู้ที่ทารุณ

(๒) ตามกฎว่าด้วยการเปลี่ยนสภาพของสังคมโดยฉับพลันอันเป็นกฎแห่งตรรกะวิทยานั้น การปฏิวัติจำเป็นจะต้องไปอย่างรุนแรง

มาร์กซ ได้ให้บรรดาอธิบายพร้อมด้วยอุทาหรณ์ถึงกฎว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพโดยฉับพลันโดยนัยแห่งตรรกวิทยา ดังต่อไปนี้ :—

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ล้วนแต่อยู่ในภาวะที่เปลี่ยนแปลงโดยไม่หยุดหย่อน เป็นที่น่าสังเกตยิ่ง และยิ่งเห็นลงอยู่เรื่อยเป็นลำดับขึ้น โดยที่เราไม่สามารถสังเกตเห็นได้ จนกระทั่งนานถึงจุดที่ความเย็นนั้นอิ่มตัว น้ำไม่สามารถคงสภาพเดิมอยู่ ต้องเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน ตามตรรกวิธีกลายเป็นน้ำแข็งไป”

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกแห่งสสารนี้ก็มีพฤติกรรมไปในการทำนองเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคราวของเคลื่อนไหวของประวัติศาสตร์สังคม มาร์กซ จึงสรุปว่าลัทธินายทุนนั้นจะยิ่งก่อกวนกรรมกรหนักมากขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งถึงระยะที่ต้องแปรสภาพโดยฉับพลันตามตรรกวิธีเป็นลัทธิสังคมนิยม

ย่อมกล่าวได้ว่า มาร์กซ เป็นบิดาของลัทธิคอมมิวนิสต์ ในปัจจุบัน ในชั้นปลายแห่งชีวิตของเขา เขาได้หันเหไปจากความคิดเดิมอยู่บ้าง เขาคิดว่าในบางประเทศ เช่น อังกฤษอาจจะเปลี่ยนระบบการปกครองเป็นระบบคอมมิวนิสต์ได้ด้วยวิธีการอันสันติ คือ ค่อยเป็นค่อยไปอย่างสงบ ไม่ต้องใช้วิธีรุนแรง

แต่พวกบอลเชวิคส์ ผู้สืบช่วงลัทธิของมาร์กซ ไม่นำพาต่อข้อคิดอันแหวกแนวนี้ แต่ดำเนินตามแนวปฏิปทาของพรรคคอมมิวนิสต์อย่างจริงจังตลอดมาจนถึงปัจจุบัน นับแต่ปี ค.ศ. ๑๘๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) เป็นต้นมา พวกแหวกแนว เช่นว่าพวกเมนเชวิคส์ ซึ่งสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสังคมโดยสันติก็ถูกกวาดล้างไปสิ้น แต่การต่อสู้ในทรนกระการเปลี่ยนแปลงโดยสันตินั้นคงเริ่มมีอยู่แต่เนิ่นเป็นต้นมา จนถึงการกวาดล้างครั้งใหญ่ เมื่อ ค.ศ. ๑๘๓๖ (พ.ศ. ๒๔๗๙)

แถลงการณ์คอมมิวนิสต์ หรือที่ผู้เขียนใช้คำว่า ธรรมนูญแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ของคาร์ล มาร์กซ ที่มีชื่อว่า The Communist Manifesto เป็นข้อแถลงถึงหลักการและวัตถุประสงค์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ แถลงการณ์นี้ตีพิมพ์ออกเผยแพร่ ในขณะที่ภาวะทางเศรษฐกิจในยุโรปกำลังปั่นป่วน กล่าวคือ ในระยะต้นศตวรรษที่ ๑๙ วิทยาการทางวิทยาศาสตร์เริ่มเจริญทำให้มีเครื่องจักรยนต์กลไกแทนแรงงานของกรรมกร จึงเป็นผลให้การขายแรงงานของชนกรรมาชีพในระยะนั้นฝืดเคือง ฉะนั้น ทันที่ที่มาร์กซกล่าวว่า นายทุนเขาเปรียบกรรมกร ขูดรีดแรงงานเพื่อประโยชน์ของตน กรรมกรซึ่งกำลังเดือดร้อนอยู่แล้ว ก็เกิดความรู้สึกเห็นจริงไปกับคำกล่าวของมาร์กซ ด้วยเหตุนี้ หลักการในเรื่องให้ทำลาย

ล้าช่นายทุนจึงไ้รับความนิยมเล็ลมีโสและแพร่หลายออกไปทุกที่ บรรดาชนกรรมาชีพต่างก็พยายามจะทำให้เกิดสังคมมนุษย์มีกรรมสิทธิ์ร่วมกันขึ้น แต่ชนกรรมาชีพจะปฏิบัติคำเนินการไปตามหลักการโดยล้าพังไม่ได้ จำเป็นต้องอาศัย “พรรคคอมมิวนิสต์” เป็นผู้นำทางและให้การสนับสนุนคอมมิวนิสต์ในสมัยต่อมาจึงได้กำหนดหลักมูลฐาน ๑ ประการ

มาร์กซกล่าวว่า ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ก็คือ ประวัติของการต่อสู้ระหว่างชนชั้น (Class Struggle) คือมีการล้งกันเป็นทอด ๆ ของชนต่างชั้น ชนชั้นต่าง ๆ ของมนุษย์ในประวัติศาสตร์ของสังคมมนุษย์ชาติตามแบบของมาร์กซ ซึ่งคอมมิวนิสต์มักอ้างถึงเสมอ ได้กล่าวแล้ว่า:—

๑. ยุคสมรมบุพพกาล
๒. ยุคทาส
๓. ยุคศักดินา
๔. ยุคนายทุน
๕. ยุคสังคมนิยม

มาร์กซ ได้กำหนดประวัติศาสตร์แห่งชนชั้นขึ้นเป็นยุคสมัย ดังกล่าว แต่เป็นการกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ของคอมมิวนิสต์โดยตรง เพราะยุคของประวัติศาสตร์โดยเฉพาะยุคที่ ๕ เป็นที่ทราบกันดีว่า คือ ยุคประชาธิปไตย ไม่ใช่ยุคสังคมนิยม และยุคต่อไปหรือยุคที่ ๖ คือ ยุคคอมมิวนิสต์ก็เป็นเรื่องที่คอมมิวนิสต์กำหนดขึ้นเอง โดยปราศจากหลักฐานข้อเท็จจริงหรือไม่มีอะไรเป็นเครื่องยืนยันได้ มาร์กซพยายามให้อรรถาธิบายว่า สมชนบุพพกาล คือ รูปการผลิตแห่งสังคมคอมมิวนิสต์ยุคบุพพกาล เป็นสังคมแรกของมนุษย์ที่ไม่มีารกตขัชชวริค แต่มีระบยการผลิตต่ำมาก และต่อจากนั้นสังคมก็เริ่มมีการชวริคตลอดมา คือ เปลี่ยนเป็นยุคทาสหรือรูปการผลิตแบบการมีทาส โดยมีมูลนายเกิดขึ้น และแสวงหาประโยชน์กตขัชแรงงานทาส ต่อจากนั้นก็ถึงยุคศักดินา กล่าวคือ ลัทธิมูลนายเจริญขึ้นเป็นล้าคัยจนกลายเป็นเจ้านายมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินและทรัพย์สินมากมาย ยุคต่อมาเข้าสู่รูปการผลิตแห่งลัทธิทุนนิยม แล้วขยายตัวเป็นลัทธิจักรวรรดินิยม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งตามแบบของลัทธิคอมมิวนิสต์ ก็คือ ลัทธิจักรวรรดินิยมเป็นการต่อสู้กันร่นหนทางสคหัยของลัทธิทุนนิยม ซึ่งผู้นำคอมมิวนิสต์มักกล่าวล้อยเสมอว่า จะต้องสลายตัวไปในไม่ช้า เมื่อยุคสังคมนิยมหรือยุคคอมมิวนิสต์ขึ้นทันเข้ามาแทนที่ ทั้งนี้ เป็นการสอกลล้งต้องกันกับจุดหมายปลายทางของคอมมิวนิสต์ในข้อที่ว่า จะต้องทำให้โลกทั้งโลกกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปในที่สุด

แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏอยู่ว่า ในปัจจุบันมนุษย์ส่วนมากมีความพอใจในระบอบการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตย หรือรูปแบบการปกครองที่ประเทศไทยใช้อยู่ทุกวันนี้ จึงไม่มีหลักฐานหรือมีเครื่องชี้เฉพาะอย่างใดที่พอจะเชื่อได้เลยว่า การแบ่งยุคของคอมมิวนิสต์ดังกล่าวข้างต้นเป็นไปอย่างถูกต้อง และเมื่อประเทศส่วนมากในโลกพยายามต่อต้านการคลั่งคลาญขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ หรือประเทศบริวารของคอมมิวนิสต์เองก็พยายามที่จะกดดันให้รอกพ้นจากอาณัติของคอมมิวนิสต์เป็นสิ่งที่ชี้เฉพาะแล้วว่า ยุคปัจจุบันไม่ใช่สังคมนิยมหรือยุคคอมมิวนิสต์ แต่เป็นยุค **เสรีประชาธิปไตย** ซึ่งมนุษย์ในโลกส่วนมากพึงพอใจและยอมรับนับถือเป็นเอกฉันท์

สังคมยุคที่ ๕ ตามทฤษฎีของคอมมิวนิสต์แล้ว หมายถึงยุคคอมมิวนิสต์ ยุคนี้มีลักษณะสำคัญอยู่ที่ว่า “รัฐ” กลไกของการบังคับกักขังจะสูญสลายไป ชุมชนจะครองกรรมสิทธิ์ร่วมกันในทรัพย์สินทั้งหมด และจะไม่มีกีดกันเขาเปรียบระหว่างมนุษย์ด้วยกันอีกเลย พวกคอมมิวนิสต์กล่าวว่า หากไม่มีสังคมนิยมในปัจจุบันนี้ไม่ สหภาพโซเวียตเป็นรัฐสังคมนิยม ซึ่งกำลังอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ มีคณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพปกครอง เพื่อแปรสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในสหภาพโซเวียตให้เป็นสังคมนิยมในเวลาต่อไป ฉะนั้น จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาสังคมนิยม นั้น มีขั้นตอนการอยู่สองชั้น ชั้นแรกได้แก่ขั้นเผด็จการโดยชนชั้นกรรมาชีพ ขั้นนี้จะดำรงอยู่นานเช่นใด พวกคอมมิวนิสต์เองก็ไม่หยิ่งทรนงค์ สหภาพโซเวียตซึ่งริเริ่มจะสถาปนารัฐสังคมนิยมเองก็อยู่ภายใต้ระบอบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพมานานกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียที่ได้ถึงอำนาจอยู่ก็ยังไม่มีความที่จะทำรัฐสังคมนิยมให้เป็นไปได้ ไซ้แต่เท่านั้น ยังมีการต่อสู้ ช่างชิงอำนาจบริหารการปกครองระหว่างผู้ยิ่งใหญ่ในพรรคคอมมิวนิสต์อีกด้วย

พรรคคอมมิวนิสต์จึงได้แต่เพียงกล่าวว่า รัฐสังคมนิยมจะมีได้ ก็ในอนาคตอนาคตอันใกล้หรือไกล เมื่อใดแน่ พวกคอมมิวนิสต์เจียบไปก่อน นอกจากเพ้อต่อไปว่า เมื่อถึงเวลานั้นแล้วชุมชนจะมีกรรมสิทธิ์ในบรรดาทรัพย์สินทั้งหมด และการบังคับกักขังโดยไม่เป็นธรรมในหมู่มนุษย์ก็จะมีอีกต่อไป ฉะนั้น ทรรศนะรัฐสังคมนิยมหรือสังคมนิยมยุคคอมมิวนิสต์นั้นจึงเป็นเช่นอคติ พร่าเพี้ยนถึงโลกอันวิจิตรไฉไลทุกกัน

การที่จะเข้าใจได้ถึงความระบอบสังคมนิยมยุคคอมมิวนิสต์นี้ จำต้องพิจารณาถึงระบอบสังคมนิยมยุคที่ ๔ คือ ยุคนายทุนหรือชนชั้นกลางเสียก่อน ยุคนี้มีลักษณะพิเศษอยู่สองประการ คือ :—

(ก) **ชนชั้นนายทุน** ชนชั้นนี้เป็นเจ้าของกระณะแห่งผลิตรกรรม หรือยังจำแห่งการผลิต ชนชั้นนี้ใช้ค่าจ้างให้แก่คนงานที่ทำงานให้

(ข) **ชนชั้นกรรมาชีพ** ชนชั้นนี้เป็นทาสค่าจ้าง ไม่มีที่ย้ายแห่งการผลิต จำต้องทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยแรงงานของตน ชนชั้นนี้แหละที่จะเปลี่ยนแปลงระบบสังคมนายทุน เป็นระบบคอมมิวนิสต์ขั้นต้น ภายใต้การนำของคณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพเอง

แต่สังคมยุคนายทุนนี้ มีผู้เขียนไว้ว่า ได้พัฒนาเป็นสังคมประชาธิปไตยตามที่ไต่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะระบอบประชาธิปไตยยังให้เกิดความเป็นธรรมระหว่างชนชั้นทั้งสองถึงกล่าวชนชั้นนายทุนก็ให้ค่าจ้างแก่ชนชั้นกรรมาชีพด้วยความ เป็น ธรรม สม น้ำ สม เนื้อ ชนชั้นกรรมาชีพยังได้รับการปกป้องทางสังคมจากรัฐบาลในเรื่องเกี่ยวกับสวัสดิการของพวกเขา อนึ่ง โดยที่ระบอบประชาธิปไตยนั้นเป็นระบอบการปกครองตามมติของปวงชนเป็นสำคัญ ฉะนั้น ชนชั้นกรรมาชีพจึงมีปากมีเสียงเท่าเทียมกับชนชั้นนายทุน สามารถเรียกร้องหาสิทธิหรืออุทธรณ์หาความเป็นธรรมจากรัฐบาลได้ ยุคประชาธิปไตยจึงนับได้ว่าเป็นยุคที่ชนชั้นทั้งสองฝ่าย เมื่อคอมมิวนิสต์ไม่อาจหาข้อขัดแย้งกับความเห็นในเรื่องยุคประชาธิปไตยนี้ จึงสรวมรอยทักท้วงเขาไปว่ายุคสังคม ต่อไปก็คือยุคคอมมิวนิสต์ แต่ก่อนที่สังคมจะแปรรูปเป็นสังคมคอมมิวนิสต์ ชนชั้นกรรมาชีพจะต้องได้ครองอำนาจเสียก่อน แล้วสถาปนาคณะเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพขึ้น ระบบสังคมภายใต้การนำและบงการของคณะเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพนี้เป็นระบบสังคมนิยม ซึ่งจะพัฒนาไปสู่ระบบสังคมคอมมิวนิสต์ในกาลต่อไป

สำหรับข้อคิดในทฤษฎีของคอมมิวนิสต์อันเกี่ยวกับชั้น วรณะ ของสังคมนี้ จำเป็นจะต้องย้อนไปกล่าวถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีเศษมานี้ คือในทวีปยุโรป เมื่อต้นศตวรรษที่ ๑๙ หรือในปี พ.ศ. ๒๓๙๑ (ค.ศ. ๑๘๔๘) ซึ่งเป็นปีเริ่มต้นที่มีทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์เกิดขึ้น ผู้สร้างทฤษฎีลัทธินี้เห็นว่า ความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกในขณะนั้นเดือดร้อน ประกอบกับสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปอยู่ในสภาพยุ่งยาก เพราะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของความเจริญในด้านวิทยาศาสตร์ มีผู้ประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องจักรทุนแรงงานสำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมขึ้นมากมาย เมื่อเกิดมีเครื่องจักรแทนแรงงานของมนุษย์ ผู้ที่มีอาชีพขายแรงงานหรือกรรมกรก็เกิดความเดือดร้อน คือว่าไม่มีงานทำ ทุกโรงงานเริ่มใช้ — เครื่องจักรแทนแรงงานคนเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่เป็นต้นคิดของลัทธิคอมมิวนิสต์พิจารณาเห็นว่า ถ้าหาก

ว่าโลกเป็นไปในรูปนี้ คือว่ามีเครื่องมือทุนแรงเข้ามาแทนที่แรงงาน บรรดานายทุนจะกดขี่แสวงหาประโยชน์จากแรงงานของกรรมกรมากขึ้น ฉะนั้น จึงสมควรจะกำจัดชนชั้นนายทุนเสียให้หมดสิ้น และวิธีที่จะกำจัดชนชั้นนายทุนได้ก็คือ การยั่วยุให้ชนชั้นกรรมกรเข้าใจผิดว่านายทุนเอาเปรียบ ชูตรีศและโกงแรงงาน คือ ให้ชักราค่าจ้างแรงงานต่ำกว่าควร แต่ระบอบอัตราแรงงานต่ำหรือสูง ย่อมเป็นไปตามกฎการณ์ในยุคหนึ่งสมัยหนึ่ง ซึ่งนายจ้างและกรรมกรควรจะได้ปรองดองกันด้วยการตกลงว่า จะกำหนดแรงงานให้ตามความเป็นธรรม การยั่วยุให้นายจ้างและกรรมกรทำลายล้างซึ่งกันและกันตามหลักของคอมมิวนิสต์นั้นนอกจากจะไม่ใช่วางออกที่ถูกต้องแล้ว ยังเป็นหลักการที่ทำให้มนุษย์มีแต่ความแตกแยก ซึ่งเป็นหลักการที่ไม่พึงนำมาใช้ในสมัยที่มนุษย์ควรให้ความร่วมมือร่วมใจในการสร้างสันติ

ความมุ่งหมายของคอมมิวนิสต์เพิ่มความมุ่งหมายที่มนุษย์จะเอามาปฏิบัติไม่ได้ แต่โดยที่คอมมิวนิสต์มีหลักการและความคิดที่ผิดถาวรอยู่ จึงพยายามที่จะทำให้สำเร็จตามทฤษฎี โดยเฉพาะแรงงานของกรรมกร คอมมิวนิสต์ก็ถือว่าแรงงานของกรรมกรมีความสำคัญเหนือกว่าทุนของนายจ้างเพราะถ้าขาดแรงงานแล้ว นายทุนซึ่งเป็นฝ่ายนายจ้างก็ย่อมใช้ทุนให้เป็นประโยชน์ไม่ได้ แต่ถ้าได้พิจารณาถึงเหตุผลและความยุติธรรมแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน และต้องยอมรับในข้อเท็จจริงว่า ถ้ากรรมกรไม่มีนายทุนหนุนหลังด้วยการเปิดโรงงานหรือหาวัตถุดิบมาให้ แรงงานของกรรมกรก็ไม่มีค่าหรือไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคมเลย แต่คอมมิวนิสต์ไม่สนใจที่จะพิจารณาถึงเหตุผลและข้อเท็จจริงดังกล่าว เพราะคอมมิวนิสต์เห็นว่า ส่วนมากของมนุษย์ในโลกนั้นเป็นชนชั้นกรรมกร ฉะนั้น ทฤษฎีในลัทธิคอมมิวนิสต์จะเป็นทฤษฎีหนึ่งทฤษฎีใดก็ตาม ถ้าหากสามารถทำให้ทฤษฎีนั้นเป็นที่สอคล้องต้องกับความรู้สึกรของกรรมกรแล้ว ความนิยมจะต้องมีอยู่ในมนุษย์ส่วนมาก และนั่นก็คือชัยชนะของคอมมิวนิสต์นั่นเอง คอมมิวนิสต์จึงยกย่องกรรมกรว่าเป็นชนชั้นที่มีความสำคัญมากกว่าชนชั้นนายทุนเมื่อเป็นเช่นนั้น กรรมกรก็ย่อมพอใจในทฤษฎีข้อนี้แน่นอน คอมมิวนิสต์ก็เริ่มฉวยโอกาสยั่วยุให้กรรมกรเกลียดชังนายทุน และการดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์ไทยในระยะ ๕ - ๖ ปีที่ล่วงมานี้ก็อาศัยกรรมกรเป็นเครื่องมือในการก่อความไม่สงบขึ้น มีการหยุดงานเรียกร้องเพิ่มอัตราแรงงานและมีการทำตามแบบอย่างกันอยู่หลายกลุ่ม

ในประเทศที่ใช้การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์นั้น ชนกรรมาชีพยังไม่เคยมีส่วนในการบริหารประเทศเลย เพราะพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศนั้นอ้างว่า ชนชั้นกรรมาชีพยังไม่มีความรู้และความชำนาญพอในการเมืองตลอดจนการปกครองประเทศ จำเป็นที่ผู้ที่

ต้องใช้บทเฉพาะกาล คือ การให้กรรมกรเหล่านั้นมีความรู้ในเรื่องการบริหารประเทศเสียก่อน จนกระทั่งมีความชำนาญพอเพียงแล้ว จึงจะมอบการปกครองให้กับชนชั้นกรรมาชีพหรือว่าคณะกรรมกรที่เข้าร่วมในการปฏิวัติด้วย แต่เท่าที่ปรากฏมา เราได้เห็นลัทธิคอมมิวนิสต์หรือการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์มาตลอดระยะเวลา ๔๕ ปี เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๐ (ค.ศ. ๑๙๑๗) ที่ประเทศรัสเซียเปลี่ยนระบบการปกครองมาจนกระทั่งถึงในปัจจุบัน ชนกรรมาชีพก็ยังไม่มีโอกาสเข้าปกครองประเทศเลย

ประเทศรัสเซียหรือสหภาพโซเวียตเป็นประเทศแรกที่นำลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์มาใช้ ทั้งนี้ หลังจากการล้มล้างระบอบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราช ของพระเจ้าซาร์นิโคลาสที่ ๒ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๐ (ค.ศ. ๑๙๑๗) เลนิน ได้ครองอำนาจเป็นผู้นำและได้เปิดการประชุมคอมมิวนิสต์นานาชาติขึ้นที่ในกรุงมอสโก เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๒ (ค.ศ. ๑๙๑๙) หรือที่นิยมเรียกกันในระยะต่อมาว่า “การประชุมคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่ ๑” ซึ่งถือว่าเป็นปฐมกาลการวางรากฐานระบอบคอมมิวนิสต์ในสหภาพโซเวียต

ฉะนั้น นอกจากมารักซ และ เองเกลส์ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อกำเนิดลัทธิคอมมิวนิสต์ในครั้งแรกแล้ว บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นปฐมอาจารย์แห่งบรรดาคอมมิวนิสต์ทั้งหลายในระยะหลัง จึงได้แก่ นิโคไล เลนิน ผู้มีชื่อเดิมว่า Vladimir Ulainov เลนินไม่ได้เป็นผู้ก่อกำเนิดลัทธิคอมมิวนิสต์ก็จริง แต่เป็นผู้ที่ได้นำเอาทฤษฎีต่าง ๆ ของมารักซ เองเกลส์ มาอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในลัทธิแจ่มแจ้งขึ้น จนตอนหลังมีผู้นิยมเรียกลัทธิคอมมิวนิสต์ว่าเป็นลัทธิเลนินนิสต์ด้วยและคอมมิวนิสต์ทั้งหลายนิยมเรียกลัทธิมารักซนิสต์ — เลนินนิสต์ ต่อไป และได้พูดถึงชีวประวัติและการเสริมสร้างลัทธิคอมมิวนิสต์ ของเลนิน

เลนิน

ว. ไอ. เลนิน (Vladimir Ilyich Lenin) เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ปี ค.ศ. ๑๘๗๐ (พ.ศ. ๒๔ ๑๓) (ถ้าหากนับอย่างธรรมเนียมเดิมของรัสเซีย ซึ่งถือระบบปฏิทินของยูเลียน ก็เป็นวันที่ ๑๐ เมษายน ๑๘๗๐) ณ มณฑลซิมบิเรตส์ค (เดิมนั้นเปลี่ยนชื่อเป็น “อูเลียโนฟ” เพื่อเป็นอนุสรณ์ระลึกแก่เลนิน เนื่องจากนามสกุลเดิมของเลนิน คือ “อูเลียโนฟ” บิดาของเขาชื่อ อิลยา นโกลาเย วิช อูเลียโนฟ มีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ของโรงเรียนรัฐบาล ประจำมณฑลซิมบิเรตส์ค

ในสมัยที่เขายังเป็นนักเรียนอยู่นั้น ปรากฏว่า เลนินได้เคยเกิดพิพาทกับพวกเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายโรงเรียนและทั้งของฝ่ายบ้านเมืองหลายครั้ง อันมีสาเหตุแต่พฤติกรรมของเขา ในกรณีที่เข้าพัวพันอยู่กับการของพวกที่เรียกกันว่ามาร์กซิสต์ในรัสเซียครั้งกระนั้น จนกระทั่งในที่สุดเมื่อเขาเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ก็ถึงกับถูกขับออกจากการศึกษา ณ วิทยาลัยคาซานไป

ในปี ค.ศ. ๑๘๙๕ (พ.ศ. ๒๔๓๘) เลนิน ได้จัดตั้งรวมกลุ่มเอาคณะคนงานของฝ่ายมาร์กซิสต์ของกรุงมอสโกและเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ซึ่งยังแยกคึกยากันอยู่เป็นกลุ่ม ๆ เข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยกำหนดนามให้ใหม่ว่า เป็น “สันนิบาตของการต่อสู้เพื่อปลดแอกของชนชั้นคนงาน” (League of Struggle for the Emancipation of the Working Class) และถือสันนิบาตแห่งนั้นเองซึ่งปรากฏว่าได้เป็นที่ยอมรับกันโดยถ้อยคำในชั้นหลังต่อมาว่า เป็นจุดกำเนิดขององค์การตัวแทนแห่งพรรคของชนกรรมมาชีพฝ่ายปฏิวัติในประเทศรัสเซีย

ณ ที่ชุมนุมแห่งการประชุมครั้งที่ ๒ ของพรรคการเมืองอันมีชื่อว่า “พรรคกรรมกรสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งรัสเซีย” (Russian Social — Democratic Labour Party) ซึ่งได้จัดให้มีขึ้นเมื่อเดือน กรกฎาคม ปี ค.ศ. ๑๙๐๓ (พ.ศ. ๒๔๔๖) เลนิน ได้มีบทบาทอันสำคัญอย่างยิ่งอันหนึ่ง กล่าวคือ ณ ที่ชุมนุมนั้นเลนินได้ดำเนินการต่อสู้กับคณะผู้แทนของพวกที่มีความโน้มน้าวไปทางฉวยโอกาสในสภาพทางเศรษฐกิจหรือกลุ่มที่เรียกว่า อีคอนอมิสต์ (Economist) อย่างเต็มเร็วแรง ในที่ประชุมเลนินได้โต้แย้งและโต้แย้งไปงอคติของพวกฉวยโอกาสและในที่สุดก็ได้มีชัยชนะโดยสะกิดเอาพวกที่ยึดมั่นอยู่ในคติดังกล่าวออกไปเสียต่าง — หากจากพรรคกรรมกรสังคมนิยมประชาธิปไตย..... หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ได้ทำให้พวกนั้นแตกแยกออกไปเสียจากขบวนการของชาวมาร์กซิสต์ ซึ่งก็ด้วยผลแห่งพฤติกรรมอันนี้เองที่ได้ทำให้เป็นที่ถกกันขึ้นในชั้นหลังว่า เลนิน ได้ทำอุดมการณ์ของลัทธิมาร์กซิสต์ฝ่ายปฏิวัติ (Revolutionary Marxists) เป็นฝ่ายที่มีชัยชนะต่อพวกฉวยโอกาสหรือนัยหนึ่งพวกมาร์กซิสต์ฝ่ายปฏิรูป (Reformative Marxists) ทั้งนี้ ถ้อยตามทรรศนะทางประวัติศาสตร์ของพรรคบอลเชวิคเอง

พฤติกรรมอันนี้ ได้เป็นผลให้พวกมาร์กซิสต์ฝ่ายปฏิวัติทั้งหลายรวมกำลังกันแน่นหนาเข้ามาอยู่ภายใต้การนำของเลนิน กลายเป็นหวนคออันทรงพลัง และได้มีชื่อเรียกขานกันนับตั้งแต่นั้นว่าเป็นคณะ “บอลเชวิคส์” (คำนี้เป็นภาษารัสเซียซึ่งพัฒนามาจากคำว่า “บอลชีนิสต์โว” แปลว่า “ฝ่ายข้างมาก”) สำหรับพวกที่เรียกว่ากลุ่มอีคอนอมิสต์ หรือพวกฉวยโอกาสในเงื่อนไขเศรษฐกิจที่เลนินต่อสู้ โรมันมานั้น แม้ว่าแต่กาลก่อนจะเคยร่วมอยู่ในพรรค

กรรมกรสังคมนิยมประชาธิปไตยมาด้วยกันจริง แต่ในที่สุดก็แตกแยกไปโดยมีนามเรียกขานกันว่าคณะ “เมนเชวิคส์” อันมาจากคำว่า “เมนซินิสต์โว” ของภาษารัสเซีย แปลว่า “ฝ่ายข้างน้อย”

พรรคบอลเชวิคของเลนิน ได้ปฏิสนธิขึ้นจากผลของการประชุมครั้งที่ ๒ ดังกล่าวนั้นเอง และอีกประการหนึ่งก็โดยผลจากการต่อสู้ กับพวกเมนเชวิคส์นับตั้งแต่การประชุมนั้นเป็นต้นมา กับตลอดทั้งที่ต่อสู้เรื่อยมาถึงขนาดฟากพ่นกันเต็มเหวี่ยงในระยะเวลาต่อมาภายหลังอีกนาน การต่อสู้นี้ได้เป็นผลช่วยให้เลนินสามารถวางรากฐานเกี่ยวกับการจัดตั้ง “พรรคบอลเชวิคส์” ได้สำเร็จผลถึงเขาปรารถนา กลายเป็นพรรคการเมืองแบบใหม่ทันทีว่าทรงพลังอย่างยิ่งอันหนึ่งทีเดียว

หนังสือเล่มหนึ่งของเลนิน คือ Materialism and Empirio-Criticism ซึ่งจัดพิมพ์ออกเผยแพร่ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) นั้น เป็นที่ถกกันในวงการศึกษาระดับศาสตราจารย์ ประชัญว่ามีความสำคัญและหนักแน่นมาก ในข้อที่ช่วยให้การจัดตั้งพรรคอันมีอุดมการณ์พื้นฐานเกาะอยู่กับการปฏิวัติสังคมนิยมได้เป็นผลสำเร็จจริงดังตามทิศทางและหลักการอย่างใหม่ โดยหนังสือเล่มนี้เลนินได้ใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้ป้องกันหลักสาระสำคัญในทางทฤษฎีของพรรคฝ่ายมาร์กซิสต์ เพื่อแก้การที่จะทำให้หลักพันไปเสียจากคำกล่าวอ้างอันเลื่อนลอยและบิดเบือนของฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกกันว่า “พวกผันแปรคติมาร์กซิสต์” โดยเอาไปปะปนเสียกับหลักข้อคิดตามคติ—ของเม็คคานต์ (Kant) พวกที่กล่าวนั้นมีชื่อเฉพาะเรียกว่า Revisionists และนอกจากจะหลีกเลี่ยงพวก Revisionists แล้ว หนังสือของเลนินเล่มนี้ยังเป็นการโจมตีต่อพวกอื่นๆ อีกหลายพวก อาทิ เช่นพวกฉวยโอกาส, พวกยอมจำนน, พวกบิดเบือนข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งกลุ่มความคิดเหล่านี้ได้มีແບ່ງແຢ່ງอยู่ในขบวนการปฏิวัติของประชาชนโดยทั่วไป ทั้งในรัสเซียและในนานาประเทศของยุโรปเวลานั้น ถ้าหากจะกล่าวโดยอนุमानก็กล่าวได้ว่า เพราะหนังสือเล่มนี้เองที่ทำให้ลัทธิมาร์กซิสต์ในสมัยหลังๆ นี้ว่า “ลัทธิมาร์กซิสต์—เลนินนิสต์” (Marxism—Leninism)

หลักสำคัญในทางทฤษฎีของพรรคมาร์กซิสต์ดังกล่าวนั้น ก็คือหลักวัตถุนิยมโดยนัยตรรกวิทยาและวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์นั่นเอง ข้อที่สมควรจะได้กล่าวลงไว้ด้วยก็คือ นอกจากจะต่อสู้ป้องกันเพื่อหลักสาระสำคัญอันนี้แล้ว หนังสือเล่มที่ออกชื่อมาแล้วข้างต้นนี้ ยังเป็นการพัฒนาระบบปรัชญาของลัทธิมาร์กซิสต์ให้ก้าวหน้าออกไปอีกอย่างล้ำลึกและกว้างไกลด้วย ทั้งนี้ โดยวิธีรวมเอาผลแห่งพัฒนาการทั้งหลายทั้งปวงในทางวิทยาศาสตร์ที่ได้ปรากฏ

แล้วเป็นลำดับมา นับแต่สมัยของเฟรเดอริก เองเงิลส์ ครอบคลุมกระทั่งถึงสมัยของเลนินเองเข้าสู่ระบบปรัชญามาร์กซิสต์ ทำให้ลัทธิมาร์กซิสต์มีความมั่งคั่งทางภูมิปัญญายิ่งขึ้นมากมาย

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น นอกจากงานที่เขากระทำในฐานะแห่งผู้นำของขบวนการปฏิวัติแล้ว ก็ปรากฏว่า เลนินยังได้ทำงานด้านศึกษาค้นคว้าของเขาเป็นอย่างดีเช่นเดียวกับคนอื่น ในอันที่จะพัฒนาพื้นฐานทางปรัชญาของระบบมาร์กซิสต์ให้ก้าวหน้าต่อไป อาทิ เช่นผลงานที่ได้ปรากฏในชั้นหลังๆ นั้นหลายชิ้น อันที่กต่าง ๆ ของเขาในส่วนที่ว่าด้วยปรัชญาก็ดี, ในการย่อและย่อแค้นสาระสำคัญของหลักข้อคิดแห่งลัทธิมาร์กซิสต์ลงโดยสรุปเพื่อให้เป็นที่เข้าใจได้โดยง่ายแก่นักศึกษายุคหลังก็ดี, ตลอดจนในการคัดค้านตอนเอามาเฉพาะส่วนซึ่งเห็นได้ว่าเป็นข้อเน้นอันเป็นหลักใหญ่ของลัทธิมาร์กซิสต์ก็ดี เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เลนินได้กระทำขึ้นไว้ในยุคสมัยราว ๆ กลางระหว่างมหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ แทบทั้งสิ้น และล้วนแต่เป็นสิ่งที่จัดได้ว่าเป็นขุมปัญญาอันมีค่าที่เกี่ยว สำหรับผู้ใดศึกษาในข้อความรู้ต่าง ๆ ของระบบปรัชญามาร์กซิสต์ ข้อบังคับ, การย่อและย่อ, การคัดค้านตอนดังกล่าวนี้มีปรากฏอยู่เกือบครบ—ในหนังสือ Philosophical Notebooks ของเลนิน

เมื่อเดือนเมษายน ปี ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) เลนินได้เดินทางกลับเข้าสู่รัสเซียภายหลังจากวาระที่ได้ถูกเนรเทศและทิ้งเนรเทศตนเองไปเสียเป็นเวลายาวนาน พอกลับถึงมาตุภูมิ เลนินก็ลงมือเตรียมและลงมือดำเนินงานทางพรรคบอลเชวิคทันที เพื่อที่จะทำการปฏิวัติโดยการนำของชนชั้นกรรมาชีพ ซึ่งในที่สุดการปฏิวัติดังกล่าวก็ได้บรรลุผลประทุขึ้นในเดือนพฤศจิกายน (นับอย่างปฏิทินแบบใหม่) และทั้งๆ ที่มั่งงานทางปฏิบัติเพื่อการปฏิวัติอยู่เต็มมือเช่นนั้น ในระหว่างฤดูร้อนของปีเดียวกันนั้น เลนินก็มีได้ทำงานทางศึกษาค้นคว้าเลย เลนินได้เขียนหนังสือ อันในสมัยต่อมาได้มีชื่อเสียงกึกก้องว่าเป็นชั้น “คัมภีร์” สำเร็จเล่มหนึ่ง หนังสือเล่มนี้ชื่อ State and Revolution สำหรับหนังสือเล่มนี้เลนินได้พัฒนาเงื่อนไขตามหลักข้อคิดและตามอนสาส์นของมาร์กซและเองเงิลส์ ในส่วนที่ระบุลงไว้เกี่ยวกับการเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพให้ก้าวหน้าและกระทำงานยิ่งขึ้น จากหลักและอนสาส์นเดิมหนังสือ State and Revolution เป็นหนังสือซึ่งแม้ในวงการศึกษารัฐศาสตร์ของชาวตะวันตกก็ให้ความนับถือว่าเป็นวิทยการอันใหม่อันหนึ่งในข้อคิดที่ว่าด้วย “รัฐ” โดย เลนิน ได้สรุปให้เห็นได้ว่า รัฐตั้งตามธาตุแท้ของมันก็คือ เครื่องมือในการดำเนินการเพื่อบรรลุจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจของชนชั้นปกครองนั่นเอง

หลังจากที่ได้สถาปนาสาธารณรัฐโซเวียตขึ้นมาแล้ว เลนินก็ได้พยายามอย่างเต็มที่กำลังใจของเขาในอันจะจัดสร้างสรร “รัฐโซเชียลลิสต์” แบบใหม่ อันขณะนั้นยังไม่เคยมีปรากฏมาในโลก ซึ่งในการนี้เราจำต้องยอมรับว่า ผลงานของเขาได้รับการสนับสนุนจากปวงชนชาวไร่ชาวนาทั่วไป นอกเหนือไปจากพวกกรรมกรด้วย สำหรับการที่จะพารัฐของตนก้าวหน้ารุกไปสู่ระเบียบอย่างใหม่ทางเศรษฐกิจ การจัดตั้งสร้างสรรดังกล่าวนี้ ถึงแม้ว่าจะสำเร็จขึ้นมา แต่ก็ยังถือว่าเป็นความสำเร็จที่ได้มาด้วยอาการอันยากพอใช้ ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าในสมัยเดียวกันกับที่เขาดำเนินการสร้างสรรนั้นเอง เขาก็ต้องชกเคียวกับพลังอำนาจของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยมากมายหลายพวก อาทิ พวกที่เรียกว่าเป็นฝ่ายปฏิกริยา, ฝ่ายปฏิวัติซ้อน..... อันได้แก่พวกขุนศึกและขุนนางเก่า ๆ และฝ่ายพวกที่สนับสนุนการปฏิวัติซ้อน..... อันได้แก่กองทัพของชาติต่าง ๆ ซึ่งเข้าแทรกแซงในคึกกลางเมืองรวมทั้งสิ้นถึง ๑๔ ประเทศ มีอังกฤษเป็นตัวตั้งตัวตีใหญ่ ผลที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ก็คือ องค์การปฏิวัติภายใต้การนำของเลนิน ฝ่ายอนุปสรรคก้าวล่วงไปสู่ชัยชนะได้ในที่สุด

พอสงครามกลางเมืองเสร็จสิ้น เลนินก็ได้ลงมือจัดตั้งและอำนวยการงานทางด้านปฏิสังขรณ์ เพื่อยุติพื้นฐานทางเศรษฐกิจแห่งชาติของโซเวียตขึ้นใหม่ทันที พื้นฐานดังกล่าวนี้ได้แก่การเปลี่ยนแปลงหลักการพื้นฐานที่คณะปฏิวัติได้เริ่มมาแต่เดิมภายใต้การดำเนินงานของทรอตสกี..... ดังที่เรียกกันว่า “คอมมิวนิสต์ในสงคราม” (War Communism)... ให้เคลื่อนที่ไปสู่ระบบซึ่งเลนินได้กำหนดขึ้นใหม่เพื่อประโยชน์เฉพาะกาล พื้นฐานทางเศรษฐกิจอย่างใหม่มีชื่อเรียกว่า “นโยบายเศรษฐกิจแผนใหม่” (New Economic Policy) หรือเรียกอย่างย่อว่า NEP.

การเคลื่อนกลไกทางเศรษฐกิจเข้าสู่ “นโยบายเศรษฐกิจแผนใหม่” นี้ปรากฏว่าได้เกิดขัดแย้งเข้ากับบุคคลชั้นหัวหน้าของคณะปฏิวัติไม่น้อยเหมือนกัน ความแตกแยกทางความคิดเห็นได้ก่อหวอดมาแต่ครั้งกระนั้น และซึ่งได้ส่งผลเป็นความยุ่งยากในกาลต่อมาภายหลังมรณะกรรมของเลนิน

งานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่สำเร็จมากของเลนินก็คือ การสถาปนา “องค์การคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่ ๓ ของคอมมิวนิสต์” หรืออันหนึ่ง “องค์การสากลที่ ๓ อันมีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปว่า “โคมินเทอร์น” (Third Communist International) เลนินเคยกล่าวไว้เกี่ยวกับองค์การนี้ว่า..... องค์การโคมินเทอร์นจะเป็นองค์การที่ระบุให้ประจักษ์ถึงความสำเร็จของการฟื้นฟูเอาชนวนวิเศษสุดแห่งมรรควิธีในการต่อสู้ ปฏิวัติของชนชั้นคนงานโดยทั่วไป

ในโลกนี้มาดำเนินการได้อย่างเกรียงไกรและอย่างมีศูนย์ระบงงานอันเป็นปึกแผ่นแน่นหนา....” องค์การโคมิเนเทอร์นซึ่งมีสภาพคล้าย ๆ ศูนย์เสนาธิการแห่งขบวนการปฏิวัติของชนชั้นคนงาน ในนานาประเทศนี้ ได้ถูกยุบเลิกไปเมื่อระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ สตาลินเป็นผู้ประกาศ ยุบเลิกตามคำขอร้องของ เอฟ. ดี. รูสเวลท์ ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา เพื่อไม่ตรึงอัน คิงามแห่งประเทศทั้งสอง

การทำงานอย่างหนักมากตลอดเวลา ประกอบกับภาวะแห่งชีวิตเต็มไปด้วย อุปสรรคมาแต่เยาว์วัยของเลนิน และตลอดทั้งเมื่อได้ลงมือดำเนินงานทางปฏิวัติเขาก็ได้ทำ งานของเขาทั้งในทางปฏิบัติและทั้งในทางทฤษฎีอย่างที่ยุคคลในชั้น “ผู้นำ” ของประเทศ อื่น ๆ บุคคลอื่น ๆ น้อยรายจะสามารถทำได้ ชั่วร้ายเขาถูกยิงเป็นบาดแผลฉกรรจ์ที่ต้นคอ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑) อันเป็นกาลระหว่างมรสุมทางการเมืองกำลังโรมรันเต็ม เหวี่ยงระหว่างฝ่ายปฏิวัติรียากษ์ฝ่ายปฏิวัติผู้ยิ่งเป็นสตรีซึ่งเป็นเอเยนต์ของฝ่ายคึกคึกนาคนหนึ่ง ชื่อ ทอรา คาปลัง บาดแผลดังกล่าวได้ยังผลร้ายคึกคึกตามเรื่อยมาในระยะเวลาตอนหลัง ๆ เหล่านี้แหละที่ ได้ทำให้เลนินทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็วยิ่ง ในที่สุดเขาก็ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๒๔ (พ.ศ. ๒๔๖๗)

การเสริมต่อลัทธิคอมมิวนิสต์โดยเลนิน

เลนิน จำต้องประยุกต์ทฤษฎีของมาร์กซ ให้เข้ากับการปฏิวัติรัสเซีย เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) เลนินต้องแก้ไขทฤษฎีของมาร์กซไปด้วย เพราะการปฏิวัติได้กระทำ ขึ้นในชุมชนระบบศักดินา ไม่ใช่ชุมชนระบบอุตสาหกรรม รัสเซียครั้งกระนั้นอาจเรียกได้ว่า เป็นประเทศด้อยพัฒนาการประเทศหนึ่งที่เดียว

สตาลิน กล่าวว่า “ลัทธิเลนินนิสมนั้น คือลัทธิมาร์กซิสม์ในยุคจักรวรรดินิยม และในยุคการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพ”

ทฤษฎีซึ่งเลนินเพิ่มเติมเข้าไปในลัทธิคอมมิวนิสต์ คือ:-

- (๑) การยืนยัน ถึงแนวความคิดว่าด้วยระบบเผด็จการของชนชั้น กรรมาชีพ โดยนำเอาแนวความคิดนี้ ไปใช้ปฏิบัติ
- (๒) จากการจัดตั้งระบบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ เลนินวางทฤษฎีว่า ด้วยการใช้พรรคอันเข้มแข็ง เป็นแนวระวางหน้าของมวลชน

(๓) ทฤษฎีว่าด้วยการปฏิบัติสากลโลก

(๔) ลัทธิจักรวรรดินิยมของชนชั้นนายทุน

สาระสำคัญในทฤษฎีว่าด้วยระบบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ ตามที่เลนินวางไว้ นั้น มีอยู่ว่า:—

ก. ระบบเผด็จการ ของชนชั้น กรรมาชีพนั้นเป็นระยะเวลาที่พรรค ดำเนินการปกครอง มีการควบคุมอย่างเข้มงวดและเฉียบขาด

ข. พรรคที่ดำเนินการปกครองเป็นแนวรว้งหน้าของมวลกรรมกร

ค. พรรคที่ดำเนินการปกครอง อันประกอบด้วยสมาชิกผู้เชี่ยวชาญในวิชาคอมมิวนิสต์และมีระเบียบวินัยแข็งแกร่งคือสิ่งที่ประชาชนผู้ล่าหลังจะพึงปรารถนา เมื่อเขาเจริญเพียงพอแล้ว ความซื่อสัตย์กับถ้อยแถลงแฝงไว้ด้วยเล่ห์ แต่ไม่เป็นเช่นนั้น เลนินเชื่อมั่นอย่างจริงใจว่าทั้งรัฐและพรรคจะค่อยสูญสลายไป

“เมื่อมวลมนุษย์ซึ่งมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดเสียว ความทารุณเหี้ยมโหด ความโง่เขลา ความเคียดแค้นชิงชัง อันสุดพรรณาไ้ซึ่งเกิดจากความกดขี่ขูดรีดบังคับของพวกชนชั้นนายทุนอยู่เสมอ ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว มวลชนย่อมจะค่อยค้นคืนต่อการปฏิบัติตามกฎของต้นของชีวิตสังคม ซึ่งได้วางกันขึ้นจากประสบการณ์ของมนุษยชาติเอง เป็นระยะเวลานานเป็นพัน ๆ ปี มวลชนที่ได้รับการปลดปล่อยย่อมจะสามารถปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับกฎเหล่านั้นได้ โดยไม่ต้องใช้กำลังบังคับหรือกดขี่หรือข่มขู่ หรือใช้รัฐ เครื่องมือพิเศษเป็นจักรกลกำหนดหลักเกณฑ์”

“ในรัฐคอมมิวนิสต์ที่จะมีขึ้นในอนาคต ไม่จำเป็นจะต้องใช้กำลังเป็นเครื่องมือกำจัด “อธรรม” หรือ กรรมชั่วของบุคคล ประชาชนผู้มีอารยธรรมจะจัดการกับ “อธรรม” ส่วนย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วยตนเอง ส่วน “ธรรม” ส่วนใหญ่นั้นจะสิ้นสูญไป เมื่อไม่มีการกดขี่ข่มเหงมวลชนอีกแล้ว”

ข้อความดังกล่าวข้างต้นทั้งสองตอนนี้อามาจาก “เรื่องมนุษย์นั้นอาจปรับปรุงให้สมบูรณ์ได้” ของ เลนิน

สาระที่เกี่ยวกับทฤษฎีว่าด้วยการปฏิบัติสากลโลกของเลนินนั้น สตาลินได้เขียนเมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๐ (พ.ศ. ๒๔๖๓) ว่า

“ถ้าไม่มีการปฏิวัติสากลแล้ว ภาวะการณ์ปฏิวัติในรัสเซียอาจจะกินหนทางการลงเสียได้ ด้วยว่าพวกสังคมนิยม และพวกอื่นที่เป็นปรปักษ์ต่อระบอบสังคมนิยม ย่อมจะอยู่ร่วมกันในโลกนี้ ไม่ได้นาน”

เลนินได้นำเอาทฤษฎีนี้ออกมาปฏิบัติ โดยการก่อตั้งองค์การคอมมิวนิสต์สากลที่เรียกกันว่าองค์การโคมินเทอรัน และเริ่มจัดตั้ง “พรรคคอมมิวนิสต์แห่งชาติ” ของประเทศที่เป็นภาคีขึ้นให้อยู่ภายใต้การควบคุมขององค์การ ๖ นั้น

เลนิน ได้บัญญัติหลักการว่าด้วยยุทธวิธีการปฏิวัติของพวกคอมมิวนิสต์ อันแตกต่างไปจากแผนยุทธศาสตร์ กล่าวคือ

แผนยุทธศาสตร์ หรือ กลยุทธ์ของคอมมิวนิสต์ คือ การปฏิวัติและล้มล้างรัฐบาล

ยุทธวิธี หรือกลยุทธ์ของคอมมิวนิสต์ คือ กลวิธียอมโอนอ่อนผ่อนตามกับรัฐบาลแบบต่าง ๆ อุตสาหกรรม เช่น ยุทธวิธีแนวร่วมซึ่งพวกคอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งขึ้นในปี ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๗๘) ตามคำบัญชาของสตาลิน เพื่อต่อต้านระบอบฟาสซิสต์

เลนินเป็นนักยุทธวิธีชั้นอาจารย์ ปัจจุบันนี้คำสั่งสอนในเรื่องยุทธวิธีของเขา อาทิ เช่นยุทธวิธีการแทรกซึมและการก่อวินาศกรรมในสหภาพการกรรมกรนั้น พวกคอมมิวนิสต์ยังคงใช้ปฏิบัติอยู่คงจะเห็นได้จากข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับกิจกรรมของพวกคอมมิวนิสต์

ถึงแม้ว่าเลนินจะเป็นผู้แถลงถึงการ ปฏิวัติสากล ด้วยการ ใช้กำลัง และ กลยุทธ์นานาประการ แต่เลนินรู้สึกขุ่นเคืองมาก ถ้ามีผู้กล่าวหาว่าเขาส่งเสริมการปฏิวัติในต่างประเทศ เลนินเห็นว่า การปฏิวัตินั้นเป็นสิ่งที่ ไม่อาจหลีกเลี่ยงเสียได้ และย่อมจะเกิดขึ้นทั่วโลก เพราะเป็นผลแห่งเจตน์จำนงของประชาชนเอง เลนินอ้างว่า เขาเป็นแต่ให้ข้อแนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่หลีกเลี่ยงเสียมิได้เท่านั้น ผู้รู้ฝ่ายโลกเสรีบางคนจึงกล่าวว่า เลนินเป็นนักสากลนิยมอย่างจริงจัง

เกี่ยวกับระบบจักรวรรดินิยมของชนชั้นนายทุนนั้น เลนินกล่าวว่า ระบบนายทุนนั้นบรรลุถึงขั้นที่ทำการแปรเปลี่ยนโดยฉับพลันตามกรรมวิธิตฤษฎีการศาสตร์มานานแล้ว แต่เมื่อมีผู้แย้งว่าทำไมการปฏิวัติจึงยังไม่เกิดขึ้นในกลุ่มประเทศนายทุน เช่น อังกฤษ ฯ เลนินตอบว่า ชัยชนะเป็นเพราะกลุ่ม ประเทศนายทุนเหล่านั้น ได้พบพื้นที่เพิ่มขึ้น อย่างกว้างขวาง สำหรับการกดขี่เอารัดเอาเปรียบ และการ ทบตีความทุกข์ทรมาน แก่กรรมกรในดินแดนที่ขึ้นอยู่กัวยักรวรรดินิยมและในดินแดนอาณานิคม มวลชนผู้ล้าหลังและตรากตรำทำงานอยู่ในจักรวรรดินิยมอาณานิคม

นิคมนี้ ๆ แม้จะเป็นผู้ให้โอกาสแก่พวกนายทุนทำการกดขี่ขูดรีดก็ตาม แต่ก็ส่งเสริมพลัง
 ปฏิวัติของมวลชนที่จะดำเนินการในภายภาคหน้าได้อย่างใหญ่หลวง ผลก็คือยิ่งจะเร่งทำให้
 ระบบสังคมของนายทุนที่เป็นอยู่จะต้องกลายสภาพโดยฉับพลันเป็นระบบสังคมใหม่อย่างหลัก
 เลี่ยงเลี้ยมิได้เลย

หลักการปฏิบัติสำหรับพรรคคอมมิวนิสต์โดยสรุปที่เลนินวางไว้ มีดังนี้:—

๑. การปฏิวัติกลางเป็นสิ่งที่จำเป็นในการที่จะโค่นอำนาจของลัทธินายทุน ความ
 อดทนร่วมกันของสมาชิกแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ทั่วโลก เป็นสิ่งสำคัญ
๒. ประเทศยังมีเสรีภาพมากขึ้นเพียงใด อันตรายก็ยังมีต่อการปฏิวัติของชนชั้น
 กรรมมาชีพมากขึ้นเพียงนั้น
๓. ตรายเท่าที่ลัทธินายทุนยังคงมีอยู่ ชนชั้นกรรมมาชีพจะมีสันติสุขไม่ได้ ฝ่าย
 หนึ่ง ฝ่ายใดจะต้องถูกทำลายให้หมดสิ้นไป
๔. การพิพาทอย่างรุนแรงระหว่างประเทศผู้นำลัทธิคอมมิวนิสต์ และประเทศที่
 ยังมีนายทุนจะต้องเกิดขึ้นตลอดไปอย่างไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้
๕. การแก้ไขปัญหาย่างยากง่าย ๆ มิได้อยู่ที่การลงคะแนนเสียง แต่จะต้องแก้
 ทั่วทั่ววิธีหนึ่งวิธีใดที่เด็ดขาด
๖. ในการที่จะทำลายประเทศหนึ่งประเทศใดได้นั้น คอมมิวนิสต์จะต้องพยายาม
 ให้สลายกันต่าง ๆ ของประเทศที่มีนายทุนเป็นเครื่องมือหาประโยชน์เป็นสาเหตุ
 ในการทำลาย
๗. คอมมิวนิสต์จะต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ที่จะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความ
 มั่นคงของพรรค ต้องยึดมั่นอยู่ในแผนการณ์ กลยุทธ์ และกลวิธีต่าง ๆ
 ของขบวนการคอมมิวนิสต์ ต้องใช้วิถีทางต่างๆ ปกป้องความจริงแม้จะเป็นการ
 กระทำอันผิดกฎหมายก็ต้องกระทำ ถ้าการนั้นเป็นไปเพื่อความสำเร็จผลแห่ง
 การปฏิวัติ

เมื่อเลนิน ซึ่งเป็นผู้นำเอาลัทธิคอมมิวนิสต์มาใช้ในประเทศรัสเซียขึ้นชีวิตแล้ว
 โจเซฟสตาลิน ซึ่งมีชื่อเดิมว่า โจเซฟ วิซซารี โอนโนวิช คยูกาชวิลลี เป็นผู้ได้ครองตำแหน่ง
 ผู้นำคอมมิวนิสต์แทนเลนิน ระยะเวลาที่สตาลินรับช่วงอำนาจเป็น ระยะเวลาคาบเกี่ยว
 กับการคลี่คลายขยายตัวของขบวนการคอมมิวนิสต์เข้ามาในเอเชีย

สตาลิน

สตาลิน (Stalin) เป็นนามแฝงเพื่อการปฏิวัติ แปลว่า ผู้มีภาวะคงเหล็กกล้า แต่แล้วในที่สุดก็ไต่กลายเป็นธรรมเนียมในระหว่างนักปฏิวัติของรัสเซีย ที่ได้พากันใช้นามปฏิวัติเป็นนามสกุลของคน ๆ เลียทีเดียว ชื่อเดิมของสตาลินคือ โจเซฟ วิซชาริ โอนโนวิช “ดยูกาช-วิลลี” (Djugashvilli) นั้นเป็นนามสกุลเดิม คำว่า “โจเซฟ” (Joseph) คือชื่อที่คงเมื่อเกิดอันเป็นธรรมเนียมของชาวคริสเตียน ส่วนคำว่า “วิซชาริโอนโนวิช” (Vissarionovich) นั้นแปลว่า “บุตรของวิซชาริออน” คือหมายความว่าบิดาของสตาลินมีชื่อ วิซชาริออน หรือเรียกเร็ว ๆ ว่า วิซชาริเรียน การใช้ชื่อตัวแล้วก็บอกว่าเป็นบุตรหรือธิดาของใคร ๆ แล้วจึงบอกชื่อสกุลแบบนี้เป็นแบบธรรมเนียมข้างฝ่ายชาวสลาฟผู้ถือศาสนาคริสเตียนนิกายออร์ทอดอกซ์ ทั่วไปทางยุโรปตะวันออก

ชื่อของนามสกุลที่ว่า “ดยูกาชวิลลี” นั้น ภายหลังการปฏิวัติแล้ว เขาได้เปลี่ยนเป็นใช้ “สตาลิน” แทน ดังนั้น เราจึงมักจะได้เห็นอยู่เสมอว่า ถ้ามีการกล่าวนามของสตาลินอย่างเป็นทางการ เขามักใช้อย่างย่อว่า เจ.วี. สตาลิน เสมอ ถ้าขึ้นไปเรียก เจ.วี. ดยุกาชวิลลี ก็คงจะไม่มีใครรู้ว่าเป็นใครเขาเลย นอกเสียจากผู้ฟังคนนั้นจะคุ้นสนิทกับประวัติศาสตร์การปฏิวัติรัสเซีย

สตาลินเกิดเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๘๗๙ (พ.ศ. ๒๔๒๒) ในเมืองโกริ (Gori) ซึ่งอยู่ในมณฑลทิฟลิส (Tiflis) บิดาของเขามีเชื้อเผ่าเป็นชาวนา แต่ได้เปลี่ยนอาชีพมาเป็นช่างทำรองเท้า และแล้วต่อมาเมื่อวิธีการผลิตของระบบนายทุนขยายตัวมากขึ้น ก็ได้บีบบังคับบิดาของสตาลินให้เปลี่ยนสภาพจากการเป็นช่างทำรองเท้าอิสระ....ไปเป็นกรรมกรอุตสาหกรรมทำรองเท้า สตาลิน ได้รับการศึกษาขั้นต้นจากโรงเรียนของนักบวชออร์ทอดอกซ์ คริสเตียน ที่ตั้งอยู่ในเมืองโกริ ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนา เป็นแหล่งสาขาทำการเผยแพร่ศาสนานั้นเอง พอจบจากโรงเรียนนี้แล้ว ในปี ค.ศ. ๑๘๙๔ (พ.ศ. ๒๔๓๗) ก็เดินทางเข้าไปศึกษาต่อในวิทยาลัย สำหรับวิชาหลวง ณ เมืองทิฟลิส แต่ปรากฏว่าจิตใจและความใฝ่ฝันของสตาลินไม่ให้ออกไปในการศึกษาทางศาสนา เขากลับมียุทธบาทหมกมุ่นอยู่ข้างฝ่ายการปฏิวัติมาตั้งแต่อายุได้เพียง ๑๕ ปี โดยได้เข้าร่วมกลุ่มชาวรัสเซียที่เป็นมาร์กซ์แห่งแคว้นทรานส์คอเคซัสกลุ่มหนึ่ง ทำเนิการเคลื่อนไหวแบบใต้ดิน ขณะที่กำลังเรียนจะเป็นนักบวชที่ทิฟลิสนั่นเอง สตาลินก็ได้เข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งองค์การจักษุแพทย์พรรคแรงงานสังคมนิยมปฏิวัติ แห่งรัสเซีย ณ สาขาเมืองทิฟลิสด้วยแล้ว พรรคการเมืองนั้นคือ

พรรคมาร์กซิสต์ และเป็นต้นกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต หรือพรรคบอลเชวิคในปัจจุบัน

พฤติกรรมทางการเมืองของสตาลินในครั้งกระนั้นเท่าที่สมควรจะระบุไว้ ได้ก็คือในองค์การจัดตั้งองค์การแรกของพวกสังคมนิยมประชาธิปไตย ณ แคว้น จอร์เจีย (Georgia) อันมีชื่อเฉพาะเรียกกันว่าองค์การ Messameh Dassy นั้น สตาลินก็ได้เริ่มออกโรงแสดงบทบาทโดยทำการต่อสู้กับพวกนักถอยโอกาส ซึ่งปรากฏว่าได้มีอยู่ในองค์การนี้เป็นส่วนใหญ่มาแต่ก่อนแล้วนั้น ผลแห่งการต่อสู้นี้ได้ให้ฐานะทางพรรคของเขาเด่นมากทีเดียว ขณะนั้นสตาลินอายุเพียง ๑๗ ปี นับว่าสตาลินได้เป็นหัวหน้าพรรคคนหนึ่งมาตั้งแต่ยังเยาว์อยู่

ต่อมาปรากฏว่าในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๙๐๕ (พ.ศ. ๒๔๔๘) คณะพรรคบอลเชวิคแห่งแคว้นทรานส์คอเคซัส ได้เลือกและส่งสตาลินไปเข้าประชุม ณ การประชุมใหญ่ของพรรค ซึ่งได้จัดที่เมือง แทมเมอร์ฟอรัส ประเทศฟินแลนด์ ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่เขาได้ร่วมงานกับขบวนการใหญ่ของพรรคแรงงานสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งรัสเซียมิใช่เพียงขบวนการย่อยของแคว้นจอร์เจียดังที่เคยเป็นมาแต่ก่อน และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่คล้ายเหมือนกันที่สตาลินได้มีโอกาสพบกับเลนิน

สตาลิน เป็นนักการเมืองที่หัวรุนแรง เคยถูกเนรเทศไปอยู่ไซบีเรียถึง ๖ ครั้ง ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๕๖ (ค.ศ. ๑๙๑๓) ตามปกติสตาลินตั้งตัวเองเป็นผู้นำเสมอ ไม่เคยยอมเป็นเครื่องมือของใครเลย เคยเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “ปราวดา” ซึ่งเป็นปากเสียงของพรรคและหนังสือพิมพ์ “มอสโคว์เคิล” การยอมอยู่ใต้อิทธิพลของเลนินชั่วขณะหนึ่งก็เพื่อเป็นบันไดที่จะก้าวไปสู่อำนาจในที่สุด ซึ่งก็เป็นจริงตามความมุ่งหมาย ใน พ.ศ. ๒๔๖๒ (ค.ศ. ๑๙๑๙) สตาลินได้รับตำแหน่งเป็นเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า เป็นตำแหน่งสำคัญที่จะก้าวขึ้นสู่อำนาจเมื่อเลนินถึงแก่กรรมแล้ว สตาลินแตกแยกกับลัทธิของทროตสกี คู่คิดคนสำคัญของเลนิน เพราะเกิดการขัดแย้งอย่างรุนแรงเกี่ยวกับอำนาจ ทროตสกีช่วยอยู่เมื่อเลนินถึงแก่กรรมจึงเป็นโอกาสแก่สตาลินในการบรรจุพรรคพวกของตนเข้าประจำตำแหน่งซึ่งเป็นการกุมอำนาจทั้งหมดไว้ในมือ ก่อนหน้าเลนินถึงแก่กรรม สตาลินพยายามยกตัวเองขึ้นเป็นเพื่อนสนิทและนักปฏิบัติคู่คิดของเลนิน จนเลนินเองก็รู้ถึงจุดประสงค์อันแท้จริงของสตาลินได้ดี ในที่สุดสตาลินก็ดึงเอาอำนาจเด็ดขาดไปเป็นของตนได้ จากนั้นก็พยายามปลุกตัวออกจากไกลจากผู้ร่วมคิด และผู้ปฏิบัติขบถบัญชาและมุ่งคิดแต่จะซุกหลุมพราง เพื่อดักพรรคพวกของตนเอง โดยใช้เล่ห์เหลี่ยมในการข่มขู่

ให้เกิดการแตกร้าวในพรรคและคนสำคัญ ๆ ของพรรค ปรากฏจากข้อเท็จจริงว่า สตาลินไม่เคยไว้วางใจคนของตนเอง ดังนั้นในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ (ค.ศ. ๑๙๒๘) จึงได้เนรเทศทร็อตสกี คู่ซัดแย้งและคู่แข่งอันออกจากประเทศรัสเซีย แล้วสตาลินก็ขึ้นสู่ฐานะผู้นำที่มีอำนาจเด็ดขาดในระยะต่อมา และพยายามเรียกร้องการสรรเสริญเยินยอจากผู้อื่นด้วยกลอุบายร้อยแปดการบังคับขู่เข็ญ อย่างไรก็ตามการกระทำของสตาลินก็กล่าวแล้ว ยังผลทำให้แก่ตัวเองประการหนึ่ง คือสามารถคุมอำนาจในสหภาพโซเวียตได้โดยเด็ดขาดแต่ผู้เดียว อย่างที่ผู้นำของสหภาพโซเวียตคนอื่น ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบันไม่สามารถจะทำได้

สตาลินถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๑๙๕๑ (พ.ศ. ๒๔๙๖) ว่าถึงพรรคนะของเขาในบรรดาบทความต่าง ๆ ที่เขาได้เขียนขึ้นในระยะแรกนั้นมีอยู่บางบท อาทิ เช่น:-

๑. การก่อกบฏด้วยกำลังอาวุธและกลยุทธ์ของเรา

Armed Insurrection and Our Tactics

๒. ฝ่ายปฏิกริยากำลังเติบโต

Reaction is Growing

๓. บันทึกของผู้แทนคนหนึ่ง

Notes of a Delegate

บทความเหล่านี้สตาลินได้เขียนขึ้นภายหลังจากที่เขาได้เดินทางกลับไปแล้วจากการประชุมของพรรคแรงงานสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งรัสเซียครั้งที่ ๕ ซึ่งได้ให้มติขึ้น ณ กรุงลอนดอนประเทศอังกฤษ

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๐๖-ค.ศ. ๑๙๐๗ (พ.ศ. ๒๔๔๙-พ.ศ. ๒๔๕๐) สตาลินได้เขียนบทความหลายบทลงพิมพ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ต่างๆ สตาลินได้ให้ทรรศนะอธิบายปรัชญามาร์กซิสต์ในบทความเหล่านี้ว่าแตกต่างจากข้อคิดของพวกฉวยโอกาส ฝ่ายซ้าย และพวกอนาธิปไตยเช่นโคบบัง บทความชุดนี้มีชื่อว่า Anarchism or Socialism

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๒-ค.ศ. ๑๙๑๓ (พ.ศ. ๒๔๕๕-๒๔๕๖) สตาลินได้เขียนบทความขนาดยาวชื่อว่า Marxism and The National ซึ่งเขาได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับระบอบชาติ และวิธีกู้ภัยในเรืองความเป็นชาติภูมิของประเทศต่างๆ

เมื่อเลินินกลับจากต่างประเทศในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) และเริ่มงานการต่อสู้ของพรรคบอลเชวิคอย่างเข้มข้น สตาลินก็ร่วมอยู่โดยใกล้ชิด

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ (พ.ศ. ๒๔๖๗) สตาลินได้เขียนหนังสือชื่อ The Foundations of Leninism เขาได้รวบรวมเอาหลักทฤษฎีที่เลนินเสริมต่อจากลัทธิมาร์กซิสต์มาจัดสรรเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระเบียบและชัดเจน

ในปีเดียวกันนั้น สตาลินยังเขียนหนังสือออกอีกเล่มหนึ่งชื่อ The October Revolution and The Tactics of The Russian Communists เขาได้สรุปผลงานที่ปฏิบัติมาของพวกคอมมิวนิสต์ นับแต่การปฏิบัติแห่งเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) นอกจากนี้เขาได้เสริมหลักทฤษฎีของคอมมิวนิสต์ ในเรื่องการสร้างสถาปนาระบบโซเชี่ยลลิสต์ขึ้นอีกด้วย สารสำคัญแห่งทฤษฎีของสตาลินมีอยู่ว่า พึงสร้างระบบโซเชี่ยลลิสต์ในสหภาพโซเวียตประเทศเดียว เสียก่อน อันเป็นพรรคคนที่ท้อแท้ก็ไม่ได้เห็นด้วย เพราะท้อแท้ก็มุ่งมั่นที่จะให้มีการปฏิวัติทั่วโลก เพื่อว่าทุกประเทศจะได้พัฒนาเข้าสู่ระบบโซเชี่ยลลิสต์พร้อม ๆ กัน ถึงแม้ว่าแต่ละประเทศจะมีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกันลิบลับก็ตาม

ในหนังสือดังกล่าวแล้ว สตาลินได้อธิบายหลักการเกี่ยวกับการสถาปนาระบบโซเชี่ยลลิสต์ขึ้นในสหภาพโซเวียต เขาเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาอยู่สองประการ หนึ่งประการได้แก่สภาพภายในสหภาพโซเวียต และประการที่สองได้แก่สภาพภายนอกสหภาพโซเวียต คือสภาพต่าง ๆ ของโลกอันอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อขบวนการสร้างสถาปนาระบบโซเชี่ยลลิสต์ สตาลิน ย้ำว่าความสำเร็จของพวกคอมมิวนิสต์สำคัญอยู่ที่เงื่อนไขทั้งสองประการนี้ จะพิจารณาแต่เพียงเงื่อนไขเดียวหาได้ไม่

ยิ่งกว่านั้น สตาลิน ยังขยายหลักทฤษฎีของเลนิน ออกไปอีก โดยกล่าวถึงการจัดทำแผนงานอุตสาหกรรมแบบโซเชี่ยลลิสต์ขึ้นภายในสหภาพโซเวียต และการจัดเกษตรกรรมแบบรวมกันเป็นสหกรณ์ (Collectivisation)

ในความเรียงเรื่อง Dialectical and Historical Materialism สตาลินได้ขยายหลักทฤษฎีของมาร์กซ์ ที่ว่าด้วยลัทธิวัตถุนิยมตามนัยแห่งตรรกวิทยาและตามนัยแห่งประวัติศาสตร์ เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการขั้นใหม่ของสหภาพโซเวียตในยุคปฏิวัติครั้งนั้น

ในบทความเรื่อง Economic Problems of Socialism in The U.S.S.R. สตาลินได้วิเคราะห์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุโรปสมัยตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ (พุทธศตวรรษที่ ๒๔) กับสมัยตอนต้นของศตวรรษปัจจุบันให้เข้ากับหลักตรรกวิทยาของมาร์กซ์ เขาชี้ให้เห็นว่าการต่อสู้ของพวกบอลเชวิคมีส่วนสัมพันธ์กับวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ในระยะเวลาดังกล่าวนี้

งานชิ้นสำคัญของสตาลินที่สมควรจะนำกล่าวได้แก่การร่างรัฐธรรมนูญของสหภาพโซเวียต ฉบับปี ค.ศ. ๑๙๒๖ (พ.ศ. ๒๔๖๙) อันเป็นฉบับที่ใช้อยู่ตลอดมา จนกระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ครุสชอฟผู้คิดเลิกลัทธิสตาลินนิสต์ (Destalinisation) ได้แถลงต่อที่ประชุมสภาแห่งรัฐว่าควรจะร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ให้ถูกต้องกับแนวทฤษฎีของเลนิน

โปรทสจวร์นไวทซ์ว่า อาจจะมีพรรคชนแตกต่างกันในลัทธิมาร์กซนิสต์ เลนินนิสต์ หรือสตาลินนิสต์ อยู่บ้าง แต่พรรคชนนั้นเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย หลักมูลฐานในการปฏิบัติสากลโลกเพื่อสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ คงเป็นที่ยอมรับของผู้นำของคอมมิวนิสต์ทุกคนรวมทั้งครุสชอฟและเมาเซตุงด้วยพรรคชนที่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากพวกคอมมิวนิสต์เผชิญความลำบากในการนำเอาหลักทฤษฎีให้เข้ากับสภาพแวดล้อมตามกาลสมัยของตน ยกตัวอย่างเช่นในสมัยครุสชอฟพรรคคอมมิวนิสต์กำลังเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่เลนินเคยวางหลักการปฏิบัติไว้ แต่ในสมัยเลนิน ปัญหาเหล่านั้นไม่อุบัติขึ้นเลย ฉะนั้น เมื่อเราศึกษาวิเคราะห์กระแสความคิดของเลนิน สตาลิน และครุสชอฟ ในการเสริมสร้างลัทธิคอมมิวนิสต์แล้วก็จะไม่เห็นแปลกที่ครุสชอฟจะทวนกลั้วมาฟื้นฟูหลักทฤษฎีของเลนิน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าครุสชอฟจะมุ่งตามทฤษฎีของเลนินทุกข้อทุกตอนทุกถา

ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นถึงข้อแตกต่างพรรคชนทฤษฎีของมาร์กซ เลนิน และ สตาลิน ในกาลอันสมควร

การเสริมต่อลัทธิคอมมิวนิสต์โดยสตาลิน

ก่อนอื่นต้องสังวรณไว้ว่า สิ่งที่สตาลินเชื่อถืออย่างจริงจังเกี่ยวกับแนวทฤษฎีของลัทธิ นั้น เป็นสิ่งที่น่าฉงนสนเท่ห์ หรือปฤศนาลึกลับ ถึงแม้สุนทรพจน์และบทประพันธ์ต่าง ๆ ของสตาลินจะมีอยู่มากมายก่ายกอง แต่ก็ส่อให้เราทราบถึงความคิดอันแท้จริงของเขาได้เพียงเล็กน้อย หรือเกือบจะไม่เสียเลย

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะขอวิงวอนกันว่าถ้าเรามีความคิดเห็นเช่นใด จากหัวข้อ ๓ ประการ ดังนี้ :—

๑. สตาลินกับพรรคชนว่าด้วยรัฐ สตาลินไม่เชื่อว่าสามัญชนจะสามารถติดตามและเข้าใจลัทธิของมาร์กซได้ ซึ่งนับว่าตรงข้ามกับพรรคชนของเลนินที่มีศรัทธาในสามัญชนบทประพันธ์ของสตาลินสื่อถึงมูลระแวงแคลงใจว่า สก-

โลกนั้นจะไม่ยอมรับลัทธิของมาร์กซ เว้นเสียแต่ว่าจะถูกบังคับ ทรรศนะของ
สตาลินเกี่ยวกับลัทธิของมาร์กซ จึงเป็นประเภทที่มองโลกในแง่ร้าย อันผิด
ตรงข้ามกับทรรศนะของมาร์กซ และ เลนิน

เหตุผลและ ข้อแก้ตัวของสตาลินในการที่มีระบอบเผด็จการของชนชั้น
กรรมาชีพอยู่จนชั่วชีวิต และมากไปด้วยการกดขี่เพิ่มขึ้นนั้นมิใช่ง่าย ๆ และ
มีสาระข้อเท็จจริง กล่าวคือ—

(๑) ในระยะขั้นต้นของการปฏิวัติ หากพรรคซึ่งเป็นจักรกลการ
ปกครองหย่อนกำลังลงด้วยประการใดแล้ว ก็จะทำให้ชนชั้นกลางก่อการปฏิวัติ
ซ้ำขึ้น

(๒) ในปัจจุบันนี้ การต่อต้านของชนชั้นกลางภายในประเทศ ได้
ถูกกำจัดให้สูญสิ้นไปแล้ว แต่รัฐอันถือว่าเป็นจักรกลของการบังคับกดขี่ยังไม่
สูญสลายไป อนึ่ง การแทรกซึมทางทรรศนะความคิดโดยพวกนายทุนชนชั้น
กลางจากนอกประเทศเข้าไปในรัสเซีย ซึ่งมีการปกครองแบบโซเชี่ยลลิสต์
แล้ว ยังเป็นภัยคุกคามอยู่

ในปี ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓) สตาลิน กล่าวว่า “รัฐจะไม่สูญสลาย
ไปจนกว่าอำนาจของรัฐนี้จะพัฒนาจนถึงขีดสุด”

ในปี ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๗๘) เขากล่าวว่า “รัฐจะต้องมีอยู่ต่อไปจนกว่า
ว่าวงล้อมของพวกนายทุนจะถูกกำจัดให้สูญสิ้น”

จะเห็นได้ว่าทรรศนะแบบประชาธิปไตยว่าด้วยการใช้พรรคเป็นอาวุธ
ดำเนินการตามแนวเลนินนั้น ได้ถูกสตาลิน—สลัดทิ้งเสียสิ้น

พรรคการปกครองของสตาลินได้กลายเป็นเครื่องมือของการใช้อำนาจ
ที่ทรงประสิทธิภาพและมากด้วยอิทธิพล โดยปราศจากระเบียบการตามที่สภา
กำหนดและไม่มีใครงู้อรรถเร่งถึงการดำเนินงานของพรรคได้เลย

๒. ระบบสังคมนิยมในประเทศหนึ่งประเทศใด

ในปี ๑๙๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๘) สตาลินได้แถลงถึงระบบสังคมนิยมใน
ประเทศหนึ่งประเทศใด ว่า

“ในเบื้องต้น เราต้องทำให้รัสเซียเข้าสู่ระบบสังคมนิยมเสียก่อน แล้วเสริมสร้างกำลังให้มั่นคงแข็งแกร่งจนกระทั่งว่า ทรรศนะความคิดของชนชั้นกลางไม่อาจแทรกซึมเข้ามาเสียได้”

อีกนัยหนึ่งก็คือ

“แทนที่จะพึ่งพาขบวนการปฏิวัติสากลโลกที่จะเกิดขึ้น รัสเซียจะต้องเกรียงไกรพอที่จะขงการปฏิวัติสากลโลกเสียเอง”

เกี่ยวกับการปฏิวัติสากลโลกนี้ ฟังพิจารณาถึงทรรศนะของเลนิน และ ทรอตสกี ด้วย เลนิน กล่าวว่า “การปฏิวัติสากลโลกเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะให้การปฏิวัติของรัสเซียดำเนินอยู่ต่อไป แต่พรรคการปกครองในรัฐเซียต้องพยายามดำเนินประเทศให้เข้าระบบสังคมนิยมเป็นการภายใน ขณะที่ส่งเสริมกิจกรรมของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งชาติของประเทศอื่น ๆ ภายนอกประเทศ”

ทรอตสกี กล่าวว่า “การปฏิวัตินั้น ฟังก่อให้มียืนยงอยู่เป็นเนืองนิจ รัสเซียพึงอุทิศความพยายามที่จะปลุกปั่นให้มีการปฏิวัติในทุกประเทศ การปฏิวัติในประเทศหนึ่งพึงมีทิศทางขึ้นในอีกในประเทศหนึ่ง มิฉะนั้นแล้ว แนวการปฏิวัติอันยืนยงเชื่อมประสานกันเป็นลูกโซ่ก็จะแตก—สลายไป”

ทรรศนะอันขัดแย้งกันระหว่างสตาลินกับทรอตสกี ทำให้สตาลินกำจัดทรอตสกี และพวกปฏิวัติบอลเชวิคเก่าเสียเป็นจำนวนมาก สตาลิน ประนามพวกทรอตสกีว่าเป็นพวกนอกคอก แล้วใช้ถ้อยคำนี้เป็นอาวุธโจมตีคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ที่เคยเป็นศัตรูด้วย เช่น ตีโต้ แห่งยูโกสลาเวีย

ในปี ๑๙๕๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓) พวกคอมมิวนิสต์ชั้นหัวหน้าของรัสเซีย ได้พูดถึงการแปรสภาพของระบบสังคมนิยมสู่ระบบคอมมิวนิสต์ในประเทศหนึ่งยังกำหนดเวลาถึงการพัฒนาว่าเป็นปี ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) การศึกษาถึงความเห็นเหล่านี้ทำให้เราเห็นว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงแต่ในนามเท่านั้น สตาลินเองกล่าวว่า รัฐจะต้องมีอยู่แม้ว่ารัสเซียจะพัฒนาการถึงขั้นสังคมนิยมก็ตาม รัฐจะต้องดำรงไว้ตราบดี “ที่มีวงล้อมของนายทุน” * อยู่เพื่อที่จะแก้ข้อขัดแย้งของทรรศนะของตนให้เข้ากับหลักฐานฐานของคอมมิวนิสต์ที่ว่า รัฐจะต้องสูญสลายไป สตาลิน อ้างว่าองค์การดำเนินงานของรัฐ จะเป็นองค์การวางแผนการเศรษฐกิจ

* โปรดคอยอ่านพจนานุกรมศัพท์ “คอมมิวนิสต์” ของข้าพเจ้า

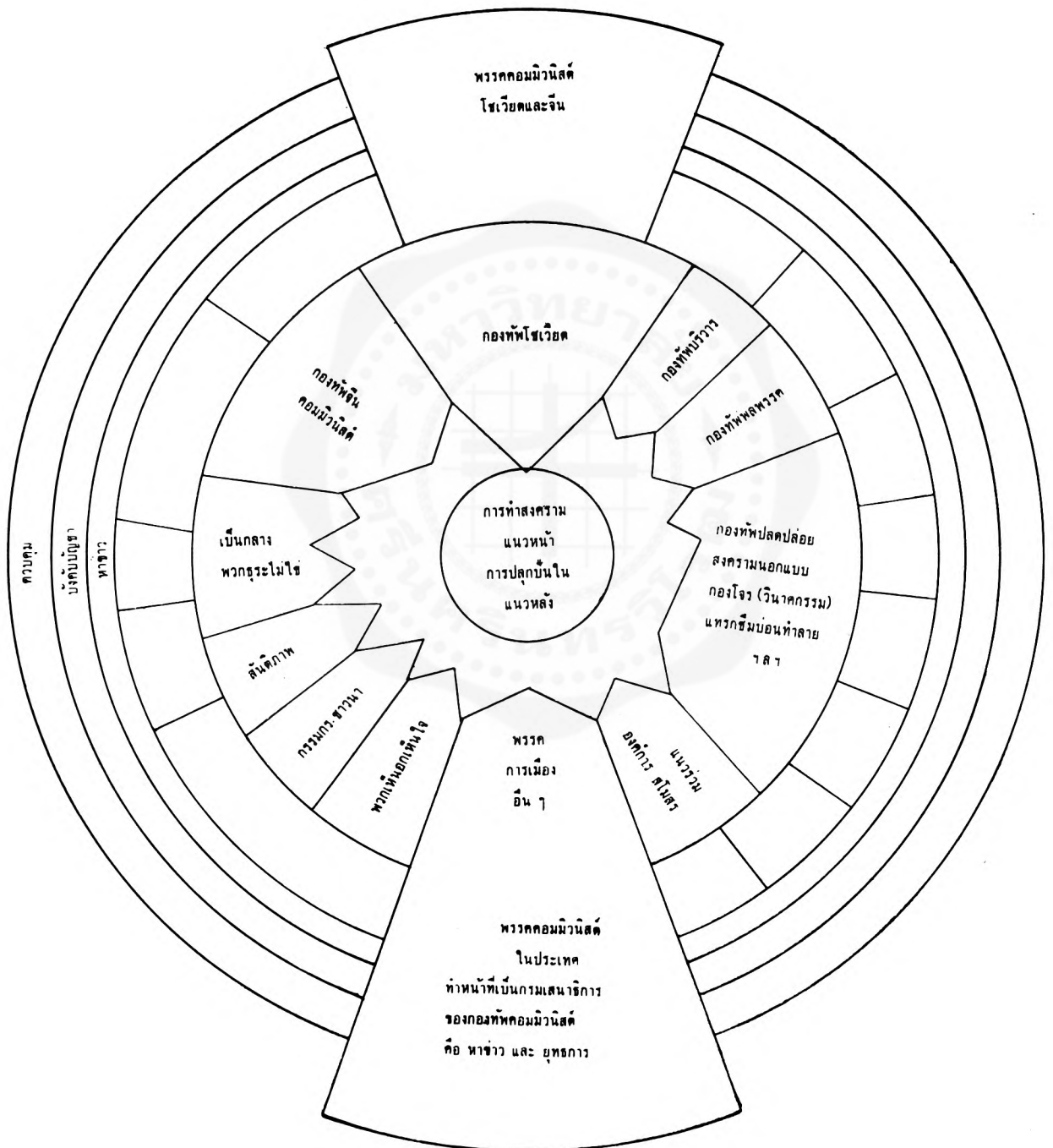
องค์การงานอื่นๆ เป็นอันว่า ทักษิณ คำรวร หน่วยสืบราชการลับ จะเลิกล้มไป เพราะว่าองค์การทั้งหลายเหล่านี้ของรัฐจะรวมกำลังต่อต้านสิ่งภายนอกได้แก่วงล้อมของนายทุน มิใช่ต่อต้านกับชาวรัสเซียเอง กฎเกณฑ์ที่ว่า “เอาจากคนตามเกณฑ์ความสามารถของเขา และให้แก่คนผู้นั้นตามเกณฑ์ความต้องการของเขา” นั้น ในการดำเนินงานขององค์การวางแผนเศรษฐกิจนี้ จะเป็นไปในรูปนี้ คือ:—

ก. ถ้าทุกคนทำงานหนักยิ่งขึ้น กฎเกณฑ์นี้ก็จะใช้เป็นหลักวิภาษกรรมได้ผล

ข. ความต้องการ “หมายถึงสิ่งที่ต้องการในชีวิตประจำวันโดยปกติ” ไม่ได้หมายความว่าทุกคนพึงสามารถมีทุกสิ่งทุกอย่างที่พึงฝันไว้ เพื่อความพอใจตน

องค์การวางแผนเศรษฐกิจศูนย์กลางนี้ อาจตรากำหนดถึงความต้องการของคนจึงทำให้ดูเหมือนว่าพวกรัสเซียกำลังจะเปลี่ยนเกณฑ์วิภาษกรรมนั้นจาก “ให้แก่เขาตามความต้องการของคนผู้นั้น” เป็น “ให้แก่เขาตามเกณฑ์แรงงานของคนผู้นั้น” ไปเสียเลย ซึ่งคงจะเป็นไปในรูปอัตโนมัติ โดยมีต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างเศรษฐกิจของสังคมโซเวียต

แนวการทำสงครามของโจโฉ

หลักทฤษฎีคอมมิวนิสต์ สามเล่ม

(มาร์กซีสต์ — เลนินนิสต์ — สตาลินนิสต์)

ลัทธิจักรวรรดินิยม นายทุน	ลัทธิสังคมนิยมในเขตใดเขตหนึ่ง การปฏิวัติมีผลสืบเนื่องมาจาก การ ดำเนินงานดังกล่าวข้างต้น	ลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศหนึ่ง ประเทศใด(ในราว ค.ศ. ๑๙๖๐—พ.ศ. ๒๕๐๓) จักรกล การปราบปรามของรัฐมุ่งต่อต้าน ศัตรูภายนอกประเทศ
มุ่งดึงเอาประชาชน ใน ดินแดนอาณานิคม เข้า สมทบค่ายโซเวียต	ลัทธิสังคมนิยมในประเทศใด ประเทศหนึ่ง — จัดทำที่มั่นของพวกโซเชี่ยล ลิสต์ให้แข็งแรงมั่นคง — วิวัฒน์โครงการห้าปี — จัดระบบนารวม	ลัทธิเผด็จการของพรรค คอมมิวนิสต์ แนวนโยบายของพรรค ฯ คือปกาศิตอันศักดิ์สิทธิ์ พึงต้องเชื่อฟังและเคารพ (ระบะหัวเลี้ยวหัวต่อ)
ลัทธิจักรวรรดินิยม นายทุน การกดขี่ขูดรีดของพวก นายทุนในดินแดนอาณานิคม	การปฏิวัติสากลโลก อันก่อเกิดจากการจัดตั้ง องค์การคอมมิวนิสต์สากล โคมินเทอร์น	ลัทธิเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ ร่วมกับพรรคทำการปกครอง (ระบะหัวเลี้ยวหัวต่อ)
กฎว่าด้วยมูลค่าส่วนเกิน หรือค่าเกินต้องการ ๓ ข้อ	การใช้ความรุนแรงเป็นวิถี ปฏิบัติ	ลัทธิเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (ระบะหัวเลี้ยวหัวต่อ)
การเสริมธุรกิจ	การปฏิวัติ	รัฐ
รากฐานทางปรัชญา	ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์	
	ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา	

ปรากฏว่าในสมัยแรก ๆ เมื่อสหภาพโซเวียตหรือประเทศรัสเซียเดิมเปลี่ยนระบบการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ก็นำเอาทฤษฎีข้อสำคัญ ๆ ของลัทธิคอมมิวนิสต์มาปฏิบัติ เป็นต้นว่า การทำระบบนารวม กล่าวคือ การรวบเอาที่ดิน ที่นา ของเอกชนเป็นของรัฐหมด ภายหลังเมื่อรัฐบาลยึดเอาที่ดินที่นาของบรรดาประชาชนมาเป็นของรัฐแล้วตามกฎหมายก็ว่า จะแบ่งให้แก่ละบุคคลนั้น ไม่สามารถจะแบ่งได้ เพราะว่าที่ดิน ที่นา ที่ยึดเอามาจำนวนไม่พอที่จะแบ่งให้กับประชาชนซึ่งมีอยู่ในขณะนั้น ในที่สุจริตบาลในขณะนั้นก็จำเป็นต้องเปลี่ยนระบบเสียใหม่ คือ แทนที่จะเป็นระบบของการแจกที่ดินที่นาให้กับราษฎร ก็กลายเป็นว่าเอาที่ดินที่นาเป็นที่นารวม หรือว่า นารัฐ แล้วก็ให้ประชาชนที่อยู่ทีละแวกนั้นมาทำงานในนานั้น คือว่า ให้เป็นไปตามกฎที่ว่าจะเอาจากแต่ละบุคคลตามความสามารถให้แก่แต่ละบุคคลตาม กำลังแรงงานที่ให้กับรัฐเข้า แยกทำมาก ไค้มาก ทำน้อยไค้น้อย แต่ครั้นถึงเวลาแย่งกันจริง การฉกฉวยตรงกันข้าม เพราะปรากฏว่าประชาชนได้รับส่วนแบ่งมาพอเลี้ยงชีพอย่างแร้นแค้นเท่านั้น

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ (ค.ศ. ๑๙๕๒) ครุสชอฟ เกล็นอำนาจในสหภาพโซเวียต เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ปีนั้น ครุสชอฟ กล่าวโจมตีสตาลินต่อที่ประชุมสภาพรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ ๒๐ ว่า เป็นเผด็จการบ้า ทำการฆ่าคนเป็นจำนวนมาก แต่ครุสชอฟไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ถึงระบบการปกครองคอมมิวนิสต์เลย

ครุสชอฟ ให้คำมั่นแก่ประชาชนว่า จะมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการปกครองเสียใหม่แต่ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติตามแนวระบอบประชาธิปไตยของมวลชน เขาเพียงหมายถึงการเปลี่ยนแปลงโยกย้ายบุคคลขึ้นหัวหน้าในวงการปกครองของสหภาพโซเวียตเท่านั้น “ลัทธิว่าด้วยบุคคลลึกลับ” ถูกเลิกกันไป สหภาพโซเวียตเริ่มปกครองด้วยการนำร่วมกันของบุคคลหลายคน แต่ไม่ช้านานนักครุสชอฟก็กลับสถาปนาตัวเองเป็น เผด็จการเช่นเดียวกับสตาลิน และดำเนินนโยบายแข็งกร้าวทั้งภายในและภายนอกประเทศจึงเห็นได้ว่า ภายใต้ระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ การแทรกแซงหรือร้องขอจากมวลชนเป็นที่ต้องห้าม การเปลี่ยนแปลงใด ๆ มาจากผู้ครองอำนาจเบื้องบนทั้งสิ้นกฎข้อนี้ใช้กับบรรดาประเทศกลุ่มบริวารด้วย ดังเห็นได้จากการปราบปรามพวกฮังการีอย่างทารุณ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ (ค.ศ. ๑๙๕๒) นั้นเอง

จะไม่ขอกล่าวถึงนโยบายต่างประเทศของสหภาพโซเวียตในที่นี้ เพราะเป็นเรื่องยาวขอกล่าวโดยสังเขปว่า สหภาพโซเวียตเป็นเจ้าคำหยาบลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งมุ่งหมายให้

พวกคอมมิวนิสต์ครองโลก ฉะนั้น นโยบายต่างประเทศของโซเวียตจึงเป็นนโยบายแผ่ขยาย อำนาจอยู่เสมอ อาจจะมีการหยุดยั้งบ้าง ก็ชั่วครู่ชั่วยาม เป็นต้นว่า สถานการณ์ภายในของ รัสเซียไม่ปกติ หรือเผชิญกับการต่อต้านอย่างแข็งขันมาจากกลุ่มประเทศเสรี เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๐) สตาลิน แถลงในรายงานต่อที่ประชุมสภาพรรค คอมมิวนิสต์ สมัยที่ ๑๖ ว่า “เราไม่ต้องการได้ดินแดนต่างประเทศแม้เพียงฟุตหนึ่ง” ครั้น โซเวียตมีกำลังทหารแข็งแกร่ง สตาลินก็ปลงล้างคำพูดของตนเสีย ด้วยการเข้ายึดดินแดน ของศัตรูและแม้กระทั่งดินแดนของสหายน คือเชโกสโลวาเกีย นับตั้งแต่เริ่มสงครามโลก ครั้งที่ ๒ เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒ (ค.ศ. ๑๙๓๙) สหภาพโซเวียตได้เข้ายึดครองอาณา เขตเป็นจำนวนมาก ซึ่งประกอบด้วยประชากรถึง ๒๕ ล้านคน นอกเหนือไปจากการยึดเอา ที่อื่นๆ แล้ว โซเวียตยังช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์มีอำนาจในโปแลนด์ เชโกสโลวาเกีย ฮังการี ภูมิเนียบ บุลกาเรีย เยอรมันตะวันออก เวียดนาม ฟิลิปปินส์ มองโกเลีย เกาหลีเหนือ และ จีน ประชากรของประเทศเหล่านี้รวมกันแล้วมีประมาณ ๘๐๐ ล้านคน ในราว ๑ ใน ๓ ของประ- ชารากรทั้งโลก นี่คือการแผ่ขยายของลัทธิจักรวรรดินิยมรัสเซียในช่วงเวลาเพียงชั่วอายุคน เท่านั้น

การแผ่ขยายของจักรวรรดินิยมคอมมิวนิสต์

นับแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ (ค.ศ. ๑๙๓๙)

สหภาพโซเวียตยึดเอา	ปี	เนื้อที่เป็นตารางไมล์	ประชากร
๑. ภูมิเนียบบางส่วน	๒๔๘๓	๑๕,๔๐๐	๓,๗๐๐,๐๐๐
๒. เอสโทเนีย	๒๔๘๓	๑๘,๓๐๐	๑,๒๐๐,๐๐๐
๓. ลิทัวเนีย	๒๔๘๓	๒๕,๔๐๐	๒,๑๐๐,๐๐๐
๔. ลิทัวเนีย	๒๔๘๓	๒๓,๐๐๐	๓,๐๐๐,๐๐๐
๕. ปรัสเซียตะวันออกบางส่วน	๒๔๘๘	๕,๔๐๐	๑,๒๐๐,๐๐๐
๖. เชโกสโลวาเกียตะวันออก	๒๔๘๘	๔,๕๐๐	๗๓๐,๐๐๐
๗. โปแลนด์ด้านตะวันออก	๒๔๘๘	๖๕,๕๐๐	๑๑,๘๐๐,๐๐๐

	ปี	เนื้อที่เป็นตารางไมล์	ประชากร
๘. ฟินแลนด์บางส่วน	๒๔๘๓	๑๗,๖๐๐	๔๕๐,๐๐๐
๙. ทันซานียา	๒๔๘๗	๖๔,๐๐๐	๖๕,๐๐๐
๑๐. เกาะเมืองจีนของญี่ปุ่น	๒๔๘๘	๑๗,๘๐๐	๔๓๓,๐๐๐

ประเทศกลุ่มบริวาร

๑๑. อัลบาเนีย	๒๔๘๕	๑๐,๗๐๐	๑,๓๐๐,๐๐๐
๑๒. บุลกาเรีย	๒๔๘๕	๔๒,๘๐๐	๗,๓๐๐,๐๐๐
๑๓. เชโกสโลวาเกีย	๒๔๕๑	๔๕,๓๐๐	๑๔,๐๐๐,๐๐๐
๑๔. เยอรมันตะวันออก รวมทั้ง เขตยึดครองของโซเวียต ในเยอรมัน	๒๔๕๒	๔๑,๕๐๐	๑๘,๕๐๐,๐๐๐
๑๕. ฮังการี	๒๔๕๐	๓๖,๐๐๐	๑๐,๐๐๐,๐๐๐
๑๖. โปแลนด์	๒๔๕๐	๑๒๑,๐๐๐	๒๖,๕๐๐,๐๐๐
๑๗. รูเมเนีย	๒๔๕๑	๕๑,๑๐๐	๑๗,๐๐๐,๐๐๐
๑๘. จีนแดง (ไม่รวมทิเบต)	๒๔๕๒	๓, ๒๘๑,๐๐๐	๖๐๐,๐๐๐,๐๐๐
๑๙. มองโกเลียนอก	๒๔๘๘	๖๒๖,๐๐๐	๑,๐๐๐,๐๐๐

จักรวรรดิคอมมิวนิสต์จีน

๒๐. เกาหลีเหนือ	๒๔๕๑	๔๘,๕๐๐	๕,๐๐๐,๐๐๐
๒๑. เวียดนามเหนือ	๒๔๕๔	๗๒,๐๐๐	๑๔,๖๐๐,๐๐๐
๒๒. ทิเบต	๒๔๕๔	๔๖๕,๐๐๐	๑,๒๐๐,๐๐๐

ลัทธิคอมมิวนิสต์สมัยครุสชอฟ

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ประกอบด้วย ลัทธิมาร์กซ เอง
เกลส์ เลนิน สตาลิน บางทีในสมัยท่านและข้าพเจ้านี้ จำต้องเติมคำครุสชอฟไปด้วย คำ
ว่า ลัทธิครุสชอฟ (Khrushchevism) นี้ เพิ่งปรากฏใช้ขึ้นมาไม่นานมานี้เอง

ทรรคนะของครุสซอพนั้น ละม้ายคล้ายคลึงกับของเลนินมาก เลนินเคยไขปัญหา
บางประการได้อย่างถูกต้อง แต่ปัญหาเช่นนั้นไม่เคยปรากฏในสมัยที่เลนินมีชีวิตอยู่ แต่เกิด
ขึ้นในยุคที่ครุสซอพได้ถึงอำนาจ ครุสซอพได้นำเอาเลนินกลับมาเป็นเครื่องเตือนใจพรรค
คอมมิวนิสต์ มิใช่เป็นเพราะว่า เลนินเป็นวีระบุรุษแห่งการปฏิวัติ แต่เป็นเพราะว่าเลนิน
ได้วางแผนยุทธศาสตร์ไว้เป็นแนวทาง

โดยที่ครุสซอพเพิ่งจะมีบทบาทสำคัญในช่วงเวลาไม่กี่ปี ฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะ
ทราบถึงแนวความคิดอันถ่องแท้ของเขา อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าจะพยายามชี้ให้เห็นถึงหลัก
สำคัญของนโยบายขยายครุสซอพเท่าที่จะทำได้

๑. ดำเนินการกระจายอำนาจให้แก่ส่วนภูมิภาคตามทางเศรษฐกิจ โดยจัดให้มี
หน่วยปกครองฝ่ายเศรษฐกิจ ถึง ๑๐๕ หน่วย แต่ละหน่วยมีผู้จัดการ ทั้งนี้ ครุสซอพ เห็น
ด้วยกับความเห็นขององค์กรคอมมิวนิสต์ องค์กรหนึ่งที่ระบุว่า “เป็นสิ่งที่เหลวไหลสิ้นดี ที่
มอสโคว์ต้องขังโรงงานอุตสาหกรรม ๒๐๐,๐๐๐ แห่งและโครงการก่อสร้างถึง ๑๐๐,๐๐๐
ประเภททั่วทั้งสหภาพโซเวียต”

๒. ครุสซอพ ใช้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นเครื่องมือแสวงหาและประคับประคองอำ
นาจของตนเอง ครุสซอพไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นอันแตกต่างไปจากที่ตนและพรรคฯ ได้กำ
หนดไว้ พรรคคอมมิวนิสต์ของครุสซอพเป็นพรรคการปกครองแบบเลนิน คือมีความเป็น
เอกภาพเดี่ยว มีระเบียบวินัยเฉียบขาดเข้มงวดกวดขัน และมีการกวาดล้างพวกปรักภัย ทั้ง
เช่น การกวาดล้างโมโลตอฟ และ ชูคอฟ เป็นต้น

๓. ในนโยบายขยายการต่างประเทศ ครุสซอพได้พยายามเสแสร้งโอนอ่อนผ่อน
ตามให้แก่กลุ่มประเทศเสรี เป็นครั้งคราว ทั้งนี้เนื่องจากว่า ครุสซอพต้องการควบคุม
อำนาจในสหภาพโซเวียตให้มั่นคงด้วยตนเองเสียก่อน เพราะแม้ว่าครุสซอพจะสนับสนุนการ
เป็นผู้นำร่วมกันก่อนตนมีอำนาจ แท้จริงแล้วครุสซอพเห็นว่า การเป็นผู้นำร่วมกันนั้นคือสภาพ
การณ์ชั่วคราวซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่ไม่มีความเห็นของคนใดสามารถกำจัดคู่แข่งของตน โดย
ที่ครุสซอพต้องการเวลาสถาปนาอำนาจทางการเมืองภายในประเทศให้มั่นคง ฉะนั้น ในการ
ต่างประเทศ เขาจึงพยายามหลอกให้โลกเห็นว่า สหภาพโซเวียตเป็นเสมือนยักษ์ใหญ่ที่
ใหญ่จนสุนทรพจน์อันเป็นที่น่าเกลียดน่ากลัว ต่อพวกจักรวรรดินิยม และชนชั้นที่ขูดรีดเท่านั้น

ครุสซอพพยายามโฆษณาภาพของสหภาพโซเวียตในฐานะเป็นชาติรักและใฝ่สันติ แต่แข็งเกร่งแก่กลุ่มประเทศอื่น ๆ ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น ๓ พวก คือ—

(ก) กลุ่มประเทศแรก ได้แก่กลุ่ม ประเทศตะวันตก หรือ กลุ่มประเทศนายทุน ครุสซอพ พยายามหลอกลให้ผู้คนในกลุ่มประเทศเหล่านี้เชื่อในหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ และหลงลืมทฤษฎีการปฏิวัติของพวกคอมมิวนิสต์

(ข) กลุ่มประเทศที่สองได้แก่กลุ่มประเทศที่ล่าหลังหรือค่อยพัฒนาการ โดยหลอกล่อบรรดาผู้นำของกลุ่มประเทศเหล่านี้ว่า การรับเอาความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตนั้น ไม่เป็นภัยต่อเอกราชของประเทศตน

(ค) กลุ่มประเทศที่สาม ได้แก่กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์เอง โดยเพทุบายแก่บรรดาผู้นำแห่งประเทศกลุ่มบริวารว่า ความเป็นเอกภาพหรือน้ำหนึ่งใจเดียวของกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ไม่ได้หมายถึงการทำตามบัญชาของสหภาพโซเวียตแบบเผด็จการเลย สหภาพโซเวียตไม่คิดว่ากลุ่มประเทศบริวารเป็นเพียงมณฑลหนึ่งของสหภาพโซเวียต แต่เมื่อปี ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) อลิตาเนีย ประเทศบริวารเล็ก ๆ คัดค้านแผนนโยบายของครุสซอพ ก็ถูกหาว่าเป็นลูกนอกคอกทันที เมื่อจีนแดงแข็งข้อสนับสนุนอลิตาเนีย ครุสซอพก็สั่งเรียกผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิคที่ไปช่วยพัฒนาการอุตสาหกรรมแก่จีนแดงสหายรักกลับทันที พร้อมกับระงับความช่วยเหลืออย่างอื่นหมด

เรายังไม่อาจวางแนวทฤษฎีของครุสซอพได้ในขณะนี้ เพราะว่าแนวทฤษฎีของเขา กำลังอยู่ในระหว่างการสร้าง แต่ก็พอจะสรุปได้ว่า ในการหลอกล่อดึงความลุ่มหลงไม่ในการต่างประเทศนั้น พรรคการปกครองของครุสซอพเป็นเครื่องมือที่ทรงอำนาจยิ่งสำหรับระบอบเผด็จการภายในประเทศ และสำหรับการดำเนินแผนพิชิตสากลโลกต่อไป

เหตุการณ์ที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในโลกคอมมิวนิสต์ในยุคครุสซอพนี้ ก็คือการแตกคอรระหว่างสหภาพโซเวียตกับจีนแดง ในเรื่องทฤษฎีคอมมิวนิสต์ ความแตกร้าวที่ประทุขึ้นถึงจุดรุนแรงเป็นที่เปิดเผยแก่โลกเสรีในที่ประชุมของบรรดาหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ที่มาจากประเทศต่าง ๆ ถึง ๘๑ ประเทศ การประชุมนี้จัดให้มีขึ้นที่กรุงมอสโก เมื่อเดือน พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) เป็นที่น่าสังเกตว่า มีพวกคอมมิวนิสต์ไทย เข้าร่วมประชุมด้วย ตามคำแถลงการณ์ของที่ประชุมลงวันที่ ๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

สาระของข้อขัดแย้งกันระหว่างสหภาพโซเวียตกับจีนแดงในเรื่องทฤษฎีคอมมิวนิสต์มีอยู่ ดังต่อไปนี้:—

๑. พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย สนับสนุนพรรคคณะของครุสชอฟที่เสนอต่อที่ประชุมสมัชชาสมัยที่ ๒๐ ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) ว่า ทฤษฎีของเลนินว่าด้วย “สงครามอันหลีกเลี่ยงได้” ระหว่างกลุ่มประเทศนายทุนกับกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์นั้น ใช้ไม่ได้แล้ว ทั้งนี้ก็เพราะกลุ่มประเทศโซเชี่ยลลิสต์ (คอมมิวนิสต์) มีกำลังเข้มแข็งยิ่งขึ้น กลุ่มประเทศใหม่ที่เคยเป็นอาณานิคมของกลุ่มประเทศจักรวรรดินิยมก็ดำเนินนโยบายเป็นกลางไม่เข้าใครออกใคร อนึ่ง ขบวนการเคลื่อนไหวแอนตี้สงครามในกลุ่มประเทศนายทุน ก็มีมากขึ้นอีกด้วย จีนแดงเห็นว่าพรรคคณะเช่นนั้น เป็นเสมือนภาพลวงตา ไร้สาระ โจว เอน ไล แถลงว่า “ตราใบที่ลัทธิจักรวรรดินิยม ยังมีอยู่ ตราบนั้นภัยแห่งการทำสงครามรุกรานโดยกลุ่มประเทศจักรวรรดินิยมยังมีอยู่” จีนแดงไม่เชื่อว่า สงครามจะหลีกเลี่ยงไปได้ นอกจากจะขอยนายทุนจะถูกโค่นล้มเสียก่อน

๒. พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียเห็นว่าสงครามนิวเคลียร์ จะยังความพินาศให้แก่กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์และกลุ่มประเทศนายทุน แต่ละฝ่ายไม่มีทางใดอะไรดีขึ้นมา จอมพลมาลินอฟสกี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของสหภาพโซเวียตแถลงว่า “สงครามนิวเคลียร์จะทำให้ระบอบวัฒนธรรมสองแบบถึงซึ่งกาลอวสาน” โซเวียตจึงใช้พรรคคณะสนับสนุนหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติระหว่างประเทศทั้งหลายที่มีระบบสังคมผิดแผกกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับยืนยันกรานว่า “จีนแดงสามารถเอาตัวรอดพ้นจากภัยพิบัติของสงครามนิวเคลียร์ได้ และสงครามโลกครั้งที่สาม จะนำชัยชนะมาสู่พวกคอมมิวนิสต์” ข้าพเจ้าขอให้ท่านนึกถึงนโยบายการเพิ่มพูนประชากรของจีนแดงเกี่ยวกับความเชื่อมั่นว่า ตนจะรอดพ้นจากการทำลายของอาวุธนิวเคลียร์ได้ หลิว เฉา ฉี ได้แถลงไว้ว่า “ประชากรเป็นอาวุธที่สำคัญอย่างหนึ่ง การมีประชากรมากจะช่วยให้เราต่อต้านการมุ่งร้ายของศัตรูเราได้สำเร็จ” หลิว เฉา ฉี ได้พูดเช่นนั้นหลังจากที่จีนแดงประกาศยกเลิกนโยบายความควบคุมกำเนิด

๓. จีนแดงเห็นว่า หลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติที่ครุสชอฟเห็นชอบนั้น หมายถึงการทอดทิ้งหลักการว่าด้วยการต่อสู้ระหว่างชนชั้นและนโยบายการแสวงหา “สันติภาพ” ของพวกคอมมิวนิสต์ด้วย วิธีการทุกวิถี สันติภาพตามความหมายนี้ หมายถึงการขจัดกลุ่มประเทศนายทุนเสียก่อน

๔. สหภาพโซเวียตเห็นว่าประมุขของกลุ่มประเทศตะวันตกบางคนตระหนักถึงความจำเป็นที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติ ครุสชอฟ กล่าวว่านี่เป็นธรรมชาติของ แม็กมิลแลน และ เคอิกอลส์ ครุสชอฟ รู้สึกยินดีที่เคนเนดี ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เพราะคิดว่าเคนเนดี กับ แม็กมิลแลน อาจสนับสนุนหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ จีนแดงไม่ยอมเห็นด้วยกับประมุขของครุสชอฟเป็นพรรคคนนอกคอก ออกนอกเส้นทางของหลักยุทธศาสตร์คอมมิวนิสต์

๕. จีนแดงกับโซเวียตยังขัดแย้งกันในธรรมชาติเกี่ยวกับขบวนการชาตินิยมในกลุ่มประเทศด้อยพัฒนาการ และดินแดนอาณานิคม โซเวียตมีกระวิ้งในการช่วยเหลือสนับสนุนขบวนการเหล่านั้น เพราะเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ระหว่างประเทศ ครุสชอฟ คิดว่า ขบวนการชาตินิยมนั้นอาจเป็นภัยต่อสันติภาพของโลก จีนแดงไม่เห็นด้วย ข้อขัดแย้งนี้เห็นได้จากการรับรอง “รัฐบาลชั่วคราวของอัลจีเรีย” ซึ่งทำสงครามอยู่กับฝรั่งเศส ทันทีที่รัฐบาลอัลจีเรียก่อตั้งขึ้นในปี ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) จีนแดงก็ประกาศรับรองอย่างเป็นทางการ แต่โซเวียตไม่รับรอง โดยฉวยพลัน เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้ฝรั่งเศสหมางใจ เพียงแต่ประกาศรับรองฐานะของรัฐบาลอัลจีเรียแบบ De Facto พงศินัย เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) การรับรองรัฐบาลของประเทศหนึ่งประเทศใดว่าเป็นรัฐบาลอันชอบด้วยกฎหมาย มีสิทธิสมัครเป็นภาคีขององค์การสหประชาชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศนั้นมีอยู่ ๒ แบบ แบบแรกคือ การรับรองแบบ De Facto หมายถึงการรับรองว่ารัฐบาลนั้นมีอำนาจครอบครองประเทศจริง แต่ไม่รับรองถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐบาลนั้นในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รัฐบาลนั้นจะมีสิทธิและหน้าที่สมบูรณ์ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ก็ต่อเมื่อได้รับการรับรองแบบ De Jure นิติินัย

๖. นักทฤษฎีโซเวียตเห็นว่ากลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ควรร่วมกับพวกชนชั้นกลางในการต่อสู้เพื่อเอกราชของกลุ่มประเทศด้อยพัฒนาการ อันจะกรุณาทางให้ประเทศเหล่านั้นเข้าสู่ระบบสังคมนิยมได้ในกาลต่อไป หนังสือพิมพ์ปร้าฟกา ลงบทความว่า “การเข้าไปก่อการปฏิวัติในประเทศอื่น ๆ และการบีบบังคับให้ประเทศนั้น ๆ รับเอาระบบสังคมนิยมที่มิใช่ของตนเสียทีเดียวนั้น เป็นการกระทำที่มิได้ทางเสีย การปฏิวัติหรือการรับเอาระบบสังคมนิยมแบบคอมมิวนิสต์ในประเทศด้อยพัฒนาการควรจะปล่อยให้เกิดขึ้นในประเทศเอง”

หนังสือพิมพ์ People's Daily ของจีนแดงโต้ตอบว่า “ ถ้าเราถือว่าขบวนการของชนชั้นกลางในดินแดนอาณานิคมเป็นรากฐานของขบวนการกอบกู้อิสรภาพแห่งชาติ และให้ความสนับสนุนแก่ขบวนการนี้ โดยไม่เหลียวแลต่อการต่อต้านจักรวรรดินิยมของมวลชนที่ทำการปฏิวัติตั้งแล้ว ก็เท่ากับว่า เรายับเอาพรรคคณะของชนชั้นกลางมาใช้เสียเอง ”

๗. ครุสชอฟ ได้แถลงต่อที่ประชุมสมัชชาสมัยที่ ๒๐ ว่า “ ในบางประเทศพรรคคอมมิวนิสต์ สามารถเจริญอำนาจได้ตามครรลองระบอบสภาของประเทศนั้น โดยมีต้องทำการปฏิวัติอย่างรุนแรง ” จีนแดงปฏิเสธไม่เห็นด้วยกับพรรคคณะนี้

๘. พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย สนับสนุนทฤษฎีของมาร์กซ์ ที่ว่า การระดมพัฒนาทางการอุตสาหกรรมอย่างหนักนั้น เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งสุด สำหรับการเปลี่ยนสังคมมาจากระบอบสังคมนิยมเป็นระบอบสังคมคอมมิวนิสต์และเห็นว่า ระบบคอมมูนของจีนแดงนั้นเป็นการปฏิบัติที่เกินขอบเขตของขั้นพัฒนาสังคมที่เป็นมาในประวัติศาสตร์ นักทฤษฎีจีนคอมมิวนิสต์ได้ว่าการแผ่ขยายทางเกษตรกรรมเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งในพัฒนาการสังคมสู่จุดหมายปลายทาง และระบบคอมมูนเป็นทางลัดที่จะบรรลุผลได้เร็วยิ่งขึ้น

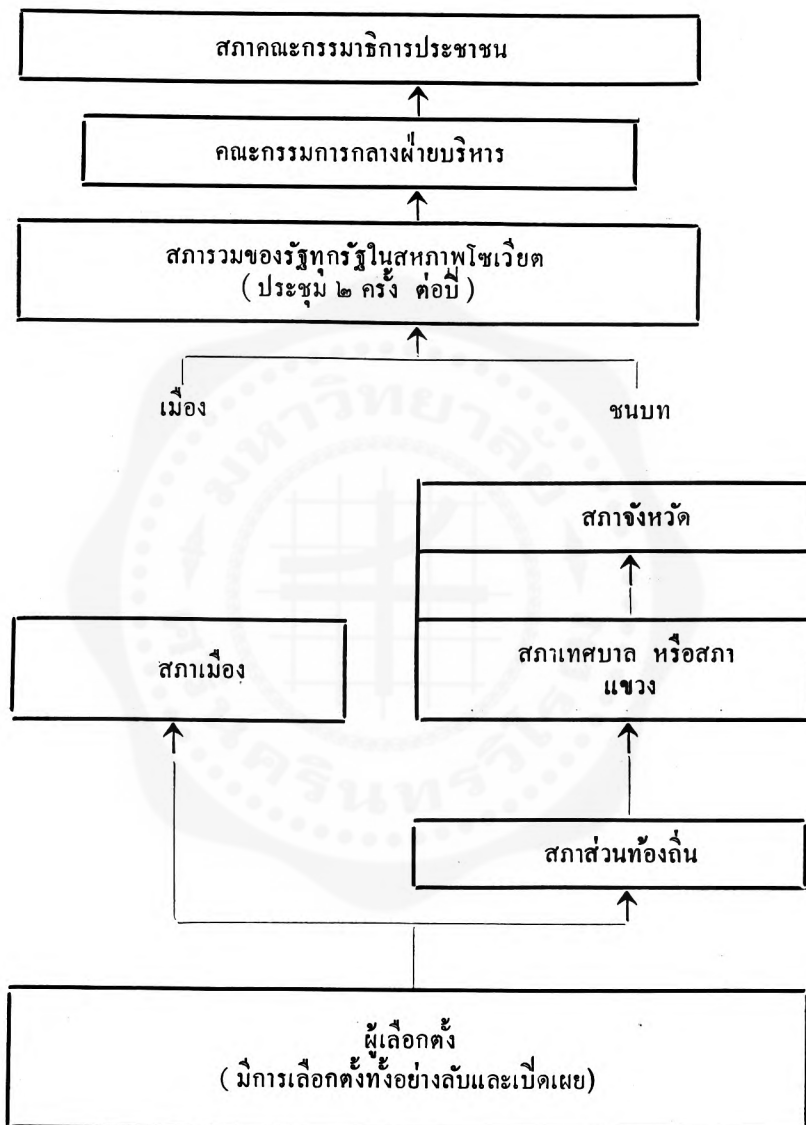
๙. หนังสือพิมพ์ โซเวียตย้ำ ถึงอันตรายที่เกิดจากการ เชื้อถือทฤษฎี คอมมิวนิสต์ โดยเคร่งครัด และการนำเอาทฤษฎีไปปฏิบัติอย่างไม่สอดคล้องกัน นับแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) สหภาพโซเวียตจึงลดการกล่าวหาว่าร้ายต่ิโต้แห่งยูโกสลาเวียลง แต่จีนแดงเห็นว่าการกีดกันความทฤษฎีคอมมิวนิสต์เป็นอันไปแยกต่ิโต้เป็นผลร้ายแก่ขบวนการคอมมิวนิสต์สากล

ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้ เมื่อพิจารณาให้ถี่ถ้วน จะเห็นว่าจีนแดงกับสหภาพโซเวียตขัดแย้งกันในเรื่องการเสริมสร้างพลังอำนาจของโลกคอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่จุดมุ่งหมายเดิมอาทิเช่น การปฏิวัติสากลโลกคงเป็นปณิธานร่วมกันของสองฝ่ายนี้ ฉะนั้น เราจะมาปริศนาปราโมทย์ไปว่าเราอยู่ในสภาพปลอดภัย เพราะสองยักษ์ใหญ่ฟาดชกกันนั้น จึงไม่ถูก

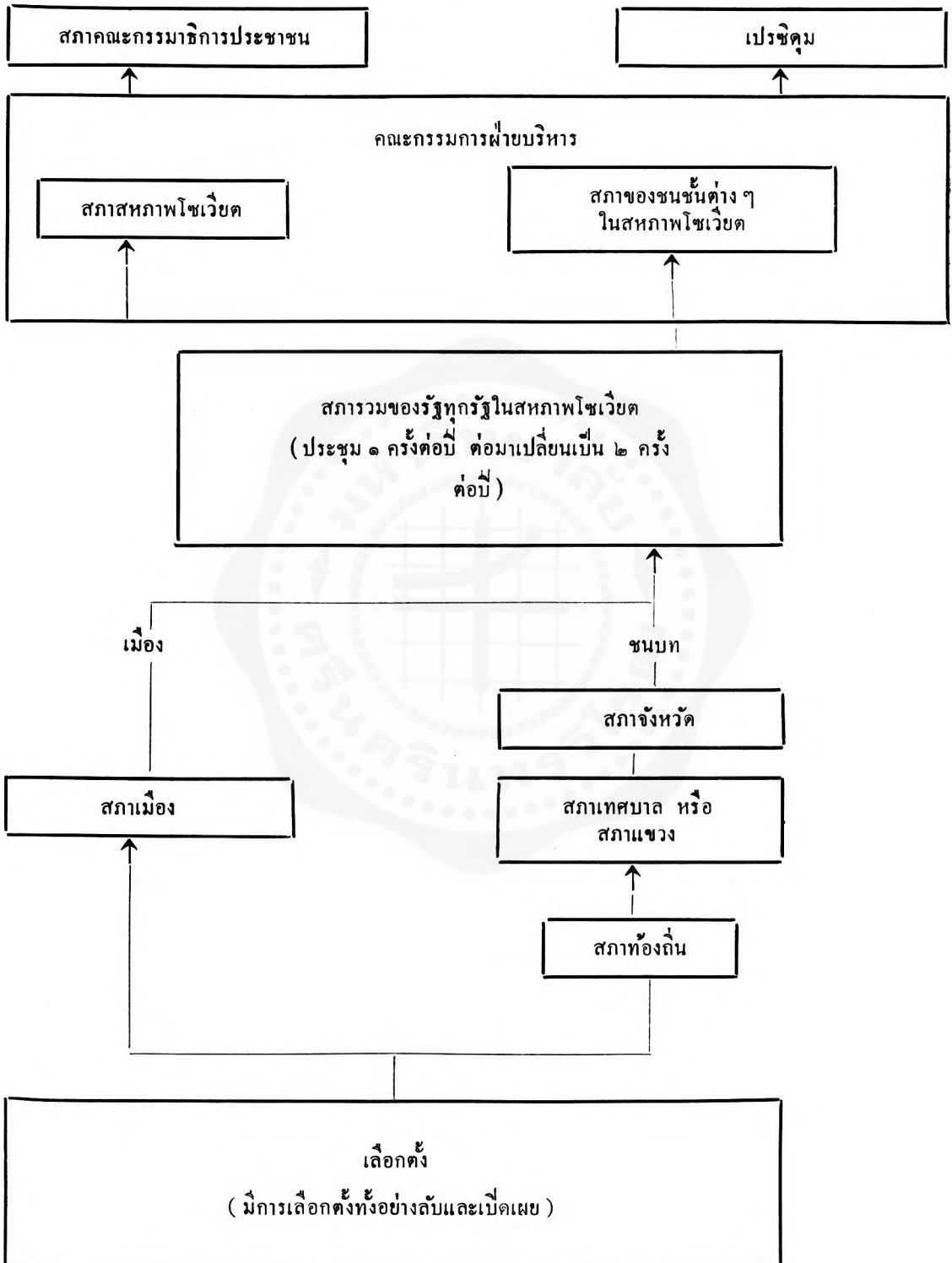
พึงสังเกตด้วยว่า ถึงแม้ครุสชอฟจะสนับสนุนหลักการอยู่ร่วมกันด้วยสันติก็จริง บางครั้งเขาก็ไม่นำปากนโยบายนี้เลย ทั้งเห็นได้จากเหตุการณ์เมื่อเร็ว ๆ นี้ คือการบีตกันเบอร์ลินเขตของตน มิให้ผู้คนในเขตนั้นไปในเบอร์ลินของฝ่ายสัมพันธมิตร อนึ่ง แท้ที่จริงแล้ว หลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติเป็นเพียงยุทธวิธีแบบยึกหยุ่นของพวกคอมมิวนิสต์เท่านั้นเอง โปรคนักถึงการประกาศหลักเบญจศีลระหว่าง เนห์รู กับ โจว เอนไล ต่อมาจีนแดงก็รุกล้ำเข้าไปในอาณาเขตของอินเดีย จนเกิดกรณีพิพาทกันมาจนถึงปัจจุบัน

โครงสร้างการปกครองของสหภาพโซเวียต

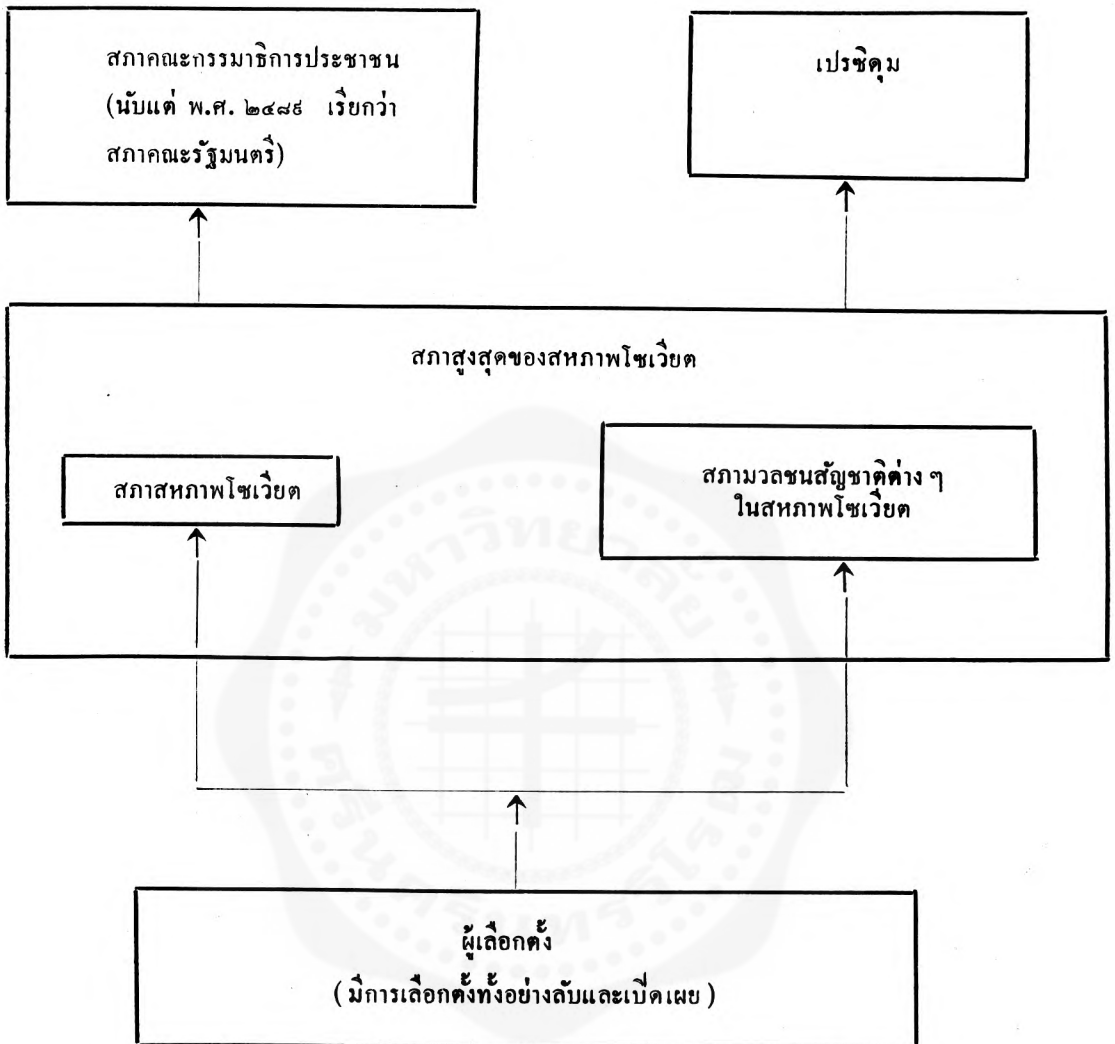
(ก) ตามที่ระบุในรัฐธรรมนูญพ.ศ. ๒๔๖๑ (ค.ศ. ๑๙๑๘)

(บ) ตามที่ระบุในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๗ (ค.ศ. ๑๙๒๕)

(ค) ตามที่ระบุในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ (ค.ศ. ๑๙๓๖)

[illegible]

รัชชูปการรัฐธรรมนูญฉบับใหม่

สภาสูงสุโขทัยเวียต ไท่ลึงมกให้มีการร่างรัฐธรรมนูญของรัชชูปการฉบับใหม่ ทั้งนี้ เป็นไปตามความเห็นของครุสชอฟที่ว่า รัฐธรรมนูญของรัชชูปการฉบับปัจจุบันนั้นล้าสมัย ควรจะมีฉบับใหม่ที่สะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของเงิน รัฐธรรมนูญใหม่ควรมีหลักประกันสิทธิและ เสรีภาพของแรงงาน

ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญของรัชชูปการฉบับชุดหนึ่ง โดยมี ครุสชอฟเป็นหัวหน้า

การประชุมคอมมิวนิสต์สากล

การประชุมคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่หนึ่ง (First International)

มาร์กซได้พยายามก่อตั้งองค์การแรงงานขึ้น และพยายามสนับสนุนอย่างไม่ขาด ระเบียบตั้งแต่ย้ายไปอยู่ลอนดอน องค์การดังกล่าวนี้ คือ “องค์การสากลที่ ๑” หรือที่เรียก ในชื่อเต็มว่า “สมาคมแรงงานระหว่างชาติ” (International Working Men's Association) ซึ่งโดยเฉพาะสำหรับองค์การสากลที่ ๑ นี้ เป็นชื่อที่เราพึงพิเคราะห์ที่รู้สึกเล็กน้อย เพราะจะ ช่วยทำให้เราเข้าใจโลกธรรมชาติของมาร์กซ ที่ขึ้น

การจัดตั้งองค์การสากลครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นองค์การของชนชั้นแรงงานแท้ ๆ ขึ้นได้ ทำให้มาร์กซมีศัตรูทางการเมืองซึ่งเขาต้องเผชิญอย่างกว้างขวางมาก เพราะเป็นการต่อสู้ ระหว่างชนชั้นเลวที่เกี่ยว ในฐานะที่เขาเป็นตัวแทนของชนชั้นผู้เสียเปรียบ ดังนั้น ชนชั้นผู้ ได้เปรียบทั้งหลาย ซึ่งเพียรพยายามจะจรรงรักษาสถานะอันได้เปรียบต่อสังคมของตนไว้ จึงเป็น เกิดเป็นแค้นมาร์กซอย่างยิ่ง ชนชั้นผู้ได้เปรียบเหล่านั้นได้พยายามทำลายมาร์กซ, ทำลาย งานของมาร์กซ และทำลายองค์การของชนชั้นกรรมาชีพที่มาร์กซเป็นประหนึ่งตัวแทนทุก ๆ วิถีทาง การต่อสู้ดังกล่าวมานี้ ความจริงก็เป็นกฎสามัญแห่งวิวัฒนาการของประวัติศาสตร์ มนุษยชาติ

การจัดตั้งองค์การสากลครั้งที่ ๑

ในระยะเวลาราวปี ค.ศ. ๑๘๖๐ (พ.ศ. ๒๔๐๓) เศษ ๆ ปรากฏว่าชนชั้นแรงงาน ในประเทศทั่ว ๆ ไปของยุโรปได้มีความเคลื่อนไหวคึกคักขึ้นและเข้มแข็งขึ้น โดยสำแดง เจตนาไปในทางที่จะรวมกำลังแรงงานของนานาประเทศเข้าด้วยกัน มาร์กซ เป็นผู้ซึ่งมองเห็น

และเข้าไปในฉันทรรคนะอันนั้น เขาจึงพยายามก่อตั้งชุมนุมของชนชั้นคนงานขึ้น และแล้วก็ได้ก่อตั้งขึ้นจนสำเร็จผล ชุมนุมดังกล่าวนี้ได้มีชื่อว่า “สมาคมคนงานระหว่างชาติ” สถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ปี ค.ศ. ๑๘๖๔ (พ.ศ. ๒๔๐๗) ณ กรุงลอนดอน อันเป็นระยะที่เขากำลังค้นคว้าเรียบเรียงหนังสือ Das Kapital อย่างหนักนั่นเอง

ต่อมาสมาคมนี้ได้มาร่วมชุมนุม ณ กรุงเจนีวา ในปี พ.ศ. ๒๔๐๘ (ค.ศ. ๑๘๖๖) พวกคนงานฝรั่งเศสชาวปารีส เสนอแนวคิดแบบของปรุทองต์ที่ประชุม ที่ประชุมก็รับรอง มาร์กซในขณะนั้นยังไม่มีชื่อเสียง แต่ได้มาประชุมด้วย ครั้นต่อมาได้มีการประชุม ณ กรุงบรัสเซลส์ เมืองหลวงของประเทศเบลเยียมใน พ.ศ. ๒๔๑๑ (ค.ศ. ๑๘๖๘) แนวความคิดของมาร์กซ ได้รับความรับรองอย่างอุ่หนาฝาคั่งแนวความคิดในแบบโซเชี่ยลลิสต์ของฝรั่งเศส จึงตกไป การประชุมนี้เรียกว่า The First International คือเอาปี พ.ศ. ๒๔๐๗ (ค.ศ. ๑๘๖๔) เป็นปฐมฤกษ์

องค์การสากลครั้งที่ ๑ นั้นมีเฮเกลล์ ร่วมมืออยู่ด้วยโดยใกล้ชิดแต่กันยได้ที่เคยว่า เป็นองค์การซึ่งเกิดขึ้นเพราะความคิดและการดำเนินงานของมาร์กซ กล่าวคือ มาร์กซ เป็นทั้งผู้นำในทางปฏิบัติและเป็นทั้งผู้นำในทางปัญญาขององค์การ

ทั้งได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า องค์การสากลครั้งที่ ๑ ได้ทำให้การต่อสู้ทางชนชั้นมีน้ำหนักมากขึ้น ดังนั้นบรรดาชนชั้นปกครองโดยทั่วไปจึงรวมกำลังกันเข้าเพื่อโค่นล้มองค์การนี้ ในทางประวัติศาสตร์แล้วพึงถือได้ว่า ลักษณะการต่อสู้ระหว่างชนชั้นนับแต่ยุคนี้เป็นต้นมาได้มีสภาพเป็นสากลไปแล้ว มิได้เป็นแต่เพียงการต่อสู้ภายในประเทศหนึ่งโดยเฉพาะ เมื่อมีลักษณะเป็นสากล ก็ย่อมหมายความว่าชัยชนะของชนชั้นหนึ่งในประเทศใดต้องมิผล สะท้อนไปแก่ทุกประเทศโดยรอบด้วย

องค์การที่เรียกกันว่า Paris Commune ของชนชั้นคนงานฝรั่งเศส ซึ่งเคยสามารถโค่นล้มรัฐบาลฝรั่งเศสขณะนั้นไปได้ครั้งหนึ่ง ก็เป็นภาคีขององค์การสากลที่ ๑ แต่ต่อมารัฐบาลของชนชั้นคนงานนี้ประสบความล้มเหลว ไม่อาจดำเนินงานบริหารรัฐให้ได้ผลตามที่ปรารถนาได้เลย จึงเป็นโอกาสให้ชนชั้นปกครองเดิมเข้ายึดอำนาจคืนได้ และสถาปนาระบบการปกครองแบบเก่า เมื่อชนชั้นปกครองในฝรั่งเศสประสบผลสำเร็จในการทำลายองค์การ Paris Commune ไปแล้ว ชนชั้นปกครองในอังกฤษก็ดำเนินมาตรการกวาดล้างองค์การสากลที่ ๑ ซึ่งเปรียบเสมือนจักรกลคอยขย้ำและเร่งเร้าให้คนงานก่อความวุ่นวายต่าง ๆ อยู่เสมอ

สมาชิกสมัชชาขององค์การสากลที่ ๑ จึงอพยพหลบหนีไปตั้งสำนักงานขึ้นใหม่ที่อเมริกา แต่อุดมการณ์ขององค์การ ๗ ที่เกี่ยวกับการต่อสู้ของชนชั้นตลอดถึงแผนการล้มล้างก่อนความวุ่นวายนั้นไม่ทำให้องค์การนี้เป็นที่ต้อนรับในอเมริกาเลย แต่สมาชิกขององค์การสากลที่ ๑ กลับเห็นว่า ชนชั้นผู้ปกครองในดินแดน ที่ตนเข้าไปอยู่นั้นหวาดเกรงภัยจากความเคลื่อนไหวของคนงานผู้เป็นอนุจรรย์ขององค์การตนมากกว่า จึงคอยขจัดพวกตนเสีย อย่างไรก็ตามในสภาพแวดล้อมที่ไม่อำนวยต่อการดำเนินกิจกรรมของพวกตน และโดยที่ประชาชนเสื่อมระอาต่อการก่อความไม่สงบของพวกคนงานหัวรุนแรง องค์การสากลที่ ๑ จึงต้องยุบเลิกไปเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๙๖ (พ.ศ. ๒๔๑๙)

องค์การสากลครั้งที่ ๒ (The Second International)

การประชุมครั้งที่สอง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๗ (ค.ศ. ๑๙๐๔) ที่แอมสเตอร์ดัม การประชุมคราวนี้ไม่ได้เป็นเรื่องการเมือง คือเอาแต่เรื่องเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของคนงานมาพิจารณากันเท่านั้น การประชุมไม่มีข้อความในมติรุนแรงอย่างไร ครั้นสงครามครั้งที่ ๑ เสร็จสิ้น พวกโซเชี่ยลลิสต์รัสเซียซึ่งเปลี่ยนมาเรียกชื่อว่า บอลเชวิค คอมมิวนิสต์รัสเซีย ได้ครองอำนาจในรัสเซียมีอำนาจปกครองขึ้น พวกรัสเซียจึงวางตนเป็นผู้นำ เลิกองค์การสากลครั้งที่สองอันเป็นสิ่งล้าสมัยไปแล้วนั่นเอง

องค์การสากลครั้งที่ ๓ (The Third International)

หลังจากเลิกการประชุมครั้งที่สองลงแล้ว ได้เกิดมีการประชุมคนงานสากลใหม่ขึ้นที่มอสโก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๔ (ค.ศ. ๑๙๒๑) เรียกว่า The Third International หรือ โคมินเทอร์น (Comintern) ย่อมาจาก Communist International Socialism องค์การครั้งนี้เป็นคอมมิวนิสต์รุนแรงมาก สมาชิกคนงานบางแห่งจึงไม่ยอมเข้าเป็นพวกกับพวก The Third International เพราะไม่ยอมเป็นคอมมิวนิสต์อยู่รัสเซีย พวกเหล่านี้ยังคงถือว่าองค์การสากลครั้งที่สองยังไม่ล้ม เขายังเห็นสมาชิกอยู่ ดังนั้น ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๖๕ — ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๒๒ — ๑๙๒๓) ที่เบอร์ลิน เยอรมันจึงได้จัดให้มีการประชุมคนงานสากลขึ้นใหม่อีกเรียกว่า The Fourth International เพื่อโต้แย้งกับ The Third International

โคมินฟอร์ม (Cominform) เป็นตัวย่อขององค์การหนึ่ง ตัวเต็มว่า The International Information Centre of Communist ... ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๐ (ค.ศ. ๑๙๔๗) ภายหลังการประชุมพวกผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ จากสหภาพโซเวียต โปแลนด์ เชโกสโลวาเกีย ยูโกสลาเวีย บุลกาเรีย ภูมาเนีย ฮังการี ฝรั่งเศส และ อิตาลี

ได้มีการประชุม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นขององค์การโคมินฟอร้ม (สำนักงานแถลงข่าวคอมมิวนิสต์) โคมินฟอร้มไม่ใช่โคมินเทอรนต์พันธุ์ใหม่ที่เกิดขึ้น แต่เป็นองค์การที่ขอบเขตหน้าที่แคบลง ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์หลายประเทศใช้ดำเนินการร่วมกันจัดวางนโยบายเฉพาะ เรื่องบางเรื่อง ของฝ่ายประชาธิปไตย เช่นองค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (NATO)

หลักมูลฐาน ๗ ประการ

พึงทราบไว้เสียก่อนว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่จะได้บรรยายต่อไปนี้ มีทฤษฎีแม่บท ๔ ข้อ ของมาร์กซ เองเกลส์ เป็นหลักซึ่งได้บรรยายมาจากข้างต้นแล้ว แต่อาจนำมากล่าวซ้ำอีก เพื่อให้เข้าใจถึงพัฒนาการของลัทธิคอมมิวนิสต์ในสมัยต่อมาจนถึงทุกวันนี้

หลักมูลฐาน ๗ ประการที่จะบรรยายต่อไป อาจเรียกได้ว่าเป็นทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ที่เกี่ยว เพราะวาคอมมิวนิสต์ได้ชี้ให้เห็นถึงจักรกลและองค์ประกอบของลัทธิคอมมิวนิสต์ ตามความสำคัญเป็นลำดับ ดังจะเห็นได้จากหัวข้อของหลักมูลฐาน ๗ แต่ละหัวข้อ ดังต่อไปนี้:—

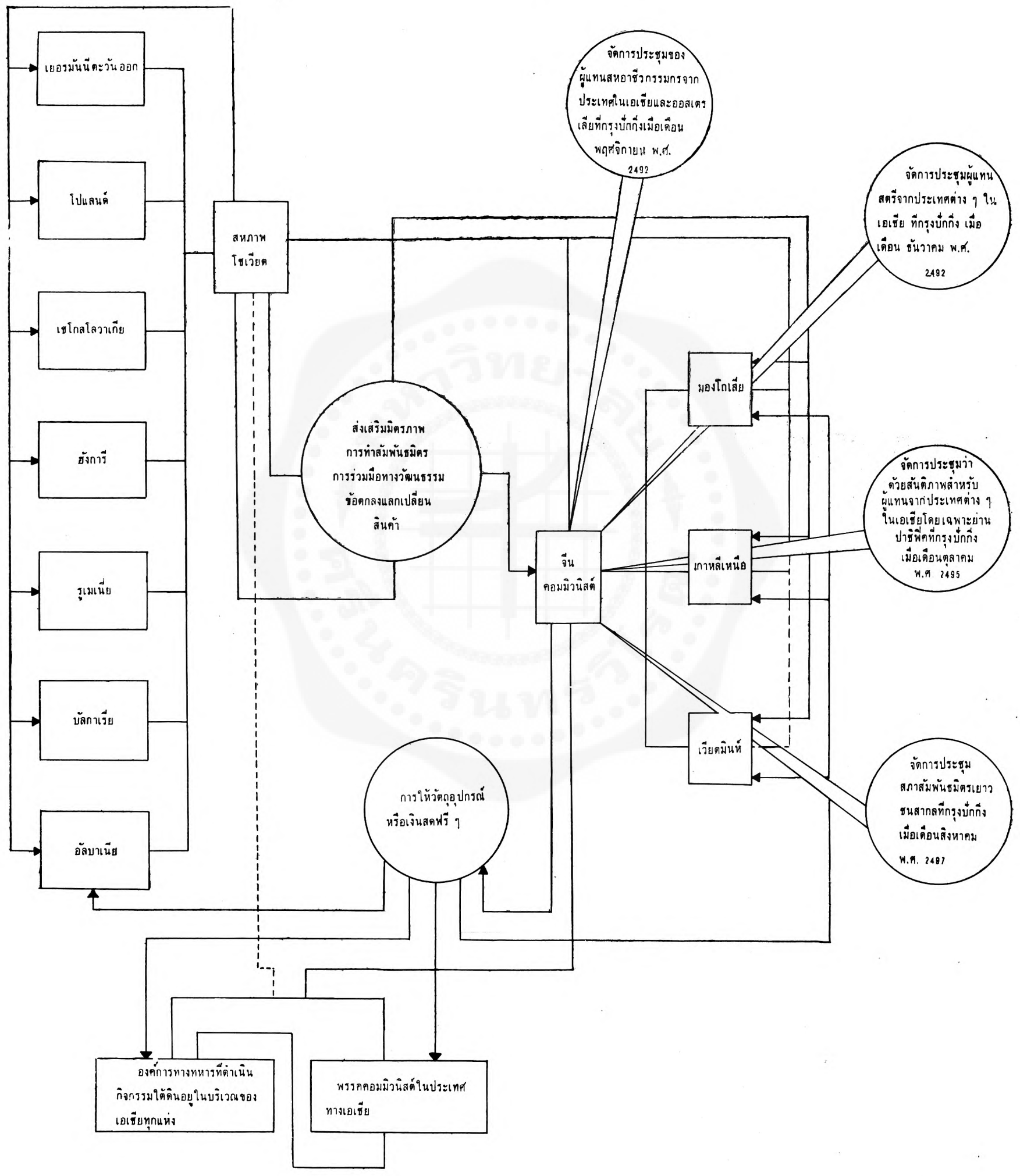
๑. ชนชั้นอภิสิทธิ์ คือ ชนกรรมาชีพ

ในทฤษฎีคอมมิวนิสต์ถือว่ามิชนชั้นเกี่ยวเท่านั้นที่เป็นประโยชน์ในสังคม ชนชั้นนั้น คือชนกรรมาชีพ หรือพวกกรรมกร ตามคำนิยามของคาร์ล มาร์กซ ชนกรรมาชีพได้แก่พวกที่ใช้กำลังกายหนัก ทำงานเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าจ้างรายวัน หรืออีกนัยหนึ่งคือพวกคนงานที่ต้องใช้แรงงานทำมาหาเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆนั่นเอง

มาร์กซ สร้างหลักขึ้นจากแนวความคิดของ เดวิด ริคาร์โด (DAVID RICARDO) เศรษฐกรชาวอังกฤษผู้กล่าวว่า:—

“คุณค่าของสรรพสิ่งที่ผลิตขึ้นสำคัญอยู่ที่จำนวนเวลาของแรงงานที่ใช้ในการผลิต สรรพสิ่งของนั้น” โดยอาศัยกฎเศรษฐกิจศาสตร์นี้เป็นแนว มาร์กซ สร้างทฤษฎีว่าด้วยค่าส่วนเกิน (Theory of Surplus Value) แก่นสารของทฤษฎีนี้มีอยู่ว่า “แรงงานเป็นปัจจัยอันเกี่ยวเท่านั้นที่ทำให้สรรพสิ่งที่ผลิตขึ้นมีคุณค่า ฉะนั้น แรงงานพึงได้รับค่าจ้างจำนวนเต็มเป็นผลตอบแทนแรงงานที่ใช้ไปในการผลิตสรรพสิ่งของเหล่านั้นขึ้น” พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ โดยที่แรงงานอย่างเดียวนั้นสร้างคุณค่าให้แก่โลกทัศน์ แรงงานจึงควรได้รับผลตอบแทนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเป็นค่าจ้างที่แรงงานได้สร้างขึ้นในการผลิตโลกทัศน์ดังกล่าว

แผนผังแสดงถึงสัมพันธ์ภาพระหว่างจีนแดงกับสหภาพโซเวียต และประเทศกลุ่มบิรวาร

มาร์กซ กล่าวต่อไปว่า ภายใต้ลัทธิมนุษยชนนั้น ค่าส่วนเกินซึ่งสร้างขึ้นด้วยแรงงานเกินจำนวนค่าจ้างที่ได้รับชดเชยทุน “ เกีย ” เอาไปหมด นี่คือการขูดรีดประการแรกของลัทธิมนุษยชนซึ่งพวกคอมมิวนิสต์เรียกว่าเป็น “ การเอาเปรียบแรงงาน ” หรือ “ การทำนาบนหลังคน ” ชนชั้นกรรมาชีพเท่านั้นที่ควรได้รับทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะว่าชนชั้นกรรมาชีพเป็นผู้ผลิตทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา ด้วยเหตุนี้บุคคลอื่น ๆ เช่น พ่อค้า ทนายความ ฯลฯ จึงเป็นเสมือนกาฝากเกาะชนชั้นกรรมาชีพ อันนี้ว่าเป็นภาระอันหนักแน่นแก่สังคม เมื่อมาร์กซ ได้ชี้ให้เห็นว่าชนชั้นกรรมาชีพเป็น “ ชนที่เลือกแล้ว ” มาร์กซ จำต้องหาข้อพิสูจน์ว่า ชนชั้นกรรมาชีพเป็นพวกที่จะต้องชนะในการต่อสู้อย่างแน่นอน มาร์กซ จึงเลือกเอาปรัชญาของฮีเกล (Hegel) มาเป็นแนวปฏิบัติให้เข้ากับหลักของตน ฮีเกลเคยกล่าวว่า “ ชาติเยอรมันได้ถูกกำหนดมาให้ครองโลก ประวัติศาสตร์ไม่ใช่เรื่องที่อยู่ยงคงกระพันเลย ๆ แต่กำลังก้าวไปสู่จุดหมายหนึ่งจุดหมายนี้ได้แก่การครองโลกของเยอรมันตามพรหมลิขิต ” ฮีเกล เรียกข้อคิดของเขาว่า “ ทางของพระเจ้าสร้างโลก ”

มาร์กซ ไม่อาจรับความคิดของ ฮีเกล ได้ทั้งหมด เพราะว่าประการแรกมาร์กซ ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ประการที่สอง มาร์กซ ถือว่าชนชั้นกรรมาชีพต่างหากไม่ใช่ชาติเยอรมันที่จะประสบชัยชนะครองโลกในขั้นสุดท้าย ประการที่สาม มาร์กซเป็นปรปักษ์ต่อความเป็นชาติ เขาเห็นว่าชาติทั้งหลายทั้งเยอรมันด้วย เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย ตามทฤษฎีของมาร์กซ ความเป็นประเทศชาติ และความรักชาตินั้นไม่มี แต่มาร์กซ ชอบปรัชญาของฮีเกล ที่ว่าประวัติศาสตร์กำลังวิวัฒนาการไปสู่จุดหมายอย่างหนึ่ง

โดยที่มาร์กซ ได้วางทฤษฎีแห่งระบบความคิดของเขาว่า เป็นการตีความประวัติศาสตร์ในทางวัตถุนิยม (Historical Materialism) คือลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งประวัติศาสตร์ระบบนี้ถือว่าชีวิตในทางเศรษฐกิจเท่านั้นที่มีความสำคัญ ฉะนั้น เมื่อเขาการตีความประวัติศาสตร์ในทางวัตถุของเขาแล้ว เขาก็เข้ากับแนวความคิดของ ฮีเกล ที่มาร์กซชอบ มาร์กซ จึงขยายทฤษฎีว่าด้วยชนชั้นอันลึกลับต่อไปอีกว่า “ ประวัติศาสตร์กำลังดำเนินไปสู่จุดหมายอย่างหนึ่ง อันจะหลีกเลี่ยงเสียมิได้นั่นก็คือ การครองโลกของชนชั้นกรรมาชีพ ” เลนิน สาธุศิษย์คนสำคัญของมาร์กซ ได้ทำให้หลักฐานข้อนี้สมบูรณ์ขึ้น โดยให้บรรยายว่า “ โดยเหตุที่ชนชั้นกรรมาชีพเท่านั้น ที่มีบทบาททางเศรษฐกิจในการผลิตอย่างกว้างขวาง ฉะนั้น ชนชั้นนี้จึงสามารถนำมวลชนที่ต้องตรากตรำงานและถูกกดขี่เอารัดเอาเปรียบได้ ”

ที่ได้บรรยายมานี้ คือ หลักมูลฐานข้อแรกของลัทธิคอมมิวนิสต์ ว่าด้วยชนชั้นที่
พึงได้รับการโปรดปราน หรือ ชนชั้นอภิสิทธิ์ซึ่งได้แก่ ชนกรรมาชีพ

อนึ่ง ใคร่ขออ้างถึงปรัชญาของ ฮีเกล และ มาร์กซ ในเชิงเปรียบเทียบทางตรรก
วิทยาไว้ด้วยอีกทีหนึ่ง ตามความคิดของ ฮีเกล ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จะต้องวิวัฒนาการตาม
แบบแผนดังนี้คือ:—

(๑) บทเสนอ (Thesis) ขบวนการทุกขบวนการในประวัติศาสตร์จะดำเนินไปตาม
วิถีทางของตนเรื่อยไปไม่หยุดยั้งจนกว่าจะเผชิญกับ

(๒) บทค้าน (Anti - Thesis) คือขบวนการตรงกันข้ามอันอาจเกิดขึ้นภายใน
ขบวนการเดิมเอง หรือเกิดขึ้นต่างหากจากขบวนการเดิมเป็นขบวนการอิสระ ขบวนการเดิม
และขบวนการใหม่ทั้งสองนี้ จะปะทะกัน หลังจากที่ได้ขัดเคี่ยวต่อสู้กันอยู่ชั่วเวลาหนึ่งแล้ว
ขบวนการใหม่ก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะขอเรียกว่า

(๓) บทรวม หรือ สังเคราะห์ (Synthesis) ขบวนการที่เกิดขึ้นใหม่นี้ไม่ใช่
ขบวนการแรกหรือขบวนการที่สอง แต่เป็นขบวนการที่รวมเอาสิ่งที่ดีที่สุดจากขบวนการทั้งสอง
มาเป็นหลักดำเนินการ และแล้วบทรวมนั้นก็จะกลายเป็นบทเสนอต่อไป

มาร์กซ เห็นว่าประวัติศาสตร์มนุษยชนในขอบเขตการเศรษฐกิจ อาจอธิบายได้
ตามนัยแห่งบทเสนอ บทค้าน และบทรวม หรือสังเคราะห์ ดังกล่าว

ฮีเกล และมาร์กซ เรียกกรรมวิธีนี้ว่า “ไดอาเลกติก” (Dialectic) หลัก
ตรรกศาสตร์ของ ฮีเกล และ มาร์กซ แตกต่างกันในสาระสำคัญที่ว่า ฮีเกล มุ่งไปในทาง
อุดมคติ ความเชื่อในพระเจ้า ขณะที่มาร์กซมองวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์จากพัฒนาการ
ทางวัตถุตามแนววิทยาศาสตร์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา

๒. การต่อสู้ระหว่างชนชั้น

หลักมูลฐานข้อที่สองของทฤษฎีคอมมิวนิสต์อธิบายถึงสภาพ และวิวัฒนาการกลายเป็น
เป็น “ชนชั้น” หนึ่งในสังคมใดอย่างไร หลักนี้อ้างว่ารัฐบาลทุกรัฐบาล (ยกเว้นคอมมิวนิสต์)
บังคับประชาชนให้แบ่งออกเป็นหมู่ หรือเป็นชั้น โดยถือเอาความแตกต่างในเรื่องโอกาสทรัพย์สิน
ฐานะในสังคม อำนาจทางการเมือง ประเภทของอาชีพ และอื่น ๆ เป็นเกณฑ์แบ่งถึงสภาพ
ยากมีเงินของคน ชนชั้นต่าง ๆ นี้มีประโยชน์ขัดกันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงเสียได้จึงจำต้องสู้ซึ่ง

กันและกันอยู่เสมอ การต่อสู้เช่นนี้เกิดขึ้นโดยกลุ่มชนซึ่งเห็นแก่ตัว และดำรงชีวิตอยู่ด้วยโรค
ทรพียที่พวกกรรมกรสร้างขึ้น พวกกรรมกรนั้นคือ ชนชั้นที่เป็นประโยชน์

จากนั้นแล้ว มาร์กซ ก็อธิบายถึงวิถีที่พวกกรรมกรหรือชนชั้นกรรมาชีพว่า จะต้อง
ก้าวหน้าไปอย่างไร กล่าวคือ ชนกรรมาชีพจะต้องเป็นผู้ครองอำนาจ ต้องไม่เป็น “มวลงชนที่
ถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือที่ถูกกดขี่ข่มเหง” ต่อไป มาร์กซ ได้เขียนว่า “ประวัติศาสตร์ที่มี
มาจนถึงสังคมปัจจุบัน คือ ประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้ระหว่างชนชั้น” มาร์กซ ยกอุทาหรณ์
ว่า ในประวัติศาสตร์สมัยกลาง การต่อสู้ดำเนินไปในระหว่างชนชั้นกสิกร คือ คนทำนากับ
ชนชั้นศักดินา คือ พวกเจ้าของที่ดินหรือพวกเจ้าขุนมูลนายในสมัยปัจจุบันนั้น เป็นการต่อสู้
ระหว่างชนชั้นกรรมาชีพกับชนชั้นนายทุน

มาร์กซ ยอมรับว่ามี “ชนชั้น” อื่น ๆ อีก เช่นชนชั้นกลาง ซึ่งประกอบด้วยพวก
นักธุรกิจย่อย ๆ ลูกจ้างที่มีเงินเดือน ผู้ใช้วิชาชีพและผู้ถือหุ้นย่อย ๆ แต่มาร์กซ เชื่อว่า ใน
การต่อสู้ระหว่างชนกรรมาชีพกับพวกนายทุนนั้น ชนชั้นอื่น ๆ ทั้งหมดจะต้องถูกบังคับให้เข้า
ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มาร์กซ ได้ยกเอาการปฏิวัติฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๒ — ๒๓๓๖
(ค.ศ. ๑๗๘๙ — ๑๗๙๓) มาเป็นตัวอย่างของกรรมวิธี Dialectic ดังนี้

ใน ค.ศ. ๑๗๘๙ (พ.ศ. ๒๓๓๒) กษัตริย์และพวกขุนนาง ชนชั้นศักดินาเป็นพวก
ครองอำนาจอยู่ในประเทศฝรั่งเศส พวกชนชั้นปกครองนั้นมีบทบาทเป็นบทเสนอ Thesis ในสมัย
นั้นพวกพ่อค้าในเมืองใหญ่ ๆ เริ่มมีความเจริญและมั่งคั่งขึ้น อำนาจและสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของ
พวกกษัตริย์และพวกขุนนางชนชั้นศักดินาขัดกับผลประโยชน์ของพวกพ่อค้า และนักธุรกิจในเมือง
ต่าง ๆ ซึ่งเพิ่มพูนใหญ่โตขึ้นเสมอ มาร์กซ เรียกบุคคลจำพวกนี้ว่า ชนชั้นชาวเมืองหรือ
ชนชั้นกลาง อันจักเป็นบทค้าน Antithesis เมื่อชนชั้นกลางไม่สามารถเสาะหาสิทธิและความ
สะดวกสบายพิเศษที่พวกตนต้องการได้ด้วยวิธีการอันสงบ จึงหันเข้าร่วมกับพวกชาวนา ช่วย
กันโค่นล้มชนชั้นกษัตริย์และชนชั้นขุนนาง และประหารกษัตริย์เสีย แล้วชนชั้นกลางก็ยึด
อำนาจการปกครองมาเป็นของตน กรรมวิธีนี้จักว่าเป็นบทรวม หรือ สังเคราะห์ Synthesis
ชนชั้นกลางก็กลายเป็นชนชั้นที่มีอำนาจปกครองใหม่ ซึ่งเป็นบทพยากรณ์ของชนชั้นนายทุนใน
สมัยต่อมา มาร์กซถือว่าชนชั้นนี้เป็นผู้บังคับชนชั้นต่ำถัดลงไปอีกชั้นหนึ่ง อันได้แก่ชนชั้น
กรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรม หรือที่เรียกว่า ชนชั้นกรรมาชีพ

เลนิน ได้ขยายทรรศนะของมาร์กซ ต่อไปว่า

“ในขณะที่ชนชั้นนายทุนดำเนินการแย่งแย่ง และทำลายพวกชาวนากับพวกชนชั้นกลางชนชั้นต่ำทั้งหลายแหล่ให้สิ้นไปนั้น ชนชั้นนายทุนก็ได้ช่วยจัดตั้งชนชั้นกรรมาชีพขึ้น และทำให้ชนชั้นนี้รวมกันขึ้น โดยทางอ้อม” เลนินหมายความว่า ภายใต้ลัทธิชนชั้นนายทุนชนชั้นกลาง ชนชั้นสูง และพวกชาวนาที่มั่งคั่งจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นนายทุนไปในที่สุด แต่พวกชนชั้นกลางชนชั้นต่ำจะถูกพวกนายทุน และ พวกเจ้าของที่ดินกดลงให้เป็นชนชั้นกรรมาชีพไป หรืออีกนัยหนึ่ง เลนินเชื่อว่า ลัทธิชนชั้นทำให้เกิดสังคมของชนสองชั้น คือชนชั้นสูง ได้แก่ชนชั้นนายทุน และชนชั้นต่ำได้แก่ชนชั้นกรรมาชีพ ตามทฤษฎีคอมมิวนิสต์ การต่อสู้ ชนชั้นสุดท้ายจึงจะยุติขึ้นในระหว่างชนสองชั้นนี้เท่านั้น

๓. การถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันในกรณีหรือปัจจัยการผลิต

หลักการขั้นมูลฐานข้อที่สามของทฤษฎีคอมมิวนิสต์ คือ อุปกรณ์เครื่องมือ สิ่งที่ใช้ในการผลิตสินค้า พึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของชุมชน ไม่ใช่ของเอกชน หมายความว่า “ประชาชน” พึ่งมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในอุปกรณ์การผลิตทั้งหมด

ในบทบัญญัติของคอมมิวนิสต์ กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคล หมายถึง “การเป็นทาส—ค่าจ้าง” กรรมสิทธิ์ร่วมกันของชุมชน ซึ่งอาจเรียกว่ากรรมสิทธิ์สาธารณะหมายถึงการแบ่งส่วนผลได้โดยถูกต้องทำนองคลองธรรม กรรมสิทธิ์ร่วมกันของชุมชนในที่ดินไร่นา โรงงาน อุตสาหกรรม เครื่องจักรกล ธนาคาร บ่อน้ำมัน ฯลฯ จะป้องกันคนงานในวิสาหกิจเหล่านี้มิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ ด้วยว่าคนงานเอาเปรียบตัวเองไม่ได้ เมื่อประชาชนยิ่งทำงานมากขึ้นเพียงใด ก็ยิ่งจะได้รับผลประโยชน์มากขึ้นเพียงนั้น พยายาม ๆ ก็คือ “ทำมากได้มาก” กรรมสิทธิ์ร่วมกันของชุมชนย่อมจะเป็นเหตุให้ชนชั้นต่าง ๆ สูญสิ้นไป คงมีแต่ชนชั้นกรรมาชีพ เมื่อทุก ๆ คนอยู่ในชนชั้นเดียวกันแล้ว “สังคมที่ไม่มีชนชั้น” กับ “การแย่งชิงโลกทวีป” เท่า ๆ กัน อันเป็นจุดหมายของทฤษฎีคอมมิวนิสต์ก็จะสัมฤทธิ์ผล และการต่อสู้ระหว่างชนชั้นก็จะสิ้นสุดลง

ตามหลักทฤษฎี การแย่งชิงโลกทวีปอันถือเป็นวิภาคกรรม ทางเศรษฐศาสตร์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ มีอยู่ดังนี้ คือ:—

- ให้ทุกคนพึงได้รับส่วนแบ่งตามเกณฑ์ความต้องการของตน
- ให้ทุกคนพึงได้รับภาระตามเกณฑ์ความสามารถของตน
- ให้ทุกคนพึงได้รับส่วนแบ่งตามเกณฑ์แรงงานของตน

๔. การปฏิวัติและการใช้กำลังความรุนแรง

หลักฐานข้อที่สี่มีอยู่ว่า ถ้าจะสถาปนาลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศหนึ่งประเทศใดให้สำเร็จผลตามหลักทฤษฎีแล้ว จำต้องกำจัดการรัฐบาลที่ครองอำนาจอยู่ในประเทศนั้นเสียก่อน แต่ถ้าวรัฐบาลของประเทศนั้นสามารถรักษาตัวอยู่ด้วยกำลังตำรวจ กำลังทหาร และอำนาจศาลแล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่รัฐบาลนั้นจะยอมให้พวกคอมมิวนิสต์ขึ้นครองอำนาจได้ด้วยวิธีการอันถูกต้องตามกฎหมาย ฉะนั้นในการที่จะขึ้นครองอำนาจ พวกคอมมิวนิสต์จึงต้องพร้อมที่จะใช้วิธีที่ผิดกฎหมาย เลนิน กล่าวว่าไว้ว่า

“เป็นการจำเป็นอย่างเด็ดขาด ที่พรรคคอมมิวนิสต์ ทกพรรค จะต้อง ดำเนินงานอันชอบด้วยกฎหมาย พร้อมกันงานอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย และตั้งองค์การที่ชอบด้วยกฎหมาย พร้อม ๆ กับองค์การที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การก่อวินาศกรรม การประหารและการปฏิวัติโดยใช้กำลังอาวุธนั้น ถือว่าชอบแล้ว ถ้าจะเปลี่ยนรัฐบาลที่มีอยู่ให้เป็นรัฐบาลคอมมิวนิสต์ได้”

มาร์กซ กล่าวว่ามียุทธวิธีหนึ่งในประวัติศาสตร์ คือว่าความขัดแย้งระหว่างชนชั้นมักจะก่อให้เกิดองค์การการเมืองอันแข็งแกร่งขึ้นรักษาความสงบอยู่เสมอ องค์การนี้คือชาติซึ่งชนชั้นปกครองใช้รักษาสถานะอันได้เปรียบของตนไว้ ชาตินั้นมิใช่อะไรอื่น นอกจากว่าเป็นกลไกสำหรับการกดขี่ชนชั้นหนึ่ง โดยชนอีกชั้นหนึ่ง ชาติเป็นเครื่องมือทางการเมืองเช่นนั้นไม่ว่าในระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตย หรือ ราชาธิปไตย ดังนั้นวัตถุประสงค์สำคัญยิ่งสำหรับการดำเนินงานของพวกคอมมิวนิสต์ก็คือ การทำลายชาติเสีย

เลนิน ได้เสริมหลักฐานข้อนี้ว่า “การปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่นั้นย่อมเป็นไปได้โดยปราศจากการปฏิวัติอย่างรุนแรง รวมทั้งการทำลายจักรกลของอำนาจแห่งรัฐซึ่งสร้างขึ้นโดยชนชั้นปกครอง.....”

มาร์กซ อธิบายต่อไปว่า โดยปกติการปฏิวัติจะเกิดขึ้นได้ก็แต่ในขณะที่มีวิกฤติ—กาลขึ้นในชาติ เช่น ในสภาพบ้านเมืองประสบภัยพิบัติภายหลังสงคราม หรือในขณะที่ยุทธกิจของชาติอยู่ในภาวะตกต่ำ องค์การการเมืองไม่สามารถแก้ไขปัญหาคับแค้นต่าง ๆ เหล่านั้น ประสบความล้มเหลว ชนชั้นที่ครองอำนาจไม่อาจปกครองหรือรักษาสถานะของตนไว้ได้ และชนชั้นที่ถูกเอารัดเอาเปรียบถูกความทุกข์ยากบังคับให้ปฏิบัติการณ์อย่างรุนแรง

อย่างไรก็ดี มาร์กซรับว่า โอกาสที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิวัติอาจเป็นไปได้ในประเทศประชาธิปไตย เช่น อังกฤษ และ สหรัฐอเมริกา มาร์กซ คิดว่าพวกคอมมิวนิสต์อาจเข้ากุม

อำนาจในประเทศเหล่านี้ได้ โดยไม่ต้องใช้กำลังรุนแรง แต่เลนินไม่เห็นพ้องด้วย เขาเห็นว่าประเทศเหล่านี้ถ้าจะมีการปกครองแบบ “โซเชียลลิสต์เทียม” เท่านั้น เลนิน ยังกล่าวหาว่า พวกที่เชื่อว่าจะอังกฤษ หรือสหรัฐอเมริกาจะกลายเป็นรัฐคอมมิวนิสต์โดยสันติวิธีนั้น เป็นพวกโซเชียลลิสต์ปลอม เขาย้ำว่า การปฏิวัติอย่างรุนแรงและนองเลือด เป็นความจำเป็น เพื่อขจัดในการโค่นล้มรัฐบาลนายทุนทั่วไป

๕. คณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ

หลักมูลฐานข้อนี้ระบุว่า เมื่อพวกชนกรรมาชีพได้โค่นล้มรัฐบาลของชนชั้นฝ่ายปกครองลงแล้ว จะยังให้วัตถุประสงค์ต่าง ๆ ตามลัทธิคอมมิวนิสต์ อาทิเช่น กรรมสิทธิร่วมกัน สังคมที่ปราศจากชนชั้น เหล่านี้ปรากฏเป็นผลโดยทันทีไม่ได้แต่พวกชนกรรมาชีพพึงค่อยทำไปทีละน้อย

มาร์กซ ได้กล่าวอย่างหนักแน่นว่า ชนชั้นกรรมาชีพโดยทั่วไปนั้นโง่เขลาและอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมในการสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงขึ้นได้ ยิ่งกว่านั้นชนชั้นกรรมาชีพที่ยึดอำนาจการปกครองได้ในประเทศใดก็ตาม จะต้องเผชิญอุปสรรคอีกสองประการคือ:—

(๑) อันตรายจากการปฏิวัติอื่น กำลังของชนชั้นนายทุนจะพยายามยึดเอาอำนาจกลับคืน

(๒) ความไม่สามารถของชนชั้นกรรมาชีพที่จะปกครองตัวเองได้เมื่อมีอำนาจแล้ว

เพื่อที่จะแก้ไขอุปสรรคทั้งสองนี้ มาร์กซ จึงวางแผนให้ระยะเวลาหนึ่งเป็นกำหนดสำคัญ ระยะเวลาเริ่มตั้งแต่เมื่อพวกชนชั้นกรรมาชีพยึดอำนาจการปกครองไว้ได้ ในระหว่างเวลานี้กรรมกรจะอยู่ภายใต้การปกครองของระบอบเผด็จการที่เรียกว่า “คณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ” Dictatorship of The Proletariat คณะเผด็จการ นี้ประกอบด้วย “ผู้นำ ผู้รับใช้จริง” ของพรรคคอมมิวนิสต์ คณะเผด็จการจะทำหน้าที่คุมขังเห็นการปกครอง เป็น “กองหน้า” เพื่อ “อบรม” มวลชน ให้พร้อมที่จะรับลัทธิคอมมิวนิสต์ และสามารถปกครองตนเองได้ หรืออีกนัยหนึ่ง คณะเผด็จการ จะดำเนินการปกครองประเทศด้วยระบบรัฐตำรวจ รักษาวินัยอย่างเข้มงวด เพื่อควบคุมและฝึกสอนมวลชนจนกว่าจะพัฒนาสังคมที่อยู่ในระหว่างการปฏิวัติเป็นสังคมที่ปราศจากชนชั้น

มาร์กซ แสดงว่า ระยะเวลาเช่นนั้น เป็นระยะเวลาชั่วคราว และเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อต่อการพัฒนาการไปสู่ความสลายตัวของรัฐ กล่าวคือ เมื่อถึงเวลาที่ชนชั้นกรรมาชีพปกครองตนเองได้แล้ว ระบบรัฐก็เป็นสิ่งไม่จำเป็นอีกต่อไป

โครงการของคอมมิวนิสต์สากลมุ่งให้มีการปกครองโดยเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพทั่วโลก เพื่อโค่นล้มลัทธินายทุนให้สูญสิ้นไป อันเป็นจุดหมายปลายทางของลัทธิคอมมิวนิสต์

เลนิน แสดงว่า “ คณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพทั่วโลก เป็นสภาพอันจำเป็นและสำคัญยิ่งที่จะต้องมีขึ้นก่อนที่จะมีการแปลงรูปวิธีการเศรษฐกิจแบบลัทธินายทุนทั่วโลกให้เป็นระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม เมื่อลัทธิสังคมนิยมได้บรรลุเป็นผลแล้วในประเทศหรือในกลุ่มประเทศบางกลุ่ม การเผด็จการโลกก็จะทำได้คือว่า บรรดาสาธารณรัฐของชนชั้นกรรมาชีพที่ก่อตั้งขึ้นใหม่ ๆ จะเข้าร่วมสมทบกับสาธารณรัฐของชนชั้นกรรมาชีพที่มีอยู่ก่อนแล้ว รวมกันเป็นสหพันธ์ เมื่อสหพันธ์เจริญเติบโตมีสมาชิกเพิ่มขึ้น ก็จะกลายเป็นองค์การชนชั้นกรรมาชีพสากล สามารถรวมโลกเข้าเป็นรัฐอันเดียวกันในที่สุด.... การเผด็จการโดยชนชั้นกรรมาชีพก็คือ การหักโค่นอำนาจของชนชั้นกลางอย่างรุนแรง และการทำลายกลไกแห่งรัฐของพวกนายทุน ”

๖. ความจำเป็นในการขยายตัวของคอมมิวนิสต์

หลักฐานพื้นฐานข้อหนึ่งมีอยู่ว่า เมื่อได้สถาปนาลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศหนึ่งหรือในหลายประเทศแล้ว ก็จะต้องพยายามเสริมสร้างลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศอื่น ๆ ด้วยการกระทำเช่นนั้นเป็นภารกิจจำเป็น เพราะว่าชนชั้นปกครองในประเทศที่มีใช้คอมมิวนิสต์จะพยายามทำลายล้างระบบคอมมิวนิสต์ในประเทศอื่นเสมอ

สตาลิน กล่าวว่า จะต้องกำจัด “ วงล้อมของนายทุน ” ให้สิ้นไป เพราะระบบคอมมิวนิสต์ย่อมจะไม่ปลอดภัยในที่ใดเลย จนกว่าจะมีระบบคอมมิวนิสต์ขึ้นทุกหนทุกแห่ง

ฉะนั้น พรรคคอมมิวนิสต์ในทุกประเทศจะต้องอุทิศตนเพื่อย่นทำลายรัฐบาลที่มีอยู่ในประเทศอื่น ๆ ให้อ่อนกำลังลงและล้มไป ถ้าจะกระทำไต่ยิ่งไปกว่านี้รัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่จัดตั้งขึ้นแล้วทุกประเทศจะต้องเตรียมตัวเพื่อสงครามกับประเทศที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ เพราะว่า สงครามกับประเทศฝ่ายปรปักษ์นั้นอาจเกิดขึ้นมาได้

๗. สหภาพโซเวียตในฐานะเป็นกองบัญชาการของลัทธิคอมมิวนิสต์สากล

หลักฐานข้อสุดท้ายก็คือ ให้พวกคอมมิวนิสต์ทุกประเทศในโลกพึงรับว่าสหภาพโซเวียตเป็น “อีตูปิ” สหภาพโซเวียตเป็นเสมือนหนึ่งหัวใจของลัทธิคอมมิวนิสต์ สิ่งใดที่ดีหรือชั่วสำหรับสหภาพโซเวียตย่อมดีหรือชั่วสำหรับพวกคอมมิวนิสต์ทุกประเทศ แผนนโยบายของโซเวียตในปัญหาใด ๆ นับว่าเป็นแผนนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์ทั่วโลก พรรคคอมมิวนิสต์ทุก ๆ ประเทศพึงปฏิบัติตามคำสั่งบัญชาการของพรรคคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียต

นี่คือลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งพวกผู้นำคอมมิวนิสต์ได้เอาไปเพิ่มเติมเข้ากับบรรดาทฤษฎีของมาร์กซ ภายหลังการปฏิวัติในรัสเซียในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ (ค.ศ. ๑๙๑๗) ซึ่งเป็นตัวอย่างอันแรกของการโค่นล้มรัฐบาลโดยพวกคอมมิวนิสต์ พวกผู้นำเหล่านี้แพร่ข่าวออกไปว่า ถ้าสหภาพโซเวียตต้องสลายลง ก็จะไม่มีความหวังอันใดอีกสำหรับลัทธิคอมมิวนิสต์ ในที่อื่นๆ ต่อจากนั้นก็เผยแพร่ความคิดที่ว่า “แนวคอมมิวนิสต์” จากมอสโคว์ ใน พ.ศ. ๒๔๕๒ (ค.ศ. ๑๙๐๙) มีผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ ๓ ประเทศ คือ อิตาลี ฝรั่งเศส และสหรัฐฯ แดลงสนับสนุนหลักการนี้ว่า ไม่ว่าภายใต้สถานการณ์ใด พวกคอมมิวนิสต์ทั่วไปจะไม่ทำการรบสู้กับสหภาพโซเวียตเลย

นอกจากใช้หลักฐาน ๗ ประการดังกล่าว ในการสร้างทฤษฎีลัทธิคอมมิวนิสต์แล้ว มาร์กซยังมีแนวคิดประการสำคัญ ๆ ตามสภาพของทวีปยุโรป ในศตวรรษที่ ๑๙ นำมาใช้เป็นถ้อยแถลงในการขยายความในหลักการดังต่อไปนี้ :—

๑. ประชาชนทั่วไปได้รับการทรมานเพราะถูกขี้นักทางเศรษฐกิจระยะเวลา ๒๐๐ ปีมาแล้วมา จึงควรดิ้นรนให้พ้นจากการขี้นักของพวกนายทุน
๒. ควรจะให้มนุษย์เลิกใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์ ถ้านายจ้างหรือนายทุนถูกกำจัดไปแล้ว หรือสามารถวิกรมสิทธิในปัจจัยการผลิตได้แล้ว ก็จะไม่มียุคใดที่มีอำนาจเหนือชนชั้นกรรมาชีพ
๓. การที่ชนชั้นกรรมาชีพเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต จะทำให้จำนวนสิ่งผลิตมากขึ้นพอกับความต้องการ
๔. วิถีทางใดที่จะนำไปสู่การสร้างสังคมที่ชนชั้นกรรมาชีพมีกรรมสิทธิร่วมกันแล้ว เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรมทั้งสิ้น

๕. ไม่มีการยอมให้รับนับถือหลักของการแบ่งอำนาจ สำหรับรัฐคอมมิวนิสต์จะต้องไม่มีการแบ่งแยกระหว่างอำนาจทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และทางศาสนา แม้แต่อำนาจในการปกครองก็แบ่งแยกไม่ได้ พรรคคอมมิวนิสต์จะต้องมีอำนาจในการปกครองอย่างเด็ดขาด บุคคลใดหรือเหล่าชนใดไม่มีสิทธิที่จะกระทำการใดโดยลำพังส่วนตัว
๖. สภาพอันแท้จริงของโลกนี้ประกอบขึ้นด้วย “สาร” (Matter) เท่านั้น และเกิดขึ้นด้วยกฎแห่งธรรมชาติบรรดาให้เป็นที่ คอมมิวนิสต์จะต้องไม่ยอมรับนับถือสิ่งที่เห็นไม่ได้ด้วยตาและสัมผัสไม่ได้ด้วยมือ เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่นอกเหนือธรรมชาติ เป็นต้นว่าหลักธรรมคำสอนของทกๆ ศาสนา
๗. ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก คือ “สาร” ซึ่งจะต้องเปลี่ยนไปและเปลี่ยนรูป และสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผลเป็นลักษณะสำคัญของ “สาร” เช่นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและกำลังงาน ฯลฯ คอมมิวนิสต์ต้องไม่รับนับถือการกระทำเกี่ยวกับพระเจ้าและภูตผีปิศาจ
๘. มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของ “สาร” ซึ่งถูกเสกสรรปั้นขึ้นด้วยกฎแห่งความเป็นไปตามธรรมชาติว่าด้วย “สาร” นั้น มิใช่ด้วยเหตุผลอิสระพิเศษอื่นใดหรือเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นใด ดังนั้นความเป็นตัวของตัวเอง หรืออิสรภาพของมนุษย์จึงไม่อาจมีได้ บุคคลแต่ละคนต้องปฏิบัติตามที่กฎแห่งเศรษฐกิจบังคับให้ปฏิบัติเท่านั้น
๙. สำหรับศีลธรรมจรรยาหรือการกำหนดว่าสิ่งใดดีหรือสิ่งใดชั่วย่อมต้องอาศัยอิสรภาพในการตัดสินใจ เมื่ออิสรภาพของมนุษย์มีไม่ได้ ศีลธรรมก็ย่อมมีไม่ได้ด้วย สิ่งที่ชอบด้วยศีลธรรม ย่อมเกิดจากลักษณะของ “สาร” เท่านั้น จะแตกต่างกันก็เพราะวิธีการสร้าง “สาร” นั้นอย่างเดียว
๑๐. บุคคลควรจะต้องขึ้นอยู่กับหมู่หรือชั้นของบุคคลที่แบ่งตามกฎแห่งสังคมเศรษฐกิจ บุคคลแต่ละคนไม่จำเป็นต้องมีสิทธิของตนเอง และไม่จำเป็นต้องมีอิสรภาพหรือเป็นตัวของตัวเองเช่นเดียวกับเซลล์ในร่างกายของมนุษย์ ซึ่งไม่สามารถอยู่ได้โดยลำพัง
๑๑. การเชิดชูสิทธิส่วนบุคคล อิสรภาพของบุคคล และความรับผิดชอบส่วนบุคคลเป็นของจอมปลอม มนุษย์ควรถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้กฎเศรษฐกิจ

๑๒. บุคคลใดที่ปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมอยู่ในส่วนรวมของสังคมที่กฎแห่งเศรษฐกิจให้ ควรถือว่าบุคคลผู้นั้นเป็นเนื้อร้าย หรืออวัยวะซึ่งเป็นโรคที่จะต้องทำลายหรือตัดทิ้งเสียให้สิ้น

ด้วยหลักการที่สร้างขึ้นดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์สามารถดึงดูดใจบุคคลได้หลายประเภท นอกจากกรรมกรซึ่งต้องการจะเป็นคนสำคัญขึ้นมาตามที่ยกย่องและผู้อากจนซึ่งต้องการจะมีกรรมสิทธิในทรัพย์สินส่วนรวมบ้างแล้ว แม้ประชาชนในประเทศที่เจริญก้าวหน้า มีฐานะความเป็นอยู่สูงพอสมควร ก็อาจเกิดความเลื่อมใสนิยมในหลักการของคอมมิวนิสต์ได้ เพราะมนุษย์แต่ละคนต่างก็เผชิญกับปัญหาชีวิตที่มีอุปสรรคต่าง ๆ กัน บางคนอาจประสบความผิดหวังในสังคมอย่างร้ายแรง อันเป็นสาเหตุให้เกิดความเกลียดชังสังคมอย่างหนักเมื่อเห็นว่าลัทธิคอมมิวนิสต์มีหลักการที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมเดิม กล่าวคือ สอนให้มนุษย์ต่อสู้เพื่อทำลายระบอบสังคมเดิมให้หมดสิ้น เพื่อนำระบอบสังคมคอมมิวนิสต์เข้ามาแทนที่ บุคคลผู้นั้นจึงได้หันไปยึดถือหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ทันที เพราะคิดเห็นว่า หลักลัทธิคอมมิวนิสต์ สอดคล้องกับความรู้ สึกของตนเอง

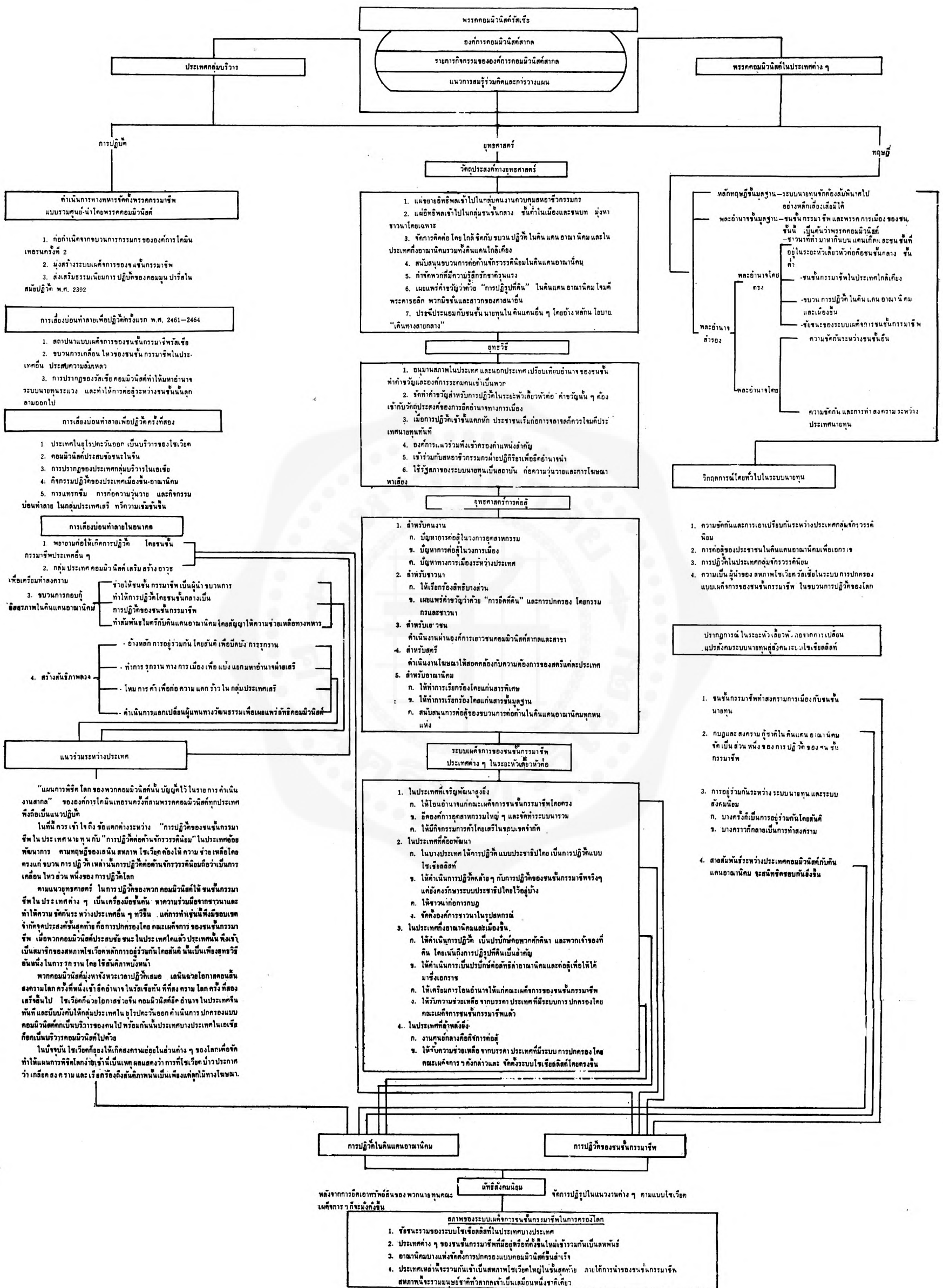
สำหรับประเทศที่ด้อยพัฒนา และถ้าประกอบกับเป็นประเทศที่มีพลเมืองมากด้วยแล้ว มักจะมีคนยากจนมากกว่าคนมั่งมี ระบอบเศรษฐกิจก็จะดำเนินไปอย่างเชื่องช้า ในประเทศที่มีสภาพดังกล่าว โฆษณาชวนเชื่อของลัทธิคอมมิวนิสต์จะได้ผลเป็นอันมาก เพราะทฤษฎีลัทธิคอมมิวนิสต์ล่อใจว่า ในระบอบสังคมคอมมิวนิสต์ไม่มีการฉกฉวย ไม่มีการแบ่งแยกชนชั้น และไม่แบ่งแยกชนต่างผิว ซึ่งในข้อหลังนี้ก็เป็นหลักการที่ล่อใจชาวเอเชีย และ ออฟริกาเป็นพิเศษ

สรุปแล้วก็พอกล่าวได้ว่า อุดมคติของลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ดี หลักการและหลักปฏิบัติที่กำหนดขึ้น ซึ่งจะนำเอามาปฏิบัติได้หรือไม่เพียงใดก็ตาม มีลักษณะล่อใจมนุษย์อยู่เป็นอันมาก เป็นต้น การหลอกล่อด้วยหลักการและหลักปฏิบัติที่มีลักษณะดังนี้ :—

ก. ลักษณะล่อใจที่มุ่งต่อมนุษยชาติ

๑. สอนองสัญชาตญาณของ มนุษย์ที่กระหายจะเข้าร่วมอยู่ในสังคมใดสังคมหนึ่ง
๒. สอนองความกระหายที่จะเป็นผู้นำหรือผู้ตาม ซึ่งเกิดจากความเหิมเห่อทะเยอทะยาน หรือ เกิดจากความน้อยเนื้อต่ำใจ
๓. สอนองความกระหายที่ต้องการให้ตัวของตัวเองเป็นที่รู้จักทั่ว ๆ ไป หรืออยากมีชื่อเสียง

แผนผังแสดงถึงการมุ่งพิชิตและครองโลกของพวกเขาจอมมิวนิสต์

ข. ลักษณะล่อใจที่มุ่งคอบุคคลบางประเภท

๑. ในประเทศที่เจริญในพัฒนาการ

๑. สำหรับนักอุดมคติ — ย้ำถึงความแตกต่างของอุดมคติอันมีอยู่ในโลก กับสภาพอันแท้จริงทั่วไปในโลก
๒. ต่อผู้ที่สังคมนิยม — มีแผนปฏิบัติล่อใจบุคคลที่อยู่ในระเบียบสังคมที่ตนไม่สามารถอยู่ร่วมด้วย
๓. ต่อผู้ที่นิยมใส่ใฝ่ในการปฏิวัติล้มล้างระบบเดิม ลัทธินี้มีหลักการเป็นปฏิปักษ์ต่อระเบียบสังคมเดิม ต้องการทำลายให้หมดไป
๔. ต่อผู้มีจิตใจเป็นปัญญาชน — ให้ โอกาสในการแสดงความสามารถในภูมิปัญญา
๕. ต่อผู้มีจิตใจนิยมในลัทธิ หรือความเชื่อ หรือทฤษฎีที่เกิดขึ้นใหม่

๒. ในประเทศที่ด้อยพัฒนา

๑. ในประเทศที่มีคนว่างงานมาก ทุกคนย่อมตื่นรนชวนขวายที่จะมีสภาพความเป็นอยู่ดีกว่าเดิม
๒. ระบบเศรษฐกิจดำเนินไปอย่างเชื่องช้าและไม่ได้ผล ประชาชนไม่ได้รับสวัสดิการที่พอใจ หรือไม่เป็นที่พึงพอใจ
๓. มีคนจนมาก — ลัทธิคอมมิวนิสต์สอนว่า ไม่มีการขีดชั้นแบ่งแยกชนชั้นชนต่างผิว ซึ่งทำให้ชาวเอเชีย แอฟริกา นิยมหลงเชื่อ
๔. กลุ่มปัญญาชนในประเทศเหล่านี้เกิดนิยมชมชอบความสำเร็จของคอมมิวนิสต์ที่ทราบจากการโฆษณาชวนเชื่อและมุ่งหวังจะช่วยให้เพื่อนร่วมชาติได้รับประโยชน์สุขบ้าง
๕. ล่อใจชาวนา ชาวนาที่ยากจน ซึ่งไม่มีที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ด้วยการหลอกล่อว่าจะแบ่งที่ดินให้เป็นกรรมสิทธิ์

สำหรับการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์เท่าที่ปรากฏในอดีตก็ทำ หรือที่ทำอยู่ในขณะนี้ก็เป็นการทำงานสอดคล้องกับภาวะการณ์แห่งท้องถิ่นหนึ่งท้องถิ่นใดโดยเฉพาะ ถ้าหากว่าคอมมิวนิสต์จะเข้ามาดำเนินงานในประเทศไทย คอมมิวนิสต์จะต้องศึกษาก่อนว่า จิตวิทยาของคนไทยนั้นเป็นอย่างไร หรือว่ามีอะไรบ้างที่จะเป็นลักษณะล่อใจให้พี่น้องชาวไทย หรือ

ว่าชนชาติอื่นซึ่งอยู่ในประเทศไทยเกิดความรู้สึกว้า สภาการณที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ไม่เป็นที่พอใจ จะต้องเปลี่ยนแปลงการปกครองเสียใหม่ และจะต้องเปลี่ยนแปลงระบบนี้ระบบนี้เสียใหม่ คือทุกสิ่งทุกอย่างที่คอมมิวนิสต์ปฏิบัติดำเนินการ ก็เพื่อเอาชนะจิตใจประชาชนด้วยคำโฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ แล้วปลุกความนิยมให้เกิดขึ้น ผลปรากฏว่าบุคคลเหล่านี้ถูกหลอกกล่อจนโอนอ่อนผ่อนตาม หรือโน้มน้าวไปตามคำโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์เป็นจำนวนไม่น้อย

ครูสซอพ

ก่อนอื่นขอเรียนให้ท่านทราบว่า ครูสซอพได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขของสหภาพโซเวียตโดยตรง หลังจากที่เขาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ขณะนั้นครูสซอพยังเป็นบุคคลที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก การต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจในเบื้องต้นแรกเป็นไประหว่าง โมโลตอฟ มาเลนกอฟ และเบเรีย มาเลนกอฟ ประสบชัยในแผนนโยบายที่มุ่งไปในทางการปฏิวัติอุตสาหกรรมประเภทสินค้า อุปโภค และบริ โภค และการให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือแก่ชาวนา แต่เมื่อเบเรียถูกกำจัดไปแล้ว การต่อสู้เพื่อครองอำนาจสูงสุดก็เป็นไประหว่างมาเลนกอฟ กับครูสซอพในปีพ.ศ.๒๕๐๐(ค.ศ.๑๙๕๗) ทั้งสองคนคงมีท่าทีปรองดองบริหารประเทศแบบเป็นผู้นำร่วมกันอยู่ แต่ครูสซอพในฐานะเลขาธิการเอกของพรรคคอมมิวนิสต์ก็มีอำนาจเพิ่มขึ้นในคณะกรรมการกลาง สิ่งคนของเขาครองตำแหน่งในคณะกรรมการนี้ เทคนิคที่ครูสซอพใช้ในการกอบโกยอำนาจก็ไม่ผิดแผกไปจากกลวิธีที่สตาลินเคยใช้มาก่อนสมัยเมื่อเลนินถึงแก่กรรมมีข้อน่าสังเกตอยู่ว่า ทำไมมาเลนกอฟ เป็นคนของสตาลินแท้ ๆ ไม่เคยคิดเลยว่าการเป็นนายกรัฐมนตรีในรัฐเชิยนั้นไม่มีความหมาย แต่การเป็นเลขาธิการของพรรคคอมมิวนิสต์นั้น หมายถึงการครอบครองอำนาจสารพัดยิ่งโดยเด็ดขาด

ครูสซอพเป็นบุคคลที่เฉลียวฉลาดและมากไปด้วยพลังงานมหาศาล สามารถจัดจอมพลชูคอฟ ผู้ซึ่งชาวรัสเซียนิยมชมชอบได้ โดยกล่าวหาว่า ชูคอฟ มุ่งเอาเด่นเป็นเชิงสร้างลัทธิบุคคลลัทธิลักษณะขึ้น แท้จริงแล้วครูสซอพเห็นว่า ชูคอฟคิดจะให้กองทัพยกเป็นกำลังทางการเมืองอิสระซึ่งอาจเป็นภัยต่อคณะกรรมการกลางของตนได้ บุลกานิน ถูกลดตำแหน่งและให้ออกจากงานรัฐบาลไป โมโลตอฟถูกส่งไปเป็นเอกอัครราชทูตที่มองโกเลีย เซียลอฟ ก็แต่งตั้งให้ไปเป็นผู้สอนหนังสือในสถาบันศึกษา คากาโนวิช และมาเลนกอฟ ก็ถูกส่งไปดำเนินงานอุตสาหกรรมในไซบีเรีย แทนที่ปรายศักรของคนที่ด้วยการประหัตประหาร

อย่างสมัยก่อน ครุสชอฟ กลับปล่อยให้พวกมันมีชีวิตอยู่ และทำงานที่พวกมันรู้สึกสะดวกและสบาย ผลก็คือทำให้ชาวลัทธิเชียนิยมครุสชอฟมากยิ่งขึ้น และเห็นว่าไม่ใช่เป็นคนโหดร้ายอย่างสตาลิน

ความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ของโซเวียตในการส่งดาวเทียม จรวดไปยังพระจันทร์และจรวดที่สามารถถ่ายภาพด้านที่มองไม่เห็นของดวงจันทร์ได้นั้น ทำให้ครุสชอฟมีอำนาจเกรียงไกรยิ่งสุด เพราะครุสชอฟสามารถบอกอ้างได้ว่า ตนเป็นตัวแทนของชาติที่ทรงอำนาจทางเทคนิคและทางทหารของโลก

ปัจจุบัน ครุสชอฟ เป็นเผด็จการผู้เดียวที่เฟื่องอำนาจอย่างสุดพรรณาในสหภาพโซเวียต

นิกิต้า เซอร์จีเยวิช ครุสชอฟ (Nikita Sergeyevich Khrushchev) เป็นเลขาธิการ หรือหัวหน้าฝ่ายบริหาร ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต ดำรงตำแหน่งที่สตาลินเคยครองมาแล้วเป็นเวลาสามสิบปี ในการควบคุมยังเห็นการปกครองประเทศนั้น ครุสชอฟเป็นผู้ทรงอำนาจอิทธิพลในมณฑลยูเครน (Ukraine) อันเป็นศูนย์กลางเกษตรกรรมของสหภาพโซเวียตมาก่อน นับแต่ปี ๑๙๔๕ (พ.ศ. ๒๔๘๘) เขาเป็นกระบอกเสียงของพรรคฯ ในเรื่องกลักรรรม เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) เขาได้รับตำแหน่งใหม่วางแผนดำเนินการทวีผลผลิตจากไร่นา

โดยที่ครุสชอฟ ควบคุมบรรดาเจ้าหน้าที่ของพรรคคอมมิวนิสต์ไว้ ผู้สังเกตการณ์สันักการณจึงคิดว่าครุสชอฟนี้แหละ อยู่ในสภาพที่จะช่วงชิงและกอบโกยความเป็นผู้นำแบบเผด็จการในสหภาพโซเวียตได้ ดำรงตำแหน่งประมุขแต่ผู้เดียว เขาเป็นสมาชิกของสภาเปรซิคุม แห่งคณะกรรมการกลาง พรรคคอมมิวนิสต์ (สมาชิกของสภาเปรซิคุมมีอยู่เก้าคน) นอกจากนี้เขายังเป็นผู้แทนเขตคาลินิน (Kalinin) กรุงมอสโก ในสภาสหภาพโซเวียต อันเป็นสภาหนึ่งของรัฐสภาสูงสุด มีอำนาจทางนิติบัญญัติ

นิกิต้า ครุสชอฟ เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ค.ศ. ๑๘๙๔ (พ.ศ. ๒๔๓๗) ณ หมู่บ้านแคลินอฟกา (Kalinovka) ใกล้ๆ กับเมืองเคิร์สค์ (Kursk) ติดต่อกับพรมแดนมณฑลยูเครน เขาเป็นลูกของคณงานเหมืองแร่ที่ยากจนในสมัยเยาว์ เขาทำงานเป็นเด็กเลี้ยงแกะ ต่อมาเข้าฝึกเป็นช่างทำกุญแจในโรงงานที่ยูเครน ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ เขาถูกเกณฑ์เข้าประจำการในกองทัพของพระเจ้าซาร์ และหลังจากการปฏิวัติของพวกบอลเชวิค เขาก็

เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑) และสังกัดกองทัพแดง ใน
แนวรบภาคใต้

เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงในปี ๑๙๒๑ (พ.ศ. ๒๔๖๔) ครุสชอฟกลับมา
ทำงานเหมืองแร่ที่ยูเครน โดยที่การศึกษาเบื้องต้นของเขานั้นจำกัดจำเขี่ยมาก เขาจึงเข้า
เรียนต่อโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่พรรคคอมมิวนิสต์จัดตั้งขึ้น ครั้นสำเร็จการศึกษาแล้ว เขา
ก็ได้รับมอบหมายให้ดำเนินงานของพรรคที่สตาลิโน (Stalino) อันเป็นศูนย์กลางผลิตถ่านหิน
ที่สำคัญแห่งหนึ่ง ต่อมาก็ได้ดำเนินงานที่เคียฟ (Kiev) เมืองหลวงของมณฑลยูเครน เลขาธิการ
ของพรรคคอมมิวนิสต์ประจำยูเครน ขณะนั้นคือ ลาซ่า คากาโนวิช (Lazar Kaganovitch)
ในปี ๑๙๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๘) ครุสชอฟได้รับคำสั่งให้เข้าศึกษาที่สถาบันอุตสาหกรรมกรุง
มอสโก ณ ที่นั้น เขาได้เป็นเลขานุการของคณะกรรมการแห่งพรรคประจำสถาบัน
อุตสาหกรรม เขาศึกษาสำเร็จตามกำหนดหลักสูตรเวลาสองปี และก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว
เร็วในองค์การของพรรคคอมมิวนิสต์ กรุงมอสโก ซึ่งเป็นระยะเวลาที่คากาโนวิช กำลัง
ดำเนินการกวาดล้างพวกนอกกลุ่มนอกทางในองค์การนั้นอยู่

ในปี ๑๙๓๑ (พ.ศ. ๒๔๗๔) ครุสชอฟได้รับตำแหน่งเลขานุการของพรรคประจำ
เขตโบแมนในกรุงมอสโก แล้วย้ายไปประจำเขตคราสนยา เพรสเนีย (Krasnaya Presnya)
ในช่วงเวลาระหว่างปี ๑๙๓๒ ถึงปี ๑๙๓๔ (พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๔๗๗) เขาพุ่งรุดหน้าไปอย่าง
รวดเร็ว เลื่อนจากตำแหน่งเลขานุการโท เป็นเลขานุการเอก ของคณะกรรมการแห่ง
พรรคประจำเขต แล้วก็เลื่อนสูงขึ้นไปเป็นเลขานุการโทของคณะกรรมการส่วนภูมิภาค
กรุงมอสโก ใกล้จะถึงสิ้นปี ๑๙๓๔ เขาได้รับเลือกเป็นสมาชิกคณะกรรมการกลางของ
พรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต ในปี ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๗๘) เขาได้รับตำแหน่ง
เลขานุการเอกในคณะกรรมการส่วนภูมิภาค กรุงมอสโกสืบแทนคากาโนวิช

ในตำแหน่งนี้ ครุสชอฟมีหน้าที่รับผิดชอบต่อการดำเนินงานทางอุตสาหกรรมตาม
โครงการห้าปีครึ่งสอง รวมทั้งการสร้างระบบรถไฟใต้ดินในกรุงมอสโก เขาได้รับเหรียญ
ตราเกียรติยศ Order of Lenin จากงานสร้างระบบรถไฟใต้ดินในปี ๑๙๓๗ (พ.ศ. ๒๔๘๐)
พรรคคอมมิวนิสต์แห่งเขตคราสนยาเพรสเนีย ได้เลือกครุสชอฟเข้าเป็นสมาชิกสภาสูงสุด

แต่ในเดือน มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๘ (พ.ศ. ๒๔๘๑) พรรคคอมมิวนิสต์ได้ส่งเขา
กลับไปยังยูเครน ดำรงตำแหน่งเลขานุการเอกของพรรคแห่งสาธารณรัฐโซเวียต พรรค

คอมมิวนิสต์ยังเสนอชื่อครูสซอฟเป็นผู้แข่งขันเข้าเป็นสมาชิกกรรมการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์ทั่วสหภาพโซเวียต กรรมการเมืองนี้ก็คือคณะกรรมการกลางแห่งสภาเปรชิตุมในสมัยต่อมา ในปี ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๘๒) ครูสซอฟได้รับเหรียญตราเกียรติยศ (Order of The Red Banner of Labour) โดยที่ที่มีความชอบในการเร่งให้เกิดผลทางเกษตรกรรมที่ยุเครนเพิ่มพูนขึ้น พร้อมกันนั้นเขาก็ได้เป็นสมาชิกของกรรมการเมืองโดยสมบูรณ์ และเป็นสมาชิกสภาเปรชิตุมของสภาสูงสุดแห่งสหภาพโซเวียตอีกด้วย

เมื่อเยอรมันบุกเข้าสู่มุเครนในปี ๑๙๔๑ (พ.ศ. ๒๔๘๔) หัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ประจำมุเครนได้รับมอบหมายให้จัดตั้งหน่วยรบแบบกองโจร และประสานงานป้องกันติดต่อกับกองทัพแดง ครูสซอฟได้รับตำแหน่งเป็นนายพลโท และได้รับเหรียญกล้าหาญอีกหนึ่งแห่ง กำลังอันแข็งแกร่งของกองทัพเยอรมันทำให้ โซเวียตต้องล่าถอยจากมุเครนไปในปีแรกของการสงคราม ครูสซอฟจึงไปเป็นหัวหน้าแผนกการเมืองของกองทัพแดง ในแนวรบทางภาคใต้รวมทั้งสเตาลิน—กราค

เมื่อกองทัพแดงสามารถไล่กองทัพเยอรมันออกไปจากมุเครนแล้ว ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๔ (พ.ศ. ๒๔๘๗) ครูสซอฟก็ดำรงตำแหน่งเป็นประธานสภาคณะรัฐมนตรี ของสาธารณรัฐยูเครนอีกตำแหน่งหนึ่ง เขาเริ่มกวาดล้างผู้ทรยศเอาใจเข้าข้างศัตรู และฟื้นฟูการเศรษฐกิจของมุเครนอย่างเร่งรีบ เพราะมุเครนเป็นเสมือนอู่ข้าวอู่น้ำของรัสเซียทีเดียว ในปี ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) ยูเครนประสบความทุกข์กันดารแห้งแล้ง ระหว่างเดือนมีนาคมจนถึงธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๗ (พ.ศ. ๒๔๙๐) คากาโนวิช จึงรับช่วงเอาตำแหน่งเลขาธิการแห่งพรรค ยูเครนเสีย แต่ครูสซอฟคงเป็นหัวหน้ารัฐบาลในสาธารณรัฐนั้นอยู่ ต่อมาเมื่อการเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์ธัญญาหารได้ผล ครูสซอฟก็รับเอาตำแหน่งเลขาธิการคืน และรับผิดชอบต่อการดำเนินงานของพรรคต่อไป

ครูสซอฟ ถูกย้ายกลับมารุงมอสโคว์ เมื่อเดือน ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑) เข้าดำรงตำแหน่งเดิม คือเป็นเลขาธิการเอกในคณะกรรมการส่วนภูมิภาค นอกจากนั้นเขายังเป็นสมาชิกสำนักเลขาธิการของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียตอีกด้วย ภาระงานของครูสซอฟที่กรุงมอสโคว์ก็คือ การจัดทำแผนงานทางเกษตรกรรมเสียใหม่โดยสิ้นเชิง ในสุนทรพจน์ เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๕๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓) ครูสซอฟเรียกร้องให้รวมหน่วยนากรรม หรือสหกรณ์เล็กๆ เข้าเป็นวิสาหกิจใหญ่

เขายังแนะนำว่าจะล้มเลิกที่อยู่อาศัยของพวกชาวนา อันกระจัดกระจายอยู่ตามหน่วยนารวมเสีย แล้วให้ครอบครัวของชาวนาชาวไร่มารวมกันอยู่ในเมืองศูนย์กลางการกลีกรรรมแทน

การรวมหน่วยนารวมเล็กๆ เข้าด้วยกัน ได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ภายในระยะหกเดือน หน่วยนารวมเล็กๆ ในเขตมอสโคว์อันมีจำนวนถึง ๖,๐๐๐ หน่วย รวมกันเป็นหน่วยใหญ่แล้วคงเหลือแค่ ๑,๖๖๘ หน่วย ภายในระยะเวลาหนึ่งปี หน่วยนารวมจำนวน ๒๕๓,๐๐๐ หน่วย ทิ้งสภาพโซเวียต เมื่อจัดสมทบกันเข้าเป็นหน่วยใหญ่แล้ว ก็มีเพียง ๑๒๓,๐๐๑ หน่วย แผนงานอีกอย่างหนึ่งของครุสชอฟ คือการเกณฑ์เอาวัวควายอันเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลของชาวไร่ชาวนามาเป็นกรรมสิทธิ์ของหน่วยนารวมเสียหมด ซึ่งทำให้ชาวนาโกรธเคือง ถึงกับฆ่าวัวควายเสียเป็นจำนวนมาก

แต่ข้อเสนอนี้ของครุสชอฟว่าด้วย การจัดให้ครอบครัวชาวนามาอยู่รวมกันนั้น ได้ถูกพรรคคอมมิวนิสต์ขัดทิ้งเสีย ครุสชอฟเองก็ยอมรับต่อมาว่า เขาคิดผิดไป

ในที่ประชุมพรรคคอมมิวนิสต์ แห่งสหภาพโซเวียตสมัยที่ ๑๕ เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๒ (พ.ศ. ๒๔๙๕) ครุสชอฟได้รับมอบหมายให้ทำการร่างบทบัญญัติของพรรคฯ ขึ้นใหม่ และจัดการลงโทษทางวินัยกับสมาชิกที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม ในที่ประชุมนี้เอง ที่พรรคคอมมิวนิสต์ได้ล้มเลิกกรรมการเมือง และกรรมการบริหารเสีย โดยรวมงานของกรมทั้งสองให้แก่สภาเปรซิคม

เมื่อสตาลิน ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) ครุสชอฟได้รับเลือกให้เป็นประธานคณะกรรมการจัดงานศพสตาลิน ต่อมาพรรคคอมมิวนิสต์ได้ให้ครุสชอฟออกจากตำแหน่งเลขานุการคณะกรรมการส่วนภูมิภาค เพื่อว่าเขาจะได้ทุ่มเทเวลาให้แก่ภาระงานของคณะกรรมการกลาง

ในที่ประชุมวิสามัญของคณะกรรมการกลาง เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) มาเลนคอฟ (Malenkov) ได้ลาออกจากการเป็นเลขาธิการของคณะกรรมการฯ ครุสชอฟ ได้รับเสนอให้เป็นผู้รับตำแหน่งแทน ในที่ประชุมคณะกรรมการกลาง เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ปีเดียวกันนั้น ครุสชอฟได้รับตำแหน่งเลขาธิการเอกอย่างเป็นทางการตามนัยรัฐธรรมนูญของวันที่ ๕ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๖ (พ.ศ. ๒๔๗๙) ครุสชอฟ จึงได้เป็นหัวหน้าของพรรคคอมมิวนิสต์อย่างแท้จริง

ใคร่ขอกล่าวเสริมในที่นี้ว่า พรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคเดียวที่ระบุในรัฐธรรมนูญฉบับนั้น องค์การของพรรคคอมมิวนิสต์ คือ สภาแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ทั่วสหภาพโซเวียต

(All union Party Congress) องค์การนี้เลือกตั้งคณะกรรมการกลาง คณะกรรมการกลางดำเนินงานข้างเคียงกับสภาเปรีซิคัม ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกเก้านาย กับสำนักเลขาธิการ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสี่นาย และกับคณะกรรมการควบคุมพรรค ฯ

ขณะที่ครุสชอฟได้รับแต่งตั้งนั้น เขากำลังรายงานถึงสถานการณ์ทางเกษตรกรรมในสหภาพโซเวียต และระบุว่า ผลผลิตทางเกษตรกรรมไม่เพียงพอได้สัดส่วนกับความต้องการอาหารที่เพิ่มขึ้นของประชากร และไม่เข้ากับอัตราส่วนความต้องการวัตถุดิบของอุตสาหกรรมประเภทเขา

ครุสชอฟแถลงต่อไปว่า ความพยายามมุ่งสร้างอุตสาหกรรมอย่างขนานใหญ่ในสหภาพโซเวียตก่อให้เกิดความไม่สมดุลทางเศรษฐกิจ เขาเรียกร้องให้พรรคคอมมิวนิสต์หันมาพัฒนาเกษตรกรรมบ้าง ปรากฏว่า คณะกรรมการกลางอนุมัติข้อเสนอของเขา และสั่งให้ดำเนินการทางเกษตรกรรมทันที

เอดเวิร์ด แครงค์ชอว์ (Edward Crankshaw) ผู้เชี่ยวชาญทางโซเวียตวิทยา (Sovietology) เชื่อว่า รายงานนั้นสื่อให้เห็นประจักษ์ว่า “สหภาพโซเวียตไม่สามารถดำเนินแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างใหญ่โตของตนได้ ถ้าผลผลิตทางเกษตรกรรมจะไม่เพิ่มพูนขึ้นเป็นเอนกอนันต์”

มาร์แชลล์ แมคคัฟฟี (Marshall Macduffie) ทนายความที่นิวยอร์ก ซึ่งได้มีโอกาสสัมภาษณ์ครุสชอฟ เมื่อเดือน พฤศจิกายน ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) กล่าวว่า “ครุสชอฟเป็นคนมีใจคออบอุ่น มีเสน่ห์ เชื่อมมั่นในตัว และมีเหตุผล แต่มีทฤษฎีเชื่อดูความคิดของตนเป็นประมาณในทรวงศ์ที่เกี่ยวกับ ฝ่ายตะวันตก ราวกับว่าเขาใจกลืนเอาการโฆษณาเป็นปรีชาญาณต่อฝ่ายตะวันตก ที่เขามีส่วนสร้างขึ้นเสียเอง.....”

บทความในหนังสือ Christian Science Monitor ฉบับวันที่ ๑๑ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ให้ทรรศนะเกี่ยวกับครุสชอฟไว้ว่า

“สำหรับกลุ่มประเทศฝ่ายตะวันตก ครุสชอฟอาจเป็นปรีชาญาณที่มากไปด้วยอันตรายยิ่งกว่าสตาลินเสียอีก เพราะครุสชอฟตระหนักในข้อเท็จจริงทางโลกทรรศน์มาก โดยการแสดงท่าทีและนโยบายที่ชวยด้วยเหตุผล ครุสชอฟอาจทำให้โลกเสรีตื่นความคลางแคลงใจถึงเจตนาการรุกรานของคอมมิวนิสต์ได้ ถ้าครุสชอฟทำได้เช่นนั้นจริง การแผ่ขยาย

ของคอมมิวนิสต์ก็จะเข้าไปโดยเสรีและสะดวก สหภาพโซเวียตไม่จำเป็นต้องเสี่ยงคนเข้าไปเกี่ยวข้องกับโดยตรงด้วยเลย”

ครูสซอฟทำเนียบนโยบายต่างประเทศแบบหน้าเนื้อใจเสือ เมื่อคราววิกฤตการณ์คลองสุเอซ เขาคำรณออกมาว่า “ผมจะฝังศพคุณ” คุณในที่นี้ คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส และอิสราเอล

ครูสซอฟมีความหลงเชื่ออยู่ว่า ถ้าหากเขาสามารถทำให้สหภาพโซเวียต กับ กลุ่มประเทศเสรีประชาธิปไตย อยู่ร่วมกันโดยสันติได้นานพอ เขาจะสามารถทำให้กลุ่มประเทศนายทุนเป็นคอมมิวนิสต์ไปโดยปราศจากการนองเลือด ครึ่งหนึ่งเขาเคยกล่าวว่า “ในชีวิตชีวิตของข้าพเจ้านี้ละ ที่เราจะไถ่รับค่าเชิญให้ปกครองสกลโลกเสียเอง”

ช่วยกันเถิดพี่น้อง	ร่วมชาติ
ทำสิ่งซึ่งยังขาด	อยู่แท้
รู้จักศัตรูอาจ	จรเหี้ยม
บ้านแตกย่อยยับแล้ว	อยู่ได้ฉันท ๗

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทฤษฎีคอมมิวนิสต์ในทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

จุดหมายหมายของคอมมิวนิสต์ เป็นความมุ่งหมายที่มนุษย์ไม่อาจยึดถือหรือนำมาปฏิบัติให้สำเร็จลงได้ ทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ จึงเป็นแต่หลักการที่สร้างไว้อย่างเพ้อฝันหรือการระบายสีให้สวยงาม และเป็นเครื่องล่อใจบุคคลบางประเภทให้หลงเข้าใจผิดและเชื่อถ้อยยอมเข้าเป็นสมิครพรรคพวกด้วย ในทางปฏิบัติแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่อาจจะกระทำได้ในการที่จะนำโลกไปสู่ยุคอันสวยงามราบรื่น ดังที่คอมมิวนิสต์มุ่งหวังอย่างเพ้อฝัน หลักการปฏิบัติของคอมมิวนิสต์เป็นการเอาใจมนุษย์กลุ่มหนึ่ง แต่เป็นการก่อความเดือดร้อนให้กับมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้าม ซึ่งจะต้องทำลายให้สูญสิ้นไปจากโลก ฉะนั้น เมื่อได้ศึกษาและวิจัยทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ในแง่การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมแล้ว ก็พอจะเห็นได้ว่า

การเมือง

คอมมิวนิสต์บังคับให้มนุษย์ใช้ออกุมการณ์แห่งลัทธิโดยเอาปรัชญาของนักปราชญ์ในศตวรรษที่ ๑๙ หรือเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีเศษมาบิดเบือน แล้วปลุกปั่นสั่งสอน และแนะนำให้มนุษย์เชื่อว่ามนุษย์ไม่มีสิทธิทางการเมือง ด้วยการจัดตั้งคณะเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพหรือพรรคคอมมิวนิสต์ขึ้น และให้คณะเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพหรือพรรคคอมมิวนิสต์มีอำนาจสูงสุดเป็น “องค์การนำ” ซึ่งมีอำนาจอิทธิพลเหนืออำนาจใด ๆ ในการบริหารประเทศ ในการปกครองและควบคุมดูแล การดำเนินชีวิตของประชาชนพลเมืองซึ่งเท่ากับว่ามนุษย์แต่ละบุคคลไม่มีสิทธิแห่งมนุษย์ ไม่มีสิทธิมีเสียงในการปกครองตัวเอง หรือใช้ชีวิตและความเป็นอยู่โดยอิสระเสรีตามสมควร มีหน้าซำยังยุยงปลุกปั่นให้ชนกรรมาชีพหรือกรรมกรต่อสู้เพื่อทำลายล้างชนชั้นอื่น ๆ ทั้งหมด เป็นต้นชนชั้นศักดินา ชนชั้นนายทุน และทำการปฏิวัติล้มล้างระบอบการปกครองอื่น ๆ อันมิใช่คอมมิวนิสต์ ขณะที่คอมมิวนิสต์มีโอกาที่จะทำการรุกรานเพื่อยึดครองดินแดนของประเทศในค่ายโลกเสรี ก็โฆษณาบ่าวประกาศว่า เป็นการกระทำเพื่อปลดแอก เพื่อกู้ชาติ และเพื่อสันติภาพ ทั้ง ๆ ที่ประเทศหรือดินแดนนั้นมีได้อยู่ใต้แฉกของประเทศใดเลย การบ่าวประกาศหรือโฆษณาชวนเชื่อนี้เป็นอาวุธที่มีอำนาจรุนแรงอันดับแรกของคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะในงานดำเนินสงครามจิตวิทยา ซึ่งให้ผลแก่คอมมิวนิสต์ในด้านการเมืองเป็นอันมาก แม้ว่าประชาชนพลเมืองคอมมิวนิสต์ในประเทศนั้น ๆ เพียงไม่กี่คนคอยก่อวุ่นหลอกล่อประชาชนและแอบอ้างว่าจะปลดแอกบ้าง กู้ชาติบ้าง แต่ถ้าประเทศชาติใดที่มีใช้คอมมิวนิสต์จำเป็นจะต้องต่อสู้กับการรุกรานของคอมมิวนิสต์เพื่อยุติกันรักษาสเอกราชอธิปไตยของตนเอง คอมมิวนิสต์ก็กล่าวหาว่าเป็นการกระทำเพื่อรุกรานหรือทำสงครามล่าเมืองขึ้น ฉะนั้น ในแง่การเมืองจึงถือว่า ที่คอมมิวนิสต์พยายามยุยง ให้มนุษย์ต่อสู้ซึ่งกันและกัน และเรียกว่าเป็นการต่อสู้ระหว่างชนต่างชั้น นั้น เป็นการกระทำเพื่อเรียกร้องความนิยมในกลุ่มคนซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะหลงในคำโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ว่าจะเป็นไปได้

เมื่อมีการสั่งสอน แนวซีให้มีการต่อสู้กัน ให้มีการทำลายซึ่งกันและกัน เพื่อทำลายชนชั้นทั้งกล่าวแล้ว สังคมมนุษย์จะเป็นปกติสุขหรือมีความสงบได้อย่างไร ทั้งนี้เห็นได้จากข้อคิดของ คาร์ล มาร์กซ ผู้สร้างหลักการซึ่งได้ให้ถ้อยแถลงไว้ในแถลงการณ์ หรือฉนวนบุญ (Manifesto) ที่ปรากฏอยู่ข้างต้นแล้ว ดังนี้:-

๑. ชนกรรมาชีพได้รับการทรมานเพราะถูกข่มขืนทางเศรษฐกิจ จึงต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้พ้นจากการข่มขืนของพวกนายทุน
๒. ถ้านายจ้างหรือนายทุนถูกทำลายไปแล้ว หรือชนกรรมาชีพสามารถรักษกรรมสิทธิในปัจจัยการผลิตได้แล้ว ก็จะไม่มียุคคลใดที่มีอำนาจเหนือชนกรรมาชีพอีก
๓. ในสังคมคอมมิวนิสต์ ไม่มีการขอมรขันธ์ขัดหลักการแบ่งอำนาจ แม้แต่อำนาจในการปกครองก็แบ่งแยกไม่ได้ พรรคคอมมิวนิสต์จะต้องมีอำนาจเป็นเด็ดขาดในการปกครอง บุคคลใดหรือกลุ่มชนใดไม่มีสิทธิที่จะกระทำการใด ๆ เป็นการส่วนตัว

เศรษฐกิจ

ตามกฎหมายนิยามถือกันว่า แรงงาน การลงทุน และการบริหารงานต้องสัมพันธ์เกี่ยวโยงกัน และต่างก็เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญเท่า ๆ กันในการทำให้เกิดผลผลิตแต่คอมมิวนิสต์ถือว่าแรงงานเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุด นอกนั้นไม่มีความสำคัญ คอมมิวนิสต์จึงต้องพยายามทำให้มนุษย์เชื่อว่า การดำรงชีพของมนุษย์ขึ้นอยู่กับผลการผลิต กล่าวคือทำให้แรงงานแก่รัฐเป็นภาระที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติ **งานคือหน้าที่** มนุษย์ที่มีร่างกายแข็งแรงทุกคนจะต้องทำงานหรือให้แรงงานแก่รัฐ ถ้าไม่ทำงานก็ไม่ต้องกิน ทุกคนไม่มีสิทธิในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ จะนั่งกินนอนกินโดยไม่ให้แรงงานแก่รัฐไม่ได้ และในเวลาเดียวกันคอมมิวนิสต์ก็ตั้งกฎเกณฑ์ที่ล่อใจมนุษย์ไว้ว่า รัฐจะเอาแรงงานจากแต่ละบุคคลตามกำลังความสามารถ และจะให้ผลตอบแทนตามความต้องการ ทำนองว่า ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย และด้วยกฎเกณฑ์ดังกล่าว รัฐจึงเป็นผู้กำหนดชนิดของแรงงานให้แก่แต่ละบุคคลที่จะต้องปฏิบัติ แต่ข้อเท็จจริงของการให้ผลตอบแทนก็คือ การแบ่งผลผลิตให้เท่าที่เห็นว่าพอแก่การมีชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ทั้งนี้ ก็เพราะว่าความต้องการของมนุษย์ในการมีอาหารเลี้ยงชีพนั้นรัฐเป็นผู้กำหนดให้ และกำหนดปริมาณไว้ด้วยว่า มนุษย์ต้องการอาหารเท่าใดสำหรับการดำรงชีวิต การแบ่งผลผลิตให้ตามข้อเท็จจริงจึงมิได้เป็นไปตามส่วนสัมพันธ์ที่ว่า ทำน้อยได้น้อย ทำมากได้ผลตอบแทนมาก นอกจากนั้นแล้ว แม้แต่การเปลี่ยนชนิดงานหรือเปลี่ยนอาชีพ หรือการขาดงานโดยมิได้รับอนุญาตจากทางการ ก็ถือเป็นความผิดทางอาญา หรือ

ที่เรียกว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ความมุ่งหมายอันแท้จริงของคอมมิวนิสต์จึงอยู่ที่การทำความเจริญ ให้แก่สังคมเป็นส่วนรวมด้วย การใช้ระบบเศรษฐกิจที่วิปริตผิดธรรมดา และไม่คำนึงถึงประโยชน์สุขส่วนบุคคลที่มนุษย์จะพึงมีพึงได้ตามอัธยาศัยเลย ทั้งนี้ จะเห็นได้จากข้อคิดของ คาร์ล มาร์กซ ซึ่งให้ถ้อยแถลงไว้ในแถลงการณ์ ดังนี้:—

๑. บุคคลควรจะต้องขึ้นอยู่กับกลุ่มหรือชนชั้นของบุคคลที่แบ่งตามกฎแห่งสังคมเศรษฐกิจ คือ ชนชั้นกรรมาชีพ บุคคลแต่ละคนไม่จำเป็นต้องมีสิทธิของตนเอง และไม่จำเป็นต้องมีอิสรภาพของตัวเองด้วย เช่นเดียวกับเซลล์ในร่างกายมนุษย์ ซึ่งไม่สามารถอยู่ได้โดยลำพัง
๒. การเชิดชูสิทธิส่วนบุคคล อิสรภาพของบุคคล และความรับผิดชอบส่วนบุคคลเป็นของจอมปลอม มนุษย์ควรถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้กฎเศรษฐกิจ
๓. บุคคลใดที่ปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมอยู่ในส่วนรวมของสังคมที่กฎแห่งเศรษฐกิจทำให้ ควรถือว่าบุคคลนั้นเป็นเนรร้ายหรืออวัยวะซึ่งเป็นโรคที่จะต้องตัดทิ้ง

สังคม

โดยปกติวิสัย มนุษย์ย่อมมีความทะเยอทะยาน มนุษย์ต้องการอิสระเสรีในการดำเนินชีวิตตามความหมายของคำว่า สิทธิเสรี (Free Man Rights) และทราบดีว่าตนมีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้ตามชอบใจเท่าที่รัฐกำหนดให้ คอมมิวนิสต์จึงต้องหาวิธีบีบบังคับให้สังคมมนุษย์ปราศจากชาติชน วรรณะ คือให้มนุษย์มีความเท่าเทียมกันในทุกแห่งทุกมุม ไม่มีความแตกต่างกันในความเป็นอยู่ ในการศึกษา ในวุฒิความสามารถ ซึ่งเป็นหลักที่ใช้ได้สำหรับมนุษย์ในสมัยที่ก้าวหน้าหรือสังคมของมนุษย์ป่าเถื่อนที่ยังมิได้พบความเจริญเท่านั้น อย่างไรก็ตาม คาร์ล มาร์กซ กำหนดหลักการขึ้นในสมัยที่สังคมของมนุษย์ยังไม่เจริญเต็มที่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง มาร์กซ ศึกษาจากกฎธรรมชาติ (Law of Nature) จนคลั่งไคล้ไปว่า มนุษย์คือวัตถุและธรรมชาติสร้างมนุษย์จากก้อนดิน ก้อนทราย ด้วยเหตุนี้มาร์กซ จึงมองเห็นสังคมของมนุษย์หรือมนุษย์เป็นเสมือนวัตถุที่ปราศจากวิญญาณและความรู้สึก ทั้งจะเห็นได้ว่า มาร์กซ ใช้ถ้อยแถลง ดังนี้:—

๑. มนุษย์นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของ “วัตถุ” ซึ่งถูกเสกสรรปั้นขึ้นด้วยกฎแห่งความเป็นไปตามธรรมชาติว่าด้วย “วัตถุ” นั้น มิใช่ด้วยเหตุผลอิสระพิเศษอันใดหรือเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นใด ดังนั้น ความเป็นตัวของตัวเองหรืออิสระภาพของมนุษย์จึงไม่อาจมีได้ บุคคลแต่ละคนต้องปฏิบัติตามที่กฎแห่งเศรษฐกิจบังคับให้ปฏิบัติเท่านั้น
๒. สำหรับศีลธรรมจรรยา หรือ การกำหนดว่าสิ่งใดดีหรือสิ่งใดชั่ว ซึ่งจำต้องอาศัยอิสระภาพที่จะตัดสิน เมื่ออิสระภาพของมนุษย์มีไม่ได้ ศีลธรรมก็ย่อมมีไม่ได้ด้วย สิ่งซึ่งชอบด้วยศีลธรรมย่อมเกิดจากลักษณะของ “วัตถุ” เท่านั้น จะแตกต่างกันก็เพราะวิธีการสร้าง “วัตถุ” นั้นอย่างเดียว
๓. การให้ชนกรรมาชีพร่วมเป็นเจ้าของปัจจัยแห่งผลิตรกรรม (Means of Production) จะทำให้ได้ผลผลิตมากขึ้น และชนกรรมาชีพจะได้ส่วนแบ่งเพิ่มขึ้นตามกฎหมายที่ว่า “จากแต่ละบุคคลตามความสามารถ แก่แต่ละบุคคลตามความต้องการ” ดังนั้น วิธีทางใดจะนำไปสู่การสร้างสังคมที่ชนกรรมาชีพมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันแล้ว ย่อมเป็นการกระทำที่ดีที่ชอบทั้งนี้ เพราะหลักปฏิบัติของสังคมคอมมิวนิสต์อยู่ที่ว่า “ผลดีย่อมทำให้การกระทำนั้นดีไปด้วย” (The end justifies the means)

วัฒนธรรม

การศาสนา การศึกษา ศิลปกรรม หรือศีลธรรม จะต้องขึ้นอยู่กับความต้องการของคอมมิวนิสต์ และเป็นไปตามอุดมการณ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นต้น การศาสนาขัดกับหลักวัตถุนิยม (Materialism) คอมมิวนิสต์ทั้งหลายย่อมประพฤติกฎปฏิบัติไม่ได้ เพราะถือว่าศาสนาเป็นสิ่งเหลวไหล หลอกลวงให้คนเชื่อ จนถึงกับกล่าวว่า ศาสนาคือยาเสพติด (Religion is an opium of the people) สำหรับการศึกษและการอบรมศีลธรรมจรรยาก็แทรกหลักการของลัทธิเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาและการอบรม และบังคับให้เรียนรู้ลัทธิอย่างเข้มงวดกวดขัน โดยเฉพาะการศึกษาเพื่อความก้าวหน้าของบุคคลถูกตัดทอนลงหมด แม้แต่เยาวชนซึ่งยังอยู่บนอนุบาลศึกษา และประถมศึกษา ก็ได้รับการสั่งสอนอบรมให้เชื่อถือสิ่งที่เป็นวัตถุ ให้เชื่อกฎธรรมชาติ ให้จิตใจึกเหิมและฝักใฝ่อยู่กับการปฏิบัติและการต่อสู้

สู้ และให้ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นศาสนา และให้ถือว่าพรรคคอมมิวนิสต์สำคัญว่าสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก แม้แต่ปีศาจมารดาหรือผู้มีอุปการคุณก็ไม่สำคัญเท่า สำหรับในค่านิยมกรรม แม้กระทั่งโคลง ฉันท กาพย์ กลอน ก็ต้องแทรกหลักการแห่งลัทธิและให้เค้าโครงเป็นไปตามแนวทางของลัทธิด้วย

ข้อคิดของมาร์กซ ที่ให้ถ้อยแถลงไว้ในแถลงการณ์ฯ ต่อไปนี้ ถือว่าเป็นการสั่งสอนให้มนุษย์ห่างพ้นจากความหมายของวัฒนธรรม หมคความรู้ลัทธิลัทธิชอชวัก และปราศจากสิ่งที่จะเป็นเครื่องชักฟอกจิตใจ เพราะมาร์กซ กล่าวว่า—

๑. สภาพอันแท้จริงของโลกนี้ประกอบขึ้นด้วย “วัตถุ” เท่านั้น และเกิดขึ้นด้วย กฎแห่งธรรมชาติบังคับกาลให้เป็นไป คอมมิวนิสต์ต้องไม่ยอมรับนับถือสิ่งที่เห็นไม่ได้และสัมผัสไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นถือว่าเป็นสิ่งนอกเหนือธรรมชาติ เป็นต้น หลักธรรมคำสอนของทุก ๆ ศาสนา
๒. ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกที่เห็นได้และสัมผัสได้ คือ “วัตถุ” ซึ่งจะต้องเปลี่ยนไปและเปลี่ยนรูป และสิ่งใดที่ชอชวักเหตุผลเป็นลักษณะสำคัญของ “วัตถุ” เช่นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและกำลังงาน ดังนั้นคอมมิวนิสต์ต้องไม่ยอมรับนับถือคติที่เกี่ยวกับศาสนาในโลก ตลอดจนความเชื่อถือใด ๆ นอกจากหลักการ และความเชื่อถือในลัทธิคอมมิวนิสต์เท่านั้น

ในการสร้างทฤษฎีคอมมิวนิสต์ แม้คิดประการสำคัญที่สุดข้อหนึ่งก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก คือ “สาร” (Matter) ซึ่งจะต้องเปลี่ยนไปและเปลี่ยนรูป และสิ่งที่ชอชวักเหตุผลเป็นหลักสำคัญของ “สาร” เช่นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว และกำลังงาน ฯลฯ คอมมิวนิสต์ต้องไม่ยอมรับนับถือการกระทำเกี่ยวกับพระเจ้า และภูติผีปีศาจ ตลอดจนความเชื่อถืออันที่เป็นแบบเดียวกันนั้น อนึ่ง คอมมิวนิสต์ถือว่า แนวคติจิตนิยมเป็นผลผลิตของความป่าเถื่อน ไร้เดียงสาของมนุษย์ ในสมัยโบราณหรือในสังคมบุพพกาล ซึ่งพลังการผลิตของมนุษย์ต่ำมาก มนุษย์ในสมัยนั้นไม่สามารถเอาชนะอิทธิพลของธรรมชาติได้ ครั้นเมื่อการผลิตของสังคมเจริญก้าวหน้าขึ้น วิทยาการและความรู้สูงขึ้นเป็นลำดับ คอมมิวนิสต์เห็นว่าความคิดทางจิตนิยมน่าจะเป็นลึกลับ และความคิดทางวัตถุนิยมควรจะเจริญขึ้น แต่เหตุการณ์ต่อมามิได้เป็นเช่นนั้น แนวคติทางจิตนิยมกลับออกงามเจริญขึ้นเป็นลำดับ จนถึงขั้นระบอบความคิดทางปรัชญา ซึ่งคอมมิวนิสต์เห็นว่ามูลเหตุสำคัญที่ทำให้ความคิดจิตนิยมเจริญก้าวหน้าก็เนื่องจาก

ได้เกิดการแข่งขันกันขึ้นในสังคมกล่าวคือ การแบ่งแยกระหว่างชนชั้นนายแรงงาน และชนชั้นใช้ความคิดและเมื่อระบอบทรัพย์สินเอกชนได้เกิดขึ้นแล้ว สังคมมนุษย์ก็ถูกแบ่งออกเป็นชนชั้นที่มีฐานะเหลื่อมล้ำกัน

คอมมิวนิสต์มีจุดหมายปลายทางอยู่ที่สังคมอันปราศจากชนชั้น ฉะนั้น คอมมิวนิสต์จึงยอมรับนับถือแต่วัตถุนิยม มาร์กซและสำนักศิษย์คู่คิดคนสำคัญได้ช่วยกันค้นคว้าวิพากษ์วิจารณ์ปรัชญาของ ฮีเกิล แล้วรับเอาหลักโทอะเลคติก ซึ่งมีผู้แปลเป็นภาษาไทยว่า วิชาวิธี หรือ ตรรกวิทยา เอาไว้พิจารณาหลักวัตถุนิยม แล้วรวบรวมทั้งสองแบบเข้าด้วยกันเป็น “ลัทธิวัตถุนิยมโทอะเลคติก” หรือ ลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยา (ตามศัพท์ของข้าพเจ้าผู้เขียน)

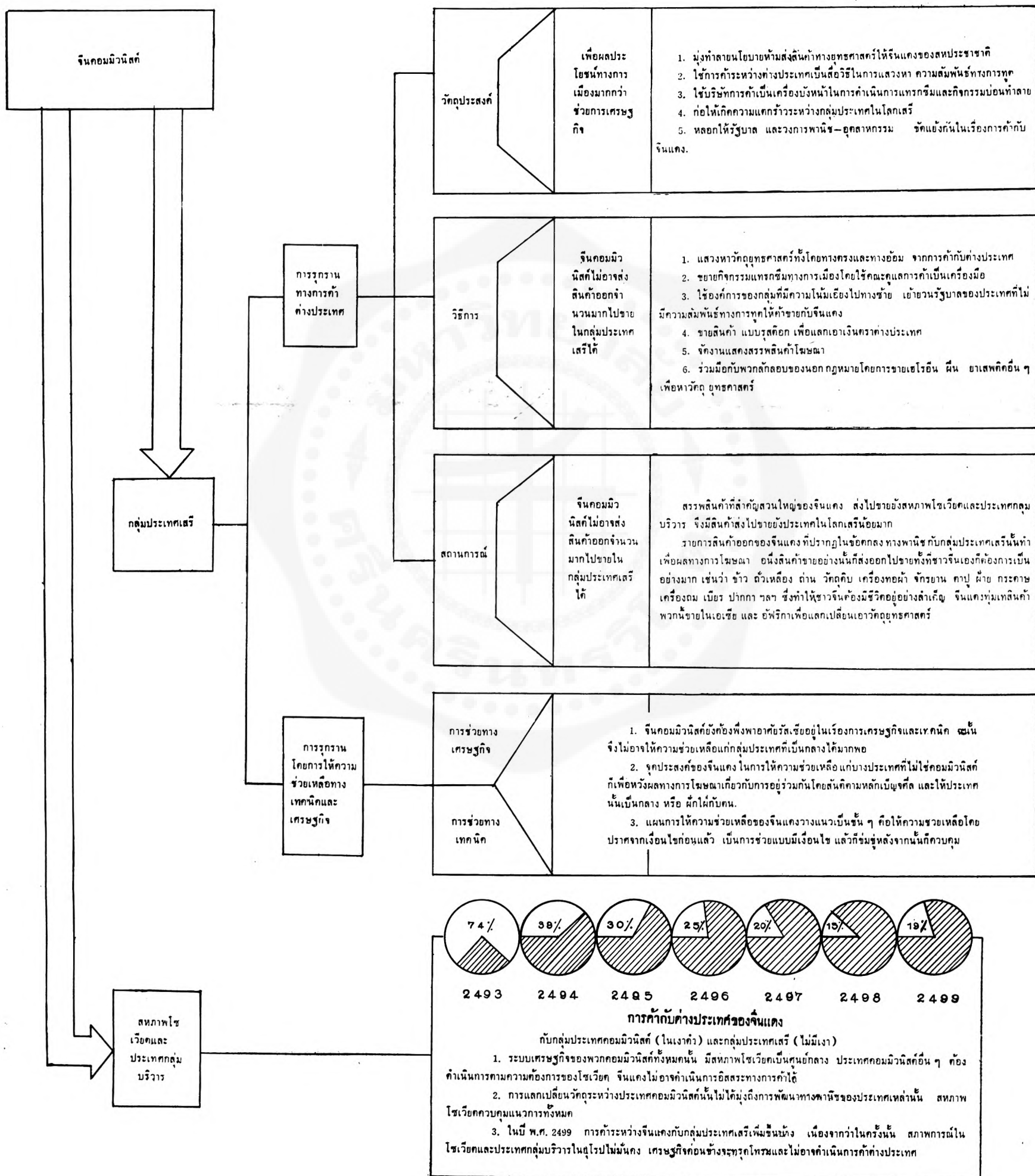
หลักลัทธิวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยานี้ มีข้อคิดดังต่อไปนี้ :-

- (๑) ปรัชญาการณของธรรมชาติทั้งมวล ล้วนเกี่ยวพันกันและอาศัยซึ่งกันและกันมีผลกระทบกระเทือนต่อกัน
- (๒) ธรรมชาติย่อมเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนรูปอยู่เสมอไม่หยุดนิ่งมีทั้งเจริญขึ้นและเสื่อมลง สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วพินาศม้วย ย้อนสลายตัวไปในที่สุด
- (๓) หนทางแห่งพัฒนาการนี้ เป็นการ เปลี่ยนแปลงทาง ปริมาณ ไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางคุณภาพ จากการเปลี่ยนแปลงภายในที่ไม่มองเห็นได้ ไปสู่การเปลี่ยนแปลงภายนอก และจากการเปลี่ยนที่ละเล็กละน้อยของปริมาณไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางคุณภาพ โดยเปลี่ยนไปสู่อีกสภาพหนึ่งและเป็นไปอย่างมีกฎเกณฑ์
- (๔) ทุกสิ่งย่อมมีความขัดแย้งกัน คือระหว่างสิ่งที่ตรงกันข้าม ย่อมมีการต่อสู้ กล่าวคือ การต่อสู้ระหว่างของเก่ากับของใหม่ ระหว่างสิ่งที่กำลังจะสลายไปกับสิ่งที่กำลังจะเจริญขึ้น และระหว่างความก้าวหน้ากับการถอยหลังซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงจากปริมาณไปสู่คุณภาพ และจากคุณภาพไปสู่ปริมาณ

มาร์กซ และบรรดาคอมมิวนิสต์ชั้นนำได้ใช้หลักการดังกล่าวเป็นหลักในการพิจารณาภาวะการเปลี่ยนแปลงของโลกเป็นชั้น ๆ และรวบรวมกฎบางข้อของทฤษฎีวัตถุนิยมโดยนัยแห่งตรรกวิทยาเข้าด้วยกัน เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงจากปริมาณไปสู่คุณภาพ จาก

แผนผังแสดงถึงเงินแดงทำการรกรานทางเศรษฐกิจ

ในกลุ่มประเทศเสรี ประเทศที่เป็นกลาง

คุณภาพไปสู่ปริมาณ (The Transformation from Quantity into Quality and viceversa)
การรวมฝ่ายตรงข้ามเข้าเป็นพวกเดียวกัน (The Unity of The Opposites) และการลบ
ล้างกันเป็นทอดๆ (The Negation of The Negation)

สงครามจิตวิทยาของพวกคอมมิวนิสต์

หลักการในลัทธิคอมมิวนิสต์ส่วนมากเป็นหลักการที่ล่อใจ และเป็นหลักการที่ตึง
ขึ้นไว้เพื่อสอพลอคล้องจองกับความรู้สึกของประชาชน โดยเฉพาะชนชั้นกรรมาชีพหรือกรรมกร
แต่กรรมกรเหล่านั้นไม่มีโอกาสที่จะได้ทราบว่า ผลจากการปฏิบัติตามกฎนั้น อะไรจะเกิด
ขึ้น จึงกล่าวได้ว่า ทฤษฎีในลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น ไม่มีใครที่จะสามารถทราบได้ว่าผลของ
การปฏิบัติตามลัทธิเมื่อถึงที่สุดแล้วจะเกิดผลดีผลร้ายแก่สังคมมนุษย์อย่างไร เพราะทฤษฎี
ดังกล่าวอยู่ในชั้นทศลงตลอดเวลา คอมมิวนิสต์พยายามโฆษณาชวนเชื่อว่า ประเทศ ๑ ใน
๓ ของโลก หรือว่าประชาชน ๑ ใน ๔ ของโลกเป็นคอมมิวนิสต์ สำหรับข้อกล่าวอ้างนี้เป็น
ข้อเท็จจริง เพราะว่าประเทศเหล่านั้นถูกประเทศผู้นำคอมมิวนิสต์รุกรานด้วยกำลังทหารบ้าง
ยุยงให้เกิดปฏิวัติบ้าง บางประเทศก็ถูกคอมมิวนิสต์เข้าไปดำเนินการแทรกซึม บ่อนทำลาย
ล้มล้าง ตามข้อหนึ่งในหลักมูลฐาน ๗ ประการของคอมมิวนิสต์ที่ระบุว่า จะต้องทำการปฏิ
วัติโดยการใช้อำนาจ ฉะนั้น ประเทศต่าง ๆ ที่ต้องเป็นคอมมิวนิสต์ จึงเป็นเพราะถูกบีบบังคับ
ส่วนมากมิได้สมัครใจจะเป็นคอมมิวนิสต์เลย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างการกบฏจลาจลในฮังการี
และเยอรมันตะวันออก ซึ่งพวกก่อการจลาจลถูกสหภาพโซเวียตปราบปรามอย่างทารุณเป็น
ต้น แต่แม้จะถูกปราบปรามอย่างทารุณเพียงใดก็ตาม ประชาชนในประเทศบริวารก็ยังคงคิด
ที่จะแยกตัวจากประเทศบริวารของคอมมิวนิสต์อยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามก็มีข้อจำกัดว่า สำหรับ
ประเทศจีนซึ่งมีพลเมืองเกือบ ๗๐๐ ล้าน ไม่ใ้หมายความว่าประชาชนจีนหรือชาวจีนที่อยู่
บนผืนแผ่นดินใหญ่เป็นคอมมิวนิสต์ไปทั้งหมด ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามประกาศของเมาเซตง
ผู้นำจีนคอมมิวนิสต์เองยืนยันว่าสมาชิกในพรรคคอมมิวนิสต์จีนทั้งหมดเพียง ๑๗ ล้านคน เมื่อ
เปรียบเทียบกับพลเมืองเกือบ ๗๐๐ ล้านคน พวกคอมมิวนิสต์จีนก็เป็นชนกลุ่มน้อยที่เดียว อัน
นี้ว่าส่วนสัมพันธ์นั้นแตกต่างห่างไกลกันเป็นอันมาก ในทำนองเดียวกันในประเทศสหภาพโซ
เวียตซึ่งเป็นประเทศผู้นำลัทธิคอมมิวนิสต์ ตามเอกสารของสหภาพโซเวียตเองก็บอกว่า สมาชิก
คอมมิวนิสต์ในสหภาพโซเวียตมีประมาณ ๕ ล้านคน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพลเมืองซึ่งมีกว่า

๒๐๐ ล้านคนแล้วก็จะเห็นได้ว่าจำนวน ๕ ล้านคนกับ ๒๐๐ กว่าล้านคน ก็ห่างไกลกันมาก เช่นเดียวกัน ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งซึ่งเมื่อมีการประชุมสมัชชาสมัชชาที่ ๒ ของพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต ที่กรุงมอสโก (22 nd Congress) เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๔ (ค.ศ. ๑๙๖๑) นี้ก็ปรากฏว่าสมาชิกคอมมิวนิสต์ในโลกมีอยู่ประมาณ ๔๐ ล้านคน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนมนุษย์ในโลกซึ่งมีถึง ๔,๕๐๐ ล้านคนกับคน ๔๐ ล้านซึ่งเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศต่าง ๆ ซึ่งใช้ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์แล้ว ก็ถือได้ว่า จำนวนคอมมิวนิสต์ในโลกนี้มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

พลเมืองส่วนมากซึ่งอยู่ในประเทศคอมมิวนิสต์ จำเป็นจะต้องอยู่ภายใต้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ด้วยความจำใจ หรือว่าด้วยถูกบีบบังคับ พยายามหาทางที่จะดิ้นรน แต่ว่าหมดโอกาสที่จะดิ้นรน เพราะถูกบังคับให้อยู่ในวงล้อมตามความหมายของคำว่า “ม่านเหล็ก” คือมนุษย์ไม่มีโอกาสจะเห็นโลกภายนอกได้เลย ประชาชนที่มีความเป็นอยู่ในประเทศเหล่านั้นได้เห็นไต่ยีนแต่เฉพาะสิ่งที่ตนได้เห็นอยู่ทุกวัน หรือถูกบังคับให้เห็นให้ฟังตลอดเวลา แต่ถ้าหากว่าประชาชนเหล่านั้นมีโอกาสในการที่จะไปเห็นโลกภายนอก คือ ประเทศฝ่ายโลกเสรีแล้ว ประชาชนเหล่านั้นจะต้องเปลี่ยนใจ หรือว่าจะต้องดิ้นรนไปสู่ความสว่างหรือไปสู่อิสรภาพที่ดีกว่าและสะดวกสบายกว่าที่จะต้องอยู่ภายในประเทศที่ใช้การปกครองแบบนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นหน้าที่ของคอมมิวนิสต์และรัฐบาลในการที่จะปิดหูปิดตาประชาชน ไม่ให้มีโอกาสรู้สภาพความเป็นอยู่ของโลกภายนอก ซึ่งเท่ากับการเอา “ม่านเหล็ก” กันเสีย นอกจากนั้นก็มักขู่ข่มขู่ต่าง ๆ เป็นต้นว่า ประชาชนจะเดินทางจากประเทศหนึ่งไปอีกประเทศหนึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล แล้วรัฐบาลจะพิจารณาเฉพาะว่าจะให้ใครบ้างเดินทางออกไปนอกประเทศเพื่อประโยชน์อะไร หากว่าจะต้องเดินทางไปทำหน้าที่เกี่ยวกับการงานของรัฐบาล หรือว่าไปทำหน้าที่การค้าเพื่อผลของเศรษฐกิจของประเทศ ก็จะต้องเป็นราย ๆ ไป บรรดาผู้ที่เดินทางออกมาจากประเทศคอมมิวนิสต์เป็นผู้ที่จะต้องมีความระมัดระวัง หรือจะต้องมีอะไรเป็นเครื่องยืนยันไม่ให้หนีไป อย่างน้อยที่สุด จะต้องได้รับการตรวจสอบอีก ทำนองเดียวกัน จะเป็นวิทูรย์ก็ดี หรือว่านิตยสารต่าง ๆ ก็ดี หากว่าเป็นวิทูรย์ที่มาจากต่างประเทศ ประชาชนก็ถูกห้ามไม่ให้ฟัง หากเป็นนิตยสารที่มาจากประเทศอื่น ๆ ที่แสดงถึงชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกเสรี ประชาชนก็ไม่มีโอกาสที่จะได้อ่าน ประชาชนผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นจึงหมดโอกาสจะเปรียบเทียบ คงใช้ชีวิตและความเป็นอยู่อย่างแคบ ๆ ไปวันหนึ่งวันหนึ่งเท่านั้น

การโฆษณา — ยุทธวิธีสงครามจิตวิทยาของพวกคอมมิวนิสต์

ลัทธิคอมมิวนิสต์มีลักษณะเป็นภัยต่อประชาชาติผู้มีอิสระเสรีดังกล่าไปแล้ว เช่นนี้ แต่ก็ยังมีผู้นิยมนับถือในลัทธิคอมมิวนิสต์อีกจำนวนมิใช่น้อย ทั้งนี้ เพราะคอมมิวนิสต์ได้โหมดำเนินการโฆษณาชวนเชื่อโดยตลอดมา คอมมิวนิสต์ถือว่าการโฆษณาชวนเชื่อเป็นกลวิธีปฏิบัติแสวงหาสมัครพรรคพวกที่สำคัญอย่างยิ่ง ประเทศคอมมิวนิสต์ใช้การโฆษณาชวนเชื่อและเปลี่ยนกลวิธีเป็นระยะ ๆ ไปตามสถานการณ์ของโลก บุคคลทุกประเภท ทุกวัย ตกเป็นเป้าหมายแห่งการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ แต่ละกลุ่มบุคคลเป็นเป้าหมายตามลำดับความสำคัญมากและน้อย ในปัจจุบันคอมมิวนิสต์ดำเนินการโฆษณาชวนเชื่อไปแทบทุกมุมโลก โดยเฉพาะด้านวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุในกลุ่มคอมมิวนิสต์ทำการกระจายเสียงประมาณสัปดาห์ละ ๓,๐๐๐ ชั่วโมง ทำการกระจายเสียงเป็น ๕๕ ภาษา

สำหรับการโฆษณาชวนเชื่อด้วยสิ่งพิมพ์นั้น คอมมิวนิสต์ก็ได้ดำเนินการอย่างเข้มแข็งเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ได้จัดทำเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ หนังสือเป็นเล่มสมุดภาพถ่าย และสมุดภาพเขียน เป็นต้น สิ่งพิมพ์เหล่านั้นนับว่าเป็นการโฆษณาชวนเชื่อในทางอ้อมอย่างเปิดเผย คอมมิวนิสต์จัดทำขึ้นด้วยความมุ่งหมายที่จะทำการแทรกซึมทางจิตใจต่อบุคคลทั่วไปให้มีความนิยมในวิธีการปกครองของประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ โดยคอมมิวนิสต์บิดเบือนหลักเล็งการใช้ถ้อยคำไม่ให้ผู้อ่านรู้ว่า เอกสารเหล่านั้นจัดทำโดยคอมมิวนิสต์ หรือได้รับการอุปถัมภ์จากคอมมิวนิสต์โดยตรง

เอกสารประเภทนี้มักจะมีจำหน่ายอยู่ทั่วไปตามร้านขายหนังสือ และมีสถานต่างประเทศนำออกแจกจ่ายให้โดยไม่คิดมูลค่าก็มี

การโฆษณาชวนเชื่อแบบไม่เปิดเผยที่คอมมิวนิสต์ได้กระทำไปแล้ว ได้แก่ ไขปลิว แดงการณ และหนังสือพิมพ์เถื่อน เพื่อให้ผู้ที่ได้รับเอกสารของคอมมิวนิสต์เหล่านั้นเกิดภาวะในทางความคิดลังเล คือ คอมมิวนิสต์จะเลือกเอาเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของประชาชน แต่ทางราชการยังมีได้ให้ข้อเท็จจริงเป็นการเพียงพอนั้น มาดัดแปลงเป็นเรื่องเป็นราวให้น่าเชื่อถือขึ้น แล้วทำการโฆษณาไปยังบุคคลประเภทต่างๆ ที่คอมมิวนิสต์คิดว่าบุคคลเหล่านั้นจะเป็นผู้ที่กระจายข่าวโฆษณาของคอมมิวนิสต์ต่อไป หรือเป็นบุคคลที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับเรื่องที่คอมมิวนิสต์หยิบขึ้นมาทำการโฆษณา

การโฆษณาโดยไม่เปิดเผยของคอมมิวนิสต์เช่นนี้ เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่คอมมิวนิสต์ใช้ประกอบกับการโฆษณาด้วยตัวแทนและวิทยุกระจายเสียง โดยเน้นโจมตีในเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่คอมมิวนิสต์โฆษณาโดยไม่เปิดเผยด้วยใบปลิว หรือหนังสือพิมพ์เถื่อนทั้งหลายแล้ว

การโฆษณาชวนเชื่อเป็นอาวุธอย่างหนึ่ง ที่กระทำต่อจิตใจของผู้รับการโฆษณา กล่าวคือถ้าต้องการจะทำการโฆษณาชวนเชื่อให้ได้ผลแล้ว ก็จะต้องระดมการโฆษณาชวนเชื่อให้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกวัน จนกระทั่งสภาพทางจิตใจของผู้ได้รับการโฆษณาชวนเชื่อนี้เปลี่ยนมาอยู่ในสภาพที่สงสัย พอสักประมาณเวลาที่คอมมิวนิสต์มีโอกาสนี้จะเริ่มปฏิบัติการด้วยการใช้กำลัง

ปัจจุบันนี้ประเทศคอมมิวนิสต์กำลังดำเนินงานทางค่าน โฆษณา ปลุกปั่น อย่างกว้างขวางและทุ่มเททุนทรัพย์เพื่อการนี้เป็นอย่างมาก เหตุที่คอมมิวนิสต์ต้องทุ่มเทกำลังเงินและกำลังคนอย่างมหาศาลในการดำเนินงานปลุกปั่น ก็เพราะว่าจากการศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงปรากฏว่า การโฆษณาปลุกปั่นเป็นหลักปฏิบัติข้อหนึ่งในทางทฤษฎีของการปฏิวัติที่จะเห็นได้ว่า หลังจากการปฏิวัติในประเทศรัสเซียเป็นผลสำเร็จแล้ว เลนิน ได้เคยแถลงไว้ว่า การปฏิวัติสำเร็จได้ก็เพราะสามารถเกลี้ยกล่อมชักจูงให้ประชาชนใช้กำลังได้ และหลักการนี้ก็ได้นำมาใช้เป็นทางปฏิบัติตลอดมา มีหน้าข้าศึกล้านผู้นำคอมมิวนิสต์ต่อจากเลนิน ได้ขยายขอบเขตของการปฏิวัติงานในการปลุกปั่นออกไปอย่างกว้างขวาง ซึ่งนอกจากการจัดตั้งองค์การโฆษณาก่อวินาศกรรมไว้เป็นหน่วยพิเศษซึ่งต้องใช้คนจำนวนมากแล้ว ยังมีหน่วยย่อยคอยทำการแทรกซึมเพื่อการบ่อนทำลายอยู่ทั่วไป

โดยที่สหภาพโซเวียตเป็นผู้นำในค่ายคอมมิวนิสต์ และจำเป็นจะต้องเป็นตัวตั้งตัวตีในการดำเนินงานโฆษณาปลุกปั่นเพื่อประโยชน์ของคอมมิวนิสต์ทั่วไป ดังนั้น หน่วยงานโฆษณาของสหภาพโซเวียตจึงจำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยถึง ๓๗๕,๐๐๐ คน และยังมีเจ้าหน้าที่ทำหน้าที่เป็นครั้งคราวไม่ประจำอีก ๒,๐๐๐,๐๐๐ คน มีโรงเรียนพิเศษ ๖,๐๐๐ แห่ง เพื่อฝึกอบรมผู้ทำหน้าที่นี้โฆษณา โรงเรียนเหล่านี้อยู่ในความควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียต นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนพิเศษสำหรับฝึกอบรมคอมมิวนิสต์นอกประเทศเพื่อการปฏิบัติงานในประเทศของผู้เข้ารับการอบรม โรงเรียนเหล่านี้ดำเนินงานติดต่อกันเป็นสายใย หลักสูตรที่ใช้อบรมมีวิชาเกี่ยวกับการก่อวินาศกรรม การกรรม

การยุบยงให้ผลงาน การก่อการจลาจล การก่อความวุ่นวายบนท้องถนน ตลอดจนเทคนิคของการรบแบบกองโจร

ประเทศคอมมิวนิสต์มีงบประมาณเป็นจำนวนมาก ในการปฏิบัติดำเนินงานด้านโฆษณา และยังได้ส่งไปเป็นค่าใช้จ่ายของพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศต่าง ๆ ด้วย

กลวิธีการโฆษณา

กลวิธีการโฆษณานั้น กระทำหลายแบบ คือในประเทศที่มีได้ใช้ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ การโฆษณาเป็นไปในทางให้คำมั่นสัญญา และคำโฆษณาที่เหมาะสมแก่ภาวะการณ์ของท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น การให้คำมั่นสัญญาที่จะให้ชาวนาทุกคนได้มีที่นาของตนเอง ในการช่วยเหลือด้วยเครื่องมือที่ทนแรง

ก. ระบบโทรคมนาคม

ในการดำเนินงานโฆษณา คอมมิวนิสต์ใช้ระบบการติดต่อทุกชนิด ทั้งเก่าและใหม่ ซึ่งวิทยุกระจายเสียงเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดประเภทหนึ่ง การโฆษณาทางโทรทัศน์ก็ได้เริ่มใช้แล้วและกำลังก้าวหน้าไปโดยรวดเร็ว เป็นต้นในกรณีเครื่องรับโทรทัศน์ที่ผลิตในสหภาพโซเวียตส่งไปขายในประเทศต่าง ๆ ในราคาถูกกว่าที่ขายในสหภาพโซเวียต ทั้งนี้ด้วยความมุ่งหมายที่จะโน้มน้าวจิตใจประชาชนในประเทศใกล้เคียงให้นิยมในรายการพิเศษที่สหภาพโซเวียตส่งออก นอกจากนั้นแล้วสหภาพโซเวียตยังมีรายการส่งไปยังประเทศบริวารในภาคอื่น ๆ อีกด้วย

ข. การเผยแพร่ทางคำหับคำรา

นอกจากวิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์แล้ว ยังมีการเผยแพร่ทางหนังสืออีก ในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) องค์การจักษิพิมพ์หนังสือต่างประเทศในกรุงมอสโก ได้จักษิพิมพ์หนังสือถึง ๖๑๓ เรื่อง เป็นจำนวนหนังสือประมาณ ๒๔ ล้านเล่ม ส่วนมากพิมพ์ภาษาต่าง ๆ ของประเทศในค่ายเสรี รวมทั้งประเทศไทย ใน ๔ เดือนแรกของปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๕๐๑) แผนกพิมพ์ในกรุงมอสโก ได้จักษิพิมพ์หนังสือถึง ๒๓๕ เรื่อง เป็นจำนวนหนังสือประมาณ ๕ ล้านเล่ม นอกจากนั้นสหภาพโซเวียตยังได้ผลิตหนังสือประเภทข่าวสั้นสำหรับชาวต่างประเทศอ่าน และแจกจ่ายไปยังประเทศต่าง ๆ เป็นจำนวนล้าน ๆ เล่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศหรืออาณาบริเวณที่ประชาชนมีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ ในบรรดาหนังสืออ่านเล่นประเภทข่าวสั้นนี้ หนังสือนิยายสำหรับเด็กที่มีภาพประกอบมากมาย ได้รับความนิยมมาก

ค. โฆษณาทางภาพยนตร์

ในตำนานภาพยนตร์ซึ่งจัดสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ ก็ใช้กลวิธีเผยแพร่โฆษณาชวนเชื่อ เช่น เรื่อง “Meeting at The Elbe” เป็นเรื่องแสดงถึงอุปนิสัยใจคอของเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนอเมริกันว่า ชอบเสพยาเมาอาละวาดพอใจในเรื่องทุจริตต่อหน้าที่และความเหลวแหลกในกामารมณ์ ภาพยนตร์อีกเรื่องหนึ่งชื่อ “America” ซึ่งมีการแสดงภาพคนเข้าแถวซื้ออาหารในอเมริกาสมัยเศรษฐกิจตกต่ำมานานมาแล้ว ต่อมาคอมมิวนิสต์นำมาบิดเบือนว่าเป็นเรื่องในปัจจุบัน และยังมีภาพยนตร์ข่าวซึ่งแสดงนักท่องเที่ยวยุโรปอเมริกันเข้าคิวรับอาหารที่สหรัฐอเมริกาส่งไปช่วยเหลือชาวยุโรป ตามแผนการมาร์แชล ในขณะที่ชาวยุโรปเข้าคิวรอรับนั้นมือมักกระปอง อันเป็นการโฆษณาให้เห็นว่าชาวยุโรปแย่งอาหารชาวยุโรปกิน

การจัดสรรภาพยนตร์ดังกล่าวนี้ แม้จะเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป เป็นส่วนมากกว่า เป็นข้อเท็จจริงที่คอมมิวนิสต์นำไปบิดเบือน แต่ก็ทำให้ประชาชนที่มีไหวพริบ ความจริง และผู้มีได้เคยศึกษาถึงเล่ห์เหลี่ยมของคอมมิวนิสต์สงสัยในข้อเท็จจริงอยู่เรื่อยไป และโดยที่คอมมิวนิสต์ได้เห็นความสำคัญในการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อสำหรับการโฆษณาชวนเชื่อ ทั้งสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์จึงเร่งผลิตภาพยนตร์ประเภทโฆษณาชวนเชื่อเป็นการใหญ่ ก็จะเห็นได้ว่า จำนวนภาพยนตร์ที่ส่งไปฉายในต่างประเทศได้เพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก โดยเฉพาะภาพยนตร์ของจีนคอมมิวนิสต์นอกจากจะโฆษณาเรียกร้องความนิยมจากจีนโพ้นทะเลในเรื่องความเจริญรุ่งเรืองของแผ่นดินใหญ่แล้ว ภาพยนตร์จีนส่วนมากหนักไปในทางแสดงวัฒนธรรมและศิลปะของจีน และแฝงอุดมคติแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ไว้ด้วย

การโฆษณาในเอเชีย

สื่อสัมพันธ์ที่คอมมิวนิสต์ใช้ในการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งนอกจากการใช้สิ่งพิมพ์วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ และภาพยนตร์แล้ว ยังใช้องค์การส่งเสริมวัฒนธรรม หรือสมาคมวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือในการโฆษณาอย่างได้ผลอีกด้วย และโดยเฉพาะในเอเชียเข้ามามีความสำคัญที่คอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียตและจีนต้องเร่งรีบดำเนินการ ได้แก่กลุ่มประเทศที่ยังมิได้ตกเป็นบริวารของคอมมิวนิสต์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า กลุ่มประเทศเสรีทั้งหลายในเอเชีย ซึ่งตกเป็นภาระหน้าที่ของจีนคอมมิวนิสต์โดยตรงที่จะต้องดำเนิน

การ ดังนั้น จีนคอมมิวนิสต์จึงแบ่งกลุ่มประเทศที่จะต้องโหมการโฆษณาชวนเชื่อไว้ตามลำดับความสำคัญต่าง ๆ กัน ดังนี้:—

กลุ่มที่ ๑ — ซึ่งเป็นกลุ่มที่คอมมิวนิสต์ถือว่ายากแก่การดำเนินงานด้านโฆษณา คือ ฟิลิปปินส์ เวียดนามใต้ เกาหลีใต้ และจีนคณะชาติ เพราะเป็นประเทศได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนเต็มที่จากโลกเสรี ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การทหาร และการเมือง ต่างยึดมั่นในอุดมคติของค่ายโลกเสรีอย่างเหนียวแน่น ความหวังที่จะปลุกปั่นให้หันเหไปทางคอมมิวนิสต์มีน้อยเต็มที

กลุ่มที่ ๒ — ได้แก่ประเทศไทย และญี่ปุ่น สำหรับประเทศไทยนั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าคอมมิวนิสต์ถือเป็นเป้าหมายสำคัญในการที่จะต้องโหมการโฆษณา แต่ที่จีนคอมมิวนิสต์ยังไม่กล้าจะบุกขึ้นในเรื่องโฆษณาอย่างเปิดเผยเพราะนอกจากจะเห็นว่าประเทศไทยผูกพันอยู่กับโลกเสรีอย่างจริงจังก็เคย และมุ่งมั่นในการต่อต้านการโฆษณาของคอมมิวนิสต์อย่างแข็งขันแล้ว จีนคอมมิวนิสต์ยังนึกหวังที่จะติดต่อกับประเทศไทยทางด้านเศรษฐกิจอย่างเป็นทางการได้อีก ฉะนั้น การโฆษณาที่กระทำในประเทศไทยที่แล้ว ๆ มาจึงหันไปในทางใช้หนังสือพิมพ์ที่เป็นเครื่องมือเรียกร้องให้ประเทศไทยถอนตัวจากค่ายโลกเสรี และให้ติดต่อกับการค้ากับจีนคอมมิวนิสต์อยู่ตลอดเวลา

กลุ่มที่ ๓ — ได้แก่ อินโดนีเซีย มาลายู พม่า กัมพูชา ลาว และสิงคโปร์ กลุ่มนี้คอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นกลุ่มที่ง่ายในการทำโฆษณาปลุกปั่น เพราะประเทศเหล่านี้ล้วนแต่เป็นประเทศที่เพิ่งได้รับอิสรภาพ ซึ่งก็เป็นความจริงเพราะลาวได้ตกเป็นเหยื่อการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ไปอย่างเห็นได้ชัดแล้ว นอกจากนั้นแล้วประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มนี้ยกเว้นสิงคโปร์เท่านั้น ที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ นอกนั้นก็ถือว่าเศรษฐกิจยังไม่มั่นคงพอ การพัฒนาประเทศก็ยังไม่อย่างจริงจัง ทำให้การโฆษณาเป็นประโยชน์แก่คอมมิวนิสต์และได้ผลมาก

สหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ทั้งสององค์การวัฒนธรรมขึ้นโดยอ้างว่า เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมกับกลุ่มประเทศต่าง ๆ ทั้งกล่าวข้างต้น บรรดาผู้ที่เดินทางเข้าไปในสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ในฐานะเป็นผู้รับเชิญขององค์การนี้จะตกเป็นเหยื่อการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ และถูกหลอกล่อให้นำเอาสภาพการณ์ที่คอมมิวนิสต์จัดให้เห็น มาเผยแพร่ องค์การนี้ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันต่าง ๆ ในสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ นับแต่สภาเปรซิคม เป็นลำดับลงมา ซึ่งนอกจากจะได้ประโยชน์ในการโฆษณาออกประเทศแล้ว ยังได้รับประโยชน์ในการโฆษณาภายในประเทศอีกด้วย เพราะอย่างน้อยก็ทำให้ประชาชนโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์เองเชื่อว่า ประชาชนในโลกเสรีนิยมชมชอบระบอบการปกครองของสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ งานต่าง ๆ ที่สหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์จัดให้มีขึ้นและเชิญผู้แทนประเทศต่าง ๆ ไปร่วมประชุม เป็นการมุ่งผลในทางโฆษณาเป็นส่วนใหญ่ เช่น งานประชุมเยาวชนทั่วโลกที่จัดให้มีขึ้นที่กรุงมอสโก และกรุงปักกิ่ง ทั้งสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ต้องจ่ายเงินอย่างมากมาย เพื่อให้บรรลุผลทางโฆษณา นอกจากการโฆษณาด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ ประเทศคอมมิวนิสต์ยังใช้กลอุบายในการดำเนินงานโฆษณาบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อให้ชาวโลกเข้าใจผิดอีก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเรื่องนี้คือ เมื่อคราวประชุมที่ประเทศคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าสหรัฐอเมริกาใช้เชื้อโรคในสงครามเกาหลี ผู้ฟังที่คำนึงถึงเหตุผลย่อมเห็นได้ว่า เป็นข้อกล่าวหาที่ปราศจากมูลความจริงแต่การโฆษณากล่าวหาซ้ำ ๆ ซาก ๆ และใช้เวลานาน ๆ ก็ย่อมจะเห็นเหตุใจคนส่วนมาก ให้เชื่อว่าเป็นความจริงไปได้เหมือนกัน

การโฆษณาในประเทศไทย

โดยเฉพาะการโฆษณาของคอมมิวนิสต์ที่กระทำในประเทศไทย ดำเนินมาเป็นเวลานานมาแล้ว บางทีก็เห็นไปอย่างแรงกล้า แต่บางทีก็ผ่อนเบาลงตามจังหวะของโอกาสและเหตุการณ์ แบบของการโฆษณาปรากฏออกมาในรูปลักษณะต่าง ๆ ที่พอเห็นได้ชัดก็คือ ในระยะเวลา ๔-๕ ปี ที่ผ่านมานี้ คอมมิวนิสต์นอกประเทศโดยเฉพาะคอมมิวนิสต์จีน ได้พยายามโฆษณาจูงใจให้ประชาชนชาวไทยโน้มเอียงไปกับหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ และให้นิยมชมชอบจีนชนพื้นแผ่นดินใหญ่ ด้วยการให้โรงเรียนจีนเป็นศูนย์กลางของการเผยแพร่ ในชั้นแรก ๆ ผนวโอกาสให้การอบรมสั่งสอนปฐมนิเทศแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ในโรงเรียนสอนภาษาจีน

ครั้งนี้เมื่อถูกจับกุมและดำเนินคดี การอบรมสั่งสอนก็จะหยุดชงักไปชั่วขณะหนึ่ง พอเหตุการณ์ค่อยสงบก็เริ่มใหม่ มีการชักชวนไปรับการอบรมนอกโรงเรียน พาเยาวชนไปทัศนศึกษาในที่ไกลหูไกลตาเจ้าหน้าที่ หรือไม่ก็ให้การอบรมในโรงเรียนแต่นอกเวลาเรียน

นอกจากการโฆษณาด้วยการใช้โรงเรียนจีนเป็นศูนย์กลางแล้ว ยังปรากฏในรูปองค์การค้า ซึ่งใช้เป็นองค์การบังหน้าและยังได้พยายามแทรกซึมเข้าดำเนินการในองค์การกุศลซึ่งแม้ว่าวัตถุประสงค์ขององค์การกุศลจะเป็นไปเพื่อการกุศลอย่างแท้จริง ให้การสงเคราะห์และความช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้ยากจนหรือต้องประสบเคราะห์กรรมจากอัคคีภัยหรืออุทกภัย จักทำการทำศพให้โดยไม่คิดมูลค่า ให้อาหาร เสื้อผ้าและเวชภัณฑ์ ถึงคราวประชาชนขาดแคลน นายวีโรภักก็ช่วยเอาน้ำออกแจกจ่ายให้ในที่ต่าง ๆ จนเกิดความนิยมในองค์การนี้เป็นอย่างมาก ทั้งชาวจีนและชาวไทย เมื่อมีการขอกบุญคราวใด ก็มีผู้บริจาคพร้อมร่วมการกุศลเป็นจำนวนครั้งละมาก ๆ คอมมิวนิสต์เห็นเป็นโอกาสที่ส่งลูกมือแทรกซึมเข้าไปเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การ และในบางโอกาสก็ใช้องค์การเป็นเครื่องมือ ในการโฆษณาให้ชาวจีนในประเทศไทยนิยมจีนคอมมิวนิสต์ มีการใช้เงินรายได้ขององค์การซึ่งได้จากการเรียไร ผิดวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค การดำเนินงานของลูกมือคอมมิวนิสต์ในองค์การนี้ ในบางครั้งก็เป็นภัยแก่บ้านเมืองอยู่มาก กล่าวคือ พยายามโฆษณาชักจูงให้ชาวจีนตลอดจนชาวไทยผู้ประสบเคราะห์กรรมเข้าใจผิดว่า ที่ประชาชนได้รับความช่วยเหลือจากองค์การนี้เพราะรัฐบาลไม่เหลียวแล ซึ่งแท้จริงทุกคราวที่มีผู้ประสบเคราะห์กรรม ไม่ว่าชาวไทยหรือชาวจีน รัฐบาลก็ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี และพยายามให้การสงเคราะห์อย่างทั่วถึงกัน หากแต่มิได้มีการโฆษณาป้ายประกาศให้ประชาชนทราบ เพราะรัฐบาลมิได้หวังผลทางโฆษณาประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้นแต่ละคราวภาวะสุลภมุนยอมต้องมีเป็นธรรมดา เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลอาจให้ความช่วยเหลือไม่ทั่วถึงกันในทันทีทันใด ลูกมือของคอมมิวนิสต์ซึ่งใช้องค์การเป็นเครื่องมือก็ฉวยโอกาสให้การสงเคราะห์แก่กลุ่มประชาชนที่เจ้าหน้าที่ยังไม่ถึง และโฆษณาว่าร้ายว่า รัฐบาลไม่เหลียวแล ทั้งนี้ เป็นเรื่องเสียเปรียบได้เปรียบกันในทางโฆษณาอยู่บ้าง แต่ประชาชนซึ่งทราบเล่ห์เหลี่ยมของคอมมิวนิสต์ย่อมเข้าใจได้ว่า คอมมิวนิสต์ต้องการทำเพื่อผลทางโฆษณาเท่านั้น มิได้มุ่งหมายกระทำเพื่อการกุศลตามวัตถุประสงค์อันแท้จริงขององค์การเลย

ในด้านการโฆษณาชวนเชื่อด้วยการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อ นั้น คงได้กล่าวแล้วข้างต้น จีนคอมมิวนิสต์พยายามทุ่มเทมหาศาล ในการสร้างภาพยนตร์ชนิดที่จะจูงใจให้จีนโพ้นทะเลนิยมชมชอบจีนคอมมิวนิสต์ และภาพยนตร์จีนคอมมิวนิสต์ทุกเรื่อง นอกจากการแสดงให้เห็นความเจริญในด้านการอุตสาหกรรม กลักรรรม และกำลังแสนยานุภาพของจีนคอมมิวนิสต์แล้วยังแฝงอุดมคติและหลักการแห่งลัทธิไว้อย่างแนบเนียนด้วย เป็นต้น การผูกเค้าโครงเรื่องที่แสดงความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของสังคมมนุษย์ การบังคับกดขี่ระหว่างชนต่างชน คนมั่งมีเอาเปรียบคนจน ชีวิตและความเป็นอยู่อย่างมีความสุขของชนชั้นกรรมกรซึ่งไม่เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่บนแผ่นดินของจีนคอมมิวนิสต์เลย แต่การผูกเรื่องให้เป็นเช่นนั้นก็เพื่อจะยั่วให้เกิดมีการดิ้นรนต่อสู้ ระหว่างคนจนกับคนมั่งมี หรือระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง (Class Struggle) และให้ความหวังแก่กรรมกรว่า หากเกิดการต่อสู้กันขึ้นแล้ว กรรมกรหรือลูกจ้างจะต้องเป็นฝ่ายมีชัยในที่สุด ซึ่งเมื่อยั่วให้เกิดภาวะยุ่งยากระหว่างคนจนกับคนมั่งมี หรือลูกจ้างกับนายจ้างได้ในประเทศใด คอมมิวนิสต์ในประเทศนั้นก็จะได้โอกาสทำการปฏิวัติล้มล้างรัฐบาลตามทฤษฎีของการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ที่เคยกระทำมาในที่อื่น ๆ

ก่อนหน้านี้รัฐบาลห้ามมิให้ส่งภาพยนตร์จีนคอมมิวนิสต์เข้ามาจำหน่าย และสั่งห้ามฉายภาพยนตร์จีนคอมมิวนิสต์โดยเด็ดขาด ปรากฏว่ามีการสั่งซื้อภาพยนตร์ที่สร้างทำจากประเทศจีนคอมมิวนิสต์เข้ามาฉายติดต่อกันหลายสิบเรื่อง มีทั้งภาพยนตร์ประเภท รัก เกรี้ยว โลภ โง่ ที่แฝงอุดมคติของคอมมิวนิสต์ และประเภทข่าวที่แสดงความเจริญในด้านต่าง ๆ และอวดอ้างแสนยานุภาพของคอมมิวนิสต์หลายต่อหลายเรื่อง ซึ่งพอเห็นได้ว่า ชาวจีนนิยมภาพยนตร์ของคอมมิวนิสต์อยู่ไม่น้อย เกือบทุกเรื่องทำรายได้ให้แก่ผู้นำเข้ามาฉายจำนวนมาก ๆ ซึ่งนอกจากจะได้ผลทางโฆษณาชวนเชื่อแล้ว ยังเป็นการช่วยเหลือเศรษฐกิจของคอมมิวนิสต์นอกประเทศ และทำให้คอมมิวนิสต์ในประเทศ มีทุนรอนจากรายได้การฉายภาพยนตร์สำหรับดำเนินการอันเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติอีกด้วย

สื่อในการโฆษณาชวนเชื่อที่คอมมิวนิสต์นำมาใช้ในประเทศ ควบคู่ไปกับภาพยนตร์ ก็ได้แก่สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ของจีนคอมมิวนิสต์และสหภาพโซเวียตซึ่งส่งเข้ามาให้องค์การ สถานศึกษา ตลอดจนรายบุคคล ตลอดจนนิตยสารหนังสือที่ตีพิมพ์จำหน่ายในประเทศไทย ซึ่งได้รับทุนรอนจากคอมมิวนิสต์มาดำเนินการหรือได้รับกระดาษมาโดยไม่ต้องซื้อ หรือซื้อในราคาถูกกว่าปกติร้อยละ ๔๐ หรือ ๕๐ ที่แล้ว ๆ มาสิ่งพิมพ์เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อของจีนคอมมิวนิสต์เข้ามาในรูปต่างๆ เป็นหนังสือ สมุดภาพวิจิตร ภาพการ์ตูน ทั้งภาษาไทย จีน และ

อังกฤษ เป็นต้น สมุทภาพ “พุทธศาสนาในประเทศจีน” พิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ตอย่างดี จำหน่ายในราคาถูก ความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านในประเทศไทยเชื่อว่าพุทธศาสนาเจริญและยังมีอยู่ในประเทศจีน นอกจากนั้นก็มีหนังสือ “การก่ิฟ้าของจีน” “สตรีในประเทศจีน” “การสร้างจีนใหม่” “ชาวจีนกับศาสนาอิสลาม” “เยาวชนของจีน” “การเริ่มชีวิตใหม่ในจีน” ฯลฯ ส่วนสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ก็มีหนังสือประกอบรูปภาพสี สารคดีเชิงข่าว และบทความเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ของสำนักแถลงข่าวต่างประเทศในกรุงเทพฯ ฯลฯ แล้วก็มีหนังสือภาษาอังกฤษที่เป็นทั้งวรรณคดี และโฆษณาชวนเชื่อ เป็นต้น บทประพันธ์ของ แม็กซิม กอร์กี้ พูชกิน ทอสโตเยฟสกี ชื่อ “The Insulted and humiliated” “The Captain’s Daughter” “Soviet people uphold peace” “Soviet women” “Soviet literature” “The Russian Museum” ฯลฯ

นอกจากหนังสือและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่จีนคอมมิวนิสต์ส่งเข้ามาเพื่อผลทางโฆษณาชวนเชื่อแล้ว ยังมีหนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายในประเทศไทยอีก หนังสือต่าง ๆ ที่มีผู้เขียนขึ้นหรือแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย ซึ่งนอกจากจะเกิดประโยชน์แก่คอมมิวนิสต์ในด้านการเผยแพร่และโฆษณาชวนเชื่ออันเป็นภัยแก่ความมั่นคงของชาติโดยตรงแล้ว ก็ไม่เห็นว่ามีประโยชน์ในด้านหนึ่งด้านใดเลย

สิ่งพิมพ์แต่ละชิ้น จะเป็นหนังสือก็ดี สมุทภาพก็ดี ล้วนแต่พิมพ์ด้วยกระดาษที่มีคุณภาพดีแต่จำหน่ายในราคาถูก เป็นต้น สมุทภาพชนิดพิมพ์สี ๓-๔ สี ใช้สีสวยสดและส่วนมากที่เป็นสมุทภาพเพื่อผลทางโฆษณาชวนเชื่อมักจะส่งทางไปรษณีย์แถมโดยไม่คิดมูลค่า ที่จำหน่าย ก็จำหน่ายในราคาถูกกว่าค่ามาก

นอกเหนือจากการโฆษณาด้วยภาพยนตร์และสิ่งพิมพ์แล้ว คอมมิวนิสต์ยังใช้การโฆษณาด้วยการปล่อยข่าวลือ (Rumors) ใช้การบอกเล่ากันต่อ ๆ (Whispering Campaign) และการปราศัยในที่ชุมนุมชน (Public Rally) สำหรับการโฆษณาชวนเชื่อแบบนี้ หรือที่เรียกกันว่าการโฆษณาด้วยปาก (Words of Mouth) เป็นไปอย่างกว้างขวางทั้งในทางลับและเปิดเผย ในสมัยที่อนุญาตให้มีการปราศัยแบบไฮปาร์ค นักพูดไฮปาร์คหลายคนตกเป็นเครื่องมือในการโฆษณาให้แก่คอมมิวนิสต์หรือพรรคการเมืองซึ่งสนับสนุนคอมมิวนิสต์ ทั้งที่เข้าไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และที่ทำเพื่ออามิสสินจ้าง เพราะปรากฏภายหลังว่า นักพูดไฮปาร์คเหล่านั้นได้รับเชิญไปทัศนศึกษาที่ประเทศคอมมิวนิสต์ด้วย

แนวการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ก็คือ สนับสนุนคอมมิวนิสต์สากล เช่นพยายามเรียกร้องให้รัฐบาลกำหนดนโยบายเป็นกลาง ให้ถอนตัวจากสนธิสัญญาการรักษาความ

มันคงร่วมกัน ให้คบหากับประเทศสังคมนิยมในกลุ่มของคอมมิวนิสต์ ให้ติดต่อกับทำการค้ากับประเทศต่างๆ ในค่ายคอมมิวนิสต์ และประนามมหาอำนาจตะวันตกว่า เป็นจักรวรรดินิยม ขาดความสามารถแสดงออกซึ่งอุดมคติของคอมมิวนิสต์อย่างเห็นได้ชัด เป็นต้นส่งโทรเลขแสดงความยินดีที่คอมมิวนิสต์ล้มล้างระบบกษัตริย์ หรือเอาชนะมหาอำนาจตะวันตกได้ ยิ่งกว่านั้น ยังมีผู้เดินทางไปติดต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ และอ้างว่าไปในนามของประชาชนชาวไทย เพื่อกระชับมิตรภาพกับจีนคอมมิวนิสต์ ทั้งนี้ ก็โดยมีจุดประสงค์ให้มหาอำนาจตะวันตกเกิดความระแวงรัฐบาลไทยว่า มันโยนยาไม่แน่นอน หรือรัฐบาลยินยอมให้มีการติดต่อกับคอมมิวนิสต์ หรืออย่างน้อยก็เพื่อให้ประชาชนคนไทยเข้าใจไขว้เขวไปว่า รัฐบาลมันโยนยาผูกมิตรกับคอมมิวนิสต์ด้วย ซึ่งถือว่าเป็นกลวิธีโฆษณาชวนเชื่ออีกวิธีหนึ่งที่ส่งผลให้คอมมิวนิสต์โดยตรง

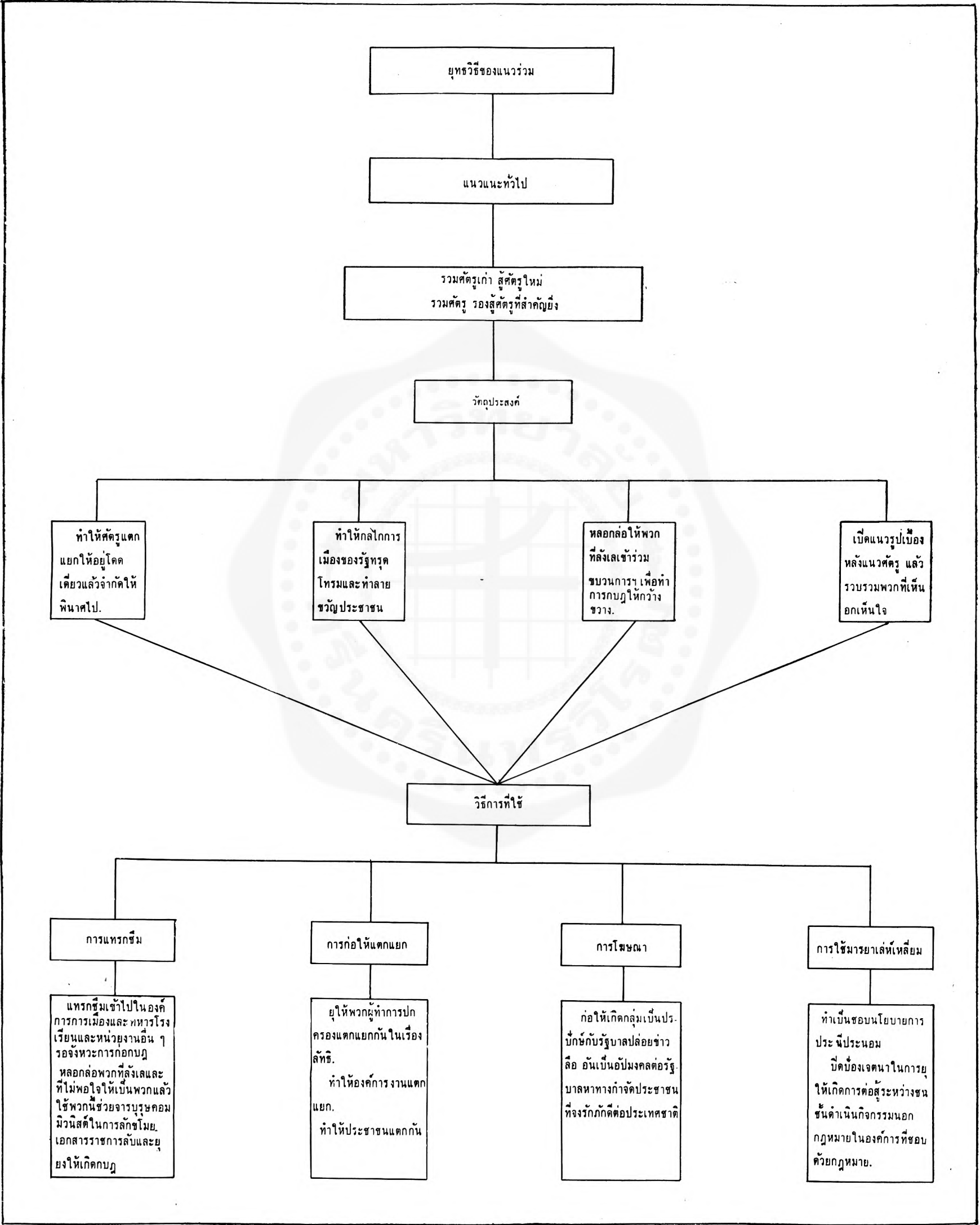
กลวิธีโฆษณาของคอมมิวนิสต์ที่จะทำให้เกิดการแตกแยกก็ทำที่จะส่งผลให้ประเทศไทยถูกทอดทิ้งก็ทำ มีอยู่หลายประการ เฉพาะที่สำคัญ ๆ และที่เครื่องมือของคอมมิวนิสต์นำออกโฆษณาทางนิตยสารหนังสือพิมพ์ และการข่าวประกาศด้วยวาจา ก็มี:-

๑. การช่วยเหลือ “อย่างมีเงื่อนไข” ของโลกเสรีที่ประเทศไทยได้รับ
๒. มหาอำนาจตะวันตกเข้าแทรกแซงการเมืองภายใน
๓. การช่วยเหลือทางทหาร ทำให้ประเทศไทยเพิ่มภาระและค่าใช้จ่ายทั้ง ๆ ที่เศรษฐกิจยังไม่มั่นคง
๔. ปลุกปั่นให้เกิดความรู้สึกไม่เป็นมิตรกับมหาอำนาจในกรณีเหี้ยมครีว และเหยียบย่ำชาวเอเชีย

โดยเฉพาะการที่คณาจาร ประเทศคอมมิวนิสต์ โดยการเชิญชวน ของสถาบันต่าง ๆ ของคอมมิวนิสต์ ในระยะก่อนรัฐบาลปฏิวัติ ได้ขยายขอบเขตกว้างขวาง มีการเชิญนักการเมืองคนสำคัญ ผู้แทนกรรมกร นักศึกษา ศิลปิน ปัญญาชน นักเขียนนักประพันธ์ รวมทั้งมีการประกาศให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อไปศึกษาในประเทศคอมมิวนิสต์เชิญกลุ่มพ่อค้าเพื่อไปทำการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อให้ผู้ไปเยือนจีนคอมมิวนิสต์และประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ กลับเข้ามาโฆษณาเผยแพร่ในประเทศไทย แบบ “ไปดูให้เห็นด้วยตาเอง” อีกต่อหนึ่ง ทำให้บุคคลเหล่านั้น ตกเป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ไป เพราะตามข้อเท็จจริงคอมมิวนิสต์จัดโปรแกรมให้ดูเฉพาะสิ่งที่ดีเพื่อนำกลับมาเผยแพร่เท่านั้น

การดำเนินการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ในแบบเชิญไปทัศนาวรนี้ ได้ผลไม่น้อยเพราะเป็นการหักล้างนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์ของรัฐบาลได้เป็นอย่างดีประการหนึ่ง

ยุทธวิธี "แนวร่วม" ของคอมมิวนิสต์

อีกประการหนึ่งยังสามารถเอาชนะจิตใจบรรดาผู้ที่ไปทัศนารด้วย บางคนซึ่งเป็นผู้ที่ประชาชนให้ความเชื่อถือ เมื่อกลับมาถึงประเทศไทย ยังได้มีบทบาทช่วยคอมมิวนิสต์ด้วยการยืนยันและรับรองว่าคอมมิวนิสต์มีศาสนา และนิยมระบอบกษัตริย์เสียอีก กลุ่มนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์ที่ได้รับเชิญไปทัศนารประเทศคอมมิวนิสต์ เมื่อกลับมาได้เผยแพร่คฤณามความเจริญของสหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์ภายใต้ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์อย่างกว้างขวาง และการทัศนารจีนคอมมิวนิสต์นี้มิได้กระทำเฉพาะกลุ่มชนดังกล่าวแล้วเท่านั้น แม้แต่ภิกษุสงฆ์ก็ยังได้รับเชิญไปประเทศจีนคอมมิวนิสต์อีกด้วย ทั้งนี้เพื่อโฆษณาชักจูงให้เชื่อว่า คอมมิวนิสต์มิได้มีหลักการทำลายศาสนา ทรงข้ามกลับทำนุบำรุงศาสนาทุกศาสนา โดยเฉพาะพุทธศาสนา และโฆษณาว่า ยังมีวัดวาอารามและพระสงฆ์อยู่ในประเทศคอมมิวนิสต์ด้วย

ในเวลาเดียวกันที่ประเทศคอมมิวนิสต์ ทำเนิการโฆษณาเพื่อหาความนิยมให้แก่ตนเอง พรหมกันนั้นก็พยายามโฆษณาให้ประชาชนเกิดความเชื่อว่า มหาอำนาจตะวันตกเป็นประเทศจักรวรรดินิยมชอยล่าเมืองขึ้น แต่ประเทศคอมมิวนิสต์โดยเฉพาะจีนคอมมิวนิสต์นั้นมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลไม่ต้องการเอาประเทศใดมาเป็นเมืองขึ้นอีก การโฆษณาชวนเชื่อทั้งนี้ก็เพื่อให้ประเทศในเอเชียเลิกคบกับมหาอำนาจฝ่ายตะวันตก หันไปคบค้ากับจีนคอมมิวนิสต์ และเมื่อต้องตกอยู่ในอาณัติหรือจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยจีนคอมมิวนิสต์แล้ว ก็เป็นการง่ายที่คอมมิวนิสต์จะบีบบังคับทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจ

การดำเนินงานโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยที่แล้่วมา พอสรุปได้ดังนี้:-

๑. การโฆษณาชวนเชื่อที่เบ็ดเสร็จ แบ่งออกได้เป็น ๒ พวก
 - (๑) จำพวกแสดงวิวัฒนาการของประเทศคอมมิวนิสต์
 - ก. เอกสารที่นำออกแจกจ่ายโดยสถานทูตของประเทศที่ใช้ลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์
 - ข. เอกสารสิ่งพิมพ์ หนังสือ และภาพยนตร์จีนคอมมิวนิสต์ และประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ
 - (๒) จำพวกโฆษณาโจมตีค่ายตะวันตก องค์การซีโต้ และโจมตีนโยบายและการปฏิบัติของรัฐบาลไทย
 - ก. ข่าววิทยุกระจายเสียงจากปักกิ่งและซานฮุย
 - ข. การโจมตีด้วยสิ่งพิมพ์ผิดกฎหมาย

๒. การโฆษณาในจำพวกแรกนั้น แพร่ทั่วไปในหมู่ประชาชนที่อยู่ในกรุงเทพฯ ๑ ส่วนมากเป็นเอกสารที่มีภาพสอกลสีสวยงาม แสดงถึงคึกกรามบ้านช่อง ศิลปวัฒนธรรม ของประเทศผู้นำลัทธิคอมมิวนิสต์ และการวิวัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของจีนคอมมิวนิสต์

๓. การโฆษณาชวนเชื่อในลักษณะโจมตีนั้น แพร่ไปทั่วประเทศมีลักษณะโดยสรุปคือ—

- (๑) ค่ายตะวันตกเป็นพวกจักรวรรดินิยม
- (๒) ชีวได้เป็นองค์การรุกราน และประสงค์จะก่อสงคราม
- (๓) โจมคือว่ารัฐบาลไทยดำเนินนโยบายตามหลังสหรัฐอเมริกา
- (๔) ยุ้งให้ประเทศเพื่อนบ้านแตกความสามัคคีกับประเทศไทย

การเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย ทั้งคอมมิวนิสต์จีนและคอมมิวนิสต์ไทย เป็นไปเพื่อจุดมุ่งหมายในการทำลายล้างระบอบการปกครองและสถาบันสำคัญ ๆ อันเป็นองค์ประกอบของชาติ ตลอดจนชนบธรรมเนียมที่ดั้งมให้หมคสัน แล้วนำเอาระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์มาใช้แทน.

กิจกรรมแทรกซึมเพื่อบ่อนทำลาย

หลังจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พุทธศักราช ๒๔๙๕ (ค.ศ. ๑๙๕๒) แล้ว กิจกรรมของคอมมิวนิสต์ ทั้งคอมมิวนิสต์ไทยและคอมมิวนิสต์จีนเป็นไปในรูปของการแทรกซึมแบบใต้ดิน และการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์เท่าที่ดำเนินการมาในระยะหลังนี้พอที่จะแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ—

๑. การแทรกซึมเพื่อการก่อวินและบ่อนทำลาย
๒. การแทรกซึมเพื่อการอบรมสั่งสอนลัทธิคอมมิวนิสต์

สำหรับลักษณะแรก อันได้แก่การแทรกซึมเพื่อการก่อวินและบ่อนทำลายนั้น เป็นเป้าหมายสำคัญมุ่งไปในกลุ่มบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว เป็นต้น กลุ่มกรรมกร นักการเมือง นักเขียน นักหนังสือพิมพ์ ศิลปิน ตลอดจนนักศึกษาระดับมัธยม เพื่อก่อให้เกิดความไม่สงบ เป็นการบ่อนทำลายเสถียรภาพของสถาบันนั้น ๆ และเสถียรภาพของรัฐบาล ตลอดจนบ่อนทำลายความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติ และประชาชาติไทยเป็นชั้น ๆ ไป เพื่อรอ

โอกาสและจังหวะที่คอมมิวนิสต์จะจู่โจมและทำการล้มล้างอำนาจของรัฐบาลด้วยกำลัง เพื่อ
บรรลุขึ้นปลายแห่งวัตถุประสงค์ของขบวนการคอมมิวนิสต์สากล ส่วนลักษณะที่ ๒ อันได้แก่
การแทรกซึมเพื่อการอบรมสั่งสอนลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น เข้ามาสำคัญที่สุดได้แก่กลุ่มเยาวชน
และนักศึกษา ตลอดจนครูและอาจารย์ เพราะคอมมิวนิสต์ถือว่า เยาวชนและนักศึกษา
เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว อาจเป็นผู้ได้รับตำแหน่งรับผิดชอบปกครองบ้านเมืองต่อไปในอนาคต
ก็ได้ ฉะนั้น การเอาชนะจิตใจเยาวชนและนักศึกษาจึงเป็นความต้องการอันดับแรกของ
คอมมิวนิสต์ ดังที่เลนินได้กำหนดหลักการไว้ให้บรรดาผู้นำคอมมิวนิสต์ทั้งหลายถือปฏิบัติคือ
“ผู้เอาชนะจิตใจเยาวชนได้คือ ผู้ก่อกำเนิดไว้ในมือ” (He who has the youth, has the
future) ดังนั้นการดำเนินงานแทรกซึมในลักษณะที่ ๒ คือ การแทรกซึมในกลุ่มเยาวชนและ
นักศึกษาเกี่ยวกับการอบรมสั่งสอนลัทธิคอมมิวนิสต์ และการปลูกความนิยมให้แก่กลุ่มเยาวชน
และนักศึกษา ตลอดจนครูและอาจารย์จึงเป็นไปอย่างกว้างขวาง

การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในกลุ่มกรรมกร กลุ่มชาวนา กลุ่มนักเขียน นัก
หนังสือพิมพ์ นักการเมือง และสถาบันการศึกษาและเยาวชน ได้กระทำอย่างจริงจัง มีการ
ตั้งหน่วย (Cells) ขึ้นในโรงพิมพ์ โรงงานต่าง ๆ ตลอดจนโรงเรียนและมหาวิทยาลัย มีการ
จัดให้มีการศึกษารวมกลุ่ม

ให้การสนับสนุน และอุปการะกิจกรรมทางสังคม และวัฒนธรรม แก่กลุ่มกรรมกร
นักศึกษาและเยาวชน เช่น ทำตัวเป็นห่วงใยในสวัสดิภาพของกรรมกร และชาวนา ยุยงให้ก่อ
การแข็งข้อกบฏนายจ้างบ้าง ส่วนในค่านเยาวชนและนักศึกษาก็จัดให้มีการทัศนาวร ทัศนศึกษา
เฉพาะในกลุ่มเยาวชนและนักศึกษาที่เลือกคักแล้ว เพื่อที่จะให้เยาวชนและนักศึกษาได้มี
โอกาสทำการศึกษารวมกลุ่มเช่นเดียวกัน

การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ที่ได้กระทำมาแล้ว และกำลังกระทำอยู่ในขณะนี้ เป็น
ไปด้วยวิธีการอันแยบยลและฉลาดเฉลียวตามวิธีการซึ่งคอมมิวนิสต์เคยใช้ได้ผลมาแล้วในประ
เทศต่าง ๆ อาทิเช่น การแทรกซึมด้วยการโฆษณา คอมมิวนิสต์ได้เคยตั้งสำนักพิมพ์และ
ร้านจำหน่ายสิ่งพิมพ์เพื่อโฆษณาเผยแพร่ลัทธิซึ่งถูกจิตใจประชาชนให้นิยมเลื่อมใสในลัทธิการ
ปกครองตามแบบของคอมมิวนิสต์อย่างเปิดเผย มีการออกหนังสือพิมพ์จีนและไทย กระทำการ
วิพากษ์และโจมตีรัฐบาลเพื่อยับยั้งชื่อเสียงของรัฐบาลและให้ราษฎรเกลียดชังและไม่ไว้วางใจในรัฐบาล มีการพิมพ์หนังสือต่าง ๆ ออกจำหน่ายแจกและ ตลอดจนสิ่งหนังสือเข้ามา
จำหน่ายแจกในประเทศซึ่งล้วนแล้วแต่ที่เข้าไปเพื่อประโยชน์ของการดำเนินการของขบวนการ

การคอมมิวนิสต์โดยตรง หนังสือต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมาจากกลุ่มประเทศบริวารคอมมิวนิสต์กับประเทศจีนคอมมิวนิสต์แทบทั้งสิ้น นอกจากนี้คอมมิวนิสต์ได้อาศัยภาพยนตร์ การแสดงละคร และแท่งบทเพลงเป็นประโยชน์แก่การเผยแพร่ลัทธิและยุยงให้ราษฎรเกลียดชังรัฐบาลในทุกโอกาสที่จะทำได้เป็นต้นแท่งบทให้ผู้แสดงปลุกปั่นให้เห็นความเลื่อมล้ำต่ำสูงและความไม่เป็นธรรมในสังคมบ้าง กล่าวใส่ร้ายรัฐบาลต่าง ๆ ในประเทศเสรีประชาธิปไตยว่า เป็นรัฐบาลที่กดขี่เอารัดเอาเปรียบประชาชนซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการเสกสรรปั้นแต่งให้บิดเบือนไปจากข้อเท็จจริงทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังเคยปรากฏว่าคอมมิวนิสต์ได้ใช้วิธีการโฆษณาในทางอื่น ๆ อีกมากมายหลายทางตามแต่โอกาสที่จะสามารถฉกฉวยเอาได้เป็นต้น การนัดชุมนุมในลักษณะต่าง ๆ การแสดงปาฐกถา การจัดการท่องเที่ยว ฯลฯ แล้วฉวยโอกาสแทรกเอาการโฆษณาลัทธิเข้าไปในการชุมนุมนั้น ๆ

เป้าหมายสำคัญอีกอันหนึ่งของคอมมิวนิสต์ก็คือ องค์การและสมาคมต่าง ๆ ในประเทศไทยซึ่งคอมมิวนิสต์ได้พยายามแทรกซึมเข้าไปด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นต้น ให้การสนับสนุนอย่างลับ ๆ แก่พรรคพวกของตน จัดตั้งองค์การหรือสมาคมขึ้น ส่วนองค์การหรือสมาคมอื่น ๆ ซึ่งมีได้ตั้งขึ้นโดยคอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์ก็พยายามส่งคนของตนเข้าไปปะปนแทรกแซงอยู่ในองค์การหรือสมาคมนั้น และทำงานให้เป็นประโยชน์ในค่านิยมการรวมตัวการหาข่าวส่งให้แก่พรรคบ้าง หาโอกาสชักจูงให้บุคคลอื่นนิยมและยินยอมเข้าร่วมในขบวนการบ้าง ทั้งนี้เพื่อที่คอมมิวนิสต์จะได้สามารถเข้าไปมีอิทธิพล หรือเข้าบริหารองค์การหรือสมาคมนั้น ๆ เสียเลยทีเดียว เพื่อประโยชน์สำหรับการดำเนินการคัดค้าน ชักชวน หรือล้มล้างรัฐบาลเมื่อโอกาสมาถึง องค์การหรือสมาคมซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรรมกร โดยเฉพาะบรรดาสหภาพแรงงานต่าง ๆ (Trade Unions) ย่อมเป็นเป้าหมายที่คอมมิวนิสต์ให้ความสนใจเป็นพิเศษสำหรับการที่จะเข้าไปควบคุม และเมื่อใดที่มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างนายจ้างกับกรรมกร พวกคอมมิวนิสต์จะต้องพยายามแทรกแซงเข้ายุยงสนับสนุนกรรมกรให้ดำเนินการเป็นปฏิปักษ์ต่อนายจ้างแทบทุกครั้งไป ทั้งนี้เท่าที่พิจารณาแล้วพอจะเข้าใจได้ว่า คอมมิวนิสต์พยายามในทุกโอกาสที่จะเข้าไปแทรกแซงปัญหาทุกปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างนายจ้างกับกรรมกร เพื่อให้การตกลงเป็นไปด้วยความยากลำบาก และเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่นายจ้างและประเทศชาติ ในขณะที่เกี่ยวพันความเดือดร้อนก็ย่อมตกอยู่กับกรรมกรอย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งนี้ย่อมเป็นโอกาสของคอมมิวนิสต์ในอันที่จะเข้าไปแสวงหาความช่วยเหลือ ทำตัวเป็นผู้นำและมีอิทธิพลเหนือกรรมกรเหล่านั้นในโอกาสต่อไป พร้อมกันนั้นเองคอมมิวนิสต์จะได้ฉวยโอกาสโฆษณา -

ฉพาะวิธีวิธีการต่าง ๆ ประณามนายจ้างและรัฐบาลเพื่อให้กรรมกรและประชาชนเห็นว่า คนได้
รับความทุกข์โดยไม่เป็นธรรม และเกิดความกระตือรือร้นที่จะต่อสู้รัฐบาล อันเป็นจุดประสงค์
สำคัญของคอมมิวนิสต์ที่แทรกซึมเข้ามาก่อวุ่นวาย อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันรัฐบาลได้สั่งให้สห
ภาพแรงงานต่าง ๆ ล้มสลายไปแล้ว หลังจากการปฏิวัติเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๘
(พ.ศ. ๒๕๐๑) การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในกลุ่มกรรมกร ซึ่งเคยกระทำได้ผลมาเป็น
ระยะ ๆ จึงหยุดลงทันที

ในปัจจุบัน คอมมิวนิสต์กำลังดำเนินการอย่างคึกคักในด้านการออกหนังสือพิมพ์
เถื่อนและแจกใบปลิวโฆษณาใส่ร้ายรัฐบาลหลายประการ เป็นต้น กล่าวหาว่าเข้าแทรกแซง
ในการฉ้อฉล ใบปลิวนั้นแยกประเภทเป็นหลายอย่าง ซึ่งพอคาดหมายได้ว่า คอมมิวนิสต์ได้
มอบให้แก่หน่วยของพรรคดำเนินการ อันแสดงถึงบทบาทของคอมมิวนิสต์ในปัจจุบัน

จากหลักฐานข้อเท็จจริง ปรากฏว่าการดำเนินงานบ่อนทำลายของคอมมิวนิสต์ ใน
ประเทศไทยส่วนมากเป็นไปในรูปยักยอกและซ่อนเร้น เป็นส่วนใหญ่ ตลอดระยะเวลาที่คอมมิ
วนิสต์เข้ามาดำเนินการในประเทศไทย แต่ก็มีบางระยะที่คอมมิวนิสต์กระทำการอย่างเปิดเผย
ดังนี้ สักแต่จังหวัดและโอกาสจะอำนวยให้

กลยุทธ์ในกิจกรรมบ่อนทำลาย

๑. การโฆษณาเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล
๒. การรวมกำลังเพื่อทำการล้มล้างรัฐบาล
๓. การแทรกซึมในหน่วยงานสำคัญ ๆ ของชาติ

(๑) การโฆษณาเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล ได้แก่:—

- ก. โฆษณาปลุกปั่นให้ประชาชนเกลียดชังรัฐบาล ก่อวุ่นวายให้เกิดความ
ไม่สงบเพื่อให้รัฐบาลขาดเสถียรภาพด้วยการข่าวประกาศเฉพาะ
ส่วนที่บกพร่องในการบริหารประเทศ เจตนาที่ยักยอกซ่อนเร้นและไม่
ข่าวประกาศสิ่งที่รัฐบาลได้กระทำไปเพื่อประโยชน์สุขของประชา
ชนตามข้อเท็จจริง
- ข. โฆษณาแนะชี้และยุยงให้ประชาชนเกิดความรู้สึกขัดแย้งต่อนโยบาย
บายของรัฐบาล เป็นต้น นโยบายเศรษฐกิจและนโยบายต่างประเทศ

เทศ เพื่อให้ประชาชนเลื่อมความนิยมนับรัฐบาลและมุ่งโจมตีบุคคลในคณะรัฐบาลเพื่อให้ประชาชนเกลียดชังเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของรัฐบาล

- ค. ขูยงปลุกปั่นให้เกิดความแตกแยกในคณะรัฐบาล กลุ่มทหาร ข้าราชการ นักศึกษา กรรมกร กลุ่มนักการเมือง และพรรคการเมือง ตลอดจนชนกลุ่มน้อยในประเทศ เพื่อคอยฉวยโอกาสในเมื่อยามเมืองเกิดภาวะการณ์ไม่สงบ

(๒) การรวมกำลังเพื่อทำการล้มล้างรัฐบาล ได้แก่ :-

- ก. สนับสนุนให้ทำการค้ากับประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์ เพื่อให้เกิดกำลังทรัพย์สำหรับใช้ในการรวบรวมพรรคและอาวุธเมื่อมีโอกาสก่อการร้ายขึ้นในประเทศ หรือเตรียมไว้สมทบกับกำลังนอกประเทศเพื่อทำการล้มล้าง หากโอกาสไม่อำนวยให้ทำการล้มล้างด้วยกำลัง ก็ใช้เป็นทุนสำหรับการดำเนินงานล้มล้างทางรัฐสภา
- ข. จัดตั้งแนวร่วมขึ้นเพื่อปฏิบัติดำเนินงานเชื่อมโยงกับคอมมิวนิสต์นอกประเทศเป็นต้น คอมมิวนิสต์จีน เวียดนาม หิ มลายู ฯลฯ เพื่ออาศัยกำลังคน และอาวุธสำหรับการล้มล้างซึ่งต้องกระทำด้วยกำลัง

(๓) การบ่อนทำลายโดยใช้วิธีการแทรกซึมในหน่วยงานสำคัญๆ ของชาติ ได้แก่ :-

- ก. แทรกซึมเข้าอยู่ในหน่วยกำลังป้องกันประเทศ และหน่วยงานซึ่งเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ เพื่อกระทำการกรรมในลักษณะบ่อนทำลาย หรือใช้กลอุบายให้เกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตและความเป็นอยู่ ตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้หน่วยกำลังหย่อนประสิทธิภาพ และให้บุคคลในหน่วยกำลังหย่อนสมรรถภาพเพราะขาดกำลัง
- ข. พยายามวิ่งเต้นเข้ารับตำแหน่งหน้าที่สำคัญในราชการ ในสถาบันการปกครอง ในสถาบันการศึกษา ในองค์การกรรมกร ในสโมสรสมาคม ในสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ตลอดจนในหน่วยงานสาธารณูปโภค

ของประเทศ เพื่อสะดวกในการดำเนินงานเผยแพร่ลัทธิ ในชั้น
 ต้นการเกลี้ยกล่อมเอาไว้เป็นกำลังและเป็นสมัครพรรคพวก หรือ
 มิฉะนั้นก็ค่อย ๆ บ่อนทำลายสวัสดิภาพของบุคคลในหน่วยงานนั้นๆ
 หรือก่อวินาศกรรมต่อโครงการและแผนงานสำคัญ ๆ เป็นชั้น
 สุดท้าย

- ค. ศาสนาเป็นเครื่องมืออีกเห็นยวจิตใจของประชาชนชาวไทย และ
 หลักธรรมในศาสนาเข้ากับทฤษฎีและข้อปฏิบัติของคอมมิวนิสต์ไม่
 ไ้เลย แต่บรรดาผู้นำและหัวหน้าคอมมิวนิสต์คนอื่น ๆ ต่างก็รับ
 เอาข้อคิดเห็นของผู้สร้างลัทธิและเลนินซึ่งเป็นปฐมาจารย์แห่งลัทธิ
 คอมมิวนิสต์ เกี่ยวกับศาสนาที่กล่าวว่า “.... ศาสนาไม่ได้ทำคน
 ให้เป็นคน คนเป็นผู้สร้างศาสนา ศาสนาเป็นเพียงสิ่งที่หลอกลวง
 คนใจให้เชื่อถ้อยอย่างมมาย.... เป็นยาเสพติดเป็นยา ฝิ่นสำหรับ
 ประชาชน....” มาเป็นหลักการและคิดสร้างกลยุทธ์วิธินานัปการ
 ในการที่จะปฏิบัติดำเนินงานบ่อนทำลายสถาบันศาสนาในโลกให้
 เสื่อมสูญไปตามจุดประสงค์ในการทำลายสถาบันที่สำคัญ ๆ ซึ่ง
 เสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ

คอมมิวนิสต์มีวิธีการอันแนบเนียนมากเกี่ยวกับการทำลาย
 ศาสนาของแต่ละชาติ แต่ละประเทศ ซึ่งอาจสังเกตได้จากประสพ
 การณ์ที่เป็นมาในบางกาลสมัย คอมมิวนิสต์ก็อาจใช้วิธีต่อต้าน
 ศาสนาโดยตรง ตีพิมพ์เผยแพร่บทความตีเคียนศาสนาและพระ
 สงฆ์แห่งพระพุทธศาสนา ตามทฤษฎีและหลักการของคอมมิว -
 นิสต์ดังตัวอย่างต่อไปนี้ :-

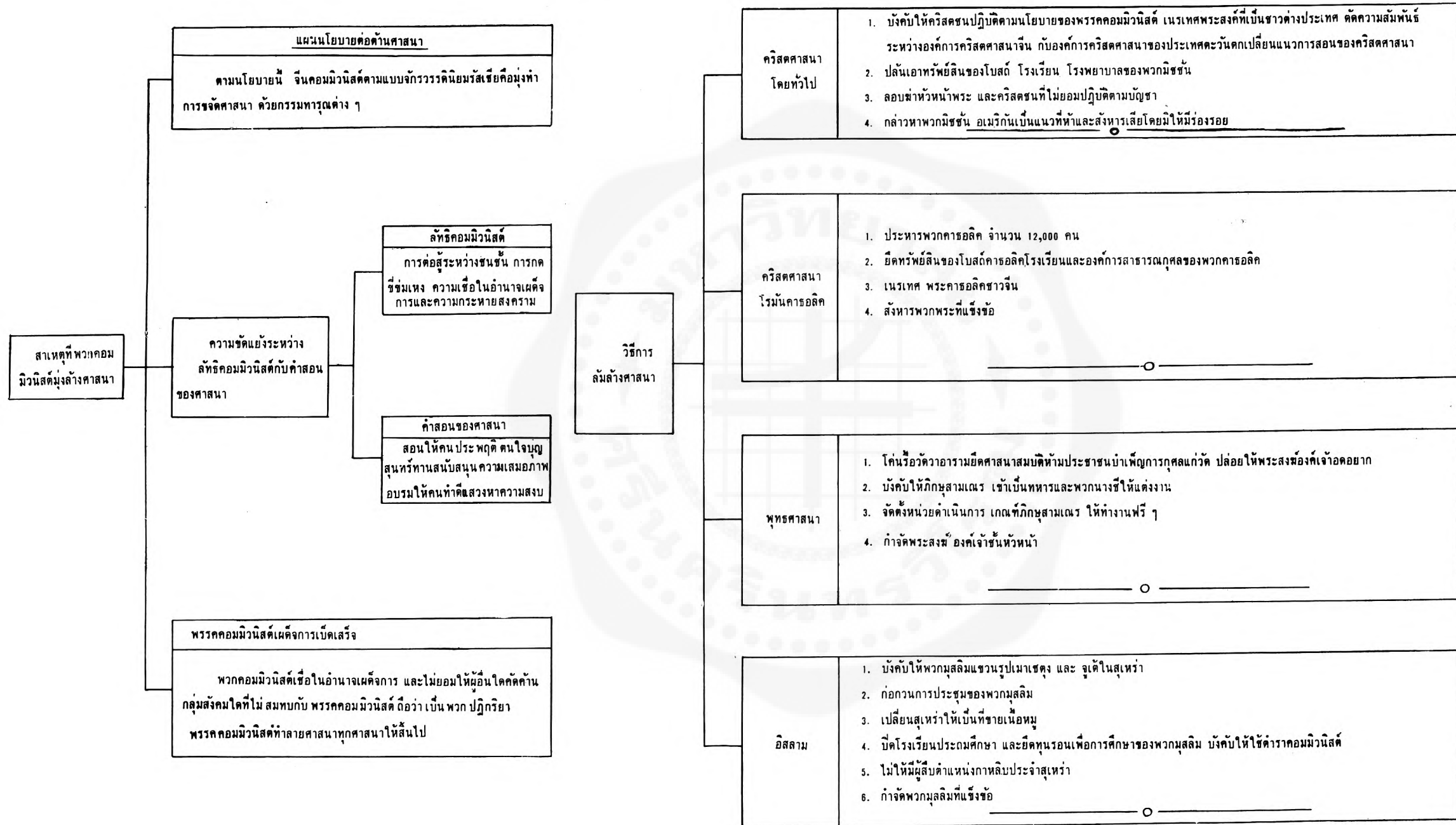
๑. “.... พุทธศาสนาในยุคนี้ เราได้เห็นชัดอยู่ท่าตาแล้วว่าถูก
 แปลงปลอมถูกบุคคลบางจำพวกพลิกแพลงไปใช้เป็นประโยชน์ -
 ส่วนตัว จนลักษณะที่แท้จริงของพุทธศาสนาแทบจะหายไปหมดสิ้น
 อยู่แต่เฉพาะร่างของพุทธศาสนาที่กลายเป็นยา ฝิ่นเบื่อเมา -
 ประชาชน”

๒. “.... เขาเหล่านั้นเดิมก็ใช้ชีวิตเป็นสามัญชนอย่างเราๆ แต่ความเกียจคร้านพอกพูนมากขึ้นทุกที ในที่สุดก็หาทางออกให้แกตัวเองอย่างง่าย ๆ คือ หนีโลกเข้าหาวัด.... พวกเราก็ไม่ฟัง อีร่ำค่าอีรม พวกนั้นอนุโมทนาสาธุไปกับเขา เราเรียกเขาว่า “พระ” ตามลักษณะเครื่องแต่งกายของเขา แต่ความจริงแล้วเขาน่าจะได้รับฉายาว่า “ผีทองเหลือง” หรือ “โจรผ้าเหลืองมากกว่า”

ทั้งนี้ เป็นข้อความที่ตีพิมพ์ในหนังสือที่จะนำออกแจกจ่าย แต่ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดไว้เสียก่อนที่จะนำออกแจกจ่าย

แผนที่แสดงความขัดกันระหว่างลัทธิคอมมิวนิสต์กับศาสนา

อธิบาย

พวกคอมมิวนิสต์ตระหนักดีว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์กับศาสนานั้นเข้ากันไม่ได้เหมือนขี้ผึ้งกับปูน เมื่อพวกคอมมิวนิสต์ได้ครองอำนาจก็จะหาทางขจัดศาสนาและผู้สวดบูญทั้งหลายเสีย ก่อนที่เมฆแดงจะเข้ายึดอำนาจในประเทศจีนมีพวกมิชชันนารีกว่า 12,000 คนขณะนั้นมีเหลืออยู่เพียงน้อยคนซึ่งถูกกวาดต้อนและเอาจุดูเนรเทศเมื่อไรก็ได้

ลำดับขั้นในการรุกราน ของ คอมมิวนิสต์

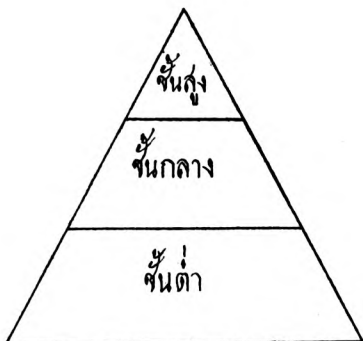
ขั้นที่หนึ่ง

1. การโฆษณาชวนเชื่อ
2. การแทรกซึม
3. การบ่อนทำลาย

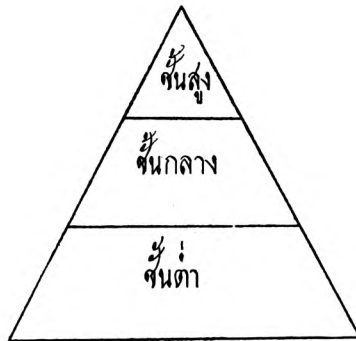
ขั้นที่สอง

4. การจลาจล
5. การปฏิวัติ หรือ สงครามกลางเมือง
หรือ สงครามจำกัด

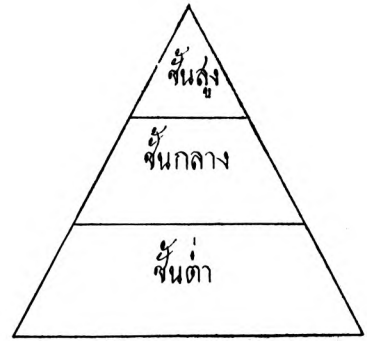
โดรสังคมในยุโรป

โดรสังคมในอเมริกาใต้

โดรสังคมในประเทศไทย

ภาค ๒

บรรดาหม่มากม้วน	เมืองใด ก็ดี
ต่างร่วมสามัคคีใจ	ต่อสู้
จักปราศORIไทย	พาลพวก อันแสน
เจริญสุขเพราะเสด็จข้อง	สิ่งข้อสามัคคี

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕

“เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่มาเซตุงได้บรรลุผลสำเร็จไปแล้ว
ครุสซอพก็เปรียบเสมือนเบียร์แก้วเล็ก”

(ลอรค แอทลี)

จีน

ยุคระส่ำระสาย

หลังจากสงครามฝิ่น ค.ศ. ๑๘๔๐ (พ.ศ. ๒๓๘๓) เป็นต้นมา ประเทศจีนอยู่ในภาวะอลเวงขึ้นย่นเพราะความขัดแย้งภายในและภายนอกประเทศ เหตุขัดแย้งจากภายนอกก็คือ มหาอำนาจทั้งหลายแผ่อิทธิพลเข้ายึดครองดินแดนของจีนไปเป็นอาณานิคม ส่วนภายในประเทศเกิดจากฝ่ายปกครองกบฏโดยผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่เหลียวแลทุกข์สุขของราษฎร ทำให้ราษฎรเบื่อหน่าย เป็นต้นเหตุให้เกิดความคิดที่จะเอาตัวรอดและแบ่งแยกกันเป็นหมู่คณะขึ้น ทั้งสองประการเป็นมูลเหตุให้รัฐบาลจีนในสมัยนั้นอ่อนแอและราษฎรหมั่นต่อต้านการปกครองกษัตริย์วงศ์แมนจู

ฉะนั้น ในปี ค.ศ. ๑๙๑๑ (พ.ศ. ๒๔๕๔) คณะปฏิวัติซึ่งมี ดร. ซุนยัตเซน เป็นหัวหน้าได้โค่นล้มระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชเสีย และสถาปนาระบอบประชาธิปไตยขึ้นแทน ต่อมาใน ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) ในเดือนตุลาคม เกิดการปฏิวัติขึ้นในประเทศรัสเซีย พรรคบอลเชวิคซึ่งมีเลนินเป็นหัวหน้าเข้ายึดอำนาจการปกครอง ประกาศให้ใช้ระบอบโซเชียลลิสต์ ปกครองประเทศขึ้นเป็นประเทศแรกในโลกในระยะเวลาอันสั้น ประชาชนจีนบางพวกสนใจในการปฏิวัติของรัสเซีย และลงมือศึกษาลัทธิมาร์กซอย่างจริงจัง ทั้งยังแปลเป็นภาษาจีนจำหน่ายแพร่หลายในประเทศจีน ทำให้ชาวจีนรู้จักลัทธิมาร์กซตั้งแต่นั้นมา

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๑ สงบลงแล้ว ประเทศมหาอำนาจที่ประสบชัยชนะในการสงคราม ได้ประชุมกันที่กรุงปารีสในต้นปี ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๒) เพื่อแบ่งค่าปฏิกรรมสงครามกัน ที่ประชุมลงมติยินยอมรับรองว่า ประเทศญี่ปุ่นมีสิทธิเหนือดินแดนมณฑลซานตงของจีนสืบทอดจากประเทศเยอรมัน รัฐบาลจีนในสมัยนั้นทำท่าว่าจะยินยอม แต่พวกชาวจีนที่ได้ศึกษาลัทธิมาร์กซมาแล้ว และได้ตั้งหน่วยย่อยคอมมิวนิสต์จีนไว้แล้ว

เห็นเป็นโอกาสที่จะทดลอง ใช้วิธีการของลัทธินี้ดู พวกชั้นหัวหน้า อันมีเมาเซดุงเป็นผู้นำ และหลีกาเจียว ชีชีวไป และ เซนคูลูซื่อ ได้ชักชวนปลุกปั่นตามสถาบันการศึกษา และ สถาบันกรรมกรทั่วไป นัดหมายให้หยุดเรียนและผลงาน รวมทั้งให้เดินขบวนในกรุงปักกิ่ง เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๑๙ (พ.ศ. ๒๔๖๒) เป็นการประท้วงรัฐบาล การปฏิบัติงานครั้งนี้ได้ผลเกินคาด เพราะมีนักเรียนและกรรมกรในเมืองต่าง ๆ เข้าร่วมด้วย เป็นผลให้ รัฐบาลยอมจำนนและตอบปฏิเสธไปยังที่ประชุมมหาอำนาจกรุงปารีส

งานชิ้นแรกของหน่วยคอมมิวนิสต์จีนประสบผลอย่างงดงาม จึงทำให้ผู้นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ได้กำลังใจและขยายการโฆษณาชวนเชื่อออกไปอย่างกว้างขวาง ทำการชักชวนชนชั้นกรรมาชีพเข้าเป็นสมัครพรรคพวกและเปิดหน่วยอบรมการเมืองให้แก่ชนกรรมาชีพด้วย หน่วยคอมมิวนิสต์ได้ก่อตั้งขึ้นโดยเปิดเผย เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๐ (พ.ศ. ๒๔๖๓) ในเมืองหลายแห่ง เช่น เซียงไฮ้ ชันเค้า ปักกิ่ง กวางตุ้ง วังซา จินาน โฮนานและชันเค้า นับเป็นระยะเริ่มแรกที่ชนชั้นกรรมาชีพได้มีความสัมพันธ์กับลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์สากลด้วย ต่อมาจึงได้ประกาศตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนขึ้น หลังจากได้ประชุมบรรดาหัวหน้าหน่วยต่าง ๆ อันมี เมาเซดุง รวมอยู่ด้วย ที่เมืองเซียงไฮ้ เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๑ (พ.ศ. ๒๔๖๔)

ต่อมาเมื่อ ตร. ซุนยัตเซนถึงแก่กรรมลงใน ค.ศ. ๑๙๒๕ (พ.ศ. ๒๔๖๘) จอมพลเจียงไคเช็คขึ้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคก๊กมินตั๋งสืบแทน จอมพลเจียงไคเช็คเกลียดชังลัทธิคอมมิวนิสต์อยู่แล้ว เมื่อมีอำนาจขึ้นจึงประกาศตัวเป็นศัตรูกับคอมมิวนิสต์ ทำการขจัดสมาชิกเอียงซ้ายในพรรค ปราบปรามจับกุมนายทหาร ที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์เป็นต้น บรรดาคอมมิวนิสต์ชนหัวหน้า ซึ่งมีเมาเซดุง บูเก้ และ โจวเอนไล ได้สั่งสมพลพรรคไว้ได้ราว ๓๐๐,๐๐๐ คน ประกาศตั้งเป็นกองทัพปลดแอกประชาชน (Peoples' Liberation Army—Pla) ขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐) เพื่อต่อสู้ กับกองทัพรัฐบาลที่ยกมาปราบปราม

การต่อสู้ระหว่างกองทัพปลดแอกของคอมมิวนิสต์กับกองทัพฝ่ายรัฐบาลได้ดำเนินต่อไป จนกระทั่งญี่ปุ่นบุกประเทศจีน โดยกองทัพญี่ปุ่นในแมนจูเรียยกทัพประชิดกรุงปักกิ่ง หลังการสู้รบกันที่สะพานลูเกาเจียว หรือสะพานมาร์โคโปโล ใกล้กรุงปักกิ่งใน ค.ศ. ๑๙๓๗ (พ.ศ. ๒๔๘๐) กองทัพก๊กมินตั๋ง ไม่ได้จึงทำการปรองดองกับพรรคคอมมิวนิสต์เพื่อช่วยกัน

แนวร่วมทางวัฒนธรรมของจีนคอมมิวนิสต์

วัฒนธรรมแบบโซเชลลิสต์
วัฒนธรรมของพวกคอมมิวนิสต์

เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ
การนำของพรรคคอมมิวนิสต์

การแลกเปลี่ยนสัมพันธ์ไมตรีทางวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันโดยสันติ

การควบคุมแนววัฒนธรรมให้ทุกคน
คือระบบวัฒนธรรมเดียวกัน

(รายการกิจกรรม)

- (1) การทัศนศึกษาโดยเอกชนและองค์การต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกิจกรรมทางวัฒนธรรม
- (2) การแลกเปลี่ยนและการแสดงสิ่งของทางวัฒนธรรม
- (3) การรับเอาประเพณีการทางวัฒนธรรมของลุ่มประเทศที่เจริญแล้ว
- (4) การจัดพิมพ์เผยแพร่และการแลกเปลี่ยนวารสารกับประเทศอื่น ๆ
- (5) เข้าร่วมในการชุมนุมกรรมาชีพ และการละเล่นต่าง ๆ
- (6) การแสดงและการแลกเปลี่ยนการแสดงละคร การเต้นรำแบบพื้นเมือง และศิลปะอื่น ๆ
- (7) การทดลองและการจัดงานว่าอีกของบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงวรรณคดี นักปราชญ์ของทุกประเทศ พร้อมกับเผยแพร่งานวรรณกรรม ชิ้นเอก และ วัฒนธรรมจีนอย่างประเทศ
- (8) ส่งจารชนและเจ้าหน้าที่สืบราชการลับ เข้ามาแทรกซึมในองค์การวัฒนธรรมเพื่อหาโอกาสไป ทำเนิการในต่างประเทศ
- (9) โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม เป็นสื่อพวกคอมมิวนิสต์ส่งพรรคพวกเข้าไปในหน่วยงานฝ่ายซ้ายก่อน แล้วค่อยแทรกซึม เข้าไปใน องค์การทางการเมือง เศรษฐกิจ และทหารต่อไป

การแลกเปลี่ยนสัมพันธ์ไมตรีทางวัฒนธรรม

- (1) การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมกับสหภาพโซเวียต (ทั้งที่ส่งไปและทั้งที่รับมาเยือน)
ก. องค์การต่าง ๆ (ก) ส่งไป 29 (ข) รับมา 34
ข. เอกชน (ข) ส่งไป 261 (ข) รับมา 214
- (2) การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมกับประเทศ
ก. องค์การต่าง ๆ (ก) ส่งไป 27 (ข) รับมา 29
ข. เอกชน (ข) ส่งไป 243 (ข) รับมา 167
- (3) การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมกับประเทศอื่น ๆ 43 ประเทศ
ก. องค์การต่าง ๆ (ก) ส่งไป 29 (ข) รับมา 184
ข. เอกชน (ก) ส่งไป 130 (ข) รับมา 1,889

นโยบายทางการเมืองเผยแพร่วัฒนธรรม และยุทธศาสตร์ทางการเมืองการแทรกซึม
โดยใช้การแลกเปลี่ยนสัมพันธ์ไมตรี ทางวัฒนธรรมเป็นหน้า

กลุ่มประเทศที่เป็นกลาง

กลุ่มประเทศ

คอมมิวนิสต์อื่น ๆ

จีนแดง

สหภาพโซเวียต

การแทรกซึมทางวัฒนธรรม
การก่อการกำเริบวัฒนธรรม
การพัฒนาทางวัฒนธรรม
การควบคุมทางวัฒนธรรม

จากปฏิวัติทางวัฒนธรรมในแนวร่วมและแนวร่วมกึ่งพรรคพวก
จนถึงการปฏิวัติทางวัฒนธรรม (คือการปฏิวัติทางวัฒนธรรมในแนวร่วมและแนวร่วมกึ่งพรรคพวกโซเชลลิสต์และกึ่งคอมมิวนิสต์)

(รายการกิจกรรม)

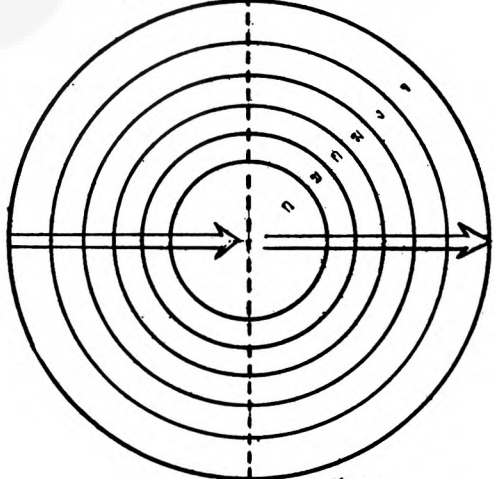
- (1) พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้สมาชิกเป็นจำนวนถึง 10,000,000 คน ทำเนิการแห่งวัฒนธรรมเพื่อควบคุมพรรคและความคิดของ ชาวจีน กว่า 600,000,000 คน
- (2) จัดตั้งระบบวัฒนธรรม ตามแนวทฤษฎี มาร์กซและเลนินร่วมกับแนวปฏิบัติของนักปฏิวัติชาวจีน
- (3) ศึกษาแนววัฒนธรรมจากสหภาพโซเวียต, ประเทศลุ่มบริวาร, กลุ่มประเทศที่เป็นกลาง และกลุ่มประเทศศัตรู
- (4) ทำเนิการเป็นปราชญ์ต่อ-การนำพหุวัฒนธรรมอันเป็นความเชื่อ-ความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างค่อน-นิกายต่างๆ และความเชื่อในนามธรรมแบบ จิตวิสัย
- (5) ค่อดันชนชั้นนายทุน พวกที่มีความเชื่อ ในความเป็นเอกบุคลิก และจิตวิสัย ในการต่อสู้ระหว่างชนชั้น
- (6) สร้างวัฒนธรรมจอมปลอมขึ้นโดยการคิดอย่างใกล้ชิดกับ พวกกงงาน ชาวนา ทหาร และฝูงชน
- (7) ทำเนิการเอาวัฒนธรรมจีนที่มีมาแต่ดั้งเดิมแต่ก็ร้ายบ้ายให้เสียไป
- (8) หลอกให้คนเชื่อในเสรีภาพการ วิพากษ์วิจารณ์และส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมคอมมิวนิสต์ภายใต้คำขวัญมุ่งถึงให้ทุกคนคือระบบวัฒนธรรมเดียว
- (9) จัดตั้งระบบวัฒนธรรม ตามมูลฐานระบอบโซเชลลิสต์ทุกประการ

สภาพการควบคุมทางวัฒนธรรม

- (1) ลอตัวจำนวนคนที่ไม่รู้หนังสือ ได้ถึง จำนวน 20,000,000 คน
- (2) ให้ประชาชนเข้าเรียนในสถานศึกษาชั้นสูง 380,000 คน
- (3) ให้เด็กเข้าศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา 5,860,000 คน
- (4) ให้เด็กเข้าศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา 57,700,000 คน
- (5) รวมค่าหนังสือสำหรับห้องสมุด ได้ 1,600,000,000 เล่ม
- (6) จัดหาเตียงคนไข้ ใช้ใน โรง พยาบาล ได้ 339,000 เตียง
- (7) ส่งสมอ พวกม็อดกรน และบังคับ ให้พวกนี้เข้าสมทบกับพรรคคอมมิวนิสต์
- (8) ปฏิรูปภาษา และปรับปรุงอักษรจีนเดิมใหม่ให้เข้ากับการปฏิรูปภาษาคอมมิวนิสต์
- (9) จัดตั้งรายการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์

นโยบายทางการเมืองเผยแพร่วัฒนธรรมและยุทธศาสตร์ของการต่อสู้และการควบคุม

คำขวัญมุ่งถึงให้ทุกคนคือระบบวัฒนธรรมเดียว

พวกคอมมิวนิสต์จีนควบคุมระบบวัฒนธรรม

วัฒนธรรมของพวกคอมมิวนิสต์

วัฒนธรรมแบบโซเชลลิสต์

การทำลายวัฒนธรรมของชนชั้นศักดินา
บรรพบุรุษได้สร้างมา

ต่อสู้ ญี่ปุ่น ต่อมาเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามเอเซียบูรพาในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ (พ.ศ. ๒๔๘๘) แล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนติดตามกองทัพโซเวียตเข้าไปปลดอาวุธกองทัพญี่ปุ่นใน แมนจูเรีย และได้ รั้งมอฮาวอเหล่านั้นจากโซเวียต ทำให้กองทัพปลดแอกของคอมมิวนิสต์มีกำลังเข้มแข็งยิ่ง ขึ้น และระยะนั้นเองเป็นระยะที่เป็นที่ประจักษ์ว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เข้าครองอำนาจ ในประเทศจีน กล่าวคือหลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว บรรดาหัวหน้าพรรคก๊ก มินตั๋ง และพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่างปรึกษากันเพื่อยุติสงครามการเมือง สหรัฐอเมริกา ส่งนายพล มาร์แชลมาไกล่เกลี่ย กำหนดกติกาหยุดยิงและแบ่งปันเขตยึดครองใหม่ ได้ เปิดสภาพปรึกษาการเมืองขึ้นในกรุงปักกิ่ง เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) ซึ่ง ประกอบด้วยสมาชิกทั้งสองฝ่าย การเจรจาดำเนินไปจนถึงเดือน มิถุนายน ก็ต้องหยุดชะงัก ลง เพราะไม่มีทางตกลงกันได้ กองทัพก๊กมินตั๋งเกิดการโจมตีกองทัพคอมมิวนิสต์ที่มณฑล โยเป่ชุนาน ก่อนในเดือนกรกฎาคม จึงเกิดการสู้รบอย่างรุนแรงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จนถึงเดือน ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑) กองทัพปลดแอกของคอมมิวนิสต์ก็ยึดดินแดนภาค เหนือของจีนได้ทั้งหมด ต่อมาในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) ก็ยึดนานกิง นครหลวงของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง และบุกต่อไปทางใต้จนกองทัพก๊กมินตั๋งต้องอพยพไปอยู่ที่เกาะ ไต้หวัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงได้เข้าครอบครองประเทศจีนภายใต้การนำของ เมาเซ่ตุง

เมาเซ่ตุง

เรื่องราวของชีวิตในครอบครัวตั้งแต่เมาเซ่ตุงยังเยาว์อยู่นั้น มีอิทธิพลต่อเมาเซ่ตุง มาก มารดาของเขาเป็นคนสงวนเส็งข่มแต่หัวโหราและจิตใจแคบ ส่วนบิดาเป็นคนคดและ เข้มงวดมาก แต่เมาเซ่ตุงไม่ยอมอยู่ในโอวาท และปฏิเสธไม่ยอมดำเนินชีวิตตามโครงการ ที่บิดากำหนดไว้ให้ ได้แก่การดำเนินธุรกิจของครอบครัวต่อไปให้เจริญก้าวหน้าในหมู่บ้าน เล็ก ๆ ของมณฑลชุนาน

ชุนานไม่ใช่มณฑลที่ห่างไกลความเจริญหรือล้าหลังจนเกินไป แต่ประชาชน พลเมืองเคร่งครัดต่อจารีตประเพณี กองทหารจากชุนานได้เคยมีชัยชนะในการปราบปราม กบฏไต้ปิง และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในเมืองนี้แต่โหราที่พยายามที่จะรักษารัฐประเพณี แห่งสังคมจีนที่ดำเนินรอยตามแบบฉบับของขงจื้อไว้ ต่อมาถึงสมัยของเมาเซ่ตุงการรักษารัฐ ประเพณีดังกล่าวนั้นประสบความล้มเหลวอย่างเห็นได้ชัด สงครามจีน-ญี่ปุ่นและเหตุการณ์ใน คราวกบฏปักกิ่งเซอว์ ได้แสดงถึงความเสื่อมถอยด้วยประการทั้งปวงของจีนในแง่ที่เกี่ยวกับนา

นาชาติ ขณะที่ปัญหายุ่งยากภายในก็ทวีขึ้นโดยไม่มีผู้ใดแก้ไข บรรดาความคิดเห็นใหม่ ๆ ในเชิงปกครองได้แพร่สะพัดไปทั่ว ปราบฏในหน้าหนังสือพิมพ์ที่นิยมการปฏิวัติหลายฉบับและจากคำสอนของครูอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาจากยุโรปและญี่ปุ่น รากฐานเก่าแก่ของชนบทรอบน้อมโบราณก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักอยู่ทั่วไป

ในสมัยที่ยังเด็กอยู่ความคิดของเมาเซตุงยังสับสนไปด้วย กระแสอิทธิพล ความคิดเห็นหลายหลาก เมาเซตุงได้รับการศึกษาขั้นมูลฐานตามแบบฉบับของจีนเก่า และมีความซาบซึ้งประทับใจในวรรณคดีปรัมปราเก่าอยู่แล้ว การศึกษาชั้นโรงเรียนมัธยมตอนกลางในเมืองจางชา อันเป็นเมืองหลวงของมณฑลชุนานพอจะทำให้เมาเซตุงมีโอกาสได้รู้จักการศึกษาล่าเรียนตามแบบของตะวันตกบ้าง เมาเซตุงได้เข้าสมัครขอเข้าร่วมอยู่ในกองทัพบกที่มุ่งหมายจะก่อการปฏิวัติเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๑ (พ.ศ. ๒๔๕๔) เป็นเวลา ๖ เดือนเต็ม ด้วยความกระตือรือร้นอย่างเต็มที่ หลังจากกระยะเวลานั้น เมาเซตุงก็ได้ใช้เวลาที่เหลือหมกมุ่นอยู่ในห้องสมุดสาธารณะของจังหวัดเพื่ออ่านหนังสือว่าด้วยประวัติศาสตร์ชาติต่าง ๆ ในยุโรป รวมทั้งทฤษฎีการเมืองและปรัชญาซึ่งแปลถ่ายทอดออกเป็นภาษาจีนไว้อย่าง ค่อนข้างจะยุ่งยาก สับสนด้วย จนกระทั่งเมื่ออายุ ๑๙ ปี เมาเซตุงจึงมีโอกาสว่าเรียนอย่างแท้จริงตามหลักสูตรวิทยาลัยฝึกหัดครูในชุนาน ซึ่งครูอาจารย์ผู้สอนมีทั้งผู้ทรงคุณวุฒิตามแบบจีนและครูหนุ่ม ๆ ที่สำเร็จการศึกษาจากยุโรป

ในระยะนี้น่าจะเป็นระยะสำคัญที่บุคคลิกภาพเมาเซตุงก่อรูปขึ้น เขาได้ตั้งตัวเป็นผู้นำกลุ่มคนหนุ่มซึ่งรักชาติอย่างแรงกล้า และเต็มไปด้วยความคิดโลกโชนฟุ้งสร้าน “คงจะเห็นได้จากที่เมาเซตุงกล่าวถึงชีวิตในครั้งนั้นกับ เห็กการ์สโนว์ เมื่อ ๒๐ ปี ต่อมาว่ามีตรสหายของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าชอบพูดถึงปัญหาใหญ่ ๆ เท่านั้น เป็นต้นปัญหาเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ สังคมมนุษย์ ปัญหาเกี่ยวกับประเทศจีนและโลกทั่วไป ทั้งยังถกเถียงกันถึงปัญหาของสากลจักรวาลที่เดียว” ความคิดเห็นหลายอย่างหลายประการที่เมาเซตุงยังกักขังอยู่ในขณะนั้น เขาจำต้องเปลี่ยนแปลงเล็กเชื่อดี้อีกในเวลาต่อมา ส่วนที่เหลืออยู่ ก็คือสภาพของจิตใจที่แท้จริงของตัวเอง ซึ่งมองดูโลกด้วยความคิดเห็นอันกว้างขวาง และเห็นว่าเป็นแหล่งที่ซึ่งมนุษย์อาจนำสังคมในอุดมคติของตนมาสร้างสรรขึ้นตามที่ใฝ่ฝันไว้

อิทธิพลอันยิ่งใหญ่ต่อชีวิตของเมาเซตุงในระยะต่อมาเกิดขึ้นในยุคที่เมาเซตุงพำนักอยู่ในปักกิ่งระหว่างฤดูหนาวปี ค.ศ. ๑๙๑๔-๑๙๑๕ (พ.ศ. ๒๔๖๑-๒๔๖๒) ขณะนั้นมหาวิทยาลัยปักกิ่งมีสภาพเป็นศูนย์กลางที่บรรดาปัญญาชนในประเทศจีนมารวมกลุ่มอยู่ บรรดา

ภาคีในขณะนั้นเต็มไปด้วยการเป็นปฏิปักษ์ต่อชนบะประเพณีเดิมอย่างรุนแรง แต่การอภิปรายถึง
บรรดาทฤษฎีทางการเมืองและสังคมหลายหลากอย่างเผด็จรณยุคนั้น เป็นไปในทางที่มุ่งหา
ความเชื่อหรือศาสนาอื่นมาแทนลัทธิขงจื้อ นิตยสารที่มีอิทธิพลที่สุดขณะนั้นได้แก่นิตยสาร
“เยาวชนใหม่” (New Youth) ซึ่งมีศาสตราจารย์เชนตูซื่อ ผู้ซึ่งต่อมาได้ดำรงตำแหน่งผู้
นำคนแรกของพรรคจีนคอมมิวนิสต์เป็นบรรณาธิการ

มาเซตงได้เข้าทำงานในห้องสมุดมหาวิทยาลัยปักกิ่งเพื่อหาเลี้ยงชีพ (เขาอ้างว่า
ได้รัยเงินเดือนเพียงเดือนละ ๘ ดอลลาร์) แต่บรรดาศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยในสมัยนั้น
แถลงว่า มาเซตงได้รัยเงินเดือนสำหรับตำแหน่งนั้นเดือนละ ๑๗ ดอลลาร์อย่างแน่นอน) มา
เซตงได้เกิดรักใคร่กับบุตรธิดาของศาสตราจารย์ แยน เซนซี ผู้ซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นครูของมาเซ
ตงที่เมืองจางซา และต่อมาได้มาเป็นศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยปักกิ่ง คนทั้งสองได้สมรส
กันเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๐ (พ.ศ. ๒๔๖๓) แต่ต่อมาภรรยาของมาเซตงคนนั้นสิ้นชีวิตเมื่อสมัย
สงครามกลางเมือง

มาเซตงได้กลับไปยังชุนานเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๙ (พ.ศ. ๒๔๖๒) และได้เข้าร่วม
งานปฏิวัติทางการเมือง โดยจัดออกหนังสือประจำท้องถิ่นนั้น จนกระทั่งเมื่อกลับไปปักกิ่งเป็น
ครั้งที่ ๒ ในปีเดียวกันนั้นเอง มาเซตงจึงได้เริ่มสนใจลัทธิมาร์กซิสต์อย่างจริงจัง เมื่อปลาย
ปี ค.ศ. ๑๙๑๙ (พ.ศ. ๒๔๖๒) มาเซตงรู้สึกว่าเขาเองเป็นแค่เพียงผู้มีความคิดเห็นคล้าย
ตามมาร์กซิสต์เท่านั้น ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ (พ.ศ. ๒๔๖๔) มาเซตงได้ ไปร่วมประชุม
ที่เซี่ยงไฮ้ซึ่งเป็นเมืองที่พรรคคอมมิวนิสต์ได้ก่อตั้งขึ้น นับเวลาเป็นปีที่มาเซตงได้พากเพียร
แสวงหาความเชื่อถึและอุดมคติทางสังคมที่แน่ชัดสำหรับตัวเขา และในที่สุดมาเซตง
ก็คิดว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นเองมีหลักการสอดคล้องกับอุดมคติของตน เขามีได้เคยมีทำที่
ที่จะหันเหจาก “การปักใจเชื่อมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์” ซึ่งได้ทักสินคกลงใจไว้เลย ต่อมา
ภายหลัง มาเซตงจำเป็นต้องใช้ความคิดเห็นของตนเองเลือกเส้นทางที่ถูกต้องที่สุดที่จะสร้าง
อำนาจอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศจีน แม้กระนั้นเขาก็ไม่เคยที่จะแสดงความเคลือบ
แคลงสงสัยในคำสอนและหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นหนทางไปสู่สังคมใหม่แห่ง
มนุษยชาติ ในอุดมคติอันจะจัดตั้งขึ้นได้ด้วยอำนาจอิทธิพลของพรรคคอมมิวนิสต์ และด้วย
การยอมรับว่าสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำทางในการดำเนินไปสู่สังคมใหม่นั้น

แนวความคิดทางการเมืองของเมาเซตุง

การที่เมาเซตุงเป็นทั้งบุคคลที่เด่นและสามารถ แต่ในบางครั้งก็มีบุคลิกลักษณะที่คนอื่นเข้าใจได้ยากนั้น ก็เพราะว่าอุดมคติต่าง ๆ ของเขาขัดแย้งกับความสามารถหลาย ๆ อย่างที่มีอยู่ในตัวโดยธรรมชาติ เมาเซตุงแสดงตนเห็นด้วยกับหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ อันไม่อาจเป็นจริงขึ้นได้ ที่กล่าวว่า “คอมมิวนิสต์มองดูสภาพการณ์ทั่วไปในโลกเป็นระบบการที่ประกอบด้วยทฤษฎีต่าง ๆ และอาศัยใช้ระบบแห่งทฤษฎีนั้น ๆ เองเป็นหลักในการสร้างสังคมที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์ขึ้น กับทั้งถือหลักว่า การเสียสละใด ๆ ในปัจจุบันเพื่อความสำเร็จบรรลุผลตามอุดมคตินั้น เป็นสิ่งที่บรรดาคอมมิวนิสต์ทั้งหลายควรกระทำ” เมาเซตุงไม่กระทำตนขัดแย้งกับหลักการดังกล่าว แต่เขาเป็นผู้มีอุปนิสัยเป็นนักปฏิบัติงานผู้มีสามัญสำนึกอันเฉียบแหลม ฉะนั้นจึงเป็นที่สังเกตได้ว่า เมาเซตุงรู้สึกคุ้นเคยกับบุคคลผู้ยึดถือหลักการคอมมิวนิสต์ดังกล่าวนี้ อย่างแน่นแฟ้นจริงจึงจนเกินสมควรไป

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๑—๑๙๓๑ (พ.ศ. ๒๔๖๔—๒๔๗๔) นั้น ศาสตราจารย์เซนต์ซูซีมีความรู้สึกกลางแกลงในนโยบายโคมินเทอรัน อันเป็นองค์การคอมมิวนิสต์สากล ในขณะนั้น เพราะโคมินเทอรันปฏิบัติความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับพรรคก๊กมินตั๋ง เซนต์ซูซีถือหลักทฤษฎีมาร์กซิสต์อย่างเคร่งครัด ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาปฏิบัติดำเนินการคล้ายตามองค์การคอมมิวนิสต์สากลตลอดมา จนถึงขณะนั้น สำหรับคนที่เคร่งครัดในลัทธิมาร์กซิสต์แล้ว ย่อมจะถือว่า คำวิเคราะห์ของสตาลินที่เกี่ยวกับพรรคก๊กมินตั๋งว่า “พรรคก๊กมินตั๋งเป็นพรรคการเมืองที่ประกอบด้วยชนหลายชั้นคลุกเคล้ากัน” เป็นเรื่องใหญ่ที่ขัดแย้งกับทฤษฎีคอมมิวนิสต์ แต่เมาเซตุงมิได้พลอยเคร่งครัดในทฤษฎีนี้รู้สึกเช่นนั้นไปด้วย ขณะนั้นเมาเซตุงได้ร่วมมือกับพรรคก๊กมินตั๋ง โดยมีคำมั่นถึงข้อทฤษฎีดังกล่าว เมาเซตุงมีความเห็นว่า การร่วมมือกับพรรคก๊กมินตั๋ง กลับให้คุณประโยชน์ในการบุกเบิกทางไปสู่ความมีอำนาจของคอมมิวนิสต์ เมาเซตุงได้ดำรงตำแหน่งเป็นเลขานุการของชูอันหมิน ซึ่งเป็นคนสำคัญของคณะก๊กมินตั๋ง มีหัวโบราณ เป็นที่ทราบกันว่า เป็นสมาชิกฝ่ายขวาสุดของพรรคคอมมิวนิสต์ การที่เมาเซตุงคล้ายตามนโยบายขององค์การคอมมิวนิสต์สากลขณะนั้น ก็เนื่องจากเมาเซตุงเพิ่งถึงถึงประโยชน์ของการปฏิบัติเป็นข้อสำคัญ และมีความเห็นว่า อำนาจอิทธิพลของคอมมิวนิสต์อาจจะสถาปนาขึ้นได้อย่างมั่นคงโดยอาศัยชนชั้นชาวนาชาวนาตามชนบทเป็นกำลังส่วนใหญ่ และอาจขยายพัฒนาไปได้เองโดยไม่ต้องมีการควบคุมจากชนชั้นกรรมาชีพในเมืองใหญ่ ๆ

กลยุทธ์ในการสร้างอำนาจคอมมิวนิสต์ของเมาเซตุงดังกล่าวนั้น ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าถูกต้องและประสบความสำเร็จ ถึงแม้ว่าฝ่ายตรงข้ามของเมาเซตุงที่ถือว่า พรรคคอมมิวนิสต์จะต้องอาศัยชนชั้นกรรมาชีพในเมืองเป็นกำลังส่วนใหญ่ จะเป็นฝ่ายที่ถือครองครุฑถูกต้องตามคำหับของลัทธิคอมมิวนิสต์ยิ่งกว่าเมาเซตุงก็ตาม อย่างไรก็ตาม แม้ในยามที่เมาเซตุงปกครองเขตคอมมิวนิสต์ ในท้องที่ซึ่งเกือบไม่มีกรรมกรโรงงานอุตสาหกรรมอยู่เลย เมาเซตุงก็ได้ฉวยโอกาสปรับปรุงทฤษฎีมาร์กซิสต์ให้เข้ากับการดำเนินการในเชิงปฏิบัติของตน เมาเซตุงยังคงถือตามทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ว่า พรรคคอมมิวนิสต์เป็นตัวแทนของกรรมกรมากกว่าจะเป็นตัวแทนของพวกชาวนาชาวนา ความคิดเห็นของเมาเซตุงในเรื่องนี้มีอยู่ว่า ชนชั้นชาวนาชาวนานั้น มีส่วนร่วมในการทำประโยชน์ให้แก่การปฏิวัติด้วย แต่จุดมุ่งหมายส่วนใหญ่ของการปฏิวัติมิใช่เพื่อประโยชน์ของกลุ่มชาวนาชาวนาเท่านั้น หากเพื่อชนชั้นกรรมาชีพทั้งหมด ตามทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ตามความคิดคำนึงของคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับสังคมใหม่ในอนาคตนั้น เหล่ากลักรอาจจะได้รับผลประโยชน์ตามเจตจำนงอันแท้จริงของตนได้ก็ต่อเมื่อต้องยอมปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ของชนชั้นกรรมกรเสียก่อนแล้ว จึงค่อยรวมกลุ่มของคนเองเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นกรรมาชีพในขั้นที่สุด

การขัดแย้งระหว่างทฤษฎีคอมมิวนิสต์ที่มาร์กซ ตั้งไว้กับสามัญสำนึกในทางปฏิบัติของเมาเซตุงนั้น จะเห็นได้ชัดจากข้อเขียนของเมาเซตุงเอง ความคิดที่เมาเซตุงใช้เป็นหลักในการเขียนเกี่ยวกับปัญหาว่าด้วยการทหารหรือยุทธศาสตร์ทางการเมือง เป็นความคิดของเมาเซตุงเองแท้ ๆ นอกจากนี้เมาเซตุงยังมีความสามารถอย่างเยี่ยมยอดในการสร้างทฤษฎีการรบแบบกองโจรอีกด้วย แต่ข้อเขียนที่กล่าวถึงทฤษฎีคอมมิวนิสต์โดยตรง เมาเซตุงไม่มีความคิดริเริ่มของตนเองเท่าใดนัก ส่วนมากเมาเซตุงเขียนขึ้น โดยถ่ายทอดจากคำราชนิพนธ์ของมาร์กซและเลนินแทบทั้งสิ้น

ในขั้นต้น คอมมิวนิสต์ในสหภาพโซเวียตมีความรู้สึกไม่ไว้วางใจทฤษฎีคอมมิวนิสต์แบบของเมาเซตุง ที่ยอมให้กลุ่มชาวนาชาวนาในชนบทเป็นกำลังส่วนใหญ่ของการปฏิวัติ บทความเรื่องหนึ่งที่ตีพิมพ์ในหนังสือการต่อสู้ชาวต่างประเทศของสหภาพโซเวียตได้วิจารณ์ลัทธิของเมาเซตุงว่า เป็นลัทธิที่ขัดกับทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่เมื่อการปฏิบัติดำเนินงานของเมาเซตุงประสบผลสำเร็จในชนบท ในขณะที่องค์การคอมมิวนิสต์จีนในนครใหญ่ ๆ อ่อนแอลงเป็นลำดับ คอมมิวนิสต์ในสหภาพโซเวียตจึงได้เปลี่ยนท่าที แม้กระนั้นก็ตาม บรรดาสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ของสหภาพโซเวียตก็ยังคงไม่เอ่ยถึงฐานะอันแท้จริงของเมาเซตุง

ในพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทั้งที่สหภาพโซเวียตรับรองเป็นทางการแล้วว่า เมาเซตุงเป็นประธานของสหภาพสาธารณรัฐจีน อันที่จริงเมาเซตุงต้องต่อสู้กับศัตรูคู่แข่งในพรรคอย่างทรหดมาเป็นเวลานานกว่าจะได้รับตำแหน่งผู้นำ ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ พ.ศ. ๒๔๗๘ จึงเป็นที่รับรองทั่วไปว่า เมาเซตุงดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน หลังจากที่มีการปฏิบัติงานของคอมมิวนิสต์คนสำคัญคนอื่น ๆ ที่ได้รับการยอมรับเกี่ยวเนื่องนโยบายต่าง ๆ จากสหภาพโซเวียตต้องประสบความล้มเหลว ซึ่งทำให้คอมมิวนิสต์จีนต้องสูญเสียเขตแดนทางภาคใต้ของประเทศจีนไป และกองทัพคอมมิวนิสต์จีนต้องอพยพถอยร่นไปดำเนินการแยบยลเร็วร้อนสู้รบ

ฐานที่มั่นใหม่ของคอมมิวนิสต์จีนทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนเล็กกว่าเขตที่เคยยึดอยู่ทางใต้ ถ้าเจียงไคเช็คสามารถทำสงครามกลางเมืองสู้รบกับคอมมิวนิสต์ต่อไปได้อีกสัก ๒-๓ ปีแล้ว เจียงไคเช็คก็อาจเป็นฝ่ายมีชัย ความยับยั้งชั่งใจในการทำต่อจีนนั่นเอง ที่ให้โอกาสอันงามแก่เมาเซตุง ฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงเป็นต่อขอเจรจาสงบศึกภายหลังเหตุการณ์ที่ชีอัน และต่อมาก็เจรจาตกลงร่วมมือกับรัฐบาลจีนชาติในการทำสงครามกับญี่ปุ่น

สถานการณ์ในระหว่างที่จีนต้องทำสงครามกับญี่ปุ่นนั้น สอดคล้องกับภูมิปัญญาของเมาเซตุงอย่างยิ่ง วัตถุประสงค์ในคำนี้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและหลักการของคอมมิวนิสต์นั้นได้ถูกเก็บพักไว้ก่อน ตลอดระยะเวลาสงคราม ความทุ่มเทพยายามข้อใหญ่ของพรรคพุ่งเล็งไปในการขยายขอบเขตการรบแบบกองโจร และจัดตั้งองค์การของกลุ่มชาวนาชาวนาชั้นเพื่อปฏิบัติดำเนินงานสนับสนุนแผนการปฏิรูปสังคม งานเช่นนี้เป็นงานที่เมาเซตุงถนัดมือและมีสมรรถภาพยิ่งนัก อันที่จริงถ้าเมาเซตุงย้อนคิดไปในอดีต คงจะรู้สึกว่ายุกต์เขาคงมีมันอยู่ในเขานาน เป็นยุคที่ผาสุกที่สุด และทำงานได้ผลที่สุดในชีวิตของเขา

ในฐานะที่เป็นผู้นำอย่างแท้จริงของพรรคจีนคอมมิวนิสต์ เมื่ออยู่ที่เขานานเมาเซตุงออกจะตระหนักรู้ไปบ้าง และมีใช้เวลาทั้งหมดหันไปทางครุ่นคิดวางรากฐานของแผนกลยุทธ์ซึ่งอำนวยความสะดวกให้แก่พรรค ปล่อยงานทางบริหารส่วนปลีกย่อยต่างๆ ให้บรรดาสาวกที่เขาไว้วางใจในความชำนาญและความจงรักภักดีไปปฏิบัติดำเนินการ และถ้าจะกล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ส่วนตัวของเมาเซตุงในระยะนั้น แม้ว่าในเขานาน ความเป็นอยู่ของประชาชนพลเมืองเป็นไปอย่างโหดร้ายเหลือ ถ้าเทียบกับมาตรฐานของตะวันตกก็ตาม เมาเซตุงกับดำเนินชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย และมีสวัสดิภาพยิ่งกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก ที่เขานานนี้ เมาเซตุงได้พบปะพบกับภรรยาคนที่สองผู้ได้เดินทางไปยังกรุงมอสโกตั้งแต่ตอนต้นสงคราม อำ

นาจอธิปไตยของมาเซตงที่ขึ้นในพรรคคอมมิวนิสต์ และได้แต่งงานใหม่กับดาราดาราภาพยนตร์สาวสวยผู้หนึ่ง

ในขณะนั้นเองที่จีนคอมมิวนิสต์ปฏิบัติดำเนินการจนได้ชื่อว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีจุดมุ่งหมายที่ปฏิรูปที่ดิน และดำเนินการได้ผลเป็นอย่างดี มาเซตงประกาศกับหนังสือพิมพ์ที่ไปสัมภาษณ์เขาที่เขานานว่า พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ประสงค์จะหวนกลับไปใช้นโยบายเก่าที่เคร่งครัดในเชิงทฤษฎีเกินไป ในวงการบริหารของรัฐบาลจีนในขณะนั้น ปรากฏว่าพวกที่ไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์ก็มีอิทธิพลอยู่ไม่น้อย และอันที่จริง นโยบายในเชิงปฏิบัติมักจะไม่สอดคล้องกับคำรับตำราเกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีอันเคร่งครัดของมาร์กซและเลนิน มีบทความหลายเรื่องที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ หยิบยกปัญหาเกี่ยวกับการหันเหจากบทบัญญัติของลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นอภิปรายเป็นต้น ได้มีการตั้งคำถามว่า ประชาชนแน่ใจได้อย่างไรว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวแทนของประชาชนโดยแท้จริง ทำที่อื่นไม่สอดคล้องกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขณะนั้น ได้เป็น ไปโดยกว้างขวางผิดธรรมดาแตกต่างจากสภาพการณ์ภายหลังปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) เป็นอันมาก แต่ในอีกด้านหนึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้แสดงว่ายอมรับนับถือปฏิบัติตามนโยบายของโซเวียตในปัญหาเกี่ยวกับการต่างประเทศและข้อเขียนกล่าวถึงทฤษฎีที่แสดงถึงการนับถือมาร์กซและเลนิน ก็ยังปรากฏในหนังสือต่าง ๆ ในขณะนั้นอยู่ไม่ขาด และองค์การบริหารสำคัญ ๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็มิทำที่อื่นเคร่งครัดต่ออุดมคติของมาร์กซเลนิน ตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในปี ค.ศ. ๑๙๔๔—๑๙๔๕ (พ.ศ. ๑๙๘๗—๒๔๘๘) ไม่มีเหตุผลพอที่จะกล่าวว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีน ภายใต้การนำของมาเซตงจะทวีอำนาจอิทธิพลขึ้น ในลักษณะที่ไม่เคารพนับถือหลักการของคอมมิวนิสต์ของสตาลิน

ปัญหาที่น่าคิดมีอยู่ว่า อะไรจะบังเกิดถ้าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจำเป็นเผชิญกับการตัดสินใจที่จะต้องเลือกเอาระหว่างอุดมคติคอมมิวนิสต์กับระบอบประชาธิปไตย อะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดำเนินการบริหาร ตามกรรมวิธีระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริง และการกระทำเช่นนั้นเป็นเหตุให้พรรคมีโอกาสดำเนินนโยบายปฏิรูปสลับไปด้วยดี โดยได้รับการสนับสนุนจากประชาชนทั้งชาติโดยจริงจริง รัฐบาลพรรคก๊กมินตั๋งและสหรัฐอเมริกาต่างมีโอกาสจะเดินตามคัมภีร์ให้คอมมิวนิสต์จีนต้องเผชิญหน้ากับการเลือกเอาระหว่างลัทธิคอมมิวนิสต์กับระบอบประชาธิปไตยทั้งกล่าวนั้น ซึ่งจะเป็นเหตุให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงแก่การแตกแยกล่มจม แต่ทั้งพรรคก๊กมินตั๋ง และอเมริกา ก็มีได้ประทุษร้ายต่อคอมมิวนิสต์เช่นนั้นเลย รัฐบาลก๊กมินตั๋ง และสหรัฐอเมริกาไม่ได้กระทำการหักล้างทฤษฎีของ มาร์กซ

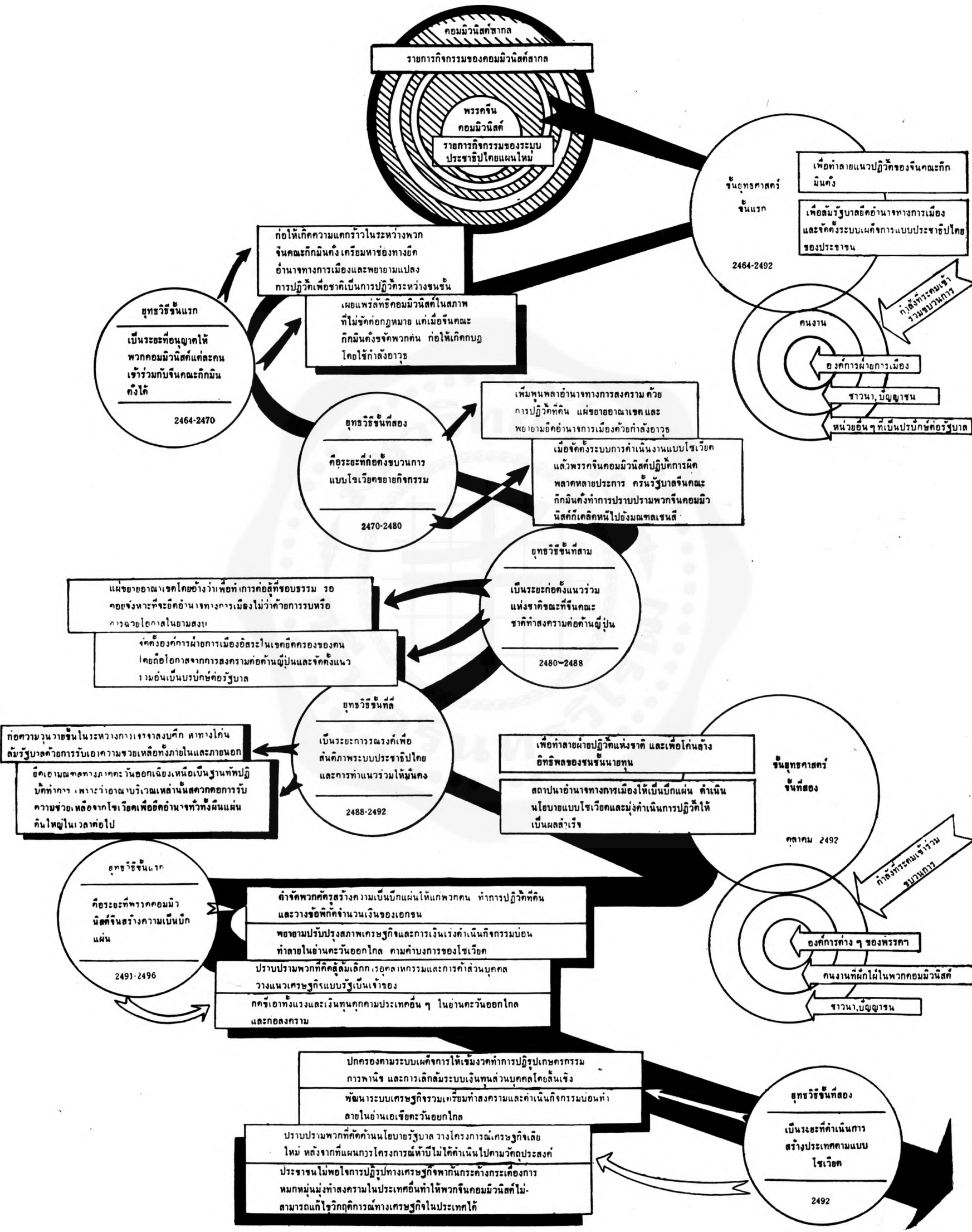
และเลนิน ซึ่งปรักปรำฝ่ายตรงข้ามว่า ชนชั้นปกครองประเทศย่อมจะต้องฟังพหุชาคัยกำลังทหารเพื่อความมั่นคงของตน และไม่ยอมที่จะสละอำนาจของตน ตลอดจนทฤษฎีคอมมิวนิสต์ที่ว่า รัฐบาลระบอบนายทุนย่อมไม่สามารถเสนอตัวเองเข้าไปอยู่ในระหว่างกลางคอมมิวนิสต์กับพวกที่ไม่เป็นคอมมิวนิสต์ ได้ ในลักษณะอันเป็นกลางและเที่ยงธรรม

ทั้งนายพล มาร์แชลล์ และนักสังเกตการณ์ ผู้สันตติภรณ์ เกี่ยวกับจีนต่างก็รู้สึกว่าเป็นคอมมิวนิสต์บางคนหวังว่าที่จะทำการตกลงด้วยอย่างจริงจังในการเจรจา ปี ค.ศ. ๑๙๔๕—๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๘—๒๔๘๙) เป็นที่เข้าใจกันว่า เมาเซตุงก็เป็นคนหนึ่งในงานนั้น แม้จะเป็นที่น่าสงสัยว่าเมาเซตุงกำลังประสบความสำเร็จอย่างยากและอึดอัดใจในปัญหาต่าง ๆ มีอาทิ เช่น ความจำเป็นที่จะต้องเลือกเอาระหว่างคอมมิวนิสต์ที่ภักดีต่อชาติ และคอมมิวนิสต์ที่ภักดีต่อโซเวียตรัสเซีย นอกจากนี้เมาเซตุงได้ถูกคำหยาบอย่างรุนแรงในพรรค เมื่อเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. ๑๙๔๕ (พ.ศ. ๒๔๘๘) เขาอ่อนข้อให้แก่ฝ่ายตรงข้ามมากเกินไป แต่เมาเซตุงได้โต้แย้งป้องกันตัวเองว่า เป็นการสมควรที่จะต้องเสี่ยงเพื่อช่วยประชาชนจีนให้พ้นจากความสยดสยองของสงครามกลางเมืองซึ่งจะเกิดขึ้นอีก ถ้าไม่ยอมผ่อนปรนกับฝ่ายตรงข้าม ได้มีหลักฐานบางประการบ่งว่า สถานะของเมาเซตุงในพรรคอ่อนแอลง เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) เพราะเหตุการณ์เจรจาระหว่างคอมมิวนิสต์กับจีนก็มิได้ประสบความล้มเหลว

ชัยชนะของเมาเซตุง

ชัยชนะในสงครามกลางเมืองอุบัติขึ้นเร็วกว่าที่คอมมิวนิสต์คาดหมาย และหลังจากที่ไคตั๋งรัฐบาลใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) แล้ว เมาเซตุง ก็เดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งแรกไปยังมอสโก เพื่อเป็นการเยี่ยมเยียนผู้นำคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต ๒—๓ ปี ต่อมาโลกก็ได้ประจักษ์ถึงการร่วมมือประสานทางการเมืองระหว่างคอมมิวนิสต์จีน กับสหภาพโซเวียตเป็นขั้น ๆ ไป และหลังจากนั้น ต่อมาลักษณะการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์จีนที่เมืองเยนาน ซึ่งซัดทฤษฎีคอมมิวนิสต์ดังกล่าวแล้วก็หมดสภาพลง นโยบายแบ่งสรรที่ดินได้กลับไปสู่ระบอบเก่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเลิกใช้แล้ว และเมาเซตุงได้เร่งรัดนำระบอบนารวมมาใช้เป็นขั้น ๆ อย่างรวดเร็ว ตั้งแต่นั้นมา เมาเซตุงก็เป็นผู้นำคอมมิวนิสต์จีนโดยแท้จริง ได้รับการยกย่องทั้งกลุ่มคนจีนสมัยใหม่และหัวเก่าภาพของเมาเซตุงปรากฏอยู่ทุกตอนของบทความและข่าว เมาเซตุงครองชีวิตอย่าง

ยุทธวิธีที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอของจีนคอมมิวนิสต์

จักรพรรดิเป็นเวลาหลายปี ห่างเหินจากผู้คน ปรากฏภายในที่สาธารณะแต่เพียงในงานรัฐพิธี ในฐานะเป็นรัฐบุรุษอาวุโส

นับแต่พรรคคอมมิวนิสต์ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๑ (พ.ศ. ๒๔๖๔) จนถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) อันเป็นวันสถาปนาประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ดำเนินประเทศให้กลายเป็นประเทศที่ใช้ระบอบคอมมิวนิสต์ เช่นเดียวกับในสหภาพโซเวียต และเป็นประเทศบริวารที่ใหญ่ที่สุดของสหภาพโซเวียต หรือได้ชื่อว่าเป็นประเทศคอมมิวนิสต์ที่สำคัญที่สุดในเอเชีย

การวางแผนและนโยบายเศรษฐกิจของจีนแดง

ในบทความอันมีหัวข้อว่า “การปฏิวัติของชาวจีน และพรรคคอมมิวนิสต์” พิมพ์เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๘๒) เมาเซตุงได้เขียนว่า “จุดหมายปลายทางของนักสังคมนิยมทั้งปวง คือการต่อสู้เพื่อที่จะสถาปนาสังคมแบบโซเชี่ยลลิสต์ และสังคมแบบคอมมิวนิสต์ ในขั้นสุดท้าย” นับตั้งแต่เมาเซตุงได้เถลิงอำนาจในจีนแดงมาแต่ ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) คณะวางแผนเศรษฐกิจและรายงานการพัฒนาประเทศได้กำหนดให้ตามความประสงค์ของพรรคคอมมิวนิสต์ ในอันที่จะสร้างจีนแดงให้ เป็นเสมือนเมืองคอมมิวนิสต์ในอุดมคติ

ระบบเศรษฐกิจอันสมบูรณ์แบบคอมมิวนิสต์ มีอยู่ดังนี้คือ:—

๑. อุปกรณ์การผลิตของเอกชนต้องโอนเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ
๒. การผลิตต้องใช้กำลังไฟฟ้า
๓. ความแตกต่างระหว่างประชาชนในเมืองกับในชนบท และข้อแตกต่างระหว่างแรงงานที่ใช้ร่างกายกับที่ใช้สติปัญญาต้องขจัดให้สิ้นไป
๔. ยกเลิกราคาสินค้าประเภทเครื่องอุปโภค บริโภค
๕. แจกจ่ายสินค้าประเภทเครื่องอุปโภคบริโภคโดยไม่คิดมูลค่า
๖. หลักการแจกจ่ายถือตามกฎบัญญัติว่า รัฐจะเอาผลจากงานของคนโดยถือเอาความสามารถเป็นเกณฑ์ แต่จะให้ผลแก่คนโดยถือเอาความจำเป็นของคนแต่ละคนเป็นเกณฑ์
๗. ไม่ถือว่างานเป็นทางเลี้ยงชีพ แต่เป็นสิ่งจำเป็นที่ทุก ๆ คนในสังคมพึงทำเป็นของตน

ในการสร้างระบบคอมมิวนิสต์อันสมบูรณ์นี้ ในเบื้องต้นรัฐจะต้องขยายกำลังงานผลิตในทุกด้านอย่างขนานใหญ่ ทำการศึกษาทางวัฒนธรรม และเทคนิคของประชาชนให้ก้าวหน้าซึ่ขัดข้อแตกต่างระหว่างประชาชนในชนบทและในกรุง อีกทั้งข้อแตกต่างทางแรงงานทางร่างกายและทางสติปัญญาให้หมดสิ้นไป และจัดหาสินค้าอุปโภคบริโภคไว้ให้มาก เพราะว่สินค้าประเภทนี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะเมื่อถึงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อในการขยายการอุตสาหกรรม การแจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภค จะต้องทำให้เข้ากับระดับความต้องการของประชาชน การจัดทำเน้งงานตามวัตถุประสงค์เช่นว่านี้ ต้องใช้เวลาเตรียมระยะยาวซึ่งเรียกกันว่ “ระยะการเปลี่ยนแปลงระบบสังคมที่มีอยู่ให้เป็นระบบโซเชี่ยลลิสต์” ตามลัทธิคอมมิวนิสต์ วิวัฒนาการของสังคมมนุษย์อาจแบ่งได้เป็น ๒ ชั้น ชั้นแรกคือระบบโซเชี่ยลลิสต์ขั้นต่ำ หรือชั้นธรรมคา ชั้นที่ ๒ คือระบบโซเชี่ยลลิสต์ขั้นสูง หรือระบบคอมมิวนิสต์ ระบบโซเชี่ยลลิสต์แบบต่ำเป็นชั้นเปลี่ยนแปลงของสังคมเข้าสู่ระบบคอมมิวนิสต์ พัฒนาเศรษฐกิจในระยะชั้นแรก ของระบบโซเชี่ยลลิสต์แบบต่ำ ซึ่งเรียกกันว่ “การก่อสร้างระบบโซเชี่ยลลิสต์” มุ่งจะทำสิ่งต่อไปนี้ให้สำเร็จคือ;—

๑. การโอนอุปการณการผลิตส่วนบุคคลให้เป็นกรรมสิทธิ์สาธารณะ รวมทั้งกรรมสิทธิ์แบบสหกรณ์
๒. การจัดทำระบบารวม หรือสหกรณ์และระบบคอมมูน
๓. สร้างการอุตสาหกรรมแบบโซเชี่ยลลิสต์ให้สมบูรณ์
๔. ใช้เครื่องจักรในการผลิตกรรม
๕. แรงงานผลิตของคนงานแต่ละคนเพิ่มขึ้นและขยายแรงงานผลิตทางสังคมด้วย
๖. การแจกจ่าย ถือตามหลักการที่ว่าเอาผลจากคนหนึ่ง ตามความสามารถของคนผู้นั้นเป็นเกณฑ์ และให้ผลแก่คนหนึ่งตามงานที่เขาทำเป็นเกณฑ์

ทรรศนะของเมาเซตุง

และระบบคอมมูน

เมาเซตุง เคยวางแผนว่ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) และในปีต่อไป จีนแดงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือจากภายนอก พวกช่างเทคนิครัสเซียจะถูกส่งกลับโซเวียต เมื่อพวกนั้นปฏิบัติงานเสร็จสิ้นตามพันธะสัญญาแล้วพวกช่างชาวจีนก็จะเข้าทำงานแทน การก่อสร้างใหม่ ๆ ก็จะทำขึ้นโดยน้้ามือของชาวจีนเอง

เมาเซตุง มีความศรัทธาในพวกชาวนามาก และเชื่อว่า พวกชาวนาจะเป็นผู้นำความเจริญสู่ประเทศชาติ นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เมาสรางระบบคอมมูนขึ้น

ระบบคอมมูน “คือชุมชนที่ประกอบด้วยผู้คนประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ชุมชนนี้ต้องทำงานให้มีการกินอยู่บริบูรณ์เพียงพอ คนทุกคนในชุมชนหนึ่งๆ ต้องสามารถทำนา ทำงานอุตสาหกรรม และเป็นทหารได้ไปในตัว องค์การบริหารงานของคอมมูน ดำเนินแบบองค์การทหาร มีประธานและรองประธานวางโครงการ และจัดออกคำสั่งต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ชั้นรองลงมามีเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารอยู่สองประเภท คือพวก Brigadiers และ Battalion Commanders เจ้าหน้าที่พวกนี้รับคำสั่งจากประธาน และรองประธานมาปฏิบัติ แต่ก่อนปฏิบัติก็จะต้องปรึกษากับสมาชิกแห่งชุมชนเสียก่อน พวก Brigadiers จัดการบรรยายคำสอนประจำวันว่าด้วยลัทธิมาร์กซิสต์ ตามแนวของเมาเซตุง การฝึกอาวุธให้แก่ผู้ที่อยู่ในคอมมูน พวกเจ้าหน้าที่คอยตรวจตราดูว่าไม่มีใครลี้ภัยขึ้นติดตัวขณะที่ไปทำนาไม่มีใครสามารถรับประทานอาหารภายในบ้าน ทุกคนต้องกินในห้องอาหารของคอมมูน ซึ่งบรรจุคนได้ถึง ๕,๐๐๐ คน อาหารปรุงขึ้นโดยหญิงจีนแก่ที่ไม่สามารถออกไปทำนาหรืองานที่โรงงานอุตสาหกรรมได้ ทุกเช้าพวกเจ้าหน้าที่ฝ่าย Brigadiers และฝ่าย Battalion Commanders จะวางโครงการประจำวัน และวินิจฉัยว่า งานส่วนหนึ่ง ๆ จะต้องใช้คนทำกี่คนแล้วก็จัดแบ่งสรรกำลังคนตามส่วนงานนั้น ๆ คนงานมือหนึ่งถอยบน อีกมือหนึ่งถอยขอบ

เจ้าหน้าที่ของคอมมูนจะดูแลลูกหลานของคนงาน เด็กเล็ก ๆ จะถูกส่งไปยังสถานทีเลี้ยงเด็ก เด็กที่อยู่ในวัยเรียนก็ให้เข้าแถวไปโรงเรียน เด็กที่มีอายุแปดปีขึ้นไปจะได้รับการฝึกใช้ปืนไม้ เมื่อเลิกเรียนแล้ว เด็กทุกคนถูกสอนให้ร้องเพลงตามทรรณะของสังคมนิยมนิสต์ และเพลงที่มีเนื้อร้องเกี่ยวกับการปลดแอกไต้หวัน การต่อสู้กับพวกจักรวรรดินิยม เมื่อบิดามารดาของเด็ก ๆ กลับมาก็มีเวลาพอที่จะพาเด็กให้หลับนอน แล้วออกไปฟังคำบรรยายลัทธิคอมมิวนิสต์ คอมมูนบางแห่งถึงกับแยกพ่อแม่จากลูกเสียทีเดียว บางแห่งก็ไม่ให้สามีภรรยาในวันทำงานถึงวันเสาร์ตอนกลางคืนจึงจะพบกันได้มีเวลาเป็นของตนเองเพื่อที่จะเสริมสร้างพลเมืองของชุมชนนี้ให้เพิ่มขึ้น โดยมากคอมมูนแต่ละแห่งจะมีตึกสองชั้นสำหรับให้ผู้อาศัยอยู่ครอบครัวยุคหนึ่งห้อง

ทรัพย์สินส่วนบุคคลก็ถูกขจัดให้หมดสิ้นไป ครอบครัวหนึ่งอาจจะมีสุกรสักตัวหรือสองตัวเป็นกรรมสิทธิ์ของตน รวมทั้งเสื้อผ้าสรวมร่างเท่านั้น ในบางคอมมูน ไม่มีการใช้เงินเลย เครื่องนุ่งห่ม บุหรี่ และสุราแจกจ่ายตามความต้องการของแต่ละคน ในโอกาสที่สำคัญเป็นต้นว่า การแต่งงานเจ้าหน้าที่จะจัดงานเลี้ยง และให้ของขวัญของชุมชนแก่คู่แต่งงาน

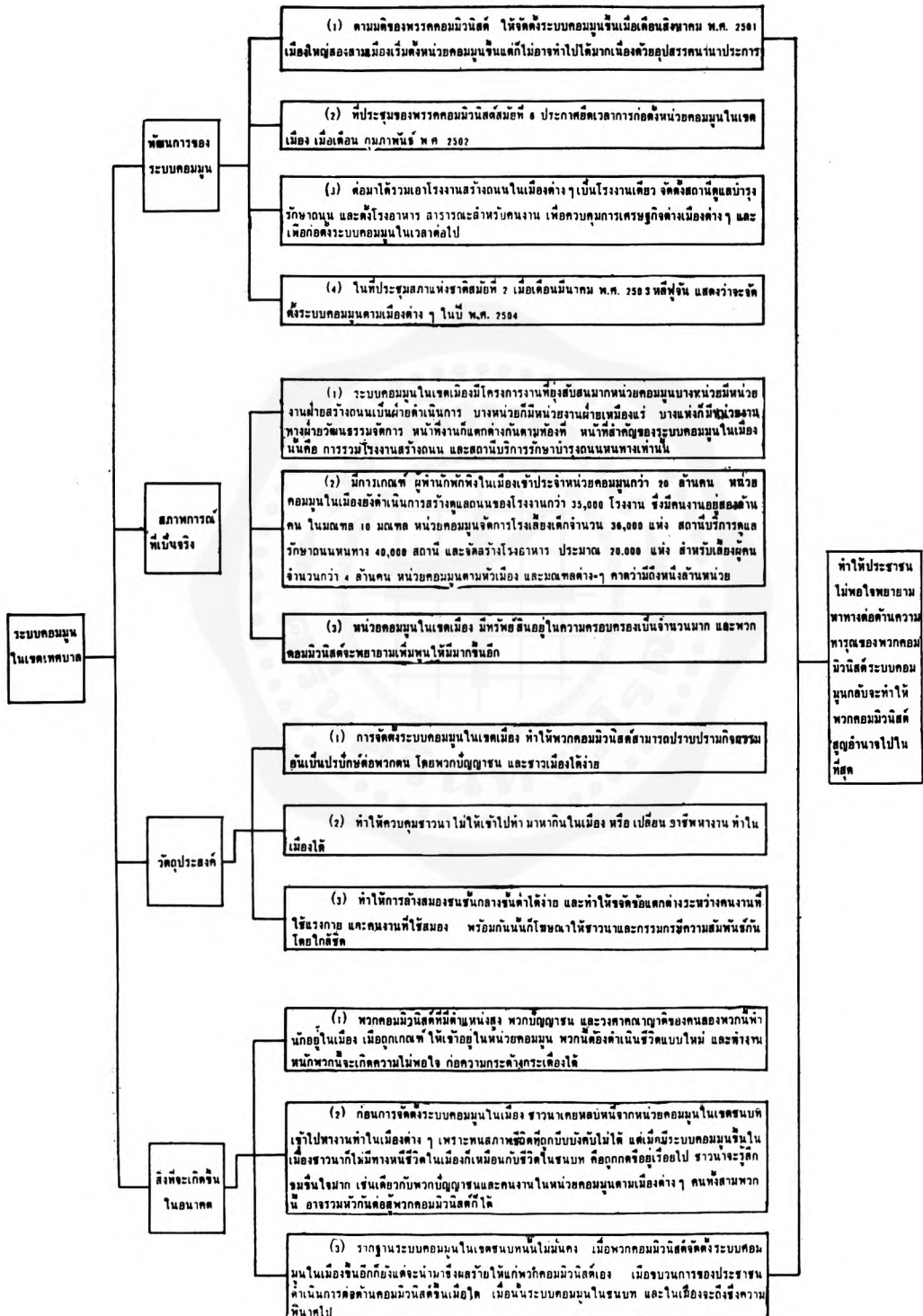
คู่แต่งงานได้รับอนุญาตให้ไปคัมภีร์พระจันทร์ได้สามวัน แต่ถ้าคู่แต่งงานรับจะกลับมาทำงานในวันที่สองแล้ว ก็จะเป็นที่ยกย่องว่า รู้สึกกตัญญูต่อชุมชนคอมมูนเป็นส่วนรวม ปัจจุบันนี้มีคอมมูนอยู่ ๒๗,๐๐๐ แห่ง ทั่วประเทศจีน

คอมมูน ไม่ได้ผลิตอาหารแต่อย่างเดียว เพื่อการกินอยู่ของชุมชน และส่งส่วนที่เหลือให้แก่วัฏ แต่ยังทำเครื่องใช้ไม้สอยสำหรับการกรสิกรรมและการเกษตรด้วย เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) พวกคอมมูนพยายามทำเหล็กใช้เอง เมื่อดังกับประกาศว่า วันหนึ่งจีนแดงจะมีเตาหลอมโลหะและโรงงานถลุงเหล็กมากมาย จีนแดงมีแร่เหล็กอยู่ทั่วประเทศ แต่ละคอมมูนต้องเสาะหาเอง ชุติขึ้นมาด้วยเครื่องมือที่ทำขึ้นเอง แล้วถลุงในเตาหลอมที่ทำขึ้นเองเหมือนกัน แล้วขายเหล็กนั้นให้แก่ศูนย์กลางอุตสาหกรรม ส่วนท้องถิ่น เหล็กบางส่วนก็อาจเก็บไว้ทำเครื่องใช้ในคอมมูนเอง หนังสือพิมพ์ People's Daily ลงพิมพ์บทความว่าด้วย "วิธีการถลุงเหล็กของท่าน" โดยมีภาพประกอบการทำเตาหลอมอย่างง่าย ตั้งไว้ที่หลังบ้าน ปรากฏว่า คอมมูนสามารถผลิตเหล็กได้ถึง ๓ ล้านตันในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) และในปี ค.ศ. ๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๒) เพิ่มขึ้นเป็น ๔ ล้านตัน ถึงแม้ว่าเหล็กที่ทำขึ้นจากเครื่องมือพื้น ๆ นี้จะมีคุณภาพไม่ดี แต่เมาก็พอใจเพราะสามารถจัดสรรเหล็กที่มีคุณภาพดีสำหรับโครงการอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ

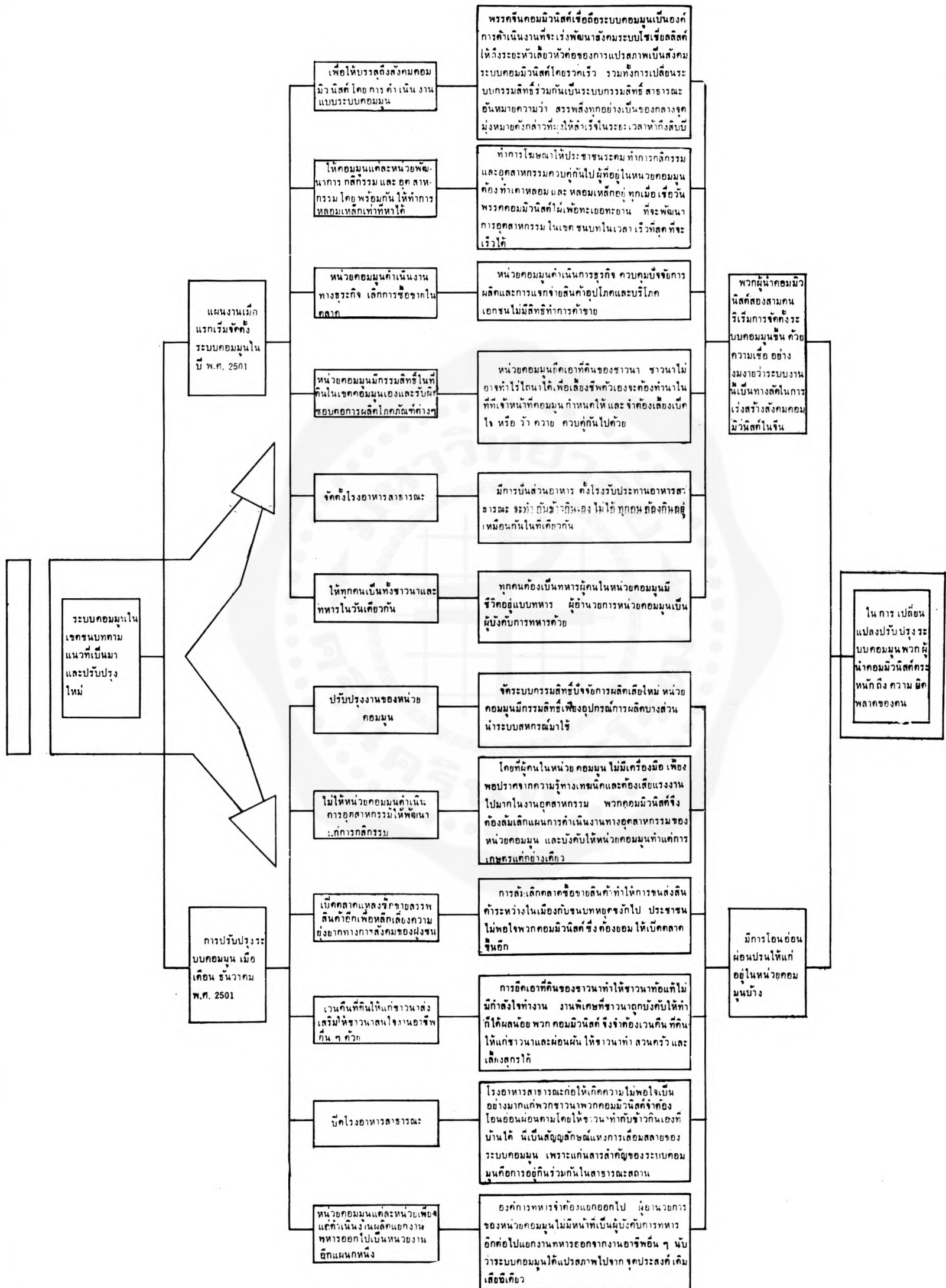
ฉะนั้น คอมมูนจึงทำนา ถลุงเหล็ก ทำการอุตสาหกรรมและสร้างเขื่อนด้วย หนังสือพิมพ์ People's Daily พิมพ์บทความมีภาพประกอบเกี่ยวกับวิธีสร้างเขื่อนและเครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ ให้พวกคอมมูนศึกษา แต่ละคอมมูนนี้ทำลายปรัชญาของขงจื้อ ซึ่งสอนให้ชาวจีนเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของ ชีวิตครอบครัว สำหรับประเทศฝ่ายโลกเสรีอาจเห็นว่าระบบคอมมูนไร้มนุษยธรรม เพราะว่าความเป็นเอกภาพของแต่ละบุคคลสูญไป ระบบนี้ในขั้นปลายแล้วก็จะประสบผลล้มเหลว แต่เท่าที่จีนแดงทำไปก็จะประสบความสำเร็จมากอยู่ บางทีประเทศอื่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือประเทศกลุ่มบริวารในยุโรปอาจจะเอาอย่างก็ได้ นับว่าเป็นความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง ถ้าคิดว่าเมาสั่งรณรงค์ให้แก่ชาวจีนด้วยการข่มขู่อย่างเงี้ยบ ๆ เมาก็ชี้ให้พวกคอมมูนเห็นว่า การทำงานในระบบคอมมูนนี้ ก็เพื่อช่วยให้จีนแดงมีฐานะมั่นคง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร เมาชะตองจะพากพุมใจในระบบคอมมูนมาก เพราะโซเวียตก็ยังไม่กล้าทดลองทำระบบนี้ ครุสชอฟและมิโกยันเคยกล่าวตู่ถูกเมาชะตองว่า ใช้ระบบที่ล้าสมัยและน่าขบขัน ไม่มีวันจะเป็นไปได้เลย

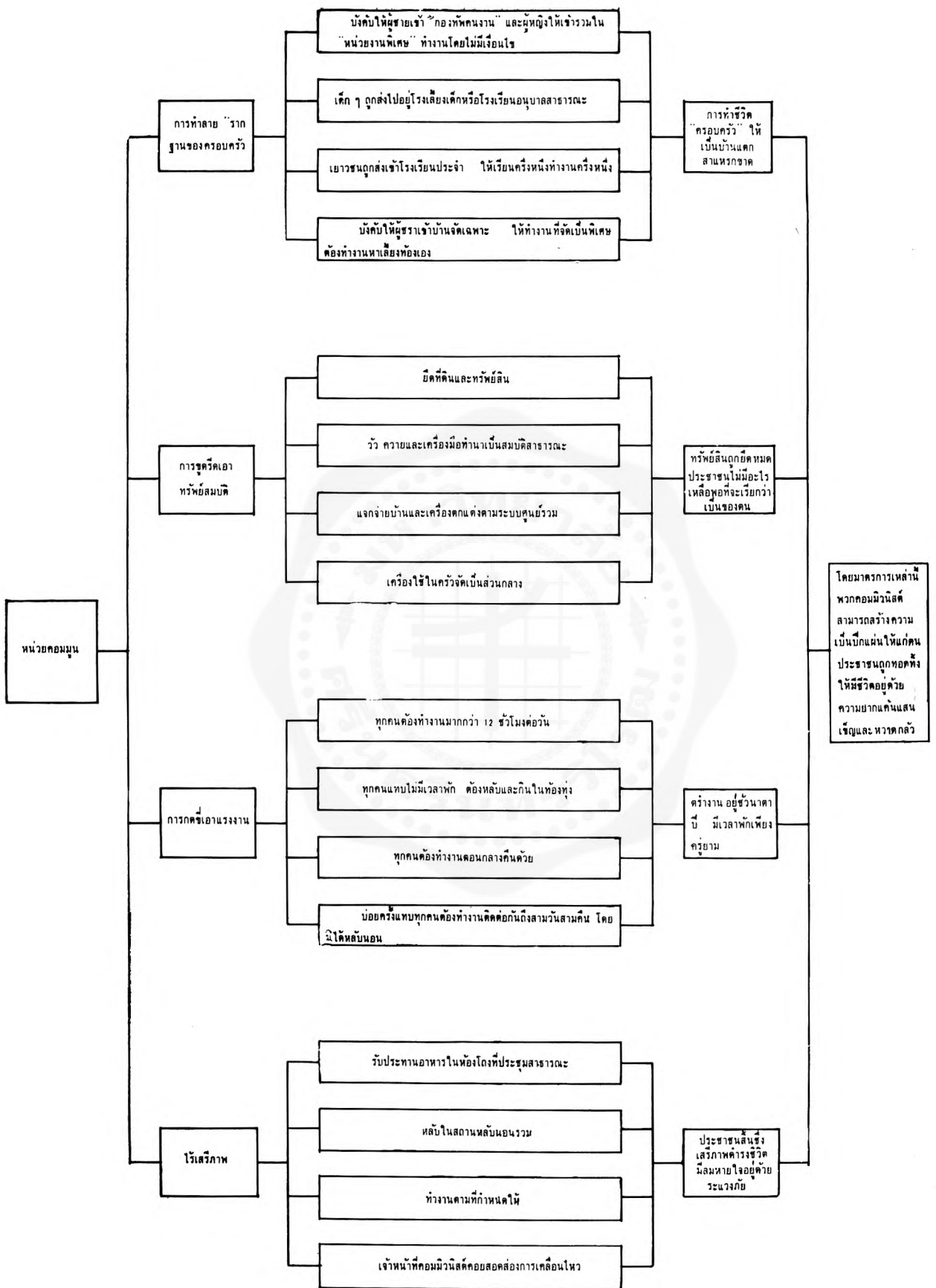
ในการที่จะเข้าใจในระบบการเมืองและการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์ ตลอดจน

ระบบคอมมูนในเมือง

ระบบคอมมูนในเจตชนบท

รัฐธรรมนูญให้ชัดแจ้ง จะต้องได้ทราบถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยละเอียด ทั้งนี้ ก็เพราะองค์การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีนมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับองค์การจัดตั้งของการบริหารปกครองประเทศทุกวิถีทาง ตลอดจนกระทั่งตัวบุคคลและตำแหน่งหน้าที่ ทั้งในพรรคและคณะรัฐบาล บุคคลผู้นำในพรรคก็ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในอันดับสูงสุดในการบริหารปกครองประเทศด้วย และบุคคลอาวุโสอันดับรอง ๆ ลงมาของพรรคก็ดำรงตำแหน่งสำคัญรองลงมา ในองค์การจัดตั้งของระบบการปกครอง เช่นกัน อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่สังเกตว่า ความสำคัญของอำนาจการบริหารประเทศตลอดจนการกำหนดนโยบายในระบอบการปกครองของคอมมิวนิสต์นั้น พรรคคอมมิวนิสต์ย่อมอยู่ในอันดับเหนือกว่ารัฐบาล ทั้งนี้ ในขั้นนี้จึงสมควรจะได้กล่าวถึงความสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียก่อน เริ่มแต่กำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ระบบพรรค การจัดตั้ง วัฏลักษณะขององค์การพรรคคอมมิวนิสต์

องค์การและกลไกพรรคคอมมิวนิสต์จีน

ระบบของพรรคคอมมิวนิสต์จีนถือว่า เป็นสถาบันสูงสุดในการบริหารประเทศ

หลักฐานซึ่งได้ชื่อว่าไค่คึกษาทฤษฎีแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์มาอย่างซ้ำซ้อน และเป็นผู้นำอาวุโสแห่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้กำหนดระบบของพรรคไว้ในข้อเขียน “On The Party” ที่จะสรุปความสำคัญไว้ต่อไปนี้:—

พรรคคอมมิวนิสต์จีนจัดตั้งขึ้นตาม ระบบประชาธิปไตยรวมศูนย์ หรือที่เรียกว่า Democratic Centralism ประกอบด้วยระเบียบวินัยที่สมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตามไปในแนวเดียวกัน พยายามกำจัดผู้ที่ทำลายหลักการระเบียบข้อบังคับและวินัยของพรรค โดยไม่มีการยอมลดย่อนให้แม้แต่ในพวกเดียวกันเอง ผู้ที่จะเป็นสมาชิกต้องเป็นผู้รับรู้หลักการและระเบียบข้อบังคับของพรรค และต้องปฏิบัติงานของพรรคด้วยการเชื่อฟังมติของพรรค

หน้าที่ของสมาชิกของพรรค

๑. ต้องศึกษาหาความรู้ในลัทธิมาร์กซ์ — เลนิน และแนวความคิดของเมาเซตุง เป็นมูลฐาน
๒. รักษาวินัยของพรรคคอมมิวนิสต์อย่างเคร่งครัด รวมในการปฏิบัติงานทางการเมืองภายในพรรค ดำเนินตามนโยบายของพรรคและมติขององค์การพรรค ร่วมในการปฏิบัติภายในประเทศและต่อสู้กับการดำเนินการใด ๆ ที่เป็นภัยต่อผลประโยชน์และพรรคทั้งภายในและภายนอก

๓. ทำงานเพื่อประชาชน รักษาสัมพันธภาพระหว่างพรรคกับประชาชน ทำความเข้าใจและสนองความต้องการของประชาชน ให้ความรู้เกี่ยวกับนโยบายของพรรคแก่ประชาชน
๔. ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของรัฐบาลและองค์การพรรค ทำตนเป็นตัวอย่างแก่ประชาชน

คุณสมบัติของสมาชิกของพรรค

ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกจะต้องมีอายุครบ ๑๘ ปี จึงจะเข้าเป็นสมาชิกได้สมาชิกใหม่ต้องสมัครตามพิธีการประจำแต่ละบุคคล คือ:—

- ก. กรรมกร ชาวนาที่ยากจน คนจนในเมือง ทหารปฏิบัติ ต้องมีสมาชิกพรรค ๒ คนแนะนำ ผ่านการลงมติของที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคและได้รับอนุมัติจากกรรมการเขตหรือเทียบเท่า ต้องผ่านการเป็นสมาชิกสำรอง ๖ เดือนก่อน จึงจะเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์
- ข. ชาวนาชั้นกลาง เจ้าพนักงาน ปัญญาชน ผู้มีอาชีพอิสระต้องมีสมาชิกของพรรค ๒ คนแนะนำ คนหนึ่งในสองคนนั้น ต้องเป็นสมาชิกมาแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งปี ผ่านการลงมติจากกรรมการเขตหรือเทียบเท่า ผ่านการเป็นสมาชิกสำรองหนึ่งปี จึงจะเป็นสมาชิกที่สมบูรณ์

การจัดตั้งองค์การของพรรค

๑. องค์การนำของพรรคเกิดจากการเลือกตั้ง
๒. องค์การชั้นต่าง ๆ ของพรรค ต้องเสนอรายงานผลการปฏิบัติต่อหน่วยที่เลือกตั้งองค์การนั้นมา
๓. องค์การชั้นต่ำต้องเชื่อฟังองค์การชั้นสูง และองค์การส่วนต่าง ๆ ต้องเชื่อฟังคณะกรรมการกลาง

ระเบียบการจัดตั้งองค์การของพรรค

๑. ชนระดับชาติ (National) คือที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคทั่วประเทศ คณะกรรมการกลางของพรรค การประชุมผู้แทนทั่วประเทศ
๒. ชนมณฑล เขตชายแดน ทั้งถิ่น คือที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในมณฑล ที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในท้องถิ่น คณะกรรมการมณฑล คณะ

กรรมการเขตชายแดน คณะกรรมการท้องถิ่น คือการประชุมใหญ่ของผู้แทน
มณฑลการประชุมใหญ่ของผู้แทนเขตชายแดน การประชุมใหญ่ของผู้แทน
ท้องถิ่น

๓. **ชั้นอำเภอ** คือที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในอำเภอ คณะกรรมการอำเภอ
การประชุมผู้แทนอำเภอ
๔. **ชั้นนคร** คือที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในนคร คณะกรรมการนคร การ
ประชุมผู้แทนนคร
๕. **ชั้นเขตในเมืองหรือเขตชนบท** คือที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคของเขต หรือ
(ที่ประชุมสมาชิกพรรคในเขต) คณะกรรมการเขตของการประชุมผู้แทนเขต
๖. **ทุกโรงงาน เหมืองแร่ หมู่บ้านชาวนา องค์การค้า กองร้อยทหาร สำนัก
งานและโรงเรียน** คือที่ประชุมใหญ่ของสมาชิกพรรค คณะกรรมการสาขา
พรรค การประชุมผู้แทนสาขาพรรค

ระเบียบส่วนกลางของพรรค

การประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคทั่วประเทศ คณะกรรมการกลางเป็นผู้เรียก
ประชุมในสภาพการณ์ธรรมดาให้เปิดประชุมทุก ๆ ๓ ปีต่อ ๑ ครั้ง ในสภาพการณ์พิเศษ
คณะกรรมการกลางมีอำนาจเลื่อนเวลาประชุมหรือเรียกประชุมก่อนกำหนดได้

ถ้ามีผู้แทนสมาชิกเกินกว่าครึ่งหนึ่งในองค์การพรรคส่วนภูมิภาคร้องขอให้เปิด
การประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคทั่วประเทศ คณะกรรมการกลางต้องเรียกประชุมตามคำ
ร้องขอ

การประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคทั่วประเทศต้องมีผู้แทนเข้าร่วมประชุมเกินกว่า -
ครึ่งหนึ่งจึงจะครบองค์ประชุม

จำนวนผู้แทนที่จะเข้าร่วมการประชุมใหญ่ของผู้แทนทั่วประเทศ และวิธีเลือกตั้ง
คณะกรรมการกลางเป็นผู้กำหนด

หน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคทั่วประเทศ

๑. รัยฟัง อภิปราย และอนุมัติรายงานคณะกรรมการกลาง และสำนักงาน
ส่วนกลางต่าง ๆ

๒. ลงมติและแก้ไขหลักการ ระเบียบข้อบังคับของพรรค

๓. กำหนดแนวทางและนโยบายของพรรค

๔. เลือกตั้งคณะกรรมการกลาง

จำนวนคณะกรรมการกลาง ที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนทั่วประเทศเป็นผู้กำหนด และเลือกตั้งกรรมการกลางว่างลง กรรมการสำรองเข้าเป็นแทนตามลำดับ

คณะกรรมการกลางเป็นตัวแทนของพรรคทำการติดต่อกับพรรคการเมืองอื่น ๆ และองค์การอื่น ๆ จัดตั้งสำนักงานต่าง ๆ ของพรรค และบัญชาการให้ดำเนินงานจัดการ แบ่งส่วนกำลังคนและกำลังทรัพย์ของพรรค

การประชุมคณะกรรมการกลางกองการเมืองกลาง เรียกประชุมทุก ๆ ครั้งมี แต่กองการเมืองกลางจะเลื่อนเวลาประชุมหรือเรียกประชุมก่อนกำหนดได้

การประชุมผู้แทนพรรคทั่วประเทศต้องมีผู้แทนกรรมการมณฑลและผู้แทนกรรมการพรรคเขตชายแดน มีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเข้าร่วมประชุมด้วย

องค์การมณฑลและเขตชายแดนของพรรค

การประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในมณฑลหรือเขตชายแดนกรรมการมณฑลหรือกรรมการเขตชายแดนของพรรคต้องรับบัญชา จากส่วนกลางหรือสำนักงานตัวแทนส่วนกลาง

การประชุมใหญ่ของผู้แทนมณฑลหรือเขตชายแดน ให้กรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดนเรียกประชุม ๒ ปีต่อ ๑ ครั้ง ในสภาพการณ์พิเศษให้กรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดนเลื่อนเวลาประชุมหรือเรียกประชุมก่อนกำหนดได้ ถ้าองค์การระดับต่ำของมณฑลหรือเขตชายแดนนั้น มีจำนวนตั้งแต่ครึ่งหนึ่งขึ้นไปร้องขอ หรือเป็นข้อเสนอขอของส่วนกลางหรือสำนักงานตัวแทนส่วนกลาง กรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดนต้องเรียกประชุม

จำนวนผู้แทนที่จะเข้าประชุมในการประชุมผู้แทนมณฑลหรือผู้แทนเขตชายแดน และวิธีเลือกตั้งให้กรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดนเป็นผู้กำหนด ส่วนกลาง หรือสำนักงานตัวแทนส่วนกลางเป็นผู้อนุมัติ

ที่ประชุมใหญ่ของผู้แทนมณฑลหรือเขตชายแดน มีหน้าที่รับฟังข้ออภิปรายและอนุมัติรายงานของกรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดน และสำนักงานอื่น ๆ ของมณฑล หรือเขตชายแดนพิจารณาและลงมติเกี่ยวกับปัญหาและงานต่าง ๆ ของมณฑลหรือของ

เขตชายแดน เลือกตั้งคณะกรรมการมณฑล หรือคณะกรรมการเขตชายแดนของพรรค และผู้แทนที่จะเข้าประชุมในการประชุมผู้แทนทั่วประเทศ

กรรมการมณฑลหรือกรรมการพรรคเขตชายแดนดำเนินงานตามมติของที่ประชุมของผู้แทนและของสำนักงานส่วนกลาง ภายในขอบเขตของมณฑลหรือเขตชายแดน จัดตั้งสำนักงานต่าง ๆ ของพรรค แบ่งส่วนกำลังคนและกำลังทรัพย์ของพรรค บัญชางานในหน่วยของพรรค ทำในองค์การภายนอกพรรคที่ยังไม่ได้เข้ากับพรรค

องค์การท้องถิ่น อำเภอ เมือง และเขตของพรรค

ระเบียบการปฏิบัติงานขององค์การท้องถิ่น อำเภอ เมือง และเขตหนึ่ง ๆ ของพรรค เป็นไปเช่นเดียวกับระเบียบการปฏิบัติขององค์การมณฑลหรือเขตชายแดน แต่อยู่ภายใต้การบัญชาขององค์การระดับสูงขององค์การนั้น

การประชุมใหญ่ของผู้แทนพรรคในท้องถิ่น อำเภอ เมือง และเขต ทำการประชุม ๒ ปีต่อ ๑ ครั้ง ในระยะเวลาปีคสมัยประชุมใหญ่ของผู้แทน จะทำการประชุมผู้แทนพรรคกี่ครั้งก็ได้

การประชุมกรรมการท้องถิ่นกรรมการอำเภอทั่วไปอย่างน้อยต้องประชุมปีละ ๔ ครั้ง

องค์การชั้นมูลฐานของพรรค

องค์การชั้นมูลฐานของพรรคคือสาขาพรรค ภายในโรงงานเหมืองแร่ หมู่บ้าน ชานนา แหล่งการค้า ถนน กองร้อย สำนักงานและโรงเรียนทุก ๆ แห่งที่มีสมาชิกตั้งแต่ ๓ คนขึ้นไปอาจจัดตั้งสาขาพรรคขึ้นได้ ถ้ามีสมาชิกไม่ถึง ๓ คนให้รวมเข้ากับสาขาพรรคที่ใกล้เคียง

การจัดตั้งสาขาพรรคต้องได้รับอนุมัติจากกรรมการอำเภอ หรือ กรรมการเมือง ในที่ ๆ มีสมาชิกค่อนข้างมากภายในคณะกรรมการสาขาพรรคหนึ่ง ๆ อาจแบ่งเป็นหน่วยตามสภาพการณ์ธรรมชาติที่อยู่ หรือ ประเภทของงานได้ ทุกหน่วยต้องเลือกหัวหน้าหน่วยหนึ่งคน หรือหากจำเป็นอาจเลือกรองหัวหน้าหน่วยได้อีกหนึ่งคน

ชนบทที่มีสมาชิกและสมาชิกสำรองตั้งแต่ ๕๐ คนขึ้นไป หรือโรงงานสำนักงาน วิทยาลัยที่มีสมาชิก ๑๐๐ คนขึ้นไปตั้งสาขาใหญ่ได้ และจัดตั้งสาขาย่อยที่อยู่ตามโรงงาน แผนกและชุดภายใต้สาขาใหญ่ได้ สาขาย่อยมีสิทธิเท่ากับสาขาธรรมดา

ในตำบลแหล่งการค้า โรงงานใหญ่ สำนักงาน และโรงเรียน ที่มีสมาชิกตั้งแต่ ๕๐๐ คนขึ้นไป เลือกตั้งคณะกรรมการตำบล แหล่งการค้า โรงงาน สำนักงาน โรง-

เรียน ให้ตามความยินยอมของกรรมการมณฑลหรือกรรมการเขตชายแดน โดยอยู่ภายใต้
สังกัดคณะกรรมการจัดตั้งสาขาพรรคที่อยู่ตามโรงงาน แผนกและชุดได้

หน้าที่ของสาขาพรรคมีดังต่อไปนี้

- (๑) ทำเนิงานโฆษณาและงานจัดตั้งในหมู่ชน เพื่อให้บรรลุ
ถึงความประสงค์ของพรรคและมติต่างๆ ขององค์การชั้น
สูง
- (๒) คอยเสนอความคิดเห็นและความต้องการ ของ ประชาชน
ต่อองค์การชั้นสูงอยู่เสมอ เอาใจใส่ในการปฏิบัติงานทาง
การเมือง การเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของประชาชน
และรวบรวมประชาชนเป็นกลุ่มก้อนเพื่อแก้ไขปัญหาค้างๆ
ของตนเอง
- (๓) ชักจูงสมาชิกใหม่ เก็บเงินค่าบำรุงพรรค สอดส่องดูแล
ควบคุมให้สมาชิกรักษาระเบียบวินัยของพรรค
- (๔) ให้การศึกษาแก่สมาชิก จัดตั้งการฝึกหัดอบรมของ
สมาชิก

องค์การใต้ดินของพรรค

ลักษณะการจัดตั้ง และวิธีปฏิบัติงานใต้ดินของพรรคในเขตที่พรรคนี้ไม่สามารถตั้ง
อยู่และปฏิบัติงานได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ให้ส่วนกลางลงมติพิเศษกำหนดการจัดตั้งองค์
การดำเนินงานใต้ดินขึ้นโดยถือหลักตามระเบียบข้อบังคับของพรรค ลักษณะการจัดตั้งและวิธี
ปฏิบัติงานตามระเบียบข้อบังคับทุกข้อของพรรคที่กำหนดไว้ แต่ถ้าสภาพการณ์ไม่เหมาะสม
กับการจัดตั้งองค์การใต้ดิน ก็ให้เปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

การรับสมัครสมาชิกใหม่ขององค์การใต้ดิน ต้องตรวจสอบพิจารณาอย่างระมัด
ระวังเมื่อมีสมาชิกใหม่มาเข้าพรรคให้ทำพิธีการโดยปกปิดเท่าที่สามารถจะทำได้

หน่วยพรรคภายในองค์การนอกพรรค

ภายในรัฐบาล สมาคม กรรมกร สมาคมเกษตรกร สหกรณ์และสำนักงานชั้นนำ
ขององค์การประชาชน เมื่อมีสมาชิกทำหน้าที่รับผิดชอบตั้งแต่ ๓ คนขึ้นไป ก็จัดตั้งหน่วย

พรรคได้ หน้าที่ของหน่วยพรรคคือ แนะนำสมาชิกให้ทำงานให้แก่พรรค เพื่อให้บรรลุถึงนโยบายของพรรค

หน่วยพรรคตั้งเลขาธิการหนึ่งคน หน่วยพรรคที่มีสมาชิกมากกว่า ๑๐ คน ทั้งคณะดำเนินงานของหน่วยพรรคปฏิบัติงานประจำ เลขาธิการและผู้ดำเนินงานของพรรคให้กรรมการพรรคที่หน่วยพรรคนั้นสังกัดอยู่เป็นผู้กำหนด

หน่วยพรรคที่อยู่ในองค์การระบัยใดก็ตาม ต้องเชื่อฟังการแนะนำของคณะกรรมการพรรคนั้นๆ และดำเนินการตามมติด้วย

การประชุมคณะกรรมการพรรคระดับต่างๆ ให้เรียกผู้รับผิดชอบหน่วยพรรคที่สำคัญร่วมประชุมได้

การจตุรปองศ์การพรรคคอมมิวนิสต์จีน

องค์การพรรคคอมมิวนิสต์จีนประกอบด้วยสถาบันต่างๆ ดังนี้ คือ :—

๑. สมัชชาใหญ่แห่งพรรค (National Party Congress)

เป็นองค์การสูงสุดของพรรค มีหน้าที่ดังนี้ :—

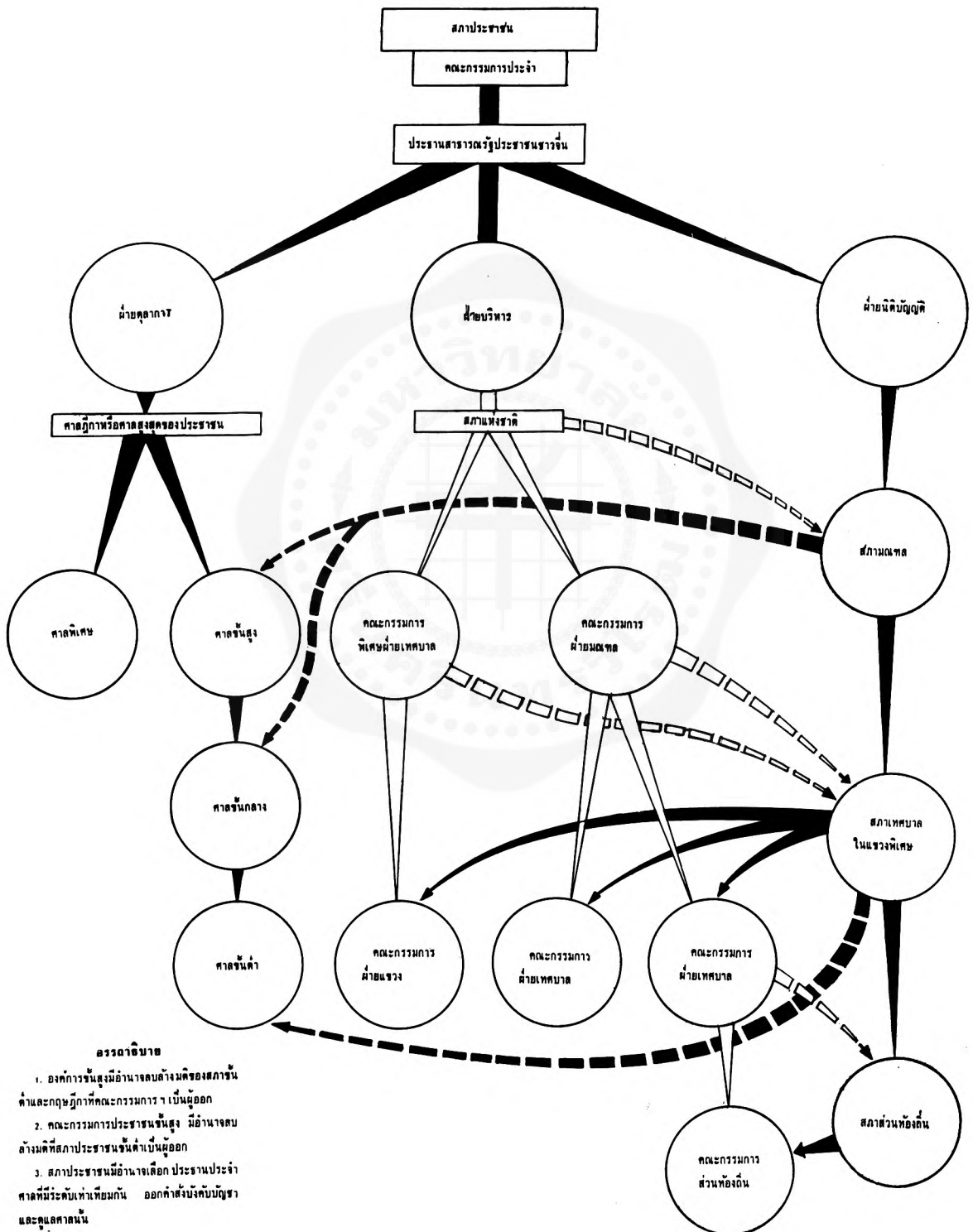
๑. เลือกตั้งคณะกรรมการกลาง (Central Committee) และกำหนดจำนวนสมาชิกคณะกรรมการกลาง
๒. เลือกตั้งคณะกรรมการฝ่ายควบคุม (Central Control Committee) และเลขาธิการพรรค (Secretary General)
๓. กำหนดแนวทางและกลวิธีให้ตรงกันนโยบายของพรรค
๔. พิจารณาแผนการและกฎต่างๆ ของพรรค
๕. ลงมติรับรองและลงมติเห็นชอบในรายงานของคณะกรรมการกลาง

สมัชชาใหญ่แห่งพรรคมีการประชุมครั้งของปีประจำปีตามธรรมนูญแห่งพรรค และทำการเลือกตั้งทุก ๕ ปี

๒. คณะกรรมการกลาง (Central Committee) เป็นองค์การที่มีอำนาจสูงสุดในพรรค มีหน้าที่บริหารงานของพรรคในระหว่างสมัชชาใหญ่แห่งพรรค ปีที่สมัชชาประชุมทำการเลือกตั้งไปลิตบูโร คณะกรรมการประจำแห่งไปลิตบูโร สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการกลางมีการประชุมครั้งหนึ่งๆ เป็นเวลา ๓ เดือนถึง ๖ เดือนมีระยะเวลาปฏิบัติงาน ๕ ปี มีภาระหน้าที่ที่สำคัญๆ เช่น :—

๑. เรียกประชุมสมัชชาใหญ่ และกำหนดจำนวนสมาชิกผู้แทนภาคที่จะมาประชุม
 ๒. ออกคำสั่งให้พรรคดำเนินกิจการ จัดวางรูปงานของพรรค ควบคุมดูแลกิจการส่วนกลางของพรรค ควบคุมตำรวจลับและหน่วยจารกรรม
 ๓. ออกคำสั่งในการดำเนินงานจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์แต่ละแห่งตามแผน
 ๔. เป็นผู้แทนพรรคในการเจรจากับพรรคและองค์การในประเทศอื่น
 ๕. เลือกบุคคลทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของพรรค
 ๖. จัดตั้งสำนักงานบริหารกลาง เลือกตั้งคณะกรรมการกำหนดนโยบายและบริหารกิจการ และคณะกรรมการควบคุมกิจการประเภทต่าง ๆ
 ๗. ควบคุมการบัญชีกลาง จัดแบ่งงบประมาณกำหนดอัตราค่าเช่าเป็นสมาชิกและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ
๓. **โปลิตบูโร (Politcal Bureau)** มีหน้าที่บริหารกิจการสำคัญ ๆ ของพรรค ประกอบด้วยสมาชิกระหว่าง ๖—๑๒ คน เป็นคณะที่มีอิทธิพลที่สุดในพรรค ทำการตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ ของพรรค และเลือกตัวเจ้าหน้าที่ดำเนินงานของพรรค
๔. **สำนักงานเลขาธิการ (Secretariat)** มีหน้าที่บริหารงานประจำวันของพรรค และปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกลาง แต่ในกรณีจำเป็นเลขาธิการอาจสั่งงานได้โดยไม่ต้องรอสั่งจากคณะกรรมการกลาง เพราะเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าบางคน ในสำนักงานเลขาธิการก็เป็นสมาชิกอยู่ในคณะกรรมการด้วย
๕. **สำนักงานบริหารฝ่ายธุรการ (Administrative (Staff) office)**
๖. **สำนักงานกลางควบคุมฝ่ายต่าง ๆ (Central Departments)** มีหน้าที่ควบคุมสถาบันต่อไปนี้ :—
- ๑) ฝ่ายจัดรูปองค์กร (Organization Department)
 - ๒) ฝ่ายโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda Department)
 - ๓) ฝ่ายติดต่อกับต่างประเทศ (Foreign Department)
(International Liaison Department)
 - ๔) ฝ่ายกิจการสังคม (Social Affairs Department)

แผนผังแสดงถึงความสัมพันธ์ภายในระหว่าง หน่วยงานต่างๆ ของจีนแดง

- ๕) ฝ่ายกิจการแนวร่วม (United Front Department)
- ๖) ฝ่ายงานส่วนชนบท (Rural Work Department)
- ๗) ฝ่ายกิจการอุตสาหกรรม (Industrial Work Department)
- ๘) ฝ่ายการค้าและการเงิน (Trade and Finance Work Department)
- ๙) ฝ่ายคมนาคม (Communications Work Department)
- ๑๐) คณะกรรมการกลางฝ่ายควบคุม (Central Control Committee)
- ๑๑) คณะกรรมการฝ่ายทหาร (Military Affairs Committee)
- ๑๒) คณะกรรมการจัดการของพรรค (Committee for Party Organs)
คณะกรรมการนี้ขึ้นตรงต่อคณะกรรมการกลาง
- ๑๓) คณะกรรมการฝ่ายองค์การกลางของรัฐ (Committee for Central State Organs)
- ๑๔) คณะกรรมการฝ่ายกิจการสตรี (Women's Work Committee)
- ๑๕) โรงเรียนนักศึกษาชั้นอาวุโสของพรรค (Senior Party School)
- ๑๖) สำนักงานแปลและรวบรวมงานของ มาร์กซ เองเงิลส์ เลนินและ
สตาลิน (Bureau of Translation & Compilation of Works of
Marx, Engels, Lenin and Stalin)
- ๑๗) สันนิบาตเยาวชนคอมมิวนิสต์จีน (China Young Communist
League)
- ๗. คณะกรรมการต่างๆของพรรค (Party Committees) ได้แก่—
 - ๑) คณะกรรมการแคว้นที่ปกครองตนเอง (Unonomous Regions)
 - ๒) คณะกรรมการมองโกเลียใน (Inner Mongolia)
 - ๓) คณะกรรมการซินเกียง—อุยกูร์ (Sinkiang — Uighur)
 - ๔) คณะกรรมการฝ่ายการธิเบต (Tibet Work Committee)
 - ๕) คณะกรรมการกวางสี—ชวง (Kwangsi — Chuang)
 - ๖) คณะกรรมการ Ninghsia—ฮุย (Ninghsia — Hui)
 - ๗) คณะกรรมการเขตเทศบาลพิเศษ (Special Municipalities)
 - ก. เซี่ยงไฮ้
 - ข. ปักกิ่ง

ระบบการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์

ส่วนระบอบการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์ เม้าเซตุงเป็นผู้กำหนดขึ้น และให้ชื่อใหม่ว่า “ระบบประชาธิปไตยแผนใหม่” “The New Democracy” โดยอาศัยหลักลัทธิมาร์กซ—เลนิน และความเจนจัดในการปฏิบัติของจีน ตลอดจนสภาพของประเทศจีนเป็นพื้นฐาน

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนตามระบอบประชาธิปไตยแผนใหม่ ร่างเสร็จเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) โดยคณะกรรมการธิการพิเศษซึ่งประกอบด้วยเม้าเซตุง เป็นประธาน ร่วมด้วยกรรมการอีก ๔๖ นาย และได้ผ่านมติรับรองจากสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศเมื่อเดือน กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) หลังจากที่ได้ใช้รัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว ซึ่งผ่านมติรับรองจากสภาปรึกษาการเมือง เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)

รัฐธรรมนูญของจีนคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย—

บทนำ

บทหนึ่ง ว่าด้วยลักษณะทั่วไป

บทสอง ว่าด้วยองค์การประเทศ

หมวดที่ ๑ สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

หมวดที่ ๒ ประธานาธิบดี

หมวดที่ ๓ สำนักนายกรัฐมนตรี

หมวดที่ ๔ สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่น และคณะกรรมการประชาชนท้องถิ่น

หมวดที่ ๕ องค์การปกครองตนเองในท้องถิ่นของชนเผ่าหมู่ชนน้อย

หมวดที่ ๖ ศาลประชาชนและองค์การอัยการ

บทสาม ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่พลเมือง

บทสี่ ธงชาติ เครื่องหมายดวงตรา ประเทศ และการกำหนดนครหลวง

บทหนึ่ง—ว่าด้วยลักษณะทั่วไป

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีชนชั้นกรรมกรเป็นผู้นำ อำนาจทั้งหมดของรัฐเป็นของราษฎรโดยตรง องค์การใช้อำนาจของราษฎรคือ สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

และสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นลำดับชั้นต่างๆ สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่น ลำดับชั้นต่างๆ หรือองค์การรัฐอื่นๆ ใช้ระบบปฏิบัติงานประชาธิปไตยรวมศูนย์ นอกจากนั้น สาธารณรัฐประชาชนจีน ยังอาศัยกำลังขององค์การรัฐและกำลังสังคมเป็นแรงหนุนเพื่อการก้าวไปสู่ระบอบ “โซเชี่ยลลิสต์” (คอมมิวนิสต์ขั้นต้น) เศรษฐกิจที่จัดทำโดยรัฐ จัดเป็นระบบเศรษฐกิจโซเชี่ยลลิสต์ของปวงชน อันเป็นรากฐานแห่งการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบอบโซเชี่ยลลิสต์ (คอมมิวนิสต์ขั้นต้น)

บทสอง—ว่าด้วยองค์การประเทศ

หมวดที่ ๑ สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

- (๑) สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ เป็นองค์การทรงไว้ซึ่งอำนาจสูงสุดของรัฐ เป็นองค์การที่ทรงอำนาจทางนิติบัญญัติ ประกอบด้วยผู้แทนซึ่งเลือกตั้งจากมณฑล นคร ชนเผ่าหมู่บ้านย่อย กองพันทหารและชนจีนโพ้นทะเล จำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และวิธีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยการเลือกตั้ง อายุกาลของสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศกำหนดสมัยละ ๔ ปี สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศเปิดประชุมมีละ ๑ ครั้ง โดยคณะกรรมการการรัฐกิจทั่วไปเป็นผู้เรียกประชุม หากคณะกรรมการนั้นเห็นจำเป็นหรือมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากกว่าจำนวน ๑ ใน ๕ เป็นผู้เสนอแนะขึ้น ก็ให้เรียกประชุมเป็นกรณีพิเศษได้

สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจปฏิบัติการได้ดังนี้—

๑. แก้ไขชำระสละสร้างรัฐธรรมนูญ
๒. ร่างกฎหมาย
๓. ควบคุมการใช้รัฐธรรมนูญให้ต้องตามความจริง
๔. แต่งตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีแห่งประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน
๕. อาศัยร่างเสนอของประธานาธิบดี เพื่อลงมติรับรองตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และอาศัยร่างเสนอของนายกรัฐมนตรี เพื่อลงมติรับรองคณะรัฐมนตรี

๖. อาศัยร่างเสนขอของประธานาธิบดี เพื่อลงมติรับรองตำแหน่งรองประธานสภาสภาใหม่ และคณะกรรมการสภาสภาใหม่
๗. แต่งตั้งประธานศาลสูงสุดแห่งประชาชน
๘. แต่งตั้งประธานอัยการแผ่นดิน
๙. กำหนดโครงการเศรษฐกิจของประชาชน
๑๐. ตรวจสอบและอนุมัติงบประมาณแผ่นดิน
๑๑. อนุมัติให้แบ่งเขตมณฑล เขตปกครองตนเองและเขตนคร
๑๒. พิจารณาและกำหนดการอภัยโทษทั่วประเทศ
๑๓. กำหนดคดีสินชู้ญหาสงครามและปัญหาสันติภาพ
๑๔. กรณีอื่น ๆ ที่สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศเห็นว่าจำเป็น ก็ให้อาศัยอำนาจปฏิบัติการไปได้

สภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศมีอำนาจถอดถอนบุคคลในตำแหน่งดังต่อไปนี้ได้

๑. ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี
๒. นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี ประธานกรรมการต่าง ๆ และเลขาธิการ
๓. รองประธาน และคณะกรรมการสภาสภาใหม่
๔. ประธานศาลสูงสุดแห่งประชาชน
๕. ประธานอัยการแผ่นดิน

การชำระแก้ไขรัฐธรรมนูญ จะกระทำได้นั้นเมื่อมีมติเสียงรับรองไม่ต่ำกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ ส่วนกฎหมายและร่างนิติบัญญัติต่าง ๆ จะมีผลบังคับได้ต่อเมื่อได้ผ่านมติรับรองจากสมาชิกกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

ภายในสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ ให้เลือกตั้งคณะกรรมการชนเผ่าหม่นน้อย คณะกรรมการร่างกฎหมาย คณะกรรมการร่างงบประมาณแผ่นดิน คณะกรรมการตรวจสอบประวัติคุณวุฒิของสมาชิกและคณะกรรมการอื่น ๆ ตามความต้องการได้ คณะกรรมการต่าง ๆ ซึ่งจัดตั้งขึ้นภายในสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศนั้น ในระหว่างสมัยประชุม คณะกรรมการบริหารรัฐกิจทั่วไปมีอำนาจหน้าที่เป็นฝ่ายนำการปฏิบัติของคณะกรรมการต่าง ๆ ดังกล่าว และขณะที่คณะกรรมการต่าง ๆ กำลังปฏิบัติการตรวจสอบและชำระสะสางเรื่องราวต่าง ๆ อยู่

นั้น องค์การรัฐที่เกี่ยวข้องก็ดี คณะและวงการของราษฎรตลอดจนพลเมืองไทยก็ดี ย่อมมีภาระหน้าที่เพื่อเสนอหลักฐานเกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการนั้น ๆ

สิทธิหน้าที่ของสมาชิกผู้แทนราษฎรแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

สมาชิกผู้แทนราษฎรแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ มีสิทธิยื่นกระทู้ถามต่อสำนักนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีกระทรวงต่าง ๆ และคณะกรรมการต่าง ๆ องค์การที่ได้รับกระทู้ถาม ต้องรับผิดชอบให้คำอธิบายต่อคำถามนั้นทุก ๆ กรณี และสมาชิกผู้แทนราษฎรย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การควบคุมของหน่วยเลือกตั้งเดิม หน่วยเลือกตั้งเดิมมีอำนาจตามกฎหมายเพื่อถอดถอนเปลี่ยนตัวผู้แทนของตนได้ตลอดเวลา

สมาชิกผู้แทนราษฎรแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ หากยังมิได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศก็ดี หรือเป็นสมัยปิดประชุมสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งยังมิได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการราษฎรทั่วไประหว่างนั้นก็ดี ย่อมไม่ถูกจับกุมตัว หรือไม่ถูกสอบสวนคดีใด ๆ ทั้งสิ้น

(๒) คณะกรรมการราษฎรทั่วไประหว่างประชุมสภาผู้แทนราษฎร เป็นองค์การซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศเลือกตั้งขึ้น ประกอบด้วย—

- ประธานกรรมการ
- รองประธานกรรมการหลายตำแหน่ง
- เลขาธิการ
- กรรมการอีกหลายตำแหน่ง

คณะกรรมการราษฎรทั่วไประหว่างประชุมสภาผู้แทนราษฎร มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติได้ดังต่อไปนี้—

๑. จัดการเป็นธุรการเลือกตั้งสมาชิกแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ
๒. เรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ
๓. อธิบายตีความหมายของตัวบทกฎหมาย
๔. ร่างคำสั่งคำแถลงการณ์
๕. ควบคุมกิจการของสำนักนายกรัฐมนตรี และควบคุมงานของศาลสูงสุดแห่งประชาชนและองค์การอัยการแผ่นดิน

๖. ส่งมอบคำสั่งกฎหมายของสำนักนายกรัฐมนตรี และสภาผู้แทนราษฎร
ท้องถิ่น ซึ่งขัดต่อกฎหมาย รัฐธรรมนูญ และคำสั่งอื่น ๆ ที่รับรองไว้
๗. ในระหว่างสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศปิดสมัยประชุมอยู่ มีอำนาจแต่งตั้ง
ถอดถอนบุคคลในตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีกระทรวงต่าง ๆ
ประธานองค์การและคณะกรรมการต่าง ๆ และเลขาธิการได้
๘. แต่งตั้งถอดถอนรองประธานศาลสูงสุดแห่งประชาชน
๙. แต่งตั้งถอดถอนรองประธานอัยการแผ่นดิน
๑๐. แต่งตั้งถอดถอนคณะทูตและผู้แทนประจำต่างประเทศที่มีอำนาจเต็ม
๑๑. กำหนดอนุมัติรับรองและยกเลิกสัญญาซึ่งผูกพันกับต่างประเทศ
๑๒. กำหนดอำนาจหน้าที่ในคณะทูตประจำต่างประเทศ และผู้แทนประจำต่าง
ประเทศเป็นรายบุคคลหรือทั้งคณะได้
๑๓. กำหนดและมอบเครื่องหมายยศ เครื่องอิสริยาภรณ์ และเครื่องหมาย
สรรเสริญความชอบต่าง ๆ
๑๔. กำหนดการอภัยโทษในกรณีพิเศษ
๑๕. ในระหว่างสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศปิดสมัยประชุมอยู่ หากประเทศ
ชาติถูกรุกรานหรือถูกคุกคามด้วยกำลังอาวุธ มีอำนาจปฏิบัติตามนัย
แห่งสนธิสัญญาว่าด้วยการป้องกันร่วมกันกับภาคีประเทศ หรือมีอำนาจ
พิจารณาตามลักษณะการแล้ว ประกาศภาวะสงครามได้
๑๖. กำหนดการระดมพลทั่วประเทศ หรือระดมพลโดยเฉพาะบางส่วน
๑๗. ประกาศเตรียมพร้อมทั่วประเทศ หรือประกาศเตรียมพร้อมเฉพาะบางส่วน
๑๘. อายัดอำนาจการปฏิบัติการที่ไต่รับมอหมายจาก สภาผู้แทนราษฎรทั่ว
ประเทศนั้น ๆ

อายุกาลของคณะกรรมการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ มีอำนาจ
ดำรงอยู่ได้จนถึงปีการเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ในสมัยต่อไป คณะกรรมการ
รัฐกิจทั่วไปต้องรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎร และคอยเสนอรายงานทุกระยะ สภาผู้แทน
ราษฎรทั่วประเทศมีอำนาจถอดถอนคณะกรรมการพ้นจากหน้าที่และเลือกตั้งใหม่

หมวดที่ ๒ ประธานาธิบดี

ประธานาธิบดีได้รับการเลือกตั้งจากสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ พลเมืองที่คุณสมบัติตามที่ระบุไว้มีอายุ ๓๕ ปีบริบูรณ์ มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งและรับเลือกตั้งย่อมมีสิทธิเพื่อรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีได้ อายุในตำแหน่งประธานาธิบดีมีกำหนด ๔ ปี ประธานาธิบดีอาศัยอำนาจตามมติของสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ และคณะกรรมการการรัฐกิจทั่วไป มีอำนาจหน้าที่ดังนี้:—

— ลงนามประกาศใช้กฎหมาย กฎฎีกาออกแถลงการณ์และคำสั่งต่าง ๆ
— แต่งตั้งและถอดถอนนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ประธานคณะกรรมการต่าง ๆ และเลขาธิการ รองประธานสภากลาโหม และกรรมการสภากลาโหม

— ให้เครื่องหมายยศ เครื่องราชอิสริยาภรณ์ และเครื่องหมายความชอบต่าง ๆ
— ประกาศอภัยโทษทั่วประเทศ อภัยโทษเฉพาะกรณีพิเศษ ประกาศเตรียมพร้อมประกาศภาวะสงคราม และประกาศระดมพล

— เป็นผู้แทนในนามของประเทศ รับรองคณะทูตานุทูตต่างประเทศ และอาศัยอำนาจตามมติของคณะกรรมการการรัฐกิจทั่วไป แต่งตั้งทูตและผู้แทนประจำต่างประเทศและเรียกตัวกลับได้และมีอำนาจอนุมัติการทำสัญญาผูกพันกับต่างประเทศ

ดำรงตำแหน่งจอมทัพ และประธานกรรมการสภากลาโหม

— ในเวลาจำเป็น ประธานาธิบดีมีอำนาจเรียกประชุมสภาการเมืองสูงสุด โดยรับหน้าที่ประธานกรรมการสภาการเมืองสูงสุด

สภาการเมืองสูงสุดประกอบด้วย:—

- ประธานกรรมการสภาการเมืองสูงสุด (ประธานาธิบดี)
- รองประธานาธิบดี
- ประธานกรรมการการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ
- นายกรัฐมนตรี
- บุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอความเห็นปัญหาสำคัญที่เกี่ยวกับประเทศชาติต่อสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ คณะกรรมการการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ หรือเสนอต่อคณะรัฐมนตรี หรือกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อวินิจฉัยพร้อมกันให้กำหนดแก้ขัดขาดลงไปได้

- รองประธานาธิบดีมีหน้าที่ปฏิบัติงานช่วยเหลือแบ่งเบางาน ในหน้าที่ของประธานาธิบดี มีอำนาจทำหน้าที่แทนประธานาธิบดีบางประการได้
- อำนาจปฏิบัติการของประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดีสิ้นสุดลงเมื่อมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีคนใหม่
- หากประธานาธิบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นเวลานานเนื่องด้วยสุขภาพเสื่อมโทรมให้รองประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสืบไป

หมวดที่ ๓ สำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักนายกรัฐมนตรี แห่งสาธารณรัฐประชาชน คือรัฐบาลแห่งประเทศนี้เป็นองค์การบริหารสูงสุดของรัฐ เป็นองค์การปกครองสูงสุดของประเทศ

สำนักนายกรัฐมนตรีประกอบด้วยตำแหน่ง ดังนี้:—

๑. นายกรัฐมนตรี
๒. รองนายกรัฐมนตรีหลายตำแหน่ง
๓. รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ
๔. ประธานสภาและคณะกรรมการต่างๆ
๕. เลขาธิการ

นายกรัฐมนตรีเป็นประมุข นำการปฏิบัติงานในสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรีมีหน้าที่ช่วยเหลือนายกรัฐมนตรีปฏิบัติการ รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ และประธานสภาคณะกรรมการต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบราชการในองค์การสังกัดแห่งตน รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ และประธานสภาคณะกรรมการต่างๆ อาศัยอำนาจตามกฎหมาย คำสั่ง และข้อกำหนดในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี มีอำนาจสั่งการและชี้แจงคณะรัฐมนตรีภายในองค์การสังกัดแห่งตน

สำนักนายกรัฐมนตรีมีอำนาจปฏิบัติราชการได้ ดังต่อไปนี้:—

๑. อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และคำสั่งเพื่อกำหนดนโยบายปกครองประเทศ และประกาศกฎฎีกา และข้อกำหนดกฎหมายต่างๆ พร้อมกันกับวินัยวิธีเคราะห์ผลแห่งการประกาศใช้กฎหมายและกฎฎีกาข้อกำหนดและคำสั่งต่างๆ เหล่านี้
๒. เสนอร่างนิติบัญญัติต่อสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ หรือคณะกรรมการรัฐกิจทั่วไป

๓. มีอำนาจเป็นอิสระเพื่อนำในทางปฏิบัติรัฐการแก่คณะรัฐมนตรีกระทรวง
ต่างๆ
๔. มีอำนาจเป็นอิสระเพื่อนำในทางปฏิบัติรัฐการแก่คณะกรรมการประชาชน
ท้องถิ่น (คณะรัฐมนตรีท้องถิ่น ทุกลำดับชั้น)
๕. สั่งแก้ไขหรือสั่งถอนคำสั่งคำสั่งที่ขัดความเหมาะสมของรัฐมนตรี
กระทรวงต่างๆ และของประธานสภาหรือคณะกรรมการต่างๆ
๖. สั่งแก้ไขหรือสั่งถอนข้อกำหนดและคำสั่งที่ขัดความเหมาะสมของคณะ
กรรมการประชาชนท้องถิ่นลำดับชั้นต่างๆ
๗. ปฏิบัติตามโครงการเศรษฐกิจประชาชน ตามงบประมาณแผ่นดิน
๘. ควบคุมการพาณิชย์ทั้งในและนอกประเทศ
๙. ควบคุมการศึกษา วัฒนธรรมสุขศึกษา และการสาธารณสุข
๑๐. จัดการเกี่ยวกับธุรกิจชนเผ่า
๑๑. จัดการเกี่ยวกับธุรกิจชนจีนโพ้นทะเล
๑๒. รักษาป้องกันผลประโยชน์ของประเทศชาติ ควบคุมส่งเสริมระเบียบข้อ
บังคับส่วนรวม ประกันรับรองสิทธิพลเมือง
๑๓. จัดการธุรกิจและปัญหาเกี่ยวกับต่างประเทศ
๑๔. นำในทางเสริมสร้างกำลังอาวุธ
๑๕. แต่งตั้ง และ ถอนถอน เจ้าหน้าที่ ฝ่ายปกครอง ตาม อำนาจ ขอบเขตแห่ง
กฎหมาย
๑๖. รับผิดชอบรัฐการอื่น ๆ ตามอำนาจสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ หรือ
คณะกรรมการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศมอบหมาย
ให้

สำนักนายกรัฐมนตรีรับผิดชอบรัฐการต่อสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ พร้อมกัน
ทำรายงานการปฏิบัติรัฐการเสนอในระหว่างสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศปีคสมัยประชุม คง
รับผิดชอบรัฐการต่อคณะกรรมการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ พร้อมกัน
ทำรายงานการปฏิบัติรัฐกิจเสนอ

การประชุมของสำนักนายกรัฐมนตรีแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือการประชุมคณะรัฐ-
มนตรีครบชุดอย่างหนึ่ง กับการประชุมสามัญเพื่อปรึกษาวินิจฉัยรัฐกิจทั่วไปอย่างหนึ่ง การ

ประชุมคณะรัฐมนตรีครบชุด ต้องประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้ จึงครบองค์ประชุม คือ:—

นายกรัฐมนตรี

รองนายกรัฐมนตรี

รัฐมนตรีกระทรวงต่าง ๆ

ประธานสภาต่าง ๆ

เลขาธิการสำนักนายกรัฐมนตรี

การประชุมประเภทนี้กำหนดไว้เดือนละ ๑ ครั้ง หากมีความจำเป็นก็ให้นายกรัฐมนตรีเรียกประชุมพิเศษได้ ส่วนการประชุมสามัญไม่มีกำหนดเวลา แต่ต้องประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และเลขาธิการจึงครบองค์ประชุม

คำสั่งและแถลงการณ์ของสำนักนายกรัฐมนตรี จะประกาศใช้บังคับได้ต่อเมื่อได้ผ่านมติประชุมจากการประชุมคณะรัฐมนตรีครบชุด หรือการประชุมสามัญแล้วอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงมีผล

หมวดที่ ๔ สถาปนาราษฎรท้องถิ่นทุกลำดับชั้น และคณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นทุกลำดับชั้น

สาธารณรัฐประชาชนจีนแบ่งเขตบริหารออก ดังนี้:—

๑. ประเทศ แบ่งออกเป็น มณฑล ภาคปกครองตนเอง นคร

๒. มณฑล แบ่งออกเป็นเขตปกครองตนเอง แคว้นปกครองตนเอง อำเภอ
อำเภอปกครองตนเอง เขตเทศบาลอำเภอ

๓. อำเภอและอำเภอปกครองตนเอง แบ่งออกเป็นตำบล เขตเทศบาลตำบล
ตำบลชนเผ่าหมู่บ้าน หมู่บ้าน ชุมชนหมู่บ้าน

ก. มณฑล นคร อำเภอ เขตเทศบาลอำเภอ เขตเทศบาลตำบล หมู่บ้าน
ชุมชนหมู่บ้าน และหมู่บ้านของชนเผ่าหมู่บ้าน ให้จัดตั้งสภาผู้แทน
ราษฎรท้องถิ่นและคณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นได้

ข. ภูมิภาคปกครองตนเอง แคว้นปกครองตนเอง อำเภอปกครองตนเอง
ให้จัดตั้งองค์การปกครองตนเองขึ้น

ค. สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นทุกลำดับชั้น จัดเป็นองค์การนิติบัญญัติแห่งรัฐ

ง. สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นลำดับชั้นมณฑล นคร อำเภอ เขตเทศบาล
แคว้น ให้เลือกตั้งขึ้นโดยลำดับชั้นที่ต่ำกว่า ส่วนสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่น

ถิ่นลำคัยชั้น ตำบล เขตเทศบาลตำบล หมู่บ้าน หมู่บ้านของชนเผ่าหมู่น้อย ชุมชนหมู่บ้านให้ออกเสียงเลือกตั้งโดยราษฎรโดยตรง

จ. สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นชั้นมณฑลมีอายุสมัยละ ๔ ปี ต่ำกว่านั้นลงมามีอายุสมัยละ ๒ ปี

ฉ. สมาชิกแห่งสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นชั้นมณฑล นคร อำเภอ และเขตเทศบาลตำบลต้องอยู่ในความควบคุมของหน่วยเลือกตั้งเดิม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นต่ำกว่าชั้นเทศบาลตำบลลงมา ต้องอยู่ในความควบคุมของราษฎรในเขตเลือกตั้งเดิม หน่วยเลือกตั้งเดิมแห่งสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นจากลำคัยชั้น และราษฎรในเขตเลือกตั้งทุกเขต อาศัยอำนาจตามกฎหมายและตามระเบียบการที่ได้ระบุไว้ มีสิทธิเพิกถอนและเลือกตั้งสมาชิกผู้แทนราษฎรแห่งตนได้ตลอดเวลา

ช. คณะกรรมการประชาชนทุกลำคัยชั้น เป็นองค์การฝ่ายบริหารแทนสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นแต่ละลำคัยชั้น และเป็นองค์การปกครองท้องถิ่นแห่งรัฐทั้งสิ้น

คณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นทุกลำคัยชั้นประกอบด้วย:—

๑. ประธานมณฑล
๒. นายกเทศมนตรี
๓. นายอำเภอ
๔. กำนัน
๕. ผู้ใหญ่บ้าน
๖. หัวหน้าชุมชนหมู่บ้าน

ตำแหน่งเหล่านี้มีจำนวนตำแหน่งละ ๑ คน กับมีรองประธานมณฑล รองนายกเทศมนตรี ปลัดอำเภอ สารวัตรกำนัน สารวัตรผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยหัวหน้าชุมชนหมู่บ้าน อีกหลายคนและกรรมการอีกหลายคน อายุกาลของคณะกรรมการประชาชนท้องถิ่น ทุกลำคัยชั้น มีระยะเวลาเท่ากับอายุกาลของสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นลำคัยชั้นนั้น ๆ

อำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่น

— รับผิดชอบการปฏิบัติตามคำสั่ง กฎหมาย กฎข้อบังคับ วางโครงการ เศรษฐกิจ ส่งเสริมวัฒนธรรมและสาธารณูปการ ตรวจสอบและอนุมัติงบประมาณ คำนวณทรัพย์สินส่วนรวม รักษาระเบียบส่วนรวม ประกันรักษาสิทธิพลเมืองและความเสมอภาคในสิทธิผล ประโยชน์ ของชนเผ่า หมู่บ้าน อ้อย ภายในขอบเขตท้องถิ่นของตน

— มีอำนาจเลือกตั้งและถอดถอนกรรมการ และบุคคลภายในคณะกรรมการ ที่แต่งตั้งขึ้นนั้นได้

— สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นชั้นอำเภอขึ้นไปมีอำนาจแต่งตั้ง และถอดถอนประธานศาลประชาชนในลำดับชั้นแห่งตน

— ปฏิบัติหน้าที่อาศัยอำนาจตามกฎหมายและคำสั่งของสภาราษฎรที่เห็นสมควร และมีอำนาจลงมติผ่านการรับรองญัตติต่าง ๆ ภายในชั้นแห่งตน

— มีอำนาจแก้ไขหรือสั่งเพิกถอนคำสั่งและข้อกำหนดอื่นไม่เหมาะสมต่าง ๆ ของคณะกรรมการในชั้นแห่งตนได้

— สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป มีอำนาจสั่งแก้ไข หรือเพิกถอนคำสั่งและข้อกำหนดอื่นไม่เหมาะสมต่าง ๆ ของคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นที่ต่ำชั้นกว่าได้

— สภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นในหมู่บ้านของชนเผ่าพื้นเมือง อาศัยอำนาจตามกฎหมายเพื่อหาวิธีและโครงการเป็นพิเศษ เพื่อปฏิบัติการให้เหมาะสมกับชนเผ่าแห่งตน

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการประชาชนท้องถิ่น

— อาศัยอำนาจตามกฎหมาย บริหารรัฐการฝ่ายปกครองภายในกฎหมาย ภายในขอบเขตท้องถิ่นแห่งตน

— บริหารงานตามญัตติและข้อกำหนดต่าง ๆ ซึ่งสภาผู้แทนท้องถิ่นในลำดับชั้นแห่งตนมอบหมายให้ และปฏิบัติตามคำสั่งขององค์การรัฐบาลที่เห็นสมควรว่า

— อาศัยอำนาจตามกฎหมาย ประกาศแถลงการณ์มติข้อตกลงต่าง ๆ

- คณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป เป็นผู้นำบริหารราชการแก่คณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชา และแต่งตั้งและถอดถอนข้าราชการภายใต้บังคับบัญชาได้
- คณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป มีอำนาจสั่งระงับการบริหารงาน อันไม่ถูกต้องของสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นที่อยู่ต่ำล้าคืบชั้นกว่า และมีอำนาจสั่งระงับหรือแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่ถูกต้องของข้าราชการแผนกต่าง ๆ ภายใต้สังกัด หรือของคณะกรรมการประชาชนที่อยู่ต่ำล้าคืบชั้น
- รับผิดชอบราชการ และทำรายงานการปฏิบัติงานเสนอองค์การรัฐบาลที่เหนือชั้นกว่า

คณะกรรมการประชาชนท้องถิ่นทั่วประเทศ เป็นองค์การบริหารงานภายใต้การนำเป็นเอกเทศจากสำนักนายกรัฐมนตรี พังคำสั่งและขึ้นท่อนายกรัฐมนตรี

หมวดที่ ๕ องค์การปกครองตนเองในท้องถิ่นของชนเผ่าห่มนัย (Autonomous State)

การปฏิรูปองค์การปกครองตนเองของภาค แคว้น และอำเภอ ที่สมควรดำเนินการปกครองตนเอง ย่อมอาศัยหลักการปฏิรูปองค์การรัฐบาลท้องถิ่น ส่วนลักษณะการปกครองให้ถือเอาความเห็นความสมัครใจ และจำนวนที่แท้จริงตามถิ่นฐาน ภูมิลำเนาที่ชนเผ่าห่มนัยพำนักอยู่เป็นเกณฑ์ ในเขตปกครองที่มีชนเผ่าห่มนัยหลายเผ่าอาศัยอยู่ สมควรให้ผู้แทนชนเผ่าห่มนัยแต่ละเผ่า ส่งผู้แทนของตนเข้าร่วมในคณะกรรมการประชาชนระดับภูมิภาค แคว้น และอำเภอด้วย

องค์การปกครองตนเองแห่งภาค แคว้น และอำเภอ มีอำนาจปฏิบัติราชการได้ในการบริหารการคลัง การจัดระบบทหาร การปฏิรูปหน่วยสันติบาลท้องถิ่น เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และในการบริหารราชการ จะใช้ภาษาอักษรของชนเผ่าห่มนัยที่ใช้แพร่หลายที่สุดในเขตนั้นสัก ๑ ภาษา หรือหลายภาษาก็ได้

หมวดที่ ๖ ศาลประชาชนและองค์การอัยการ (Procuratorate)

ศาลประชาชนสูงสุด และศาลประชาชนท้องถิ่นทุกลำดับชั้น ใช้อำนาจตุลาการพิจารณาบรรดาคดีที่กำหนดโดยกฎหมาย อายุกาลของประธานศาลประชาชนสูงสุด และศาลประชาชนทุกลำดับชั้น มีอายุในตำแหน่ง ๕ ปี ศาลประชาชนสูงสุดและศาลประชาชนท้องถิ่นทุกลำดับชั้น จัดตั้งโดยกฎหมาย

การพิจารณาพรรคี

- การพิจารณาพรรคีของศาลประชาชนท้องถิ่นทุกลำดับชั้น ใช้ระบบพิจารณาด้วยประชาชนเป็นวิธีตัดสินความตามกฎหมาย
- การพิจารณาพรรคีของศาลทุกชั้น ให้ดำเนินการพิจารณาโดยเปิดเผยทั้งชั้น จำเลยมีสิทธิรับความคุ้มครองทางแก้ต่างคดี ทั้งนี้ ยกเว้นกรณีพิเศษที่กำหนดโดยกฎหมาย
- พลเมืองที่เป็นชนเผ่าหม่นน้อย มีสิทธิ ใช้อักษรและภาษาคำพูดแห่งตนยื่นฟ้องคดีได้ บุคคลใดซึ่งเกี่ยวข้องด้วยแต่ไม่สามารถพูดและเขียนอักษรของท้องถิ่นนั้นได้ ย่อมต้องหาล่ามเพื่อช่วยในการแปลให้
- ในถิ่นฐานที่ชนเผ่าหม่นน้อยหลายเผ่าอาศัยอยู่ศาลประชาชนในท้องถิ่นนั้นควรใช้ภาษาพูดที่แพร่หลายเป็นภาษากลางพิจารณาคดี และใช้อักษรที่แพร่หลายในท้องถิ่นนั้นตัดสินคดีและประกาศโฆษณา
- ศาลประชาชนทุกลำดับชั้นมีอำนาจพิจารณาตัดสินคดี โดยอิสระภายในขอบเขตของกฎหมาย
- ศาลประชาชนแต่ละ ลำดับชั้นรับผิดชอบและทำรายงานเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่นในลำดับชั้นของตน
- ศาลประชาชนสูงสุดเป็นองค์การตุลาการสูงสุด
- ศาลประชาชนสูงสุดรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ และทำรายงานเสนอ ในระหว่างสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศยึดสมัยประชุมต้องรับผิดชอบและทำรายงานเสนอคณะกรรมาธิการรัฐกิจทั่วไปแห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

องค์การอัยการ

องค์การอัยการแผ่นดินมีอำนาจสอดส่องตรวจสอบเจ้าหน้าที่ และข้าราชการในกระทรวงทบวงกรมที่อยู่ในสังกัดของสำนักนายกรัฐมนตรี องค์การคลัง องค์การฝ่ายปกครองอื่น ๆ และพลเมืองทั่วไปว่าจะประพฤติผิดชอบต่อกฎหมายบ้างหรือไม่เพียงใด ประธานองค์การอัยการแผ่นดินและประธานอัยการท้องถิ่นลำดับต่าง ๆ มีอายุในตำแหน่ง ๔ ปี การปฏิรูปองค์การอัยการให้กำหนดโดยกฎหมาย

อำนาจหน้าที่ขององค์การอัยการ

- ประธานองค์การอัยการแผ่นดิน มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ประธานอัยการท้องถิ่นชั้นมณฑล นคร และภาคปกครองตนเอง ส่วนตำแหน่งอัยการท้องถิ่นชั้นอำเภอ เขตเทศบาลอำเภอ แคว้นปกครองตนเอง อำเภอปกครองตนเอง ให้อัยการมณฑล หรืออัยการภาคปกครองตนเอง เสนอขออนุมัติแต่งตั้งหรือ ถอดถอนต่อประธานองค์การอัยการแผ่นดิน
- องค์การอัยการท้องถิ่นทุกลำดับชั้นเป็นองค์การทรงอำนาจโดยอิสระ ไม่อยู่ในบังคับและเกี่ยวข้องกับองค์การท้องถิ่นฝ่ายปกครอง
- องค์การอัยการชั้นต่ำ ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การนำขององค์การอัยการชั้นสูง และอยู่ภายใต้บังคับบัญชาโดยตรงขององค์การอัยการแผ่นดิน
- องค์การอัยการแผ่นดินรับผิดชอบ และทำรายงานเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ ระหว่างสภามัชฌิมประชุม ให้รับผิดชอบและทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการรัฐกิจทั่วไป แห่งสภาผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ

การปรับปรุงกลไกการบริหารขั้นต่อไป

ต่อมาสาธารณรัฐประชาชนจีนได้จัดทำร่างรูปองค์การรัฐบาลใหม่ ดังนี้:—

การจัดรูปองค์การรัฐบาล

องค์การรัฐบาลประกอบด้วยองค์การบริหารดังต่อไปนี้:—

องค์การสูงสุดได้แก่

- สมัชชาใหญ่แห่งชาติ (National People's Congress (NPC)
ทำการเลือกตั้งทุก ๕ ปี
- สาธารณรัฐแห่งประชาชนจีน (People's Republic of China (PRC)
- สภาที่ปรึกษาการเมืองสูงสุดแห่งรัฐ (Supreme State Conference)
- สภาป้องกันความมั่นคงแห่งชาติ (National Defense Council (NDC)

- สมัชชาที่สองแห่งชาติ (Second National People's Congress)
- คณะรัฐมนตรี (State Council)

องค์กรต่าง ๆ ของรัฐบาล

ศาลสูงสุดแห่งประชาชน (Supreme People's Court)
 สำนักงานอัยการสูงสุดแห่งประชาชน (Supreme People's Procuratorate)
 สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (Premier's Secretariat)
 สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (Secretariat of the State Council)
 สภาปรึกษาการเมืองสูงสุดแห่งรัฐ (Supreme State Conference)
 สภาป้องกันความมั่นคงแห่งชาติ (National Defense Council (NDC))
 นอกจากองค์การเหล่านี้แล้ว ยังประกอบด้วยสำนักงานฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้:—

สำนักงานฝ่ายต่างประเทศ
 สำนักงานฝ่ายการเมืองและกฎหมาย
 สำนักงานฝ่ายวัฒนธรรมและการศึกษา
 สำนักงานฝ่ายอุตสาหกรรมและคมนาคม
 สำนักงานฝ่ายการคลังและการค้า
 สำนักงานฝ่ายการเกษตรและป่าไม้
 สำนักงานควบคุมคณะกรรมการต่าง ๆ
 สำนักงานควบคุมคณะกรรมการพิเศษ

กระทรวงต่าง ๆ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน มีดังนี้ คือ:—

๑. กระทรวงกลาโหม
๒. กระทรวงการต่างประเทศ
๓. กระทรวงมหาดไทย
๔. กระทรวงสวัสดิภาพแห่งประชาชน
๕. กระทรวงวัฒนธรรม
๖. กระทรวงศึกษาธิการ

๗. กระทรวงสาธารณสุข
๘. กระทรวงการสร้างเครื่องจักร ที่ ๑
๙. กระทรวงการสร้างเครื่องจักร ที่ ๒
๑๐. กระทรวงอุตสาหกรรมถ่านหิน
๑๑. กระทรวงอุตสาหกรรมน้ำมัน
๑๒. กระทรวงอุตสาหกรรมโลหะกิจ
๑๓. กระทรวงอุตสาหกรรมเคมี
๑๔. กระทรวงอุตสาหกรรมธรณีวิทยา
๑๕. กระทรวงการก่อสร้าง
๑๖. กระทรวงอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์
๑๖. กระทรวงอุตสาหกรรมเบา
๑๘. กระทรวงกรรมกร
๑๙. กระทรวงการรถไฟ
๒๐. กระทรวงคมนาคม
๒๑. กระทรวงไปรษณีย์โทรเลข
๒๒. กระทรวงการคลัง
๒๓. กระทรวงอาหาร
๒๔. กระทรวงพาณิชย์
๒๕. กระทรวงการค้ากับต่างประเทศ
๒๖. กระทรวงผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
๒๗. กระทรวงเกษตร
๒๘. กระทรวงการป่าไม้
๒๙. กระทรวงการประปาและรถไฟ
๓๐. กระทรวงการนาของรัฐและเวนคืนที่ดิน
๓๑. กระทรวงอุตสาหกรรมสร้างเครื่องจักรในการเกษตร

สถาบันที่ขึ้นอยู่กับกระทรวงและสำนักงานฝ่ายต่าง ๆ

๑. กระทรวงกลาโหม ได้แก่ กองทัพลกและกองทัพอากาศ
๒. สำนักฝ่ายการต่างประเทศ ได้แก่ กระทรวงการต่างประเทศ คณะกรรมการ

การฝ้ายวัฒนธรรม และสัมพันธ์ภาพ
กับต่างประเทศ ผู้แทนรัฐทางการเมืองทูต

๓. สำนักฝ่ายการเมืองและกฎหมาย ได้แก่ กระทรวงมหาดไทย

กระทรวงสวัสดิภาพแห่งประชาชน

๔. สำนักฝ่ายวัฒนธรรมและการศึกษา ,, กระทรวงวัฒนธรรม

กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงสาธารณสุข

สำนักงานข่าวเงินคอมมิวนิสต์

สำนักบริหารการวิทยุกระจายเสียง

๕. สำนักฝ่ายอุตสาหกรรมและคมนาคม ,, กระทรวงการสร้างเครื่องจักร ที่ ๑

กระทรวงการสร้างเครื่องจักร ที่ ๒

กระทรวงอุตสาหกรรมถ่านหิน

กระทรวงอุตสาหกรรมน้ำมัน

กระทรวงอุตสาหกรรมโลหะกิจ

กระทรวงอุตสาหกรรมเคมี

กระทรวงอุตสาหกรรมธรณีวิทยา

กระทรวงการก่อสร้าง

กระทรวงอุตสาหกรรมเบา

กระทรวงกรรมกร

กระทรวงการรถไฟ

กระทรวงคมนาคม

กระทรวงไปรษณีย์โทรเลข

คณะบริหารกลางฝ่ายอุตสาหกรรมและ
พาณิชย์

๖. สำนักฝ่ายการคลังและการค้า

,, กระทรวงการคลัง

กระทรวงอาหาร

กระทรวงพาณิชย์

กระทรวงการค้ากับต่างประเทศ

ธนาคารแห่งประเทศไทย

กระทรวงผลิตพืชผลทะเล

๗. **สำนักฝ่ายการเกษตรและป่าไม้** ได้แก่ กระทรวงเกษตร
กระทรวงการป่าไม้
กระทรวงการประปาและไฟฟ้า
กระทรวงการนาของรัฐและเวนคืนที่ดิน
สำนักงานกลางอุตุนิยม
กระทรวงอุตสาหกรรม สร้างเครื่อง
จักรในการเกษตร
๘. **สำนักควบคุมคณะกรรมการต่าง ๆ** ,, คณะกรรมการวางแผนแห่งรัฐ
คณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งรัฐ
คณะกรรมการฝ่ายวิทยาศาสตร์และ
เทคนิค
คณะกรรมการก่อสร้างแห่งรัฐ
คณะกรรมการฝ่ายการเชื้อชาติ
คณะกรรมการฝ่ายเงินปันผล
คณะกรรมการฝ่ายพลศึกษาและกีฬา
๙. **สำนักควบคุมคณะกรรมการพิเศษ** ,, สำนักที่ปรึกษา
สำนักบริหารเกี่ยวกับสถานที่ราชการ
คณะกรรมการปฏิรูปภาษาเขียน
ของจีน
สำนักฝ่ายการศาสนา
สำนักฝ่ายการสำรวจและทำแผนที่
ของรัฐ
สำนักผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ
สำนักสถิติแห่งรัฐ
สำนักบรรณสารแห่งรัฐ

“สาธารณรัฐประชาชนจีน” มีแคว้นปกครองตนเอง จังหวัด และเขตเทศบาล
พิเศษบางแห่งซึ่งตั้งตรงต่อรัฐบาลกลาง โดยสายการบังคับบัญชาผ่านตรงจากคณะรัฐมนตรี

๑. แคว้นปกครองตนเอง

ไค้แก๋

มองโกเลียใน

ชินเกียง—อูยเกอร์

ฉิบะต

นิงเซี่ย—ฮุย

กวางสี—ชวง

๒. จังหวัด

ไค้แก๋

อันเว

กิริน

ชู่เกียง

กวางตุ้ง

ฟูเกียน

เกี้ยวเจา

ไฮล่งเกียง

เลี้ยวฉิง

โชนาน

ชานสี

ไฮเป

ชานตง

ฮุนาน

เซินสี

กานสุง

เสฉวน

เกียงสี

ชิงไฮ

เกียงสือ

ยูนาน

ฮุเป

ฮกเก็ง

เซี่ยงไฮ้

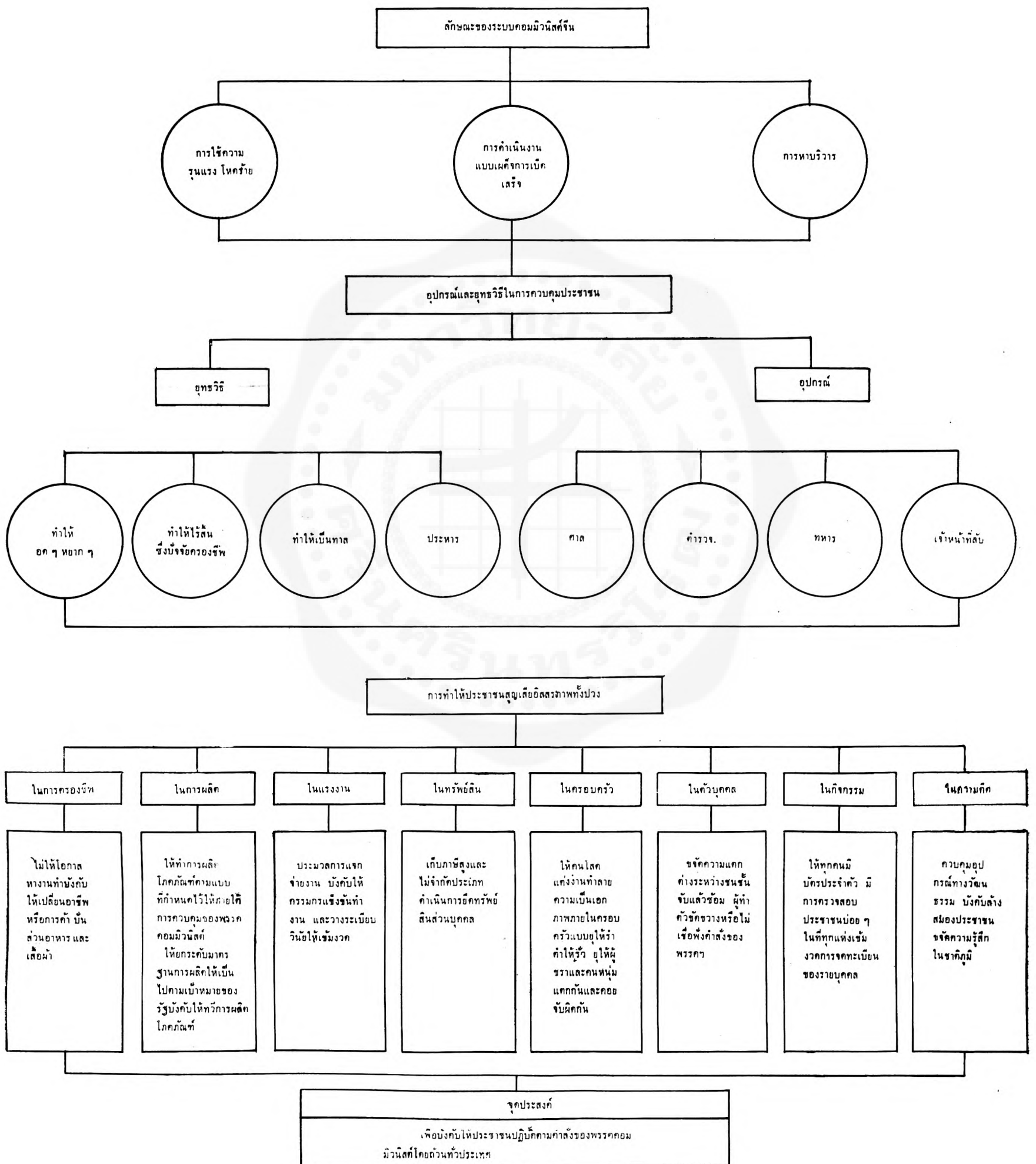
๓. เขตเทศบาลพิเศษ

ไค้แก๋

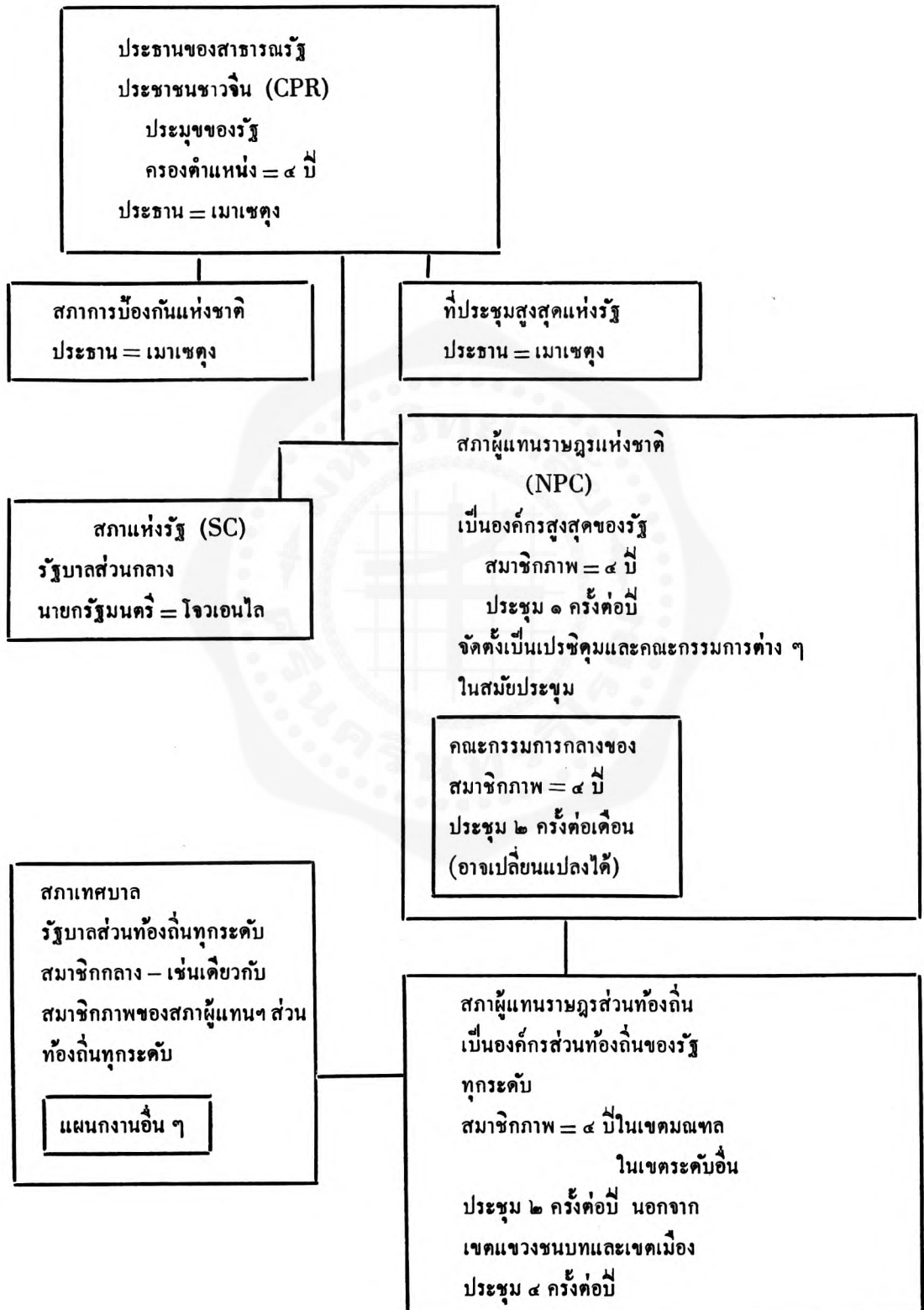
ยังมีนครสำคัญอื่น ๆ ซึ่งสายบังคับบัญชารับขึ้นตรงต่อสถาบันในระดับสูงกว่า บางนครขึ้นตรงต่อเขตที่ปกครอง หรือแคว้นปกครองตนเอง บางนครก็ขึ้นต่อเขตที่แบ่งตามภูมิศาสตร์นครเหล่านั้นไค้แก๋—

๑. เหมอชย	๕. รุงกิง	๑๗. คนมิง	๒๕. เซนยาง
๒. อันชาน	๑๐. ฟูเจา	๑๘. เกวลิ้น	๒๖. ชีอาน
๓. อันตง	๑๑. ฟูชุน	๑๙. อันเจา	๒๗. เทียนสิน
๔. กวางตุ้ง	๑๒. ฮึงเจา	๒๐. ลูซุน—ไทโรน	๒๘. ชีนาน
๕. ฝางชุน	๑๓. ฮายิน	๒๑. นานจาง	๒๙. ชิงเตา
๖. ฝางชา	๑๔. ชีฉิง	๒๒. นานกิง	๓๐. อูรมชี่
๗. เซงเจา	๑๕. ฮุเฮซอท	๒๓. นานนิง	๓๑. วูชั่น
๘. เซงตู่	๑๖. คัลิกาน	๒๔. เปนชี่	๓๒. ชี

แผนผังแสดงถึงยุทธวิธี และ อุปกรณ์การควบคุม ประจำชนในจีนแดง

โครงสร้างการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์

นโยบายการต่างประเทศของจีนแดง

นับตั้งแต่จีนคอมมิวนิสต์ได้ชัยชนะในการครอบครองแผ่นดินใหญ่จากรัฐบาลจีนคณะชาติเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) แล้ว จีนคอมมิวนิสต์ได้เร่งรีบปรับปรุงกิจการภายในประเทศเป็นการใหญ่ เช่น การกวาดล้างฝ่ายตรงข้าม การปฏิรูปที่ดิน วิทยุวิทยุสมบัติ และการดำเนินนโยบาย เพื่อพัฒนาการเศรษฐกิจตามโครงการ ๕ ปีครั้งแรก ในระยะนั้นจีนคอมมิวนิสต์ยังไม่มีโอกาสที่จะสนใจกับชนจีนโพ้นทะเลมากนัก การเคลื่อนไหวแทรกซึมของจีนโพ้นทะเลซึ่งฝากฝังคอมมิวนิสต์ในระยะนั้น ได้ปฏิบัติการเป็นไปตามที่แต่ละฝ่ายจะสามารถทำได้ โดยอาศัยภาวะทางการเมืองของประเทศนั้น ๆ เป็นแนวทางในการดำเนินการเคลื่อนไหวในด้านการแทรกซึม แม้จะมีการติดต่อกับประธานาธิบดีท้าวแทนจีนคอมมิวนิสต์ในต่างประเทศบ้างก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนและมีโครงการถาวรนัก

ภายหลังที่จีนคอมมิวนิสต์ได้ประสบผลสำเร็จในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจตามโครงการ ๕ ปีครั้งแรก และการเมืองภายในประเทศที่อยู่ในการที่พอจะวางใจได้แล้ว ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) จีนคอมมิวนิสต์จึงได้เริ่มวางแผนเพื่ออิทธิพลไปยังมวลชนจีนโพ้นทะเลอีกครั้งหนึ่ง ด้วยการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ ขึ้นมากมาย เพื่อทำหน้าที่ทวีตผลขยายทางบ้านชนจีนโพ้นทะเล และได้แยกย้ายไปจัดตั้งหน่วยสาขาต่าง ๆ ยังมณฑลและอำเภอที่มีครอบครัวชนจีนโพ้นทะเลอาศัยอยู่หนาแน่น ทำหน้าที่ควบคุมและบริการโดยใกล้ชิด องค์การใหญ่ที่นับว่ามีการติดต่อกับชนจีนโพ้นทะเลมากที่สุดนั้น ได้แก่สำนักงานธุรกิจจีนโพ้นทะเล ซึ่งมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงปักกิ่ง และมีสาขาย่อยทั่วประเทศ เป็นองค์การที่ขึ้นตรงต่อสำนักนายกรัฐมนตรี แห่งจีนคอมมิวนิสต์ นอกจากนั้นยังได้จัดตั้งองค์การต่าง ๆ ขึ้นในฮ่องกง ทั้งเปิดเผยและปกปิด เพราะฮ่องกงเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และอังกฤษรับรองรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ ทางทางอังกฤษจึงไม่ได้ห้ามหรือกีดกันองค์การต่าง ๆ อันเป็นของจีนคอมมิวนิสต์แต่อย่างใด เพื่อใช้เป็นแหล่งกลางการติดต่อสังคมนระหว่างจีนคอมมิวนิสต์กับชนจีนโพ้นทะเลในประเทศต่าง ๆ เจ้าหน้าที่และตัวแทนของ จีนคอมมิวนิสต์ ที่แฝงตัวอยู่ในองค์การต่าง ๆ ของจีนคอมมิวนิสต์ในแผ่นดินใหญ่และฮ่องกง ส่วนมากเป็นอดีตชนจีนโพ้นทะเลที่เคยมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศนั้น ๆ มาแล้วเกือบทั้งสิ้น โดยอาศัยอดีตชนจีนโพ้นทะเลเหล่านั้น เคยมีชื่อเสียงและมีสมัครพรรคพวกอยู่แล้วทำการล่อลวงเพื่อเกลี้ยกล่อมและแถมข่มขู่ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ชนจีนโพ้นทะเลเห็นเหตุใจให้เกิดความนิยมเลื่อมใสระบอบคอมมิวนิสต์ และกระทำการชักจูงเพื่อผลประโยชน์ต่อประเทศจีนคอมมิวนิสต์ด้วยวิธีการต่าง ๆ

ความมุ่งหมายของจีนคอมมิวนิสต์ที่มีต่อชนจีนโพ้นทะเลนั้น จากการแสดงออกของจีนคอมมิวนิสต์และเอกสารต่าง ๆ ที่รวบรวม ทำให้ทราบว่าจีนคอมมิวนิสต์ ได้ยึดแนวนโยบายในการปฏิบัติดังนี้ คือ:—

- ก. ทำการโฆษณาทุกวิถีทาง เพื่อให้ชนจีนโพ้นทะเลเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในระบอบการปกครองของจีนคอมมิวนิสต์
- ข. ปฏิบัติทุกวิถีทาง เพื่อให้ชนจีนโพ้นทะเลได้มีส่วนช่วยเหลือพัฒนาการตามโครงการเศรษฐกิจของจีนคอมมิวนิสต์ให้ลุกล่วงไปด้วยดี โดยยอมนำเงินตราต่างประเทศไปลงทุนด้านเศรษฐกิจภายในประเทศจีนคอมมิวนิสต์
- ค. ปฏิบัติการให้ชนจีนโพ้นทะเลดำเนินการเคลื่อนไหวในประเทศที่ตนอยู่อาศัยในถิ่นต่าง ๆ เพื่อเกิดผลประโยชน์ต่อประเทศจีนคอมมิวนิสต์ในด้านการเมือง

เพื่อให้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ได้สำเร็จลุกล่วง ตามความมุ่งหมาย ปรากฏว่าจีนคอมมิวนิสต์ ได้จัดตั้งองค์การต่าง ๆ ขึ้นในประเทศจีนคอมมิวนิสต์และฮ่องกง มีองค์การโฆษณาองค์การเศรษฐกิจ และองค์การสืบราชการลับเป็นต้น โดยแตกแยกออกเป็นสาขาต่าง ๆ ดำเนินการทั้งด้านปกปิดและเปิดเผยต่อประเทศต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งประเทศไทย เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่จัดตั้งองค์การนั้น ๆ ขึ้น

สำหรับระบอบการเมืองของจีนคอมมิวนิสต์นั้น กล่าวได้ว่านับตั้งแต่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้กุมอำนาจบริหารการปกครองทั่วแผ่นดินใหญ่จีนแล้ว ก็ได้สถาปนา “สาธารณรัฐประชาชนจีน” People's Republic of China ขึ้นเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) และประกาศใช้ระบอบการปกครองซึ่งเรียกว่า “ระบอบประชาธิปไตยแบบใหม่” แบบ “ประชาธิปไตยรวมศูนย์” (Centralized Democracy) หรือ Democratic Centralism ทั้งนี้ เช่นเดียวกับที่พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย เมื่อยึดอำนาจการปกครองจากพระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ ๒ ได้สำเร็จแล้ว ก็ได้ประกาศตั้งระบอบ “เผด็จการแห่งชนชั้นกรรมาชีพ” (The Dictatorship of the Proletariat) ขึ้น และพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียในขณะนั้นอ้างว่า โดยที่ชนกรรมาชีพทั้งหลายยังมิได้รับการศึกษาอบรมในลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างเพียงพอ พรรคคอมมิวนิสต์จึงทำหน้าที่เป็นผู้นำของกรรมกรในการบริหารการปกครองประเทศไว้ก่อน

ระบอบประชาธิปไตยแบบใหม่ของจีนคอมมิวนิสต์เป็นการปกครองที่อ้างว่า ประชาชนเป็นเจ้าของรัฐ แต่ตามข้อเท็จจริงพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ยึดอำนาจเผด็จการบริหาร

การปกครองโดยตลอดมาจากกระทั่งปัจจุบันนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดมั่นในหลักการใหญ่และสำคัญของลัทธิคอมมิวนิสต์กล่าวคือ ประกาศยกย่องชนกรรมมาชีพ รวมทั้งกสิกร เป็นรากฐานสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ เพื่อระดมสมัครพรรคพวกหาความนิยมในหมู่ประชาชนจีนและชนเผ่าต่าง ๆ เป็นกำลังสนับสนุนในการปฏิบัติดำเนินงานโค่นล้มลัทธิศักดินานิยม ลัทธิทุนนิยม ซึ่งคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นระบบที่ขัดแย้งกับลัทธิคอมมิวนิสต์ และจำเป็นต้องทำลายให้สิ้นไป นอกจากนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังยึดถือหลักการกำจัดอิทธิพลของประเทศกลุ่มเสรีประชาธิปไตยให้หมดสิ้นไปอย่างเด็ดขาดด้วย โดยประมาณว่า กลุ่มประเทศเสรีเหล่านั้นเป็นจักรวรรดินิยม ทั้งนี้ ตามธรรมเนียมของจีนคอมมิวนิสต์กล่าวไว้ว่า “...ระบอบประชาธิปไตยแผนใหม่เป็นลัทธิการปกครองที่ประชาชนเป็นเจ้าของประเทศ โดยมีชนกรรมมาชีพเป็นผู้นำในทางบริหาร สหพันธ์กรรมกร และกสิกรเป็นรากฐานสนับสนุนและประสานสามัคคีกับชนชั้นต่าง ๆ และชนเผ่าต่าง ๆ ที่ยึดหลักประชาธิปไตยในการปกครอง ทำการโค่นล้มล้างลัทธิจักรวรรดินิยม ลัทธิศักดินานิยม และลัทธิทุนนิยม และสถาปนาเอกราช สันติภาพ อิสระภาพ ความอุดมสมบูรณ์ของประเทศจีน.....”

ความสำคัญของจีนคอมมิวนิสต์ในเอเชียเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกประเทศในค่ายโลกเสรี และเกือบทุกประเทศตระหนักดีว่า จีนคอมมิวนิสต์เป็นภัยต่อสวัสดิภาพของชาวเอเชียเพียงใด และถ้าจีนคอมมิวนิสต์สามารถจะแก้ปัญหามลพิษทางเศรษฐกิจภายในประเทศให้อยู่ในระดับมาตรฐานได้เมื่อใด เมื่อนั้นกลุ่มประเทศในอาณานิคมเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย จะต้องเผชิญภัยคุกคามจากจีนคอมมิวนิสต์ไม่น้อย เพราะจีนคอมมิวนิสต์มุ่งหมายที่จะเป็นชาติมหาอำนาจในโลก และพร้อมกันนั้นก็บากบั่นมุ่งหน้าที่จะให้จุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์สังคมคอมมิวนิสต์ให้บรรลุผลสำเร็จ สมดังที่ตนได้ทะเยอทะยานใฝ่ฝันไว้ ฉะนั้น ควรต้องทราบถึงกลยุทธ์ที่จีนคอมมิวนิสต์นำมาใช้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์นั้น ๆ ด้วย ทั้งนี้ จำเป็นจะต้องตั้งปัญหาขึ้น ดังนี้—

- ก. จีนคอมมิวนิสต์มองดูโลกด้วยท่าทีประการใดบ้าง
- ข. จีนคอมมิวนิสต์มีความคิดเห็นว่า บทบาทของตนในโลกควรจะเป็นประการใด
- ค. อะไรบ้างเป็นจุดมุ่งหมายของจีนคอมมิวนิสต์ และกลวิธีเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศที่ปฏิบัติดำเนินการอยู่นั้น เชื่อมโยงกับกลยุทธ์ระยะยาวของจีนคอมมิวนิสต์อย่างไรบ้าง

อาจมีข้อถกเถียงกันอยู่บ้างเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายหลายประการ ของเงินคอมมิวนิสต์ แต่บรรดาผู้นำทั้งหลายของเงินคอมมิวนิสต์ต่างก็แสดงข้อคิดเห็นของตนอย่างโจ่งแจ้งว่า โลกจะต้องรับรองความเป็นมหาอำนาจของเงินคอมมิวนิสต์ นายกรัฐมนตรี โจวเอนไล กล่าวถึงข้อนี้ออกมาตรงๆ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) ว่า “ในการที่ตัดสินใจตกลงกระหน่ำระหว่างประเทศเรื่องที่สำคัญ ๆ ควรต้องรับฟังข้อคิดเห็นของเงินคอมมิวนิสต์ด้วยเสมอ”

นอกจากนี้ยังเห็นได้ชัดว่า เงินคอมมิวนิสต์รับรองคำกล่าวที่ว่า “เอเชียเป็นของชาวเอเชีย” และเชื่อมั่นว่า ถ้าอำนาจอิทธิพลของสหรัฐอเมริกาและประเทศในยุโรปถูกทำลายให้สูญสิ้นไปจากเอเชียแล้ว คอมมิวนิสต์จีนจะกลายเป็นมหาอำนาจครองทวีปเอเชียไปโดยทันที ในการประชุมใหญ่ของสหประชาชาติ ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) โจวเอนไล ได้กล่าวแถลงอย่างชัดแจ้งที่สุดถึงความคึกคักนี้ว่า

“เราต้องการให้การแทรกแซงในกิจการภายใน ของชาติเอเชียติงต้องยกเลิกฐานทัพ ของต่างประเทศในเอเชียให้หมด ต้องถอนกำลังต่างประเทศที่ตั้งมั่นอยู่ในดินแดนต่าง ๆ ในเอเชียออกไปเสีย ส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้น ต้องห้ามมิให้มีการระดมกำลังทหารขึ้นอีก และการกันเขตขั้วบังคับต่าง ๆ ในทางเศรษฐกิจจะต้องยกเลิกโดยสิ้นเชิง” ถ้อยแถลงนี้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาและสั้น แต่ได้ความชัดว่า “จงปล่อยเอเชียให้พวกเรา”

ในสายตาของเงินคอมมิวนิสต์ สหรัฐอเมริกาคือศัตรูสำคัญของตน เพราะเป็นชาติเดียวเท่านั้น ที่อาจจะกระทำการตอบโต้เกี่ยวกับสมมุติแห่งอำนาจกับเงินคอมมิวนิสต์ได้ ชาติอื่น ๆ ทั้งหมดที่เป็นสัมพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกานั้น เงินคอมมิวนิสต์มีความเห็นอย่างถูกต้องแคลนว่าเป็นเพียง “เครื่องมือ เครื่องใช้ ของลัทธิจักรวรรดินิยม” เท่านั้น

บรรดาผู้นำของเงินคอมมิวนิสต์ต่างลงความเห็นไว้ว่า ประเทศญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญยิ่งเกี่ยวแก่สวัสดิภาพของประชาชาติในภาคพื้นเอเชียนี้ หลิวเฉาฉี ผู้ดำรงตำแหน่งประธานแห่งสาธารณรัฐจีนแทน—มาเซตงได้แถลงอย่างชัดแจ้งเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๓ (พ.ศ. ๒๔๗๖) ว่า “ประเทศจักรวรรดินิยมสหรัฐอเมริกา หรือประเทศอื่น ไม่อาจกระทำสงครามรุกรานเอเชียอย่างกว้างขวางได้ ถ้าไม่มีฐานทัพอยู่ในประเทศญี่ปุ่น” นอกจากนี้ เขายังกล่าวเสริมอีก ดังนี้ “อาจจะกล่าวได้ว่า สันติภาพในตะวันออกไกล จะยังคงมั่นคงอยู่คราบเท่าที่ เราสามารถป้องกันมิให้ญี่ปุ่นหรือประเทศอื่นที่อาจสมคบคิดกับญี่ปุ่น รื้อฟื้น กระทำ การรุกรานขึ้นอีกซึ่งเป็นการทำลายสันติภาพในเอเชีย”

ยังมีดินแดนอื่น ๆ ที่อยู่รอบ ๆ จีนคอมมิวนิสต์ ซึ่งคอมมิวนิสต์จีนถือว่า เป็นจุดสำคัญเป็นพิเศษเกี่ยวกับผลประโยชน์ของตน จุดสำคัญอันดับแรกก็คือ จีนคณะชาติ ซึ่งคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นดินแดนจีนที่ยังไม่ได้ปลดแอก ฉะนั้นในกิจการเรื่องจีนคณะชาตินี้—จึงไม่เกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศของจีนคอมมิวนิสต์เลย ด้วยเหตุที่มีความหวังอยู่ว่าจะเอาชนะจีนคณะชาติที่ไต้หวัน ได้ โดยไม่ต้องเสี่ยงกับการทำสงครามกับสหรัฐอเมริกา จีนคอมมิวนิสต์พยายามคุกคาม และทำการข่มขู่ทำลายจีนคณะชาติและสหรัฐอเมริกาโดยตลอดเวลา

ในปัจุบันนี้จีนคอมมิวนิสต์ถือว่าเกาหลีเหนือและเวียดนามเหนือเป็น “รัฐกันชน” ของตนที่มีความสำคัญยิ่งในการป้องกันประเทศจีนมิให้เกิดภัย รุกรานทางกำลังทหาร ที่อาจเกิดขึ้นทางดินแดนทั้งสอง จีนคอมมิวนิสต์ได้กระทำการตรวจสอบปรมาณระหว่างพม่ากับจีน ที่มีได้กำหนดไว้อย่างแน่นอน และแสดงท่าทีเคลือบแคลงสงสัยเกี่ยวกับพรมแดนอื่น ๆ ที่ยังมีได้มีการตกลงกันอย่างแน่ชัดอีกด้วย ในเวลาต่อไปข้างหน้าจีนคอมมิวนิสต์อาจยื่นร้องขอสิทธิในดินแดนอื่น ๆ อีกเป็นต้น ซองกง หรือมาเก๊า คงที่ได้ปฏิบัติมาแล้วในกรณีเขตและดินแดนที่พรมแดนติดต่อกับอินโดจีนกับชายแดนพม่า นอกจากนี้ยังอาจร้องขอการรวมสิทธิในดินแดนตอนที่อยู่ริมฝั่งนอก หรือตะวันออกไกลของสหภาพโซเวียต ซึ่งจีนเคยปกครองอยู่ก่อน

อย่างไรก็ดี การที่จีนคอมมิวนิสต์มีความสนใจในปัญหาเกี่ยวกับเส้นพรมแดนดังกล่าวมาแล้ว รวมทั้งที่สนใจในปัญหาสวัสดิภาพของประชาชาติและปัญหาอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนั้น ยังไม่เป็นเครื่องบ่งชี้เพียงพอให้เข้าใจถึงข้อคิดเห็นทั้งหมดของจีนคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับโลกได้ จำเป็นจะต้องดูไปถึงความเชื่อมั่นและอุดมคติของจีนคอมมิวนิสต์ด้วย บรรดาคอมมิวนิสต์เหล่านี้เป็นนักปฏิวัติที่แท้จริงผู้มุ่งหวังจะให้มีการปฏิบัติดำเนินการเพื่อการปฏิวัติโลก อันเป็นจุดหมายปลายทางที่แน่ชัด จีนคอมมิวนิสต์สร้างกลยุทธ์ทั้งมวลขึ้นโดยถืออุดมคติของคอมมิวนิสต์เป็นหลัก และการดำเนินนโยบายต่างประเทศของจีนคอมมิวนิสต์ ก็คือ กลวิธีข้อหนึ่งของกลยุทธ์นั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ทั้งกลยุทธ์และกลวิธีของจีนคอมมิวนิสต์ในทำนนวนโยบายต่างประเทศล้วนมีอุดมคติของลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นหลักมูลฐานทั้งสิ้น

จีนคอมมิวนิสต์ มีความเห็นว่า ทุกวันนี้ ประชาชนในโลกกำลังอยู่ในสภาพที่อันตรายอย่างหนักที่จะทำการปฏิวัติ และมีความเห็นว่า การที่จะปล่อยให้สภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่ดำรงอยู่นั้นหยุดอยู่กับที่ แม้จะทะนุบำรุงรักษาไว้ให้มีเสถียรภาพ หรือเพียงแก้ปัญหาข้อข้อง

ต่าง ๆ เท่านั้น ไม่เป็นการเพียงพอ จินคอมมิวนิสต์เห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจำต้องเปลี่ยนไป ไม่หยุดนิ่ง แล้วความเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ แม้ในบางครั้งอาจเป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยก็ตาม ล้วนจะทำให้ก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางเข้าทุกที จินคอมมิวนิสต์คิดเห็นว่า การต่อสู้ในโลกทุก ๆ อย่างจะเป็นในค้ำกันสังคมก็ดี ในค้ำกันเศรษฐกิจ หรือการเมืองก็ดี เป็นการต่อสู้เพื่อความเป็นใหญ่ทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนั้นในทฤษฎีของจินคอมมิวนิสต์ การผูกสัมพันธ์ภาพระหว่างประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่งนั้น มิใช่แต่เพียงเพื่อผูกไมตรีต่อกันเท่านั้น สิ่งซึ่งจินคอมมิวนิสต์ถือว่าสำคัญเท่า ๆ กับการผูกสัมพันธ์ภาพระหว่างประเทศ ก็คือ การพยายามทุก ๆ ทางที่จะใช้อิทธิพลทั้งอย่างเปิดเผยและอย่างปกปิดที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคม สภาพของเศรษฐกิจ และข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการเมืองของประชาชนพล เมืองของ ประเทศต่าง ๆ ที่จินคอมมิวนิสต์ผูกสัมพันธ์ภาพด้วย ทั้งนี้ก็เพราะจินคอมมิวนิสต์มีความมุ่งหมายที่จะมีอิทธิพลเหนือนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลประเทศอื่น ๆ และถ้าหากกระทำการดังกล่าวได้ผลก็ จินคอมมิวนิสต์ก็จะพยายามส่งเสริมที่จะให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงเพื่อการปฏิวัติเป็นขั้น ๆ ไป

บรรดาผู้นำคอมมิวนิสต์จีนมองดูโลกในทฤษฎีเช่นนั้น และมีปรัชญาใฝ่ฝันถึงอำนาจอิทธิพลมาตลอดเวลาคั้งแต่สมัยยังต่อสู้เพื่อความเป็นใหญ่ภายในประเทศจีนแล้ว ผู้นำคอมมิวนิสต์จีนเหล่านี้ เชื่อแน่ว่า ในการที่จะได้อำนาจทางการเมืองนั้น จะต้องกุมอำนาจทางกำลังทหารไว้ไว้ด้วย เมาชเตตสเคยกล่าวไว้เมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว “อำนาจทางการเมืองจะทวีขึ้นได้ก็ด้วยมีปืนอยู่ในมือ ถ้ามีปืนแล้วจะต้องการอะไรก็ได้ทั้งสิ้น” ในปัจจุบันผู้นำคอมมิวนิสต์จีนก็ยังยึดมั่นในหลักการใช้กำลังและนโยบายแข็งกร้าวอยู่โดยไม่เปลี่ยนแปลง

จินคอมมิวนิสต์ตระหนักเป็นอย่างดีอีกด้วยว่า ในการที่ชนชาติใดจะมีอำนาจอิทธิพลอยู่ในโลกสมัยปัจจุบันนี้ ชนชาตินั้นจะต้องถึงพร้อมด้วยอำนาจหลายประการ ที่สำคัญก็คืออำนาจในการเมืองและอำนาจในการเศรษฐกิจ รวมทั้งอำนาจในการทหาร นอกจากนั้นจินคอมมิวนิสต์ยังยึดถือจิตใจเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมีความเชื่อว่า ถ้าตนรู้จิตวิทยาอย่างเพียงพอและสามารถรู้ถึงจิตใจของชนชาติอื่นเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะสามารถชักจูงทำให้เหมาะสมในการที่มีอำนาจอิทธิพลเหนือสังคมของชนชาตินั้น และสามารถก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปตามความมุ่งหมายได้ แม้ว่าสังคมนั้น ๆ จะมีรากฐานเดิมมั่นคงเพียงใด แล้วในขั้นต่อไปจินคอมมิวนิสต์ก็จะได้ทำลายอำนาจอิทธิพลเดิมของชนชาตินั้นด้วยกำลังทหารที่ยิ่งใหญ่กว่าได้สำเร็จ ฉะนั้น นอกจากกำลังทหารซึ่งจินคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญในการที่จะได้ชัยชนะและมีอิทธิพลเหนือชาติอื่น ๆ เพื่อพัฒนาการของการปฏิวัติโลกแล้ว จินคอมมิวนิสต์ยังมองเห็นความสำคัญ

ขององค์ประกอบอย่างอื่น ๆ อีกทั้งกล่าว อันทำให้กลยุทธ์ของจีนคอมมิวนิสต์ ทั่วความยากลำบากในการปฏิบัติและสลับซับซ้อน ซึ่งต้องใช้ความพยายามในการปฏิบัติดำเนินการยิ่งกว่าการขยายอำนาจด้วยกำลังทหารอย่างเปิดเผย

ในการคิดสร้างกลวิธีสำหรับปฏิบัติดำเนินการไปตามกลยุทธ์นั้น จีนคอมมิวนิสต์มีความรอบรู้และชำนาญชำนาญเป็น อย่างยิ่ง ที่จะยกย้ายเปลี่ยนข้อปฏิบัติ ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์สภาพการ แม้กลวิธีการฉวยโอกาสเอาประโยชน์เป็นลักษณะของคอมมิวนิสต์ในดินแดนทุกแห่งในโลกก็ตาม เมาเซตุง กับบรรดาสาสน์ศิษย์ก็ยังได้พยายามสร้างหลักการขึ้นอีก อย่างละเอียดประณีต ซึ่งอาศัยความจิตเจเนนการปฏิวัติในประเทศจีนเป็นหลัก โดยมีลักษณะพิเศษที่เป็นประโยชน์สำหรับคอมมิวนิสต์จีนโดยเฉพาะ สำหรับกลยุทธ์ที่ต้องใช้ระยะเวลาปฏิบัติดำเนินการอย่างยาวนาน เมาเซตุงก็เตรียมกลวิธีที่เหมาะสมซึ่งในบางครั้งก็อาจต้องถอยหลังบ้างในเมื่อมีความจำเป็นเกิดขึ้น แต่แม้ว่าจะเป็นการล่าถอยก็เช่นเพียงกลวิธีชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น โดยตลอดเวลาจีนคอมมิวนิสต์มิได้ละทิ้งความมุ่งหมายที่จะต่อสู้เพื่อก้าวหน้าไปสู่จุดหมายเลย เมาเซตุงเคยกล่าวว่า “..... การตั้งรับไว้ก่อนเพื่อจะโจมตีในครั้งต่อไปก็ การถอยเพื่อจะรุกรานหรือการหลบไปข้าง ๆ เพื่อจะก้าวหน้าขึ้นบ้างก็ ล้วนเป็นการปฏิบัติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพื่อพัฒนาการของเหตุการณ์หรือกิจกรรมอันใดอันหนึ่ง พวกเราทั้งล้วนต่างก็รู้สึกดีว่า นักมวยที่ฉลาดย่อมยอมถอยก่อนเป็นธรรมดา”

ข้อสำคัญที่ทุกคนก็คือ จีนคอมมิวนิสต์ทราบว่า ในโลกนี้มีการแข่งขันชิงดีระหว่างสองฝ่ายอยู่โดยตลอดเวลา คือ ระหว่างสหภาพโซเวียต จีนคอมมิวนิสต์ และประเทศบริวาร ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็น “ค่ายแห่งสันติ” ฝ่ายหนึ่ง กับสหรัฐอเมริกาและประเทศสัมพันธมิตร ซึ่งคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าเป็น “ฝ่ายจักรวรรดินิยม” อีกฝ่ายหนึ่ง ฉะนั้น สถานการณ์และปัญหายังยากแต่ละครั้งแต่ละสมัยจึงยังเกิดขึ้นจากเหตุแห่งการต่อสู้แข่งขันกันถึงกล่าวมาแล้วนั้นทั้งสิ้น และถ้าจะกล่าวตามข้อเท็จจริงแล้วก็เกิดจากความมุ่งหมายของคอมมิวนิสต์ที่ต้องการจะขยายอาณาเขตขยายพลังอำนาจ และอิทธิพลของตนให้แผ่ไพศาลไปในโลก เพื่อจะปฏิวัติโลก และได้อำนาจครองโลกอันเป็นจุดประสงค์และเป็นข้อเกิดแห่งกลยุทธ์วิธีทั้งหลายของคอมมิวนิสต์นั่นเอง

นอกจากประเทศที่สังกัดอยู่ในค่ายสองฝ่ายนี้ ยังมีบรรดาประเทศที่เป็นอาณานิคมทั้งหลายกับจำพวกที่คอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นกึ่งอาณานิคม และประเทศที่ไผ่ผ่นเข้ากับฝ่ายใดอย่างออกหน้า ซึ่งเลินินถือว่าเป็นดินแดนอันกว้างใหญ่ และเป็น “ฐานทัพแนวหลัง” ของพวก

จักรพรรดินิยม ถ้าปราศจากเสียซึ่งดินแดนนี้แล้ว โลกของนายทุนจะต้องสูญสิ้นไปอย่างแน่นอน แท้ จินคอมมิวนิสต์ยึดถือคำกล่าวของเลนินนี้และเห็นว่า “ฐานทัพแนวหลัง” ของพวกจักรพรรดินิยมนั้นเป็นสนามต่อสู้ทางด้านการเมืองระหว่างคอมมิวนิสต์กับฝ่ายคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นปฏิปักษ์ หรืออาจนับได้ว่าเป็นศูนย์กลางแห่งการต่อสู้ระหว่างค่าย ๒ ฝ่ายนั้น จินคอมมิวนิสต์มีความรู้สึกอยู่ว่า จินคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นพันธมิตรของสหภาพโซเวียตในเอเชีย ย่อมจะต้องมีบทบาทอันสำคัญที่จะต้องดำเนินการให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์ในดินแดนภาคนี้

ภายในขอบเขตอันกว้างใหญ่แห่งการปฏิบัติดำเนินการไปตามจุดประสงค์ระยะยาวของคอมมิวนิสต์ ในขั้นต้นจินคอมมิวนิสต์ได้ร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสหภาพโซเวียตเปลี่ยนแปลงกลวิธีที่ใช้ปฏิบัติในค่านโยบายเกี่ยวกับต่างประเทศในรอบ ๑๐ ปีที่แล้วมา การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวที่นับว่าสำคัญยิ่ง ก็คือ การเปลี่ยนท่าทีของคอมมิวนิสต์ที่มีต่อประเทศในเอเชียที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ และธรรมชาติของคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นดินแดนอาณานิคมหรือกึ่งอาณานิคมของฝ่ายจักรพรรดินิยม การเปลี่ยนแปลงท่าทีในเรื่องนี้ ยังเกิดผลต่อสัมพันธภาพระหว่างจินคอมมิวนิสต์กับชนชาติในเอเชียทั้งหมด จุดขัดแย้งที่เด่นที่สักระหว่างกลวิธีในค่านโยบายต่างประเทศของจินคอมมิวนิสต์ที่ใช้ปฏิบัติในสมัยหนึ่ง กับที่ใช้ปฏิบัติในอีกสมัยหนึ่งก็คือ กลวิธีการอยู่ร่วมกันโดยสันติที่จินคอมมิวนิสต์พร้อมทั้งประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ทั้งหมดใช้ปฏิบัติในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๒-๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๕-๒๔๙๗) กับท่าทีที่นิยมการปฏิวัติอย่างรุนแรงแบบทหารที่จินคอมมิวนิสต์แสดงออกเมื่อได้อำนาจครอบครองผืนแผ่นดินใหญ่จีนในระยะแรก

เมื่อจินคอมมิวนิสต์ประสบชัยชนะในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) บรรดาผู้นำจินคอมมิวนิสต์ต่างก็รู้สึกเชื่อมั่นว่า ชัยชนะของตนนี้จะกระตุ้นให้คอมมิวนิสต์ทั่วเอเชียก่อการปฏิวัติเป็นการตามอย่างบ้าง บรรดาผู้นำจินคอมมิวนิสต์เหล่านั้นกล่าวอย่างเปิดเผยถึงความมุ่งหมายอันกว้างขวางเกี่ยวกับการปฏิวัติของตน หลิวเฉาฉี ประกาศเรียกร้องให้มีการปฏิวัติโดยใช้กำลังอาวุธในเขตที่คอมมิวนิสต์อาจก่อให้เกิดขึ้นได้ เขากล่าวว่า “ทหารที่ประชาชนจีนเลือกใช้ปฏิบัติ.....เป็นหนทางที่ประชาชาติในประเทศอาณานิคม หรือกึ่งอาณานิคมควรจะทำนตาม เพื่ออิสรภาพของชาติและเพื่อประชาธิปไตยของปวงชน “บรรดาผู้นำประเทศที่มีใช้คอมมิวนิสต์ในเอเชียรวมทั้งที่ดำรงตนเป็นกลาง ถูกผู้นำจินคอมมิวนิสต์ทั้งปวงถือว่าเป็นลูกสมนและลูกมือของพวกเขา “จักรพรรดินิยม”

ห้ายี่ต่อมา จินคอมมิวนิสต์และบรรดาประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ต่างก็เปลี่ยนโฉมหน้าใหม่หมด เกี่ยวกับต่างประเทศ โดยเฉพาะจินคอมมิวนิสต์นั้น ได้ใช้ชั้นเชิงการทูต

แสดงไมตรีจิตต่อรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ และที่แสดงตนเป็นกลางไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดโดยเฉพาะ ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ผู้นำจีนคอมมิวนิสต์ได้ลงนามในการเจรจาตกลงครั้งสำคัญกับอินเดียประกาศตั้ง “หลัก ๕ ประการของการอยู่ร่วมกันโดยสันติ” ซึ่งจีนคอมมิวนิสต์จะไม่เข้าแทรกแซงยุ่งเกี่ยวในกิจการใดๆ ของประเทศอื่น

ต่อมาโจวเอนไล ก็ได้หันเหหลัก ๕ ประการดังกล่าว เข้ามาผสมกับกลวิธีที่จีนคอมมิวนิสต์ใช้ปฏิบัติในระยะต่อมา เพื่อพยายามดึงดูดและเชิญชวนให้ผู้นำประเทศที่ดำรงตนเป็นกลางให้เอนเอียงมาเข้าร่วมแนวทางใหม่กับประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งตั้งชื่อไว้ว่า “เขตแห่งสันติภาพ” โจวเอนไลกล่าวแถลงให้มั่นใจแก่บรรดาสมาชิกอินเดีย พม่า และประเทศอื่นๆ ในที่ประชุมเอเชียและแอฟริกา ณ เมืองบันดุงในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) “การปฏิบัติมิใช่สิ่งที่จีนคอมมิวนิสต์ผลิตขึ้นเพื่อจำหน่ายให้ประเทศอื่น” และกล่าวอีกตอนหนึ่งว่า “เรามาประชุมกัน ณ ที่นี้เพื่อแสวงหาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ใช่เพื่อมาทะเลาะวิวาทกัน” โจวเอนไล ประกาศในที่ประชุมครั้งนั้นว่า ประชาชาติในเอเชียทั้งหมดควรจะแสวงหาหลักการร่วมกันที่จะขจัดการรุกรานทุกขั้วรุกรานและข้อถือครองทั้งปวงอันมีลัทธิล่าเมืองขึ้นเป็นสาเหตุให้หมดไป

ตั้งแต่นั้นมา ประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ต่างก็ใช้หลักการดำรงอยู่ร่วมกันโดยสันตินี้เป็นเครื่องมือในการพยายามอย่างแรงกล้าที่จะดึงดูดใจของผู้นำประเทศเอเชียที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ โดยมีได้คำนึงถึงนโยบายที่แข็งแกร่งที่มาตั้งแต่ครั้งเดิม จีนคอมมิวนิสต์ได้ใช้นโยบายดังกล่าวนี้ในกลวิธีที่ปฏิบัติมาเป็นระยะเวลายาวนานจนกระทั่งเห็นได้ว่า คุลย์แห่งพลังอำนาจในโลกได้เอนเอียงหนักมาทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ สหภาพโซเวียตและจีนคอมมิวนิสต์พร้อมทั้งบรรดาประเทศพันธมิตรของคอมมิวนิสต์ทั้งหลายต่างก็พากันรู้สึกว่ ถ้าคุลย์แห่งพลังอำนาจเอนเอียงไปทางฝ่ายคอมมิวนิสต์เช่นนั้นแล้ว ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะต้องเพ่งเล็งจุดสนใจไปในทางใช้อิทธิพลต่อรัฐบาลทั้งหลายในประเทศเอเชียที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ และฉวยโอกาสเอาประโยชน์ถ้าบังเกิดมีสถานการณ์ที่คอมมิวนิสต์อาจก่อการปฏิวัติขึ้นได้

นโยบายของจีนคอมมิวนิสต์นั้น ไม่เคยมัน้อยในแนวเดียวตลอดเวลา ในบางครั้งก็อาจมีท่าทีที่กดขี่รุกราน และบางครั้งก็แสดงไมตรีจิต ทั้งนี้ สกแต่กลวิธีชั่วระยะเวลาหนึ่งของจีนคอมมิวนิสต์ แต่อย่างไรก็ดี ในการปฏิบัติดำเนินการ กลวิธีแต่ละสมัยจีนคอมมิวนิสต์มักจะแทรกสิ่งล่อใจไว้ด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงไมตรีจิตโดยเปิดเผยหรือการบ่อนทำลายชนชาติอื่น ซึ่งในปัจจุบัันบรรดาชนชาติในเอเชียต่างก็พากันทราบบ้างแล้วว่าจริงข้อนี้ยั้งแล้ว

ไม่เหมือนเมื่อราวปี ค.ศ. ๑๙๕๕ – ๑๙๕๖ พ.ศ. ๒๔๙๘ – ๒๔๙๙ ที่บรรยากาศแห่งการประชุม ณ เมืองบันดงยังฝังแน่นอยู่ในจิตใจของบรรดาผู้นำในเอเชียทั้งหลายอยู่ จึงต่างก็เคลือบเคลิ้มเห็นตามจินตคอมมิวนิสต์ไปเป็นจำนวนมากแต่ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา จินตคอมมิวนิสต์ก็เปลี่ยนกลวิธีเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศอีกเป็นแบบคุกคามด้วยกำลังทหารอันเป็นเหตุให้สัมพันธ์ภาพระหว่างจินตคอมมิวนิสต์กับชาติอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงไป

ต่อมาจินตคอมมิวนิสต์ได้ใช้กลวิธีรุกรานหลายทางในดินแดนต่าง ๆ ในเอเชีย จินตคอมมิวนิสต์ประกาศห้ามมิให้คนจีนในเขตจินตคอมมิวนิสต์ทำการค้ากับญี่ปุ่น ส่วนวิกฤตการณ์ในตะวันออกกลาง และอินโดนีเซีย จินตคอมมิวนิสต์ประกาศว่าอินโดนีเซียและติมอร์จะส่ง “กองทหารอาสาสมัคร” ไปช่วยฝ่ายคอมมิวนิสต์ทางคิมอย จินตคอมมิวนิสต์ก็ระดมยิงด้วยปืนใหญ่อยู่เสมอ บรรดาประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถูกจินตคอมมิวนิสต์วางแผนทำลายสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เวียดนามได้ถูกขู่ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวในหมู่เกาะพาราเซล ซึ่งจินตคอมมิวนิสต์กำลังเรียกร้องเอาเป็นดินแดนของตนอยู่ และทั้งอินโดนีเซียและมาเลเซียก็กำลังถูกบีบคั้นอย่างหนัก การคุกคามประเทศต่าง ๆ ในเอเชียเช่นนั้น เป็นการทำลายหลัก “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ” อย่างย่อยยับ ไม่มีชาวเอเชียชาติใดเข้าข้างจินตคอมมิวนิสต์เลย แม้กระทั่งผู้ที่เคยนิยมและเห็นใจจินตคอมมิวนิสต์มาแต่ก่อน

ถึงอย่างไรก็ตาม จินตคอมมิวนิสต์ก็ยังไม่ล้มเลิกกลวิธีทั่วไปเกี่ยวกับ “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ” เสียทีเดียว แม้ว่าการปฏิบัติบางครั้งจินตคอมมิวนิสต์ก็ใช้วิธีแสดงไมตรีจิตล่อใจและในบางครั้งก็ขู่เข็ญคุกคาม แต่จินตคอมมิวนิสต์ยังคงมีแผนการเพียรพยายามที่จะใช้กลวิธีระยะสั้นที่จะแยกบรรดาชาติในเอเชียที่ดำรงตนเป็นกลาง ออกเสียจากฝ่ายตะวันตก และให้หันเข้ามาอยู่ในกลุ่มคอมมิวนิสต์อยู่เสมอ และในขณะเดียวกันจินตคอมมิวนิสต์ก็ต้องใช้วิธีการด้วยกำลังทหารไปด้วย เพื่อสร้างสรรค์อำนาจอิทธิพลให้แผ่ไปตลอดทั่วทวีปเอเชีย

ในการปฏิบัติดำเนินงานให้เป็นไปตามจุดหมายของนโยบายต่างประเทศ จินตคอมมิวนิสต์มีเครื่องมือ และจักรกลมากมายที่จะใช้ คือ อำนาจทางกำลังทหาร อำนาจทางการทูตตามแบบอย่างของนานาชาติ องค์การต่าง ๆ ของจินตคอมมิวนิสต์ ชาวจีนโพ้นทะเลหรือชาวจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศต่าง ๆ และพรรคคอมมิวนิสต์ทั้งหมดในเอเชีย

ในการติดต่อสัมพันธภาพทางการทูตกับต่างประเทศ จินตคอมมิวนิสต์ยึดมั่นอยู่ในนโยบายเฉพาะที่จะก่อให้เกิดความไม่พอใจโกรธแค้นในเรื่องลัทธิอาณานิคม และฉวยโอกาสเอาประโยชน์ด้วยการใส่ร้ายฝ่ายตะวันตก นอกจากนี้ ยังมีความมุ่งหมายจะให้บางประเทศหัน

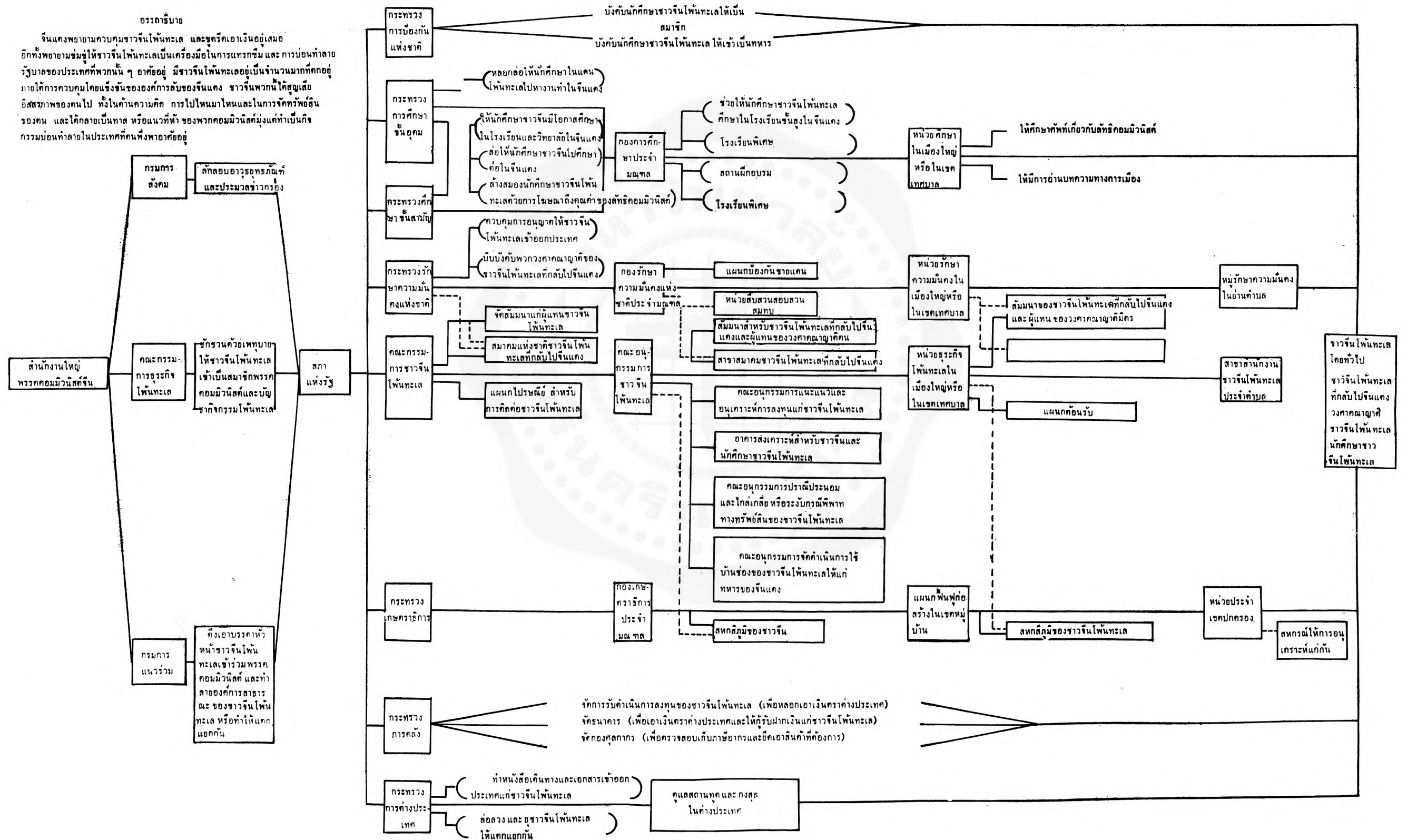
เหออกจากฝ่ายตะวันตก แล้วมุ่งให้ดำรงตนเป็นกลาง เพื่อให้ฝ่ายตะวันตกอ่อนกำลังลง พยายามหาทางทำการเจรจาตกลงกับบรรดาชาติที่ ได้รับอิสรภาพขึ้นใหม่ ก่อความมุ่งให้ ประชาชาติในโลกมีความเห็นร่วมกับข้อคิดเห็นของคอมมิวนิสต์ในเรื่องต่าง ๆ ของโลกเป็นต้น เกี่ยวกับอาวุธปรมาณู และพยายามที่จะหาทางให้บรรดาชาติที่ประกาศตนเป็นกลางเข้าร่วมอยู่ในกลุ่มประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ ฉะนั้นไม่ควรจะคาดประมาณภัยคุกคามที่จีนคอมมิวนิสต์จะ ก่อขึ้นในเอเชียและแอฟริกาต่อไป นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา จีนคอมมิวนิสต์เริ่มใช้นโยบาย แข่งกร้าวกับต่างประเทศอีก ทั้งนี้ตั้งแต่จีนคอมมิวนิสต์ปราบปราม กบฏขงจางลในธิเบตเป็นต้นมา ชาติหลายชาติในเอเชียต่างก็ระมัดระวังตนเกี่ยวกับจีนคอมมิวนิสต์มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังไม่ควรคาดคิดว่าจีนคอมมิวนิสต์ได้สูญเสียอำนาจอิทธิพลในการดึงดูดใจคนให้นิยมชมชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์ไปหมดสิ้นแล้ว

จีนคอมมิวนิสต์ใช้ประโยชน์การเจรจาทางการทูต การค้าและการช่วยเหลือต่าง ประเทศในการติดต่อกับรัฐบาลประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย ทั้งนี้ เพื่อประสงค์จะให้ทุกฝ่ายมุ่งหมาย บรรลุผลสำเร็จคือ มุ่งหวังจะให้มีการปฏิวัติขึ้นในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ ฉะนั้น สำหรับความมุ่งหมายระยะยาวของจีนคอมมิวนิสต์ก็คือ เพื่อให้ประเทศเหล่านั้นรับช่วงเอาการปฏิวัติไปดำเนินการ รอบตามจีนคอมมิวนิสต์ถึงแม้ว่าตามกลวิธีการอยู่ร่วมกันโดยสันติ จีนคอมมิวนิสต์จะต้อง สละกลั่นไม่ปฏิบัติภารกิจอย่างเปิดเผย เพื่อก่อความให้ประเทศเหล่านั้นทำการปฏิวัติก็ตาม แต่จีนคอมมิวนิสต์ย่อมปฏิบัติดำเนินการบ่อนทำลายอย่างลับ ๆ และปกปิดเพื่อความมุ่งหมาย ระยะยาวซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย

จีนคอมมิวนิสต์มีเครื่องมือหลายอย่างสำหรับดำเนินการบ่อนทำลาย ที่นับว่าสำคัญ ในระยะ ๔-๕ ปีที่แล้วมานี้ ก็คือ ชาวจีนโพ้นทะเลในจุดสำคัญ ๆ บางแห่ง ชาวจีนโพ้นทะเล อาจสามารถชักสอนตกลงได้เลยว่าต้องการอนาคตอย่างไร แต่ทว่าถ้าจะกล่าวตามกลยุทธ์ของ จีนคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับเอเชียโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว บทบาทของจีนโพ้นทะเลก็มิสู้จะสำคัญ อะไรมาก เพียงแต่ต้องเป็นผู้ฟังและอยู่ใต้การบังคับบัญชาจากผู้นำจีนคอมมิวนิสต์ในปักกิ่งเท่านั้น

ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีชาวจีนโพ้นทะเลอาศัยอยู่ประมาณ ๑๐ ล้านคน ชาว จีนเหล่านี้มีสมรรถภาพในเชิงค้าอย่างมาก และมีอิทธิพลในการเศรษฐกิจของประเทศที่อาศัย อยู่กันทั้งไม่ยอมผสมกลมกลืนกับประชาชนในประเทศอีกด้วย รัฐบาลของทุกชาติในภาคนี้ต่าง ก็ถือว่าปัญหายุทธศาสตร์เกี่ยวกับชาวจีนในประเทศเป็นเรื่องสำคัญ และประสงค์จะให้อิทธิพลของ ชาวจีนในก้นเศรษฐกิจของประเทศนั้นลดลง กับทั้งต้องการให้ชาวจีนผสมกลมกลืนเข้าร่วมอยู่

ระบบการควบคุมข้าวเงินโพ้นทะเลของจีนแดง

ในสังคมของประชาชนมากขึ้น ชาวจีนโพ้นทะเลมีจำนวนมากมาย ฉะนั้น ทั้งจีนคณะชาติ และจีนคอมมิวนิสต์ต่างก็แข่งขันกันอยากจะไ้ความจงรักภักดีจากชาวจีนโพ้นทะเลเหล่านี้ ทั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๙ พ.ศ. ๒๔๙๒ เป็นต้นมา จีนคอมมิวนิสต์ได้ใช้จีนโพ้นทะเลเป็นเครื่องกลไก ผลิตผลประโยชน์ให้แก่ฝ่ายตนหลายทาง ฉะนั้น จึงได้จัดหาเงินสงเคราะห์ช่วยเหลืออย่างล้นๆ รวมทั้งวิธีการจัดส่งอย่างปกปิดมาให้ชาวจีน รวมทั้งกลุ่มชนที่นิยมจีนคอมมิวนิสต์ในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้โดยตลอดมา

ความสัมพันธ์ทางการเศรษฐกิจระหว่างสหภาพโซเวียตและจีนแดง

การวิวาทถกเถียงทางการเมือง และพรรคชนั้ที่ขัดแย้งเกี่ยวกับลัทธิคอมมิวนิสต์ระหว่างสหภาพโซเวียตกับจีนแดง ได้ปรากฏเป็นที่เปิดเผยแก่โลกเสรีเมื่อปลายนั้น ความแตกร้าวระหว่างสองมหาอำนาจใหญ่ในโลกคอมมิวนิสต์ จักว่าเป็นปรากฏการณ์อันสำคัญซึ่งอาจมีผลสะท้อนถึงการเมืองระหว่างประเทศ และคุลย์อำนาจระหว่างโลกเสรีกับคอมมิวนิสต์ได้ ฉะนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองมหาอำนาจนี้โดยละเอียด เพราะอาจเป็นไปได้ว่าความแตกร้าวนั้น เป็นเหตุวิธีย่างหนึ่ง ของพวกคอมมิวนิสต์ที่ใช้หลอกโลกเสรี ความแตกร้าวมานี้จะมีลักษณะการ ที่ฉวยฉวย ไม่ถึงกับยื่นทอนสัมพันธ์ภาพที่มีรากฐานมาจากศรัทธาและเอกภาพ ในอันที่จะโค่นล้มล้างประเทศกลุ่มเสรี และสถาปนาลัทธิคอมมิวนิสต์ให้ครองโลก นายคีนรัลด์ ร.ม.ค. ต่างประเทศสหรัฐมีความเห็นเช่นนี้

ในการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองมหาอำนาจนี้ จำต้องวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นทั้งพลังงานเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพให้แน่นแฟ้น และพลังงานที่ผ่อนคลายสัมพันธ์นี้ ในการวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ต้องตรวจสอบถึงปัญหาทางการเมือง การสังคมและการเศรษฐกิจและองค์ประกอบอื่น ๆ โดยละเอียด ในที่นี้จะขอวิเคราะห์แต่เพียงการเศรษฐกิจ ในความสัมพันธ์ระหว่างจีนแดงกับสหภาพโซเวียต เพราะเห็นว่าการเศรษฐกิจของสองมหาอำนาจคอมมิวนิสต์ ได้เป็นอาวุธที่มีผลในการทำสงครามเย็นกับมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกในบรรดาประเทศที่ยังล่าหลัง อนึ่ง บรรดาผู้นำคอมมิวนิสต์ทั้งในสหภาพโซเวียตกับจีนแดงเคยมีโครงการที่จะทำระบอบเศรษฐกิจ แบบคอมมิวนิสต์ประสานกันในสองทวีปโดยตลอด โครงการนี้จะทำให้ลุล่วงไปก็จะต้องใช้เวลานาน แต่ถ้าหากเป็นผลสำเร็จก็จะเพิ่มอำนาจทางเศรษฐกิจของพวกคอมมิวนิสต์ทั้งทวีปยุโรปและทวีปเอเชียได้อย่างใหญ่หลวง ความแตกร้าวมานี้จะ

ทำให้สองมหาอำนาจคอมมิวนิสต์ ละทิ้งโครงการนี้หรือไม่ เป็นปัญหาที่จะต้องวิเคราะห์อีก
สถานหนึ่ง

ในบทนี้ปัญหาใหญ่ของเรื่องอยู่ที่ว่า ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจนั้นมิใช่บทบาทสถา-
ปนาพันธมิตรเช่นใดบ้าง ? ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจจะเป็นปัจจัย ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด
หรือว่าช่วยกำซาบสัมพันธ์ไมตรีระหว่างสองมหาอำนาจนี้ ? ความสัมพันธ์ทางการเมืองเป็นแต่
เพียงเรื่องสำคัญรองมาจากผลประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจหรือว่าการเศรษฐกิจเป็นเรื่อง
สำคัญรองลงมาจากผลประโยชน์ทางการเมือง

มีผู้ศึกษาสัมพันธ์ภาพระหว่างจีนแดงกับสหภาพโซเวียตเป็นจำนวนมาก ที่ชี้ให้
เห็นถึงความสำคัญของการเศรษฐกิจ แต่มีทรรศนะแตกต่างกัน บางท่านย่ำว่าสหภาพโซเวียต
ให้เงินช่วยเหลือหรือยืมเงินแก่จีนแดงเป็นจำนวนจำกัด ฉะนั้น จึงเห็นว่าความช่วยเหลือของ
โซเวียตในการพัฒนาเศรษฐกิจของจีนแดง เป็นไปโดยพอสมควรประมาณ ข้อเท็จจริงข้อนี้
รวมกับการที่สหภาพโซเวียตให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิด
ความไม่พอใจและโกรธแค้นแก่บรรดาพวกหัวหน้าคอมมิวนิสต์จีน สิ่งนี้แหละที่เป็นสาเหตุแห่ง
ความตึงเครียดระหว่างสองมหาอำนาจอยู่เสมอมา

ศาสตราจารย์ แคเลนชัน มีความเห็นว่าความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่าง
สองมหาอำนาจนี้ยังความเสียเปรียบให้แก่ชาวรัสเซีย ชาวรัสเซียเห็นว่า “การค้าของจีน
แดงหมายถึงการบังคับยอมนทรพยากรที่ควรจะทุนบำรุงให้เจริญในโซเวียตมาบริ โภคเสียการบัง
คับโอนนั้นมีมากมายจนกระทั่งชาวรัสเซียไม่สามารถที่จะปรียการผลิตทรพยากรให้เข้าสัดส่วน
ได้เสียเลย” ผลที่เกิดขึ้นก็คือจีนแดงได้เจริญขึ้นแทนที่สหภาพโซเวียต จนทำให้พวกรัสเซีย
รู้สึกเอือมระอา ทว่าเหตุนี้ความตึงเครียดระหว่างสองมหาอำนาจนี้จึงไม่ได้เกิดจากความไม่
พอใจของจีนแดง แต่เกิดจากความแค้นเคืองของสหภาพโซเวียตที่ต้องรักษาระทางเศรษฐกิจ
อยู่ล้นหลาม

ทรรศนะที่ขัดแย้งกันดังกล่าวมานี้ พิจารณาจากความช่วยเหลือทางการเงินเป็น
สำคัญ ไม่ได้มองถึงความเคลื่อนไหวของสินค้าและบริการในรูปต่าง ๆ เลย อนึ่ง ยังไม่ได้มี
การตรวจสอบถึงนโยบายทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอของสหภาพโซเวียต รวมทั้ง
ประสิทธิภาพในการผลิตของประเทศนี้ ในระยะสิบปีล่วงมาแล้วด้วย ความเจริญก้าวหน้าของจีน
แดงเป็นที่เห็นกันอยู่แล้วโดยชัดแจ้ง ถ้าปราศจากความช่วยเหลือของสหภาพโซเวียตในการ
ส่งเครื่องจักร เช่น โรงงานแบบสำเร็จรูป และการเทคนิควิทยาศาสตร์ต่าง ๆ แล้ว จีนแดง

ย่อมจะไม่ประสบผลสำเร็จทางอุตสาหกรรมทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ความเจริญของจีนแดงไม่ได้หมายความว่าสินค้าเครื่องจักรที่สหภาพโซเวียตส่งให้จีนแดงจะทำให้จีนแดงเจริญขึ้นแทนที่สหภาพโซเวียต องค์ประกอบอันสำคัญในความเติบโตทางเศรษฐกิจสหภาพโซเวียตในระยะสิบปีที่ผ่านมาเป็นความเจริญทางการบริโภค และผลิตภัณฑ์มวลรวมสินค้าบริโภค การส่งสินค้าประเภทบริโภคจากจีนแดง จึงอาจช่วยในการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจของรัสเซียสมัยหลังสตาลิน คือมุ่งหนักไปในทางสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคมากกว่าสมัยสามสิบปีก่อน ซึ่งเป็นสมัยระดมสร้างอุตสาหกรรมหนัก

การวิเคราะห์สภาพเศรษฐกิจในความสัมพันธ์ของสองมหาอำนาจนี้ จึงต้องประเมินถึงค่าใช้จ่ายและผลประโยชน์ของแต่ละมหาอำนาจเป็นสำคัญ การวิเคราะห์ตามแนวโน้มดังกล่าว จีนแดงเป็นประเทศที่ล้าหลัง ต้องพึ่งพาอาศัยรัสเซียในทางเศรษฐกิจ ค่าโสหุ้ยและผลประโยชน์ ที่มีจากความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจนี้มีความหมายต่อจีนแดงมากกว่าสหภาพโซเวียต

การที่จีนแดงต้องพึ่งพาอาศัยรัสเซียทำให้รัสเซียสามารถต่อรองเรื่องเศรษฐกิจได้ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่า สหภาพโซเวียตพยายามเอาเปรียบจีนแดงในเรื่องเศรษฐกิจเลย รัสเซียได้ใช้ความได้เปรียบในการต่อรองเป็นอาวุธทางการเมือง กล่าวคือ ใช้ระบอบสิทธิเรียกร้องและความมั่งคั่งใหญ่โตสูงทางการเมืองของจีนแดง ดังเห็นได้จากการปราศรัยประณามระหว่างสองมหาอำนาจในการประชุมคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศที่กรุงมอสโก อันมีพรรคคอมมิวนิสต์จากประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมประชุมถึง ๘๑ พรรค

มีหัวข้อที่พึงพิจารณาในเรื่องนี้อยู่ ๕ ข้อ คือ

- (๑) การพัฒนาทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)
- (๒) บทบาทความสัมพันธ์เศรษฐกิจของประเทศอื่น
- (๓) บทบาทเฉพาะของความช่วยเหลือและการค้าของสหภาพโซเวียต
- (๔) ระบบการเงินในความสัมพันธ์นี้
- (๕) ค่าโสหุ้ยและผลประโยชน์ที่มีต่อเศรษฐกิจของสองมหาอำนาจ

พัฒนาการเศรษฐกิจของจีนแดงตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)

ในช่วงเวลาสิบปีแรกที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าบริหารประเทศ พัฒนาการเศรษฐกิจของประเทศมีในทางอุตสาหกรรม ขณะที่การกลักรรมนั้นอยู่ตัว ความเจริญก้าวหน้าไปใน

ทางขยายเพิ่มพูนวัตถุดิบขั้นมูลฐาน สำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมและการก่อสร้าง เป็นต้นว่า พลังงานไฟฟ้า เหล็ก ถ่าน หิน และปูนซีเมนต์ รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องใช้ เครื่องมือ และสารประกอบเคมีที่ใช้ในการอุตสาหกรรมแต่อัตราการผลิตสินค้าอุปโภคตกลงไปมาก

ในโครงการ ๕ ปีแรก ผลิตรวมอุตสาหกรรมทั้งหมดได้เคยโตขึ้นในอัตราร้อยละ ๒๐ ต่อปี และเพิ่มสูงขึ้นใน ค. ศ. ๑๙๕๔—๑๙๕๕ (พ. ศ. ๒๕๐๑—๒๕๐๒) ในเวลาเดียวกันผลิตรวมเครื่องใช้ไม้สอยก็ทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ในอัตราประมาณร้อยละ ๓๐ ขณะที่ผลิตรวมทางเครื่องอุปโภคบริโภคตกลงในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อปี

ตาราง ๑

ความเจริญเติบโตทางการอุตสาหกรรมของจีนแดง

ระหว่าง ๒๔๙๒—๒๕๐๒

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

รายการ	๒๔๙๒	๒๔๙๕	๒๕๐๐	๒๕๐๒
กำลังไฟฟ้า	๖๐	๑๐๐	๒๖๖	๕๗๒
ถ่านหิน	๔๕	๑๐๐	๑๕๕	๕๒๓
น้ำมันปิโตรเลียมอย่างหยาบ	๒๘	๑๐๐	๓๓๔	๘๔๖
โลหะเหล็ก	๑๒	๑๐๐	๓๙๖	๙๙๐
เครื่องตัดเหล็ก	๑๑	๑๐๐	๒๐๔	๕๑๐
รถไฟขนส่ง	๕๔	๑๐๐	๑๒๖	—
รถจักรยาน	๑๗	๑๐๐	๑,๐๐๑	(๑,๘๗๒)
เพลลา	—	๑๐๐	๑๒๖	๓๖๕
เครื่องทอผ้า	—	๑๐๐	—	๓๓๘
แอมโมเนีย	๑๕	๑๐๐	๓๔๕	๗๓๖
กรรตกำมะถัน	๒๑	๑๐๐	๓๓๓	๕๕๖
ค้างโซดา	๑๕	๑๐๐	๒๕๑	๔๕๖
ยางรถ	๖๒	๒๐๐	๒๐๕	—

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

รายการ	๒๔๙๒	๒๔๙๕	๒๕๐๐	๒๕๐๒
ปูนซีเมนต์	๒๓	๑๐๐	๒๔๐	๔๒๕
ไม้สัก	๕๑	๑๐๐	๒๔๕	๓๖๘
ฝ้าย	๕๐	๑๐๐	๑๒๘	๒๒๘
ผ้าฝ้าย	๔๕	๑๐๐	๑๕๑	๑๕๖
กระดาษ	๔๒	๑๐๐	๒๒๖	๓๕๖
น้ำตาล	๔๕	๑๐๐	๑๕๑	๒๕๐
เกลือ	๖๐	๑๐๐	๑๖๗	๒๒๓
บุหรื	๖๐	๑๐๐	๑๖๘	๒๐๘
น้ำมันพืช	๔๕	๑๐๐	๑๑๒	๑๔๕
รองเท้ายาง	๔๗	๑๐๐	๒๐๕	—
ไม้ซีกไฟ	๗๔	๑๐๐	๑๑๔	—
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมทั้งหมด (ข)				
ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไม้สอยทั้งหมด				
ผลได้ (ข)	—	๑๐๐	๓๔๗	๕๕๔
ผลิตภัณฑ์สินค้าอุปโภคบริโภค	—	๑๐๐	๑๔๘	๑๘๒

ความเจริญเติบโตทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วนี้เป็นผลมาจากการลงทุนที่มีอัตราสูงยิ่ง เงินทุนส่วนใหญ่ใช้ในการขยายการผลิตสินค้าประเภทเครื่องใช้ไม้สอยในโครงการห้าปีแรก รายเฉลี่ยอัตราการลงทุนเป็นร้อยละ ๒๐ มีการลงทุนที่จัดสรรให้แก่การอุตสาหกรรมร้อยละ ๕๖ เงินทุนส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๕๐ ทุ่มเทในการเพิ่มการผลิตสินค้าประเภทเครื่องอุปโภค การที่สหภาพโซเวียตส่งเครื่องจักรสำเร็จรูปและโรงงานอุตสาหกรรมสมบูรณ์แบบไปให้จีนแดง นับว่าเป็นปัจจัยที่ช่วยให้อุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น

ในเวลาเดียวกันการกสิกรรม ไม่ได้เจริญขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะได้รับเงินทุนเป็นจำนวนน้อยและการกสิกรรมก็ไม่ได้รับการสนับสนุนมากพอด้วย ตามสถิติราชการในช่วงเวลาโครงการ ๕ ปีแรก ผลิตรวมจากท้องนาเพิ่มขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ประมาณร้อยละ ๒๕ ตามอัตรารายเฉลี่ยร้อยละ ๔.๕ ต่อปี และร้อยละ ๑๗ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒)

ถ้าเราพิจารณาสถิตินี้ตามตัวเลขแล้วจะเห็นว่าพืชผลจากไร่นาได้ทวีขึ้นพอเพียงกับอัตราการเพิ่มของพลเมืองร้อยละ ๒.๒ ถึงร้อยละ ๒.๕ ตามรายละเอียดประจำปี แต่สถิติว่าด้วยการกลสิกรรมของจีนแ่งนั้นไม่อาจชี้เอาเป็นที่เชื่อถือได้ถึงแม้ว่าในช่วงเวลาโครงการห้าปีแรก แม้การจัดทำสถิติในจีนแ่งจะดีขึ้น แต่ทว่าเจ้าหน้าที่ผู้ทำมักจะทำเลขสถิติเกินความเป็นจริงในแผนการ “ก้าวไปข้างหน้า” ไ้ก่อให้เกิดปัญหาการทำสถิติอย่างมาก สถิติเกี่ยวกับพืชผลจากนาไร่นามีแต่ตัวเลขที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

เมื่อเราไม่ยอมรับสถิติทางราชการของจีนคอมมิวนิสต์ ปัญหาเมื่ออยู่ว่า เราจะสืบหาการอนุมานเกี่ยวกับการผลิตกรรมทางการกลสิกรรมของจีนแ่งได้อย่างไร ? ปัญหาต่อไปก็คือเมื่อปราศจากเกณฑ์อนุมานที่ใกล้เคียงกับความจริงแล้ว การผลิตอาหารในจีนแ่งนั้นมากพอที่จะเลี้ยงดูประชากรที่มีอยู่ และเหลือพอสำหรับพลเมืองที่กำลังเพิ่มขึ้นหรือไม่ ? คำตอบง่ายและถูกต้องก็คือ อาหารไม่เพียงพอบ่อนพลเมืองเลย

ประการแรก การขึ้นส่วนอาหารในเขตเมือง และเขตนอกไม่ได้มีการเพิ่มส่วนอาหารขึ้นเลย จีนแ่งไม่เคยส่งสินค้าประเภทอุปโภคบริโภคออกเพิ่มขึ้น พืชผลจากไร่นาที่ทางการได้อ้างว่ามีเพิ่มขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๕๔-๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๑ และ ๒๕๐๒) อาจเกี่ยวไ้เป็นคลังสำรอง แต่ถ้าพืชผลมีมากจริงอย่างอ้างแล้ว คลังสำรองก็น่าจะช่วยแก้ไขความขาดแคลนอาหารในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ไ้ เพราะบั้นนั้นการเก็บเกี่ยวไม่ได้ผลเลย แต่ฉาดกภัยที่ชาวจีนต้องเผชิญความอดยากในปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๐๔) ทำให้เห็นว่าคำอ้างของพรรคคอมมิวนิสต์ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔-๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๑-๒๕๐๒) นั้นไม่เป็นความจริง

อีกประการหนึ่ง คำอ้างนั้นไม่สมเหตุผลสมผลกับการแบ่งสรรทุนและอุปกรณ์แก่การกลสิกรรมในช่วงเวลาโครงการห้าปีแรก ทุนที่จัดไว้สำหรับการกลสิกรรมมีเพียงร้อยละ ๘ ในเวลาเดียวกันผลไ้จากการกลสิกรรมนำไปใช้ช่วยการลงท่นอื่น ๆ ทำให้มีการวางอัตราภาษีไร่นาส่ง การบังคับซื้อผลิตผลตามราคาที่กำหนดไว้ตายตัวและการจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ ควบคุมการกลสิกรรมเพื่อตรวจสอบการบริโภคโครงการระยะยาวรวม ทำให้ชาวนาขาดกำลังใจทำงาน อนึ่ง การเปลี่ยนแปลงระบบดำเนินงานกลสิกรรมย่อย ๆ ก็ก่อให้เกิดผลเสียแก่การกลสิกรรม

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเลขจำนวนร้อยละที่ระบุถึงการเพิ่มพูนทางการผลิตของกลสิกรรมนั้น เป็นข้ออ้างทางราชการซึ่งยึดถือตามผลิตผลทั้งหมดที่กำหนดตามมูลค่าของปี ค.ศ. ๑๙๕๒ (พ.ศ. ๒๔๙๕) แต่สถิติทางราชการในผลิตผลทางอาหารแต่อย่างไ้ก็แสดงให้เห็นว่า

อัตราการผลิตนั้นต่ำลง กล่าวคือประมาณร้อยละ ๑๓ ในช่วงเวลาโครงการห้าปีแรก ดังที่ได้กล่าวแต่ข้างต้น เกณฑ์สถิติเหล่านี้ยังเกินความจริงมากอยู่ เมื่อพิจารณาถึงรายงานว่าด้วยผลิตของของไรรุ่นในปี ค.ศ. ๑๙๕๒-๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๕-๒๔๙๖) ยิ่งกว่านั้นในระยะเวลาเดียวกัน ประชากรเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๑ ถึง ๑๒ ฉะนั้น ผลผลิตผลทางอาหารจึงไม่เพิ่มขึ้นและไม่พอเพียง จึงเห็นได้ว่าบรรดาผู้นำจีนคอมมิวนิสต์เริ่มตระหนักถึงปัญหาการมีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่การกสิกรรมนั้นคงทรงสภาพเดิมอยู่

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) หนังสือพิมพ์ชั้นนำถึงความจำเป็นที่จะต้องขยายการกลสิกรรม แต่เท่าที่รัฐบาลคอมมิวนิสต์ได้ทำไป ก็เป็นแค่การเพิ่มเงินทุนอีกจำนวนหนึ่ง ให้แก่การกลสิกรรม เงินทุนนั้นเป็นจำนวนน้อยมาก จึงต้องหาทางออกทางใหม่

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) แผนการณเฑธต์แรงงานในปี ค.ศ. ๑๙๕๘-๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๑ และ ๒๕๐๒) แสคกงถึงความพยายามที่จะขยายการผลิตทางกลศกรรรมวศฤศการณเฑธต์เกศศนในปปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔) ส่อให้เห็นว่าเชอนกนน่าและระยบการทคน่าที่สร้างขนอย่างเร่งรยบนั้น ไม่อาจค่อค่านทพลศกษยหรือวาคถยไค้เลย แผนการณเฑธต์แรงงานก็เป้นอสปรคค่อการผลิตเพรารว่าอศรการบรโศคของคนงานที่ทยทวขนอศส่วนหน่ง ระยบนารวมหรือสทกลศฤศมศที่ประคอบค้วย ๓๕ ถึง ๑๐๐ ครวเรือนเลศเกศนไป ไม่เหมาสมค่อการปฏศบศงานตามแผนการณเฑธต์ จศนคอมมศนศศศจศจจำคองสร้างหน่วยงานทางฝ่ายปลครองที่สามารค่านศนงานที่เกยวข้องกัยการทศนศคหลายประการ ซ่งรวมว้เป้นองศการเกยว ฉะนั้น จศนคอมมศนศศศจศจศศสร้างระยบคอมมูน แต่การจศศตงระยบคอมมูนทำห้มศการแก่วศวศการผลิตทางกลศกรรรมแบยระยบนารวม และการจศศระยบจศนค่าจ้งจศนศนใหม่ ระยบคอมมูนจศงกลยทำห้ผลิตกรรรมจากว้ร่นาเลศมโศรมลศ และชาวนาเกศคความท้อแท้ที่จะทำงาน

โดยเหตุผลดังกล่าว ความล้มเหลวในการเก็บเกี่ยวของปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔) จึงไม่ได้เนื่องมาจากลมฟ้าอากาศเท่านั้น การวางแผนงานที่ไม่รัดกุม ตลอดจนการจัดการที่ไม่ถูกต้องกันนับว่าเป็นเครื่องยับยั้งชั่งใจ เป็นต้นว่าผู้วางแผนทางการสถิติกรมคิดเห็นว่าการเพาะปลูกอย่างเต็มที่ในเนื้อที่เล็ก ๆ อาจช่วยเพิ่มพื้นที่ชลประทานให้ ได้ปริมาณพอกับความต้องการของประชากร แต่เนื้อที่ทำการเพาะปลูกข้าวสาลีและพืชผลชนิดเล็ก ๆ อื่น ๆ ซึ่งมีจำกัดในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) ไม่มีคุณภาพก็เลยการแบ่งสรรแรงงานอันไม่ถูกต้อง รวมทั้งชาวนาปรังจากกำลังใจดำเนินงาน ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พืชพันธุ์ธัญญาหารในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๒)

การวิเคราะห์พัฒนาการกสิกรรมของจีนคอมมิวนิสต์ในระยะสิบปีที่ผ่านมา ได้เผยให้เห็นว่าวิกฤติการณ์ทางการกสิกรรมในปี ค. ศ. ๑๙๖๑ (พ. ศ. ๒๕๐๔) ไม่ได้เป็นปรากฏการณ์เกิดขึ้นชั่วคราวครั้งชั่วคราว แต่ผลลัพธ์มาจากข้อบกพร่องต่าง ๆ ในวิธีการที่จีนคอมมิวนิสต์นำมาใช้ในการกสิกรรม ความเปลี่ยนแปลงของกินฟ้าอากาศที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว และการจัดงานที่ผิดพลาดยิ่งทำให้การกสิกรรมเสื่อมโทรมมากลงไปอีก ผู้วางนโยบายของจีนคอมมิวนิสต์กำลังเผชิญกับปัญหาที่ผู้วางนโยบายของสหภาพโซเวียตเคยประสบมาก่อน คือ พยายามก่อคนในอันที่จะเพิ่มผลทางไร่นาโดยไม่ลงทุนเพิ่ม และไม่เอาใจใส่ถึงการบำรุงน้ำให้ยาวนาน ความพยายามอย่างนั้นก็เปรียบเหมือนเข็นครกขึ้นเขาซึ่งเป็นไปไม่ได้

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าผลกระทบทางกสิกรรมจะไม่มีมากขึ้น แต่ต้องการชี้ให้เห็นว่าผลได้มีน้อยกว่าสถิติทางราชการคอมมิวนิสต์กล่าวอ้าง เท่าที่อนุมานดูผลผลิตทางฝักมีในราว ๒๐๐ ล้านตันในปี ค. ศ. ๑๙๕๘ (พ. ศ. ๒๕๐๑) เมื่อเทียบกับผลผลิตที่ได้ในปี ค. ศ. ๑๙๕๕-๑๙๖๐ (พ. ศ. ๒๔๙๘-๒๕๐๓) ผลผลิตทางกสิกรรมจึงนับว่าเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ ๒๐ แต่การเพิ่มขึ้นนี้เนื่องมาจากถูกเกี่ยวเกี่ยวในปี ค. ศ. ๑๙๕๒-๑๙๕๕ และ ค. ศ. ๑๙๕๘ (พ. ศ. ๒๔๙๕-๒๔๙๘ และ ๒๕๐๑) ในปีเหล่านี้พืชผลเพาะปลูกมีมากผิดปกติ หลังจากปีเหล่านี้แล้ว ผลผลิตฝักจะมีจำนวนคงที่เป็นเวลาถึงสองปีหรือกว่านั้น เป็นที่น่าคิดว่ารายการใหญ่และนโยบายของรัฐมักจะทำขึ้นในระยะที่การเกี่ยวเกี่ยวได้ผลลงงาม เป็นต้นว่าโครงการห้าปีแรก ค. ศ. ๑๙๕๒(๒๔๙๕) ระบบนารวมและการโอนกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลเป็นของรัฐ ค. ศ. ๑๙๕๕(๒๔๙๘) และ “การกระโดดไปข้างหน้า” (๒๕๐๑) ค. ศ. ๑๙๕๘

ผลจากความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับชาติอื่น ๆ

ต่อจีนแดง

ระบบเศรษฐกิจในจีนแดงถือว่าอยู่ในขั้นปฏิวัติ ในช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา โครงสร้างเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปมาก การขยายทางอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วย่อมไม่อาจจะทำได้ถ้าปราศจากการรับเอาวิชาเทคนิคใหม่ ๆ เช่นว่าการสร้างเครื่องจักรโรงงานทุกประเภท สิ่งเหล่านี้จีนไม่เคยสร้างขึ้นได้เองมาก่อน โรงงานแบบใหม่อีกทั้งวิทยาศาสตร์ และแนวเทคนิคใหม่ ๆ ทำให้จีนแดงต้องหาทางนำเข้าไปในประเทศ ฉะนั้น จีนแดงจึงสั่งวัตถุดิบสำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมและวัตถุที่ผลิตจนสำเร็จรูปแล้วเข้าไป ประสิทธิภาพของจีนแดงชี้ให้เห็น

ว่าการส่งสินค้าอุตสาหกรรมประเภทโรงงานเย็บเสื้อผ้า เข้ามาในประเทศนั้นให้ผลใหญ่หลวงกว่าการพยายามดำเนินงานอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ละน้อย

ถึงแม้ว่า จีนแดงจะมีความก้าวหน้าทางการอุตสาหกรรมในขณะที่การกลีกรรรมเกษตรกรรมคงตัวอยู่ แต่ปรากฏการณ์นี้ ไม่จำเป็นต้องจำกัดความสามารถของจีนแดงในการส่งสินค้าออกและสั่งสินค้าเข้า ก่อนปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) ความช่วยเหลือจากต่างประเทศช่วยให้ปัญหาการกลีกรรรมผ่อนเบาลงไป สมัยต่อมาเมื่อจีนแดงมีความเจริญในด้านการอุตสาหกรรมขึ้น จีนแดงก็สั่งสินค้าเข้าน้อยลง และสามารถคลี่คลายปัญหาการกลีกรรรมของตนลงได้บ้าง

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) จีนแดงมีอุปนิสัยที่แค้นแค้น ปัญหาการกลีกรรรม การส่งสินค้าออกและการสั่งสินค้าเข้ากลับเป็นปัญหาใหญ่อีก ขณะนี้ก็เป็นที่ประจักษ์กันอยู่แล้วว่า จีนแดงไม่อาจส่งสินค้าออกตามพันธะในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ได้เลย ถ้าสหภาพโซเวียตไม่ขยายช่วงเวลาระยะยืมเงินให้ยืมเงินสมทบส่วนที่ขาดไป ยิ่งกว่านั้นสินค้าเข้าก็จะต้องถูกตัดออกไปมากทีเดียว เงินยืมที่โซเวียตให้ในครั้งนั้นบัดนี้จักเป็นเงินยืมในระยะห้าปี

ความสำคัญทางการค้ากับต่างประเทศ ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั้น อาจวิเคราะห์ได้หลายทาง ในที่นี้ได้ทำการวิเคราะห์โดยอนุมานถึงการค้ากับรายใดแห่งชาติในปีต่าง ๆ ที่จีนแดงเคยมี และโดยเปรียบเทียบอัตราส่วนสินค้าเข้าและสินค้าออก กับผลิตรวมภายในประเทศ

อัตราส่วนระหว่างการค้ากับรายใดของรัฐในตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า การค้ากับต่างประเทศของจีนแดงอาจเปรียบเทียบได้กับสภาพการณ์ในสหรัฐอเมริกาตอนปลายศตวรรษที่ ๑๙ และในรัสเซียตอนใกล้สงครามโลกครั้งที่ ๑ อย่างไรก็ตามอัตราส่วนเหล่านี้ต่ำกว่าอัตราส่วนที่เคยปรากฏในบรรดาประเทศกลุ่มยุโรปตะวันตก ญี่ปุ่นและประเทศในทวีปอเมริกาใต้ เศรษฐกรหลายท่านเห็นว่าระบอบอัตราสินค้าเข้า สินค้าออกและการค่านั้นเป็นสัดส่วนตรงข้ามที่เกี่ยวเนื่องกับขั้นการพัฒนาประเทศ กล่าวคือ ประเทศที่มีรายได้น้อยมักจะพึ่งพาการค้ากับต่างประเทศ ฉะนั้นอัตราส่วนดังกล่าวจึงย่อมสูงกว่าในประเทศที่มีรายได้สูงแต่เกณฑ์สถิติของจีนแดง อินเดีย และประเทศยุโรปตะวันตก ไม่ได้ชี้ให้เห็นแนวดังกล่าวเลยในการเปรียบเทียบการค้ากับต่างประเทศและรายใดของประเทศในประเทศต่าง ๆ ได้เห็นว่าอัตราส่วนทั้งสามมักจะลดลงในระหว่างที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม ปัจจุบันสำคัญไม่ได้อยู่ที่รายใดเฉพาะตัวบุคคล หากอยู่ที่

ขนาดของประเทศ ด้วยเหตุนี้อัตราส่วนทั้งสามระหว่างเงินแดงกับสหรัฐอเมริกาจึงใกล้เคียงกัน ยิ่งกว่าระหว่างสหรัฐอเมริกากับสหราชอาณาจักรอังกฤษ หรือระหว่างเงินแดงกับพม่าเป็นต้น

ตาราง ๒

สินค้าเข้า สินค้าออก การค้าทั้งหมด และรายได้ของแผ่นดินในจีนแดง

ปี ค.ศ. ๑๙๕๐—๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๓—๒๕๐๑)

ปี	สินค้าเข้า	สินค้าออก	การค้าทั้งหมด	ผลิตภัณฑ์ในประเทศ		
	เป็นจำนวนล้านยวน.....			เป็นร้อยละ		
๒๔๙๓	๒,๑๒๐	๒,๐๓๐	๔,๑๕๐	—	—	—
๒๔๙๔	๓,๔๕๐	๒,๔๔๐	๕,๘๙๐	—	—	—
๒๔๙๕	๓,๗๓๐	๒,๗๕๐	๖,๔๘๐	๗๑,๔๐๐	๕.๒	๓๘.๕๐
๒๔๙๖	๔,๔๗๐	๓,๕๒๐	๘,๐๙๐	๗๕,๓๐๐	๖.๐	๔.๗ ๑๐.๗
๒๔๙๗	๔,๔๒๐	๔,๖๕๐	๘,๔๗๐	๗๕,๓๐๐	๕.๖	๕.๑ ๑๐.๗
๒๔๙๘	๖,๐๗๐	๔,๙๑๐	๑๐,๙๘๐	๘๒,๑๐๐	๕.๗	๖.๑ ๑๓.๘
๒๔๙๙	๕,๗๐๐	๕,๗๐๐	๑๐,๘๗๐	๘๒,๑๐๐	๕.๗	๖.๑ ๑๑.๘
๒๕๐๐	—	—	๑๐,๔๕๐	๘๕,๓๐๐	—	— ๑๑.๐
๒๕๐๑	๖,๑๖๐	๖,๗๑๐	๑๒,๘๗๐ (๑๐๘,๑๐๐)	๕.๗	๖.๒	๑๑.๕

(ก) ผลิตภัณฑ์ภายในถือตามค่าใส่หุ้ยของปีจ่ายผลิต

(ข) สำหรับปี ค.ศ. ๑๙๕๒ พ.ศ. ๒๔๙๕ นี้ ผลิตภัณฑ์ภายในโดยทั่วไปตามราคาตลาดเป็นจำนวน ๗๑,๒๕๕ ล้านยวน

(ค) อนุมานโดยการคาดคะเน

อย่างไรก็ตาม ย่อมเป็นความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง ถ้าคิดว่าการค้ากับต่างประเทศไม่สำคัญต่อการเศรษฐกิจของจีนแดง การวิเคราะห์ที่ถือตามอัตราส่วนการค้าทั้งหมดกับผลิตภัณฑ์ภายในประเทศแต่ละปีนั้นนั้นไม่พอเพียง จำที่จะต้องพิจารณาถึงสินค้าเข้าออกที่มีขึ้นใหม่ และโครงประกอบของสินค้าเข้าออกนั้น ๆ ด้วยประมาณร้อยละ ๔๐ ของเครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับใช้ในการพัฒนาโครงการ ๕ ปี ต้องสั่งเข้ามา ส่วนประกอบการลงทุนสินค้าเข้ามีร้อยละ ๒๐ มีเครื่องจักรอุปกรณ์เป็นจำนวนมากที่จีนแดงไม่อาจผลิตด้วยตนเอง แต่ต้องพึ่งพาอาศัยสินค้าสั่งเข้า ในตาราง ๓ มีสินค้าประเภทเครื่องใช้บางอย่างที่

เงินแดงก็ต้องสั่งเข้ามา แต่ในตารางนี้ จะเห็นว่าเงินแดงได้ลดการพึ่งพาอาศัยสินค้าภายนอกลงไป

ตาราง ๓

สินค้าเข้าของสินค้าบางประเทศในเงินแดง

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๓—๑๙๕๖

(พ.ศ. ๒๔๙๖—๒๔๙๙)

ประเภทของ	๒๔๙๖	๒๔๙๗	๒๔๙๘	๒๔๙๙
	— เป็นร้อยละ			
เครื่องจักรตักเหล็ก	๓๕.๘	๔๐.๘	๒๕.๑	๒๔.๑
อุปกรณ์หลอมเหล็ก	๓๑.๖	๒๗.๗	๒๖.๕	๒๘.๑
เหล็กม้วน	๓๖.๔	๒๘.๘	๒๔.๗	๑๔.๒
เหล็กโลหะ	๓๘.๒	๓๔.๒	๑๑.๕	๘.๒
อุปกรณ์ผสมแร่	๓.๑	๒๑.๔	๖๑.๓	๕๗.๗
โซดา	๑๕.๖	๑๑.๒	—	๑.๗

สินค้าที่สั่งเข้าเหล่านี้บางส่วนไม่ได้รับเงินช่วยจากต่างประเทศ แต่ใช้เงินที่ได้จากการส่งสินค้าประเภทอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมออกไปขาย มีการส่งสินค้าประเภทผ้าออกไปด้วย ในเรื่องนี้เคยเป็นที่ถกเถียงกันว่า เป็นเพราะเงินแดงส่งสินค้าประเภทอุปโภคบริโภคออกไปขายมาก จึงเกิดการอดอยากขาดแคลนอาหารในจีนแดงขึ้น จากการวิเคราะห์ทำให้เห็นว่าไม่เป็นความจริง ในเบื้องต้นการขาดแคลนอาหารในจีนแดงเนื่องมาจากการผลิตไม่อาจทำให้ทันอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากร อนึ่ง ถึงแม้ว่าจะมีการเก็บรักษาสินค้าประเภทเครื่องอุปโภคบริโภค ไว้สำหรับชาวเงินแดง การปันส่วนตามอัตราเฉลี่ยส่วนบุคคลก็ไม่อาจทำให้อาหารสำคัญของพลเมืองเพิ่มขึ้น ยกตัวอย่างเช่นข้าวสาลี

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๒—๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๔๙๕— ๒๕๐๐) ผลิตรวมทางกลสิกรรมในจำนวนร้อยละ ๔ ถึงร้อยละ ๖ ได้ส่งเป็นสินค้าออก แต่สินค้าประเภทอุปโภคบริโภคส่วนใหญ่ที่ส่งออกไป ประกอบด้วยหนังสือพิมพ์ ขนหมู ไบยาสูบ หรือผลิตผลที่มีมากเกินไปความต้องการในประเทศ แต่แป้งถั่วเหลือง พืชน้ำมัน ไข่ นั้นต้องสั่งเข้ามามาก ตามความต้องการภายในประเทศแล้ว ถั่วเหลือง เมล็ดข้าว ถั่วลิสง และพืชน้ำมัน เป็นอาหารสำคัญยิ่ง เมื่อมอง

ตามแนวนั้นจะเห็นว่าสินค้าประเภทอุปโภคบริโภคที่ส่งออกไปขายในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) และปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) นั้น มีจำนวนเป็นร้อยละ ๑.๕ ของพืชผลที่ไ้ทั้งหมด และถัวเฉลี่ยร้อยละ ๑๐ ถึงร้อยละ ๑๕ ในขณะที่เวลานั้นเนื้อหมูที่ส่งออกก็มีร้อยละ ๕ เกณฑ์สถิตินี้แสดงให้เห็นว่า สินค้าออกทำให้การบริโภคถัวเฉลี่ย น้ำมัน ผัก และสัตว์ภายในประเทศต้องลดลง

สหภาพโซเวียตกับการค้าต่างประเทศของจีนแดง

๑) แนวทางในการค้าต่างประเทศ

นับตั้งแต่มาเซทุงได้สถาปนาการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ในประเทศจีน สหภาพโซเวียตได้เป็นมิตรอันอบอุ่นของจีนแดงอยู่ตลอดมา เกณฑ์สถิติสนับสนุนความจริงขึ้นนี้ปรากฏอยู่ในตารางที่ ๔ การที่จีนแดงพึ่งพาอาศัยรัสเซียและประเทศกลุ่มบริวารในเรื่องเศรษฐกิจอาจถือกันว่าเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนในสายการเมืองและศรัทธาอันเดียวกัน สายสัมพันธ์ทั้งสองประการนี้ จำรงมีสภาพของสองมหาอำนาจตลอดในระยะสิบปีที่ผ่านมา ฉะนั้นสหภาพโซเวียตจึงยอมขยายการให้กู้ยืมและความช่วยเหลือต่าง ๆ แก่จีนแดงเป็นเวลานานใหญ่ทั้งในการทหารและทางเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะส่งเครื่องจักร อุปกรณ์ และวัตถุดิบทางอุตสาหกรรม และอาวุธยุทโธปกรณ์ไปให้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ประเทศกลุ่มตะวันตกห้ามส่งไปยังจีนแดง จีนแดงจึงต้องพึ่งพาอาศัยในทางเศรษฐกิจอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

ในช่วงเวลา ๑๐ ปีที่แล้วมาประมาณร้อยละ ๕๐ ของการค้าจีนแดงดำเนินกับรัสเซีย ประมาณร้อยละ ๒๐ ถึง ๒๕ ดำเนินกับประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ในระยะ ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) และ ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) จีนแดงพึ่งพาอาศัยมากที่สุด มาเซทุงได้ใช้เวลา ๒ ถึง ๓ ปีทำการจัดระเบียบการค้าเสียใหม่ สงครามเกาหลีเร่งเร้งระบงงานนี้ให้เป็นไปโดยเร็ว เพราะว่าจีนแดงต้องการอาวุธและปัจจัยใช้ในการทหาร ในขณะที่สหประชาชาติประกาศรายการ “สินค้าทางยุทธศาสตร์” ที่ห้ามไม่ให้บรรดาสมาชิกขององค์การฯ ส่งไปขายยังจีนแดง ความจำเป็นและการถูกบีบโดยทางอ้อมทำให้จีนแดงเร่งดำเนินแผนการนี้ ๕ ปีแรกด้วยทุนนิยมของสหภาพโซเวียต ซึ่งทำให้จีนแดงต้องอาศัยเกาะรัสเซียอยู่ถึงปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) ในปีนี้เงินยืมก็หมดลงขณะเดียวกันมีประเทศที่เป็นกลางหลายประเทศยกเลิกการควบคุมในการค้ากับจีนแดง แนวการค้าแต่เริ่มต้นจึงเปลี่ยนไป นับแต่นั้นมาจีนแดงทำการค้ากับประเทศกลุ่มเป็นกลางมากขึ้น

อย่างไรก็ดีเงินแดงมุ่งทำการค้าขายไปในทางฝ้ายโซเวียตมากที่สุด รัสเซียและประเทศกลุ่มบริวารยังส่งสินค้าไปขายเงินแดงน้อยกว่าเสียอีกแต่แนวการค้านี้ก็มิได้ทำให้เงินแดงอาศัยโซเวียตอยู่เสมอ รูปการณ์เศรษฐกิจระหว่างเงินแดงกับสหภาพโซเวียตจึงคล้ายกับรูปการณ์เศรษฐกิจระหว่างเยอรมันนีกับยุโรปภาคกลางและภาคตะวันออกในสมัย พ. ศ. ๒๔๗๓ (ค. ศ. ๑๙๓๐)

ตารางที่ ๔

แนวการค้าของเงินแดง

ระหว่าง ค. ศ. ๑๙๕๐—๑๙๕๔ (พ. ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๑)

ปี	สหภาพโซเวียต	กลุ่มประเทศอื่น ๆ	กลุ่มคอมมิวนิสต์	กลุ่มกลาง	รวม
๒๔๙๓	๒๓.๔	๒.๖	๒๖.๐	๗๔.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๔	๓๘.๕	๒๒.๕	๖๑.๐	๓๙.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๕	๕๑.๕	๒๐.๕	๗๒.๐	๒๘.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๖	๕๖.๐	๑๙.๐	๗๕.๐	๒๕.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๗	๕๘.๐	๒๒.๐	๘๐.๐	๒๐.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๘	๕๗.๐	๒๕.๐	๘๒.๐	๑๘.๐	๑๐๐.๐
๒๔๙๙	๕๓.๗	๒๑.๓	๗๕.๐	๒๕.๐	๑๐๐.๐
๒๕๐๐	๔๑.๐	๒๔.๑	๖๕.๐	๓๕.๙	๑๐๐.๐
๒๕๐๑	๔๐.๐	๒๔.๒	๖๔.๒	๓๕.๘	๑๐๐.๐

แต่บรรดาประเทศกลุ่มบริวารมีการค้ากับเงินแดงน้อยกว่าสหภาพโซเวียต ในระยะ ๑๐ ปี ที่แล้วมา โซเวียตได้มีการค้ากับเงินแดงมากที่สุดรองลงมาได้แก่เยอรมันตะวันออก ในปี ค.ศ. ๑๙๕๗—๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๐—พ.ศ. ๒๕๐๑) เยอรมันนีตะวันออกเคยทำการค้ากับเงินแดงมากขึ้นแต่กลับลดน้อยในปี ค.ศ. ๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๒) ความจริงการค้าของบรรดาประเทศกลุ่มบริวารในยุโรปตะวันออกนั้นดำเนินกับรัสเซียและระหว่างพวกตนเอง เงินแดงไม่ได้ถือเป็นลูกค้าสำคัญจะเห็นได้จากตารางที่ ๕ ว่าไม่มีเกณฑ์สถิติของรูเมเนีย บัลกาเรีย และอัลบาเนียในการค้ากับเงินแดงเลย

ตารางที่ ๕

การค้าระหว่างจีนแดงกับประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์

ค.ศ. ๑๙๔๙-๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๕๐๒)

เกณฑ์สถิติเป็นร้อยละ

ปี	สหภาพโซเวียต	ซังการี	โปแลนด์	เยอรมันตะวันออก	เชโกสโลวาเกีย
๒๔๙๒	๑๗.๗				
๒๔๙๓	๒๐.๔	๖.๔	๓.๗	๕.๘	
๒๔๙๔	๒๑.๔	๕.๖	๓.๗	๖.๕	
๒๔๙๕	๒๑.๓	๘.๗	๓.๘	๗.๕	
๒๔๙๖	๒๑.๐	๖.๒	๔.๓	๖.๕	
๒๔๙๗	๑๕.๔	๕.๒	๓.๗	๕.๗	
๒๔๙๘	๑๕.๔	๕.๒	๓.๗	๕.๗	๕.๒
๒๔๙๙	๑๗.๕		๔.๗	๖.๖	๗.๐
๒๕๐๐	๑๙.๕				

ปริมาณและคุณค่าของการค้าระหว่างจีนแดง กับสหภาพโซเวียตมีมากขึ้นในระยะ ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) เนื่องด้วยเหตุการณ์สองสถาน คือ จีนแดง และสหภาพโซเวียต ต่างก็ฟื้นฟูการเศรษฐกิจและขยายการค้าของตนมากยิ่งขึ้นไป ทั้งสองประเทศเปลี่ยนแนวการค้ากับต่างประเทศในรูปใหม่ มูลค่าการค้าทั้งหมดจึงเพิ่มขึ้นประมาณสามเท่าของมูลค่าเดิม จีนแดงส่งสินค้าออกไปยังสหภาพโซเวียตมากกว่าที่ส่งสินค้าเข้าจากประเทศนั้น เมื่อครั้งสมัยแรกก่อนนั้น การค้าของจีนแดงตกอยู่ในสภาพขาดตกบกพร่อง ในระยะหลังจีนแดงมีสินค้าที่ผลิตมากเกินไปเกินความต้องการในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) จีนแดงใช้สินค้าส่วนเกินนี้ชดเชยเงินกู้ยืมที่จีนแดงสามารถสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจเช่นนี้ได้ ก็เพราะว่าเงินกู้ที่สหภาพโซเวียตให้ในตอนต้นนั้น ช่วยให้จีนแดงฟื้นฟูปฏิสังขรณ์ประเทศภัยจากสงครามได้รวดเร็ว จีนแดงสามารถใช้เงินกู้ในการก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมและขยายการผลิต เงินกู้ของโซเวียตจึงช่วยทวีผลิตรวมในประเทศของจีนแดงได้ผลอย่างมาก และในขณะที่จีนแดงกำลังต้องการความช่วยเหลือประเภทนี้อยู่ที่เดียว สงครามเกาหลีได้ทำให้แดงจีนต้องประสบกับความลำบากในการเศรษฐกิจมาก เงินกู้ระยะยาวและอัตราการใช้ที่ผ่อนเป็นระยะยาวก็นับว่าช่วยให้การ

เศรษฐกิจของเงินแกลงเข้าไปในช่วงเวลา ค.ศ. ๑๙๕๗-๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๐๒) สภาพการณ์เศรษฐกิจของเงินแกลงที่ต่ำกว่าของสหภาพโซเวียต เพราะสามารถผลิตสินค้าได้มากขึ้น การลดลงทำให้เหมือนกับขยายออกไป เงินแกลงสามารถส่งสินค้าที่ไม่ใช่พวกเกษตรกรรมออกไปขายได้มากกว่าแต่ก่อน อนึ่ง พึงพิจารณาถึงนโยบายการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศล้าหลังของเงินแกลงด้วย เงินแกลงมีความกระตือรือร้นที่จะทุ่มเทเงินช่วยเหลือให้มาก และคำนึงถึงความสำคัญทางการเมือง และสิทธิความเกรียงไกรของตนเสียยิ่งกว่าการเศรษฐกิจภายในประเทศตนไปก็รู้สึกชดเชยที่เงินแกลงขยายความช่วยเหลือทางการเงินให้แก่ประเทศอื่น ๆ ในขณะที่ตนเองก็ยังมีเงินจากรัสเซียหรือไม่สามารถชดเชยเงินกู้แก่รัสเซียได้ จึงเห็นว่าเงินช่วยเหลือที่เงินแกลงให้แก่บรรดาประเทศกลุ่มล้าหลังหรือด้อยพัฒนาการนั้น แท้จริงแล้วก็เป็นเงินของสหภาพโซเวียต แต่เงินแกลงกลับได้หน้าได้ตาได้ผลประโยชน์เอง

มีคนกล่าวว่าเงินแกลงต้องรับการชำระหนี้หนัก เพราะรัสเซียไม่สามารถขยายเงินยืมให้แก่เงินแกลง แต่ก็มีความเห็นอื่นว่าบุคคลชั้นนำของเงินแกลงก็ใคร่จะปลดเปลื้องหนี้สินให้หมดไปโดยเร็วเพื่อที่จะให้พ้นจากการพึ่งพาอาศัยโซเวียตทางเศรษฐกิจ และถ้าสามารถปลดเปลื้องหนี้สินได้รวดเร็ว เงินแกลงก็ไม่ต้องเดินตามหลังรัสเซียในเรื่องการเมืองต่อไปอีก แต่สามารถเสนอหาผลประโยชน์ทางการเมืองของตนตามใจชอบ ทรรศนะทั้งสองนี้ ทรรศนะไหนจะถูกต้อง รู้สึกว่าเป็นการยากที่จะชี้ขาด เอกสารและคำแถลงของเงินแกลง และรัสเซียต่างก็สนับสนุนทรรศนะที่เข้าข้างตน อย่างไรก็ตาม หลักฐานพยานต่าง ๆ นั้นเข้ากับทรรศนะฝ่ายเงินแกลง

ในปี ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) สหภาพโซเวียตและเงินแกลงได้เจรจากันถึงเรื่องเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าเงินแกลงจะยังไม่จัดพิมพ์ผลได้จากการค้าประจำปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) เราทราบได้ว่าการค้าของเงินแกลงอยู่ในสภาพวิกฤติ ทั้งนี้เป็นเพราะการเกี่ยวพันกันในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) นั้นแค้นแค้น เงินแกลงไม่สามารถส่งสินค้าไปยังสหภาพโซเวียตได้ตามสัญญา สหภาพโซเวียตจึงตกลงขยายเงินกู้ช่วยเหลือเงินแกลงต้องชดเชยเงินกู้ภายในห้าปี ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) รัสเซียยังจะส่งน้ำตาลจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ ตัน ให้แก่เงินแกลงเป็นสินค้าเชือ ข้อเท็จเหล่านี้ได้มาจากพิธีสารการค้าระหว่างเงินแกลงกับรัสเซีย ซึ่งทำขึ้นเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) การค้าของเงินแกลงในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) จึงนับว่าอยู่ในสภาพขาดตกบกพร่อง เมื่อสัปดาห์ก่อนเงินแกลงสามารถใช้หนี้ได้ถึงสองในสาม

ของเงินกู้ที่ยืมมาจากรัฐเซียเป็นเวลาถึงหกปี ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) การใช้หนี้ต้องหยุดชงักลงก็เพราะสภาพเศรษฐกิจที่ไม่อำนวยดังกล่าวแล้ว

ยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกในการค้าระหว่างเงินแดงกับรัสเซียที่ไว้ใจได้มาแล้วคือ เงินกู้ของโซเวียต ปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ ปริมาณการเก็บเกี่ยวพืชผลและอัตราการลงทุนในเงินแดงเอง ในตารางที่ ๒ จะเห็นได้ว่าขณะที่เงินแดงส่งสินค้าออกไปยรัสเซียเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี แต่การส่งสินค้าเข้านั้นมิได้เป็นไปโดยสม่ำเสมอ ปรากฏการณ์นี้แสดงออกในปริมาณการส่งสินค้าเข้าทั้งหมดของเงินแดงด้วย เงินแดงพยายามขยายการส่งสินค้าเข้าในขณะที่การค้าของตนเองยังอยู่ในสภาพแร้นแค้นจนถึงปี ค.ศ. ๑๙๕๕-๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๗-๒๔๙๘) กล่าวคือ จนกระทั่งเงินกู้จากสหภาพโซเวียตหมดไป ต่อจากนั้นเงินแดงพยายามประหยัดการส่งสินค้าเข้ามาก เพื่อให้การค้ามีเงินรายได้เหลือ อย่างไรก็ตามการค้าส่งสินค้าเข้าก็ยังมิได้ลดน้อยลงจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ซึ่งเป็นปีที่เงินแดงเริ่มนโยบายประหยัดและตัดทอนการลงทุนต่าง ๆ การทำเช่นนี้ทำให้เงินแดงสามารถรักษาระดับการส่งสินค้าประเภทใช้ลงทุนทางอุตสาหกรรมได้สม่ำเสมอ ขณะที่ตัดสินค้าเข้าประเภทอื่น ๆ ออกไป แต่แผนนโยบาย “กระโดดไปข้างหน้า” ในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ และ ๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๑ และ ๒๕๐๒) เพื่อขยายการผลิต ทำให้ต้องส่งสินค้าเข้ามากกว่าจำนวนสูงสุดในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) เสียอีก

ตารางที่ ๖

แนวการค้าระหว่างเงินแดงกับสหภาพโซเวียต

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๒)

ปี	ประมวลการค้า	เป็นเงินรูเบิล จำนวนล้าน		
		สินค้าออกของโซเวียต ส่งไปเงินแดง	สินค้าเข้าโซเวียต จากเงินแดง	ดุลย์
๒๔๙๓	๒,๓๓๗.๕	๑๕๕๒.๘	๗๖๕.๑	๘๗๘.๗
๒๔๙๔	๓,๒๓๘.๗	๑,๙๑๓.๗	๑,๓๒๕.๐	๕๘๘.๗
๒๔๙๕	๓,๗๘๑.๕	๒,๒๑๖.๕	๑,๖๖๕.๐	๕๕๑.๕
๒๔๙๖	๔,๖๘๕.๒	๒,๗๙๑.๓	๑,๘๙๔.๓	๘๙๑.๔

๒๔๕๗	๕,๓๕๐.๕	๓,๐๓๗.๑	๒,๑๓๑.๔	๗๒๓.๗
๒๔๕๘	๕,๕๖๗.๔	๒,๕๕๓.๔	๒,๕๗๔.๐	๔๑๕.๔
๒๔๕๙	๕,๕๘๕.๐	๒,๕๓๒.๑	๓,๐๕๖.๕	๑๒๔.๘
๒๕๐๐	๕,๑๒๘.๕	๒,๐๗๖.๔	๒,๕๒๕.๐	๗๗๖.๐
๒๕๐๑	๖,๐๖๑.๐	๒,๕๓๖.๐	๓,๕๒๕.๐	๕๘๖.๐
๒๕๐๒	๘,๒๑๕.๔	๓,๘๑๘.๓	๔,๔๐๑.๑	๕๘๒.๘

๒. องค์ประกอบสินค้าเงินแดงกับโซเวียต

การค้าระหว่างเงินแดงกับสหภาพโซเวียตมีระบบสินค้า ทั้งนี้คือ เงินแดงซึ่งสินค้าประเภทเครื่องจักร น้ำมัน ผลิตภัณฑ์น้ำมันเหล็กบางชนิด ในขณะที่ส่งสินค้าประเภทอาหาร ถั่วเหลือง เหล็กที่ไม่ได้ขัดเกล่า และผ้าฝ้าย ในระยะสิบปีที่ผ่านมา โครงรูปนี้ก็ได้เปลี่ยนไป ก็จะได้เห็นได้จากตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗

โครงการการค้าระหว่างเงินแดงกับสหภาพโซเวียต

ก. สินค้าออกของโซเวียตระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๕๙ พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๐๒

ข. จำนวนสินค้า เครื่องจักร เครื่องประ โลหะ โลหะ น้ำมันและ สิ่งอื่น รวมทั้งสินค้าออกทั้งหมดคึกและอุปกรณ์ กอบโรงงานเหล็ก อื่นๆ ผลผลิตเป็นเงินรูเบิล เครื่องยนต์ อุตสาหกรรม น้ำมันจำนวนล้าน ทั้งหมด สำเร็จรูปคึกเป็นจำนวนร้อยละ

๒๔๕๓	๑,๕๕๒.๘	๑๐.๗	๐.๒	๕.๒	๐.๘	๒.๕	๘๐.๓	๑๐๐.๐
๒๔๕๔	๑,๕๑๓.๗	๒๒.๕	—	๑๐.๔	๓.๕	๘.๑	๕๕.๑	๑๐๐.๐
๒๔๕๕	๒,๒๑๖.๕	๒๘.๒	๗.๓	๑๒.๐	๒.๘	๕.๘	๕๑.๒	๑๐๐.๐
๒๔๕๖	๒,๗๕๐.๓	๒๓.๑	๗.๑	๕.๘	๑.๕	๖.๔	๕๘.๘	๑๐๐.๐
๒๔๕๗	๓,๐๓๗.๑	๒๖.๒	๑๒.๓	๑๑.๖	๒.๕	๕.๖	๕๓.๔	๑๐๐.๐
๒๔๕๘	๒,๕๕๓.๔	๓๐.๗	๑๘.๕	๑๐.๕	๑.๗	๑๐.๖	๔๖.๑	๑๐๐.๐

๒๔๕๕	๒,๕๕๓.๑	๔๑.๖	๒๖.๖	๘.๕	๒.๔	๑๑.๗	๓๕.๘	๑๐๐.๐
๒๕๐๐	๒,๑๗๖.๔	๔๕.๕	๓๘.๔	๖.๓	๑.๕	๑๖.๖	๒๕.๗	๑๐๐.๐
๒๕๐๑	๒,๕๓๖.๐	๕๐.๑	๒๖.๒	๕.๖	๒.๕	๑๓.๘	๒๔.๐	๑๐๐.๐
๒๕๐๒	๓,๘๑๘.๓	๖๒.๐	๔๑.๘	๕.๐	๐.๖	๑๒.๓	๒๐.๑	๑๐๐.๐

ข. สิ้นค้าออกของเงิน

ปี	จำนวน	ผ้าฝ้าย	แร่เหล็ก	ถั่วเหลือง	โลหะ	ผ้า	เครื่อง	ผลิต	อื่น ๆ	รวมทั้งสิ้น
สิ้นปี	และ	พืช	น้ำมัน	อื่น ๆ	ที่	นึ่ง	ห่ม	ผล		
ออกทั้งหมด	ชน					ส่ง		แบ่ง		
คิดเป็นเงิน	สัตว์									
รูป	เปลือก	จำนวน	ล้าน—						คิดเป็นร้อยละ—	
๒๔๕๘	๒,๕๗๗.๐	๖.๗	๕.๖	๑๕.๓	๗.๑	๗.๒	๒.๐	—	๒๕.๑	๑๐๐.๐
๒๔๕๙	๓,๐๕๖	๘.๖	๕.๘	๑๓.๐	๖.๖	๗.๗	๓.๗	—	๕๐.๖	๑๐๐.๐
๒๕๐๐	๒,๕๕๒	๑๑.๑	๑๒.๒		๗.๐	๖.๖	๖.๘	๓.๘		๑๐๐.๐
๒๕๐๑	๓,๕๒๕.๐	๕.๕	๘.๔	๗.๐	๕.๕	๔.๒	๑๑.๑	๖.๕	๔๗.๐	๑๐๐.๐
๒๕๐๒	๔,๔๐๑.๑	๑๔.๑	๖.๖	๗.๒	๕.๐	๘.๓	๑๕.๐	๗.๕	๓๓.๓	๑๐๐.๐

ความเปลี่ยนแปลงอันสำคัญในการส่งสินค้าของเงินแดงไปยังโซเวียต ได้แก่การเพิ่มส่งสินค้าประเภทผ้าฝ้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลิตภัณฑ์อันสำเร็จรูปแล้ว ในช่วงเวลาจะสิ้นปี ผลิตภัณฑ์ประเภทนี้มีมูลค่าถึงหนึ่งในสามของปริมาณสินค้าออกทั้งหมด แต่สินค้าประเภทเครื่องบริโภคนั้นที่ส่งออกไปอย่างไม่สำเร็จรูป และวัตถุดิบอื่น ๆ สำหรับใช้ช่วยในการทำอาหารเครื่องบริโภคนั้นก็ส่งออกไปน้อยลง อย่างไรก็ดีตามในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) กว่าร้อยละ ๕๐ ของสินค้าออกของเงินแดงเป็นพวกอาหารเครื่องบริโภคนสำเร็จรูป และครึ่งสำเร็จรูปหรือวัตถุดิบ สำหรับใช้ในการผลิตอาหารเครื่องบริโภคน ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ว่าสินค้าออกของโซเวียตจะช่วยเพิ่มการลงทุนทางอุตสาหกรรมในเงินแดงให้ไปโดยรวดเร็วและสะดวก แต่สินค้าออกของเงินแดงกลับเป็นสินค้าเป็นเครื่องบริโภคนที่สำคัญของโซเวียตยิ่งขึ้น

สำหรับเงินแดงนั้น สิ่งที่น่าทึ่งก็คือ เงินแดงสั่งซื้อเครื่องอุปโภคเพิ่มขึ้นทุกขณะเริ่มกันที่ประมาณร้อยละ ๑๐ จนถึงจำนวนประมาณร้อยละ ๖๐ เงินแดงส่งโรงงานสำเร็จรูปเพิ่มขึ้นมาก และจัดว่าเป็นรายการใหญ่ในบรรดาสินค้าที่เงินแดงสั่งซื้อ ในระหว่างสองสามปี

ที่ผ่านมา เงินแก่งสังสินค้าประเภทเครื่องจักรเข้าเป็นจำนวนถึงครึ่งหนึ่งหรือกว่าของจำนวนทั้งหมดที่โซเวียตส่งไปยังประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์เงินแก่งรับเครื่องจักรโรงงานสำเร็จรูปประมาณสองในสามของจำนวนสินค้าประเภทนี้

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๓ และ ๒๕๐๒) สหภาพโซเวียตและเงินแก่งได้ทำสัญญาข้อตกลงพิเศษหกฉบับ สำหรับการซื้อส่งโรงงานสำเร็จรูปในสัญญาเหล่านี้มีข้อระบุถึงการฟื้นฟูทำโรงงานเก่าจำนวน ๔๕ โรงงานให้ทันสมัย และสร้างโรงงานขึ้นอีก ๒๔๖ แห่ง เมื่อประมาณ ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) โรงงานจำนวน ๖๘ โรงงานได้ทำสำเร็จสมบูรณ์ ไปบ้าง เสร็จไปครึ่งหนึ่งบ้าง โรงงานอื่น ๆ ที่ทำจะสำเร็จสมบูรณ์ในราวสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๐๑ (ค.ศ. ๒๕๖๗)

มีคนเข้าใจผิดเป็นจำนวนมากถึงลักษณะและระบอบการเงินในการซื้อส่งสินค้าประเภทโรงงานสำเร็จรูปนี้ ในความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างเงินแก่งกับโซเวียต ความเข้าใจผิดเนื่องมาจากว่า

ก. การซื้อส่งสินค้าประเภทนี้ เงินแก่งและสหภาพโซเวียตถือเป็นโครงการช่วยเหลือใหญ่ (คำว่าช่วยเหลือ มีความหมายเฉพาะ)

ข. จะต้องทำเป็นข้อตกลงพิเศษ

ค. เมื่อมีการประกาศถึงมูลค่าของโครงการนั้นแล้ว มักจะมีการแสดงถึงข้อตกลงโครงการอื่นพร้อมไปด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่เข้าใจว่าการซื้อส่งโรงงานสำเร็จรูปนั้นเงินแก่งใช้เงินที่โซเวียตให้กู้ยืม นอกจากเงินกู้ยืมอื่น ๆ ที่ทั้งสองฝ่ายได้ประกาศเป็นทางการแล้ว ความเข้าใจผิดดังกล่าวยังเนื่องมาจากว่าโซเวียตและเงินแก่งใช้คำเดียวกับที่โลกเสรีใช้ แต่ด้วยความหมายที่ผิดแผกไป

การส่งโรงงานสำเร็จรูปไม่ได้หมายความว่า เป็นการช่วยเหลือตาม ความหมายที่เราเข้าใจกัน แท้จริงแล้วเป็นการส่งสินค้าออกของโซเวียตไปขายยังเงินแก่ง การส่งโรงงานสำเร็จรูปรวมกับสินค้าออกประเภทอื่น ๆ อาจทำให้สภาพการเงินในเงินแก่งฝืดเคือง และกลัวยำระชาคนจำนวนไป แต่เงินแก่งก็ยังอาจเอาเงินยืม จากโซเวียตเข้ามา ปรียกกลัวยำระชาให้เข้าระคายได้ เมื่อเงินยืมนั้นคงมีอยู่ ดังที่ได้แสดงมาให้เห็นแล้วแต่ข้างต้นว่า เงินยืมได้หมดไปแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) แต่นั่นเงินแก่งต้องเสียค่าส่งโรงงานสำเร็จรูปด้วยเงินของตนเอง

ย่อมเป็นความเข้าใจผิดๆกันว่าการส่งโรงงานสำเร็จรูปนี้ เป็นการช่วยพัฒนา
 จีนแคงแบบฟรี ๆ เมื่อเราพิจารณาถึงความหมายของคำว่า “การช่วยพัฒนา” อย่างเข้ม
 งวดแล้ว จะเห็นว่าการส่งโรงงานประเภทนี้เป็นการช่วยพัฒนาในแง่ที่ว่าการใช้จ่ายเงินตรา
 ต่างประเทศสิ่งสินค้าประเภทเครื่องจักรอุปกรณ์ แบบที่เคยปฏิบัติกันอยู่ระหว่างประเทศที่
 เจริญทางอุตสาหกรรม กับประเทศที่ด้อยพัฒนาการนั้น ย่อมยังความเจริญให้แก่ประเทศ
 ที่ด้อยพัฒนาการได้ช้ากว่าการส่งโรงงานสำเร็จรูปเข้าไปเลย ค่าเสียหัยก็แทบจะไม่แตกต่าง
 กันเลย การส่งโรงงานสำเร็จรูปเป็นการช่วยเหลือที่เรียกกันว่าช่วยตั้งแต่แรกเกิดจนถึงตาย
 ถึงแม้ว่าวิศวกรชาวรัสเซียจะเป็นผู้ออกแบบโรงงานสำเร็จรูปเหล่านั้น เครื่องจักรกลไกต่าง ๆ
 ก็ทำในรัสเซีย วิศวกรรัสเซียและช่างเทคนิคมาจัดตั้งโรงงานและดำเนินงานตอนต้นเอง
 และเงินแคงต้องให้เงินเดือนและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ แก่เจ้าหน้าที่พวกนี้ อันเป็นส่วนหนึ่งของโครง
 การว่าด้วยค่าใช้จ่าย แต่เงินแคงก็ได้รับผลประโยชน์ปลายอย่างใหญ่หลวง

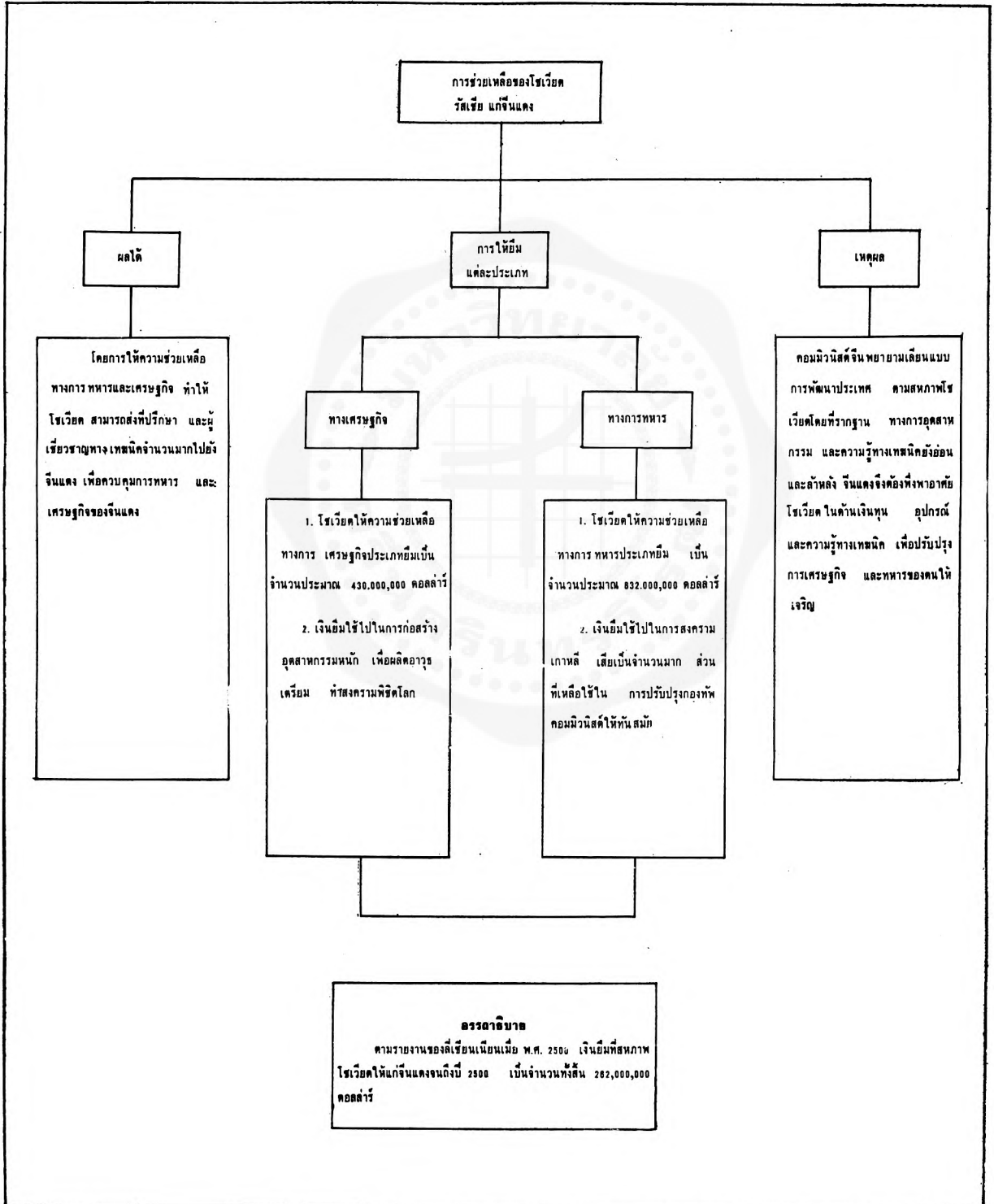
อาจมีผู้แย้งว่าการช่วยพัฒนาแบบนี้เพียงแต่จะยืนยันทฤษฎีว่า ด้วยการค้า ระหว่าง
 ประเทศแต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การค้าย่อมก่อให้เกิดผลกำไรแก่ผู้ร่วมการค้าทุกฝ่าย แต่ในขั้นขอ
 ธิให้เห็นว่าในกรณีการค้าประเภทนี้ โดยเฉพาะเงินแคงได้รับผลกำไรมากกว่า ผลกำไรปกติที่
 ได้จากทางการค้าระหว่างประเทศแบบธรรมดา ยิ่งกว่านั้นการช่วยเหลือแบบนี้ยังแสดงให้เห็น
 ถึงความใกล้ชิดสนิทสนมพันพ้องทางการเมืองระหว่างสองประเทศอีกด้วย โครงการช่วย
 เหลือของโซเวียตเป็นเสมือนหนึ่งหัวใจของโครงการห้าปีแรกของเงินแคง รวมทั้งโครงการ
 ห้าปีในขั้นปัจจุบันด้วย ในโครงการเหล่านี้แผนการกระจายการอุตสาหกรรมขั้นมูลฐานได้ดำเนิน
 ไปอย่างไม่หยุดยั้ง เป็นต้นว่าการขยายโรงงานถลุงเหล็กที่มีอยู่ การสร้างเหล็กผสม โรง
 งานไฟฟ้า โรงงานเคมี เครื่องเวชกรรม และเภสัชกรรม และโรงงานกลั่นน้ำมัน

ระบบการเงินในความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ของสหภาพโซเวียตกับจีนแคง

ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างจีนแคงกับโซเวียต มีการหมุนเวียนทางสินค้า
 และบริการในแบบต่าง ๆ ปัญหาที่มีอยู่สองประการ คือ มีสินค้าและบริการประเภทใดบ้าง ?
 การหมุนเวียนนี้มีระบบการเงินเช่นใด ? จะเห็นได้ว่าสหภาพโซเวียตส่งสินค้าอย่างเดียว การ
 หมุนเวียนการค้าเช่นนี้เป็นระบบแลกเปลี่ยนจริง ๆ หรือว่าของกำนัล หรือการให้กู้ยืม จะได้
 พิจารณากันต่อไป

แผนผังแสดงถึงการช่วยเหลือของสหภาพโซเวียต

ทางการทหารและเศรษฐกิจ แก่จีนแดง

ในตอนนี้อาจต้องพิจารณาถึงความช่วยเหลือทางเทคนิค ทางฝ่ายโซเวียตแสดงว่า “การช่วยเหลือทางเทคนิคของโซเวียตมีหลายประเภท กล่าวคือ ช่วยในทางก่อตั้งองค์การทางวิทยาศาสตร์และเทคนิค ช่วยผู้เชี่ยวชาญจีนในเรื่องวิสาหกิจและโรงงานต่าง ๆ รวมทั้งการฝึกอบรมพวกช่างเทคนิค หน่วยงานของรัสเซียมีพันธะที่จะช่วยในการก่อสร้างโรงงาน และวิสาหกิจทางการเทคนิคทั้งหลาย การช่วยเหลือในสหภาพโซเวียตเองนั้นคือการให้การปรึกษาแนะนำทางวางแผนและการวิจัยในห้องทดลอง ยิ่งกว่านั้น รัสเซียยังยอมให้ลิขสิทธิ์ของเครื่องจักรและโรงงานต่าง ๆ แก่จีนแถมด้วย”

ตามนโยบายผู้ผู้เชี่ยวชาญพิเศษและช่างเทคนิคชาวโซเวียต ๑๐,๓๐๐ คน และชาวพวกประเทศกลุ่มบริวารอีก ๑,๕๐๐ คน ได้ส่งเข้าไปยังจีนแถมในระยะ ๑๐ ปีที่แล้วมา ในเวลาเดียวกันวิศวกรชาวจีนและคนงานที่มีฝีมือจำนวนประมาณ ๘,๐๐๐ คน เข้ารับการฝึกอบรมตามโรงงานต่าง ๆ ในสหภาพโซเวียตและนักศึกษาจีนจำนวนกว่า ๗,๐๐๐ คน เข้ารับการศึกษาด้านสถานศึกษาชั้นสูงและสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ของสหภาพโซเวียต องค์การและโรงงานอุตสาหกรรมโซเวียตได้ให้สูตรวิธีการทำเครื่องจักรต่าง ๆ รวมทั้งเอกสารวิทยาศาสตร์แก่จีนแถมหลายประเภท ตามข้อตกลงพิเศษด้วยว่าความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์และการเทคนิค ลงนามเมื่อเดือน ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ พ.ศ. ๒๔๙๗

ฝ่ายโซเวียตเปิดเผยว่าเงินแถมต้องใช้จ่ายค่าเสียหายในการช่วยเหลือทางการเทคนิค นอกจากการแลกเปลี่ยนสำเนาสิทธิ และเอกสารทางการเทคนิค ซึ่งเป็นการให้ฟรี ความช่วยเหลือประเภทนี้ช่วยให้เงินแถมก้าวหน้าทางเทคนิคได้รวดเร็วยิ่งขึ้น มีปัญหาอยู่เพียงว่าเงินแถมจะมีคนมีความรู้ทางการเทคนิคพอที่จะใช้เครื่องจักรต่าง ๆ ได้ผลหรือไม่?

ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างจีนแถมกับสหภาพโซเวียตดำเนินไปในโครงรูปการค้า กล่าวคือ สินค้าออกของโซเวียตสินค้าโรงงานสำเร็จรูปและบริการต่าง ๆ รวมทั้งการช่วยเหลือทางการเทคนิคนั้น จีนแถมต้องชำระค่าใช้จ่าย ฉะนั้น ปัญหาที่ต้องวิเคราะห์ต่อไปคือจีนคอมมิวนิสต์มีวิธีชำระอย่างไรบ้าง? ได้กล่าวมาแต่ข้างต้นว่าสหภาพโซเวียตให้เงินแถมกู้เงิน แต่ลักษณะและมูลค่าของเงินกู้นั้นไม่ค่อยทราบกันแน่นอน ฝ่ายรัสเซียก็แถลงไปอย่างหนึ่ง จีนแถมก็มีเกณฑ์สถิติอีกอย่างหนึ่ง ไม่ค่อยจะตรงกันนัก ในทันทีให้เห็นว่าระบบเงินยมนั้นเป็นเช่นใด

๑. ขอบเขตความช่วยเหลือของรัสเซีย

สหภาพโซเวียตไม่เคยให้เงินช่วยฟรีแก่เงินแคงเลย นับตั้งแต่มาเซตุง ได้มีอำนาจในเงินแคงตามคำแถลงการณ์ของเงินแคง โซเวียตให้เงินกู้เป็นจำนวน ๕,๒๕๔ ล้านยวนเป็นเวลาแปด ปี คือตั้งแต่ ปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๐) ในจำนวนทั้งหมดนั้น โซเวียตได้ให้ยืมไปแล้วประมาณ ๒,๑๗๔ ล้านยวน ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐ และ ๑๙๕๒ (พ.ศ. ๒๔๙๓ และ ๒๔๙๕) ส่วนที่เหลือจำนวน ๓,๑๒๐ ล้านยวน ให้ในระหว่างโครงการห้าปีแรก รายงานว่าด้วยงบประมาณของเงินแคงก็ได้แจ้งอัตราเงินยืมระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๒-๑๙๕๗ พ.ศ. ๒๔๙๕-๒๕๐๐) ไว้พอจะเชื่อถือได้

ความยุ่งยากอยู่ที่ว่าตัวเลขเหล่านี้เป็นจำนวนมากกว่าจำนวนเงินกู้ที่ระบุไว้ในสัญญาว่าด้วยการยืม ยกตัวอย่างเช่น ข้อตกลงของวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓) ระบุว่าเงินกู้เป็นจำนวน ๓๐๐ ล้านดอลลาร์ ผ่อนส่งประจำปีในระยะห้าปี ต่อมาฝ่ายโซเวียตแถลงว่าเงินกู้เป็นจำนวน ๑,๒๐๐ ล้านรูเบิล ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ข้อตกลงว่าด้วยเงินยืมครั้งที่สองระบุเงินกู้ระยะยาวเป็นจำนวน ๕๒๐ ล้านรูเบิล จำนวนเงินกู้รวมทั้งสิ้น ๑,๗๒๐ ล้านรูเบิล หรือเทียบเท่า ๔๓๐ ล้านดอลลาร์ ตามอัตราแลกเปลี่ยนทางการ โดยนัยตรงข้ามรัฐบาลการเงินแคงได้ให้ตัวเลขของเงินกู้รวมทั้งสิ้นประมาณ ๒,๒๕๐ ล้านดอลลาร์ ซึ่งมากกว่าถึงห้าเท่า

ทำไมผู้ทรงคุณวุฒิพยายามแก้ไขปัญหานี้ ศาสตราจารย์ ซี.เอ็ม.จี. ได้ใช้ทฤษฎีซึ่งเขาเรียกว่า “หลักสมมุติการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ” ท่านผู้นี้เห็นว่าอัตราแลกเปลี่ยนทางราชการที่ถือว่า ๑.๗ รูเบิลแลกได้ ๑ ยวน นั้นใช้ไม่ได้กับอัตราเงินกู้ควรจะถือเกณฑ์แลกเปลี่ยนเป็น ๒ ยวน ต่อ ๑ รูเบิล ตามแนวนั้นเงินกู้จำนวน ๑,๗๒๐ ล้านรูเบิล อาจเทียบเท่ากับเงิน ๓,๔๔๐ ล้านยวน ข้อแตกต่างระหว่างเงินจำนวนนี้กับจำนวนที่เงินแคงแถลงนั้นเป็นเพราะโซเวียตยอมโอนหุ้นในบริษัทธุรกิจ และสิ่งของอุปกรณ์ทางการทหารที่ฐานทัพเรือ เมืองปอร์ทอาเทอร์ ให้แก่เงินแคง เงินแคงจึงนับรวมเงินที่ได้จากการโอนนี้ด้วย

ศาสตราจารย์มา วิจารณ์สถิติตัวเลขเงินกู้ตามฝ่ายจีน โดยอ้างเหตุผลว่าข้อแตกต่างที่ชัดเจนนั้นเป็นเพราะเงินจำนวน ๔๓๐ ล้านเหรียญอเมริกัน (ประมาณ ๑,๗๒๐ ล้านรูเบิล) นั้น เป็นเงินช่วยทางเศรษฐกิจ ส่วนที่เหลือใช้ไปในการขนส่งอาวุธยุทโธปกรณ์ทางการทหาร

ทฤษฎีหลักสมมุติการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศจะไม่สมเหตุผลผลดังนี้ คือ สหภาพโซเวียตได้ให้เงินกู้แก่จีนแดงหลายครั้ง นอกเหนือไปจากเงินกู้ในข้อตกลงสองฉบับ ฝ่ายโซเวียตได้ระบุว่าเมื่อเริ่มต้นปี ค.ศ. ๑๙๕๑ พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้ให้เงินกู้อีกประมาณ ๕,๓๐๐ ล้านรูเบิล ถ้าอนุมานว่าหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๕๕ พ.ศ. ๒๔๙๘ โซเวียตได้ให้เงินกู้แก่จีนแดงน้อยลง (จำนวน ๑๔๐ ล้านยวน) และอัตราการแลกเปลี่ยนเงินรูเบิลและยวนเป็นอัตราส่วน ๑ : ๑ แล้วตัวเลขเงินกู้จำนวน ๕,๑๕๔ ล้านยวน (เงินกู้ที่ให้จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๕๕ พ.ศ. ๒๔๙๘ และตัวเลขเงินจำนวน ๕,๓๐๐ ล้านรูเบิล ก็ควรจะเทียบเคียงกันได้)

อาจมีผู้ถกเถียงว่ามีเหตุผลอันใดจึงอนุมานเอาว่า อัตราการแลกเปลี่ยนเงินระหว่าง สหภาพโซเวียตกับจีนแดงเป็น ๑ : ๑ ไม่ใช่ ๑ : ๒ หรือ ๒ : ๑ ? เราอาจหาคำตอบได้หลายทาง ทางหนึ่งก็คือการคำนวณโดยเปรียบเทียบค่าเงินยวนจากฝ่ายจีน และค่าเงินรูเบิลจากฝ่ายโซเวียตในการค้าอันเดียวกัน ดูตารางที่ ๘

ตารางที่ ๘

เกณฑ์เปรียบเทียบอัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราในการค้า

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๔ พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๑

ปี	การค้าของจีน		การค้าของจีนแดงกับรัสเซีย		อัตราส่วน ระหว่างรูเบิล กับยวน
	ทั้งหมดเป็น จำนวนล้านยวน	คิดเป็นร้อยละ ของการค้าทั้งหมด	มูลค่าการค้า ของจีนแดง	มูลค่าการค้า เงินล้านยวน	
				เงินล้านรูเบิล	
๒๔๙๓	๔.๑๕๐	๒๓.๔	๕๗๑	๒,๓๑๘	๐.๔๑๘
๒๔๙๔	๕,๙๓๐	๓๘.๖	๒,๒๗๓	๓,๒๓๙	๐.๗๐๒
๒๔๙๕	๖,๔๘๐	๕๑.๕	๓,๓๓๗	๓,๗๘๒	๐.๘๘๕
๒๔๙๖	๘,๐๙๐	๕๖.๐	๔,๕๓๐	๔,๖๘๙	๐.๙๖๖
๒๔๙๗	๘,๔๗๐	๕๘.๐	๔,๙๑๒	๕,๓๕๐	๐.๙๑๘
๒๔๙๘	๑๐,๙๘๐	๕๗.๐	๖,๒๖๗	๕,๕๖๗	๑.๑๒๕
๒๔๙๙	๑๐,๘๗๑	๕๓.๗	๕,๘๓๙	๕,๙๘๙	๐.๙๗๕
๒๕๐๐	๑๐,๔๕๐	๔๑.๐	๔,๒๘๔	๕,๑๒๙	๐.๘๓๕
๒๕๐๑	๑๒,๘๗๐	๔๐.๐	๕,๑๔๘	๖,๐๖๑	๐.๘๔๙

ก่อนที่จะวิเคราะห์ถึงผลลัพธ์ที่ได้จากตารางที่ ๘ ขอย้ำว่าเกณฑ์สถิติที่ช่วยหาค่าส่วน
ของรัสเซียในการค้ากับจีนนั้นนั้นไม่อาจเชื่อถือได้ เกณฑ์สถิติในอัตราร้อยละที่พบในค่าเฉลี่ย
หรือรายงานของจีนนั้น แตกต่างกันมากจากเกณฑ์สถิติของรัสเซียในปีเดียวกันถึงแม้
ว่าข้อแตกต่างนั้นมีไม่มากนัก แต่ก็อาจมีผลกระทบกระเทือนถึงอัตราการแลกเปลี่ยนสภาพ
เช่นนี้เกิดขึ้นในระยะแรกและระยะสุดท้ายของปี ถ้าหากจะอนุมานอันที่ร้อยละอื่น ๆ สำหรับปี
ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๑ (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๔๙๔) และปี ค.ศ. ๑๙๕๗-๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๐
-๒๕๐๑) หักส่วนของโซเวียตก็จะเพิ่มขึ้น อัตราส่วนระหว่างเงินยวนกับเงินรูเบิลก็จะเป็น
๑.๑ ทุกรุ่น

ตาราง ๘ ได้แสดงให้เห็นว่าในขณะที่จีนแดงมุ่งทุ่มเทการค้ามาทางโซเวียตและ
ประเทศกลุ่มมิตรภาพ การค้าภายในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ได้ถืออัตราการแลกเปลี่ยนภายใน
เป็นพิเศษ ฉะนั้น ในระบบการบัญชีการค้าของสองประเทศนี้จึงถือว่ารูเบิลเป็นเกณฑ์มูลค่า
ตั้งแต่เดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๕๐ พ.ศ. ๒๔๙๓ ค่าของเงินรูเบิลได้ลดลงเป็นอัตรา
๑ รูเบิลต่อ ๑,๙๖๕ ยวน ความเปลี่ยนแปลงในอัตราส่วนระหว่างเงินตราสองสกุลนี้ในปีหนึ่ง ๆ
ตามที่เห็นในตาราง ๘ อาจเนื่องมาจากข้อผิดพลาดในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละของคอลัมน์ ๒ และ
ข้อแตกต่างในการตีค่าเงินของเกณฑ์สถิติรัสเซียและของจีนแดง

๒. การใช้เงินกู้ของโซเวียต

สมมติว่าสหภาพโซเวียตได้ให้เงินกู้รวมทั้งสิ้นแก่จีนแดง เป็นจำนวนประมาณ
๕๔๓๐ ล้านรูเบิล (ประมาณ ๕,๒๙๔ ล้านยวนตามอัตรา ๑ รูเบิลต่อ ๑,๙๖๕ ยวน) ใน
ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐ กับ ๑๙๕๑ (พ.ศ. ๒๔๙๓) กับ ๒๕๐๐ จีนแดงใช้เงินกู้ขึ้นอย่างไร?
ศาสตราจารย์มาระยาว่าเงินจำนวน ๑,๗๒๐ รูเบิล เป็นเงินช่วยทางเศรษฐกิจ ส่วนที่เหลือใช้
ในการทหาร ถ้าจะสืบให้แน่แล้วก็ต้องพิจารณาถึงมูลค่าจำนวนเงินเข้าและเงินออกของจีน
แดงทั้งหมดและมีในส่วนภูมิภาคด้วย ในที่นี้จะพยายามเปรียบเทียบการค้าประจำปีและเงิน
กู้ที่ใช้หมุนเวียนแล้ววิเคราะห์ถึงสภาพแวดล้อมที่ข้อตกลงว่าด้วยเงินกู้ต่าง ๆ ได้จัดทำขึ้น

ตารางที่ ๙

สินค้าเข้าออกของโซเวียตและเงินกู้ระหว่างปี

ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๙ พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๒ คิดเป็นเงินจำนวนล้านรูเบิล

ปี	สินค้าออก	สินค้าเข้า	สินค้าออกที่ส่งเกิน	สินค้าเข้าที่ส่งเกิน	เงินกู้
๒๔๙๓	๑,๕๕๓	๗๖๕	๗๘๘	)	
๒๔๙๔	๑,๙๑๔	๑,๓๓๕	๕๘๙	)	๒,๐๐๗

ปี	สินค้าออก	สินค้าเข้า	สินค้าออกที่ส่งเกิน	สินค้าเข้าที่ส่งเกิน	เงินกู้
๒๔๕๕	๒,๒๑๗	๑,๖๖๕	๕๕๒		๑๖๗
๒๔๕๖	๒,๗๕๐	๑,๘๕๕	๘๙๕		๔๔๐
๒๔๕๗	๓,๐๓๗	๒,๓๑๓	๗๒๔		๘๘๔
๒๔๕๘	๒,๕๕๓	๒,๕๗๔	๔๒๐		๑,๖๕๕
๒๔๕๙	๒,๕๓๒	๓,๐๕๗		๑๒๕	๑๑๗
๒๕๐๐	๒,๑๗๖	๒,๕๕๒		๗๗๖	๒๓
๒๕๐๑	๒,๕๓๖	๓,๕๒๕		๙๘๙	—
๒๕๐๒	๓,๘๑๘	๔,๔๐๑	—	๕๘๓	—

ทั้งนี้จะเห็นได้จากเกณฑ์สถิติในตารางที่ ๕ เงินกู้ของโซเวียตใช้เป็นเงินช่วยการเงิน
จีนแดงในยามคับขัน เงินกู้เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๕ พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นจำนวนมากโซเวียตก็เพราะ
เงินกู้นั้นประกอบด้วย (ก) หักส่วนของรัสเซียในบริษัทที่แห่ง และ (ข) สิ่งของอุปกรณ์ต่าง ๆ
ที่รัสเซียโอนให้จีนแดงเมื่อเวนครั้นเมืองท่าปอร์ต อาเทอร์ เมื่อเดือน พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๕
พ.ศ. ๒๔๙๘ ตามความเป็นจริงแล้ว โซเวียตขายสิ่งของทั้งข้อ ก. และ ข. แก่จีนแดงด้วย
เงินเชื่อ ซึ่งจีนแดงเอาเข้างบประมาณการช่วยเหลือจากต่างประเทศในขั้นนี้ แต่เงินเชื่อประ
เภทนี้ไม่ได้ครอบคลุมถึงค่าขนส่งสินค้าเข้าจีนแดงในขั้นนี้หรือในอนาคตเหตุนี้จำนวนเงินที่แตก
ต่างกันมากในตารางที่ ๕ ระหว่างการค้าที่ไม่สมดุลย์และเงินกู้ก็คงเนื่องมาจากเงินเชื่อสองประ
การนั่นเอง

พิจารณาตามนิยามอาจพบว่าเงินกู้ และวงการค้าที่ไม่สมดุลย์จะมีจำนวนใกล้เคียง
กัน เมื่อรวมเอาเงินกู้และงบดุลหลาย ๆ ปีมารวมกัน แต่เมื่อแยกออกมาเป็นเฉพาะปี ๆ แล้ว
เงินกู้และงบดุลนั้นห่างไกลกันมาก เหตุผลในเรื่องนี้ไม่อาจหามากกล่าวได้ แต่เป็นไปได้ว่า
งบดุลที่ขาดตกบกพร่องจริง ๆ นั้นอาจจะผิดไปจากแผนการป้องกันการขาดเงินตามที่คาดคะเน
ไว้ ในขณะที่เดียวกันโซเวียตอาจให้เงินกู้สำหรับช่วยเหลืองบดุลของจีนแดงไม่แต่เพียงอนาคต
แต่สำหรับเสริมงบดุลที่อ่อนแอในขั้นที่ผ่านมาด้วย

ในการพิจารณาถึงเงินกู้เราไม่อาจแยกได้ว่ามีเงินกู้ส่วนไหนใช้ทางเศรษฐกิจและ
อีกส่วนไหนใช้ในทางการทหารได้เลย มีผู้พยายามแยกแยะโดยอาศัยหลักสมมติอันปราศจาก
เอกสารเป็นพยานหลักฐานอยู่ดังนี้ คือ:—

(ก) จำนวนเงิน ๑,๗๒๐ ล้านบาท (ประมาณ ๔๒๐ ล้านบาท) ที่ระบุในข้อตกลงของปี ๑๙๕๐ และ ๑๙๕๔ พ.ศ. ๒๔๙๓ และ ๒๔๙๗ นั้นเป็นเงินช่วยทางการเงินเศรษฐกิจเงินกู้อื่น ๆ เป็นเงินช่วยทางการเงินทหาร

(ข) จำนวนเงินนั้นส่งให้เป็นงวค ๆ ละปี

(ค) จำนวนเงินนั้นเข้าบัญชีงบประมาณทางการเงินในอัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์ = ๒.๓๕ ขวน

การส่งอาวุธยุทโธปกรณ์และอุปกรณ์ทางการทหารรวมอยู่ในรายการส่งสินค้าออกทั้งหมดของโซเวียตถ้าเราพิจารณาคุณสมบัติการกำกับต่างประเทศของโซเวียตว่า ด้วยมูลค่าของสินค้าที่โซเวียตส่งเข้าเงินแก่เราเห็นว่ามันนอกเหนือไปจากสินค้าอื่น ๆ แล้วยังมีอุปกรณ์ทางการทหารรวมอยู่ด้วย มีประจักษ์พยานเป็นอันมากว่าเงินแก่จะต้องเสียเงินให้แก่โซเวียตในการขนส่งอาวุธยุทโธปกรณ์ให้ในสงครามเกาหลี ทั้งนี้ เราต้องนึกถึงว่าสัญญาข้อตกลงว่าด้วยเงินยืมฉบับแรกจำนวน ๑๐๐ ล้านดอลลาร์ จัดทำขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งเป็นเวลาหลายปีก่อนก่อนเกิดสงครามเกาหลี และเกือบร้อยปีก่อนที่เงินแก่จะเข้าแทรกแซงในการสงครามนั้น เหตุการณ์ทำให้สัญญานั้นหมดความหมายไป

สงครามเกาหลีไม่แต่เพียงก่อให้เกิดปัญหาทางการเงินการขนส่งอาวุธยุทโธปกรณ์และอุปกรณ์ทางการทหารแต่ยังผลกระทบเทือนถึงเศรษฐกิจโดยทั่วไปด้วย โซเวียตจำเป็นต้องเร่งส่งปัจจัยในการสงคราม และสินค้าอาหารเครื่องอุปโภคบริโภคทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการอุตสาหกรรมแก่เงินแก่ด้วย ฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะจำแนกให้แน่นอนลงไปถึงสภาพวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจของฝ่ายทหารกับของฝ่ายพลเรือนในเงินแก่

เราสามารถกล่าวได้แน่นอนว่า โซเวียตให้เงินแก่เงินแก่สำหรับใช้ชดเชยการค้าที่ไม่อำนวยผล การที่เงินแก่มีการค้าที่ไม่มีผลและไม่เข้าดุลย์สินค้าเข้าออก ก็เพราะเงินแก่ส่งสินค้าประเภทเครื่องจักร โรงงานสำเร็จรูป วัตถุดิบสำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมและอาวุธยุทโธปกรณ์อื่นเกินกว่าความสามารถของตนในการส่งสินค้าออกไปขายนอกประเทศ

ผลประโยชน์และค่าเสียหายของเงินแก่

และสหภาพโซเวียตในความสัมพันธ์

๑. ผลประโยชน์และค่าเสียหายของเงินแก่

สินค้าเข้าและการช่วยเหลือทางเทคนิคที่เงินแก่ได้รับจากโซเวียตถือว่าเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมการอุตสาหกรรม ให้แก่เงินแก่อย่างใหญ่หลวง—ในระยะสี่ปีที่แล้วมา ถ้าเราถึง

ตระหนักว่าสหรัฐอเมริกาและประเทศสัมพันธมิตร ได้ห้ามการส่งสินค้าเข้าไปขายยังจีนแดง ก็ให้เห็นได้ว่าจีนแดงไม่อาจไต่รบข้ออุปกรณ์เครื่องจักรและโรงงานสำเร็จรูปจากแห่งอื่นเลย สินค้าเข้าของรัสเซียจึงนับว่ามีค่าอนอกอันดับแก่จีนแดง สมมติว่าสหประชาชาติจะไม่ห้ามการส่งสินค้าเข้าประเภทยุทธศาสตร์ไปยังจีนแดง ก็ชวนให้สงสัยว่าจีนแดงจะได้รับความช่วยเหลืออย่างเอื้อเฟื้อจากรัสเซียหรือไม่ ? และจีนแดงจะขอความช่วยเหลือทางเทคนิคอย่างมากมาย ประกอบด้วยการระดมสร้างโรงการอุตสาหกรรมและทางการยุทธศาสตร์อย่างสูงยิ่งหรือไม่ ? โครงการเช่นนั้น ได้แก่การสร้างกำลังงาน ไฟฟ้า พลังงานปรมาณู และวิสหากิจอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

เงินกู้เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการอุตสาหกรรมของจีนแดง เมื่อนึกถึงว่าจีนแดงได้รับเงินกู้ในขณะที่ตนอยู่ในสภาพคับขัน ในระยะเริ่มต้นหกปี ค.ศ. ๑๙๕๐—๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๓—๒๔๙๘) เงินกู้ช่วยในการส่งสินค้าเข้าจากโซเวียตเป็นจำนวนเงินถึงหนึ่งในสี่ของจำนวนทั้งหมด ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐—๑๙๕๒ พ.ศ. ๒๔๙๓—๒๔๙๕ เงินกู้นั้นมีจำนวนมากในระบายนั้สหภาพโซเวียตเพื่งรอฟันตัวจากภัยพิบัติของมหายุทธสงคราม และไม่ไห้ประเทศอื่น ๆ กุยมเงินเลย ในเวลาเดียวกันนั้นโซเวียตก็ได้รับสินค้าจากเยอรมันตะวันออก อังกฤษ และบัลกาเรีย เป็นค่าชกเชยปฏิกรรมสงคราม และบังคับให้ประเทศกลุ่มยวิวารอื่น ๆ เช่น โปแลนด์ ให้ขายสินค้าราคาต่ำกว่าราคาตลาดโลก

จริงอยู่จีนแดงได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากโซเวียต ปัญหาต่อไปคือยู่ว่ จีนแดงขอผลประโยชน์ด้วยมูลค่าเท่าใด ? ไ้กล่าวมาแต่ข้างต้นแล้วว่าจีนแดงต้องพึ่งพาอาศัยรัสเซียมากเสียยิ่งกว่ารัสเซียพึ่งพาจีนแดง ความไ้เปรียบของโซเวียตในการต่อรองให้ผลร้ายต่อการค้าของจีนแดงหรือไม่ ? โซเวียตไม่เคยใช้ความไ้เปรียบในการต่อรองนี้บังคับจีนแดงเลย ถึงแม้ว่าการส่งสินค้าเข้า—ออกของจีนแดงจะไม่เข้าคู่ลยอยู่แล้วก็ตาม โซเวียตส่งสินค้าที่มีมูลค่าสูงแก่จีนแดง และรับสินค้าที่มีความสำคัญรองลงไปจากจีนแดง แต่จีนแดงกลับเห็นเป็นตรงกันข้าม จีนแดงเห็นว่าตนเองต้องทำการแลกเปลี่ยนกับสินค้าออกของโซเวียตด้วยการส่งสินค้าที่ตนเองเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะโซเวียต กำหนดราคาสินค้าออกของตนสูงกว่าราคาตลาดโลก และกำหนดราคาสินค้าเข้าจากจีนแดงด้วยราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดโลก จีนแดงเห็นว่าราคาที่แตกต่างกันี้เนื่องมาจากประเทศอื่น ๆ ไม่สามารถทำการค้ากับจีนแดงได้ โดยการห้ามของสหประชาชาติ

ในการเปรียบเทียบราคาสินค้าของจีนแดงกับสหภาพโซเวียต ศาสตราจารย์มาเห็นว่าสินค้าออกของโซเวียตนั้นมีราคาสูง และสินค้าออกของจีนแดงนั้นมีราคาต่ำกว่าตลาดโลก

แต่ยังไม่ทราบชัดเจนว่าเป็นเพราะค่าโลหะในการขนส่งรวมอยู่ด้วยหรือไม่ หรือว่ามูลค่าราคานั้นแตกต่างกันจริง ๆ ถ้าการวิจัยของศาสตราจารย์มา ที่ทำให้องค์การแรนด็อนย่นถึงข้อแตกต่างในเรื่องมูลค่าราคาสินค้าเข้า—ออกจริง ๆ แล้ว ถ้าเงินแดงหันมาค้าขายกับประเทศอื่น ๆ ที่ไม่ใช่พวกคอมมิวนิสต์เงินแดงอาจได้ผลกำไรมากกว่า

๒. ผลประโยชน์และค่าโลหะของสหภาพโซเวียต

ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นแล้วว่าเงินแดงเป็นผู้ร่วมการค้าอันสำคัญกับโซเวียต การค้าระหว่างสองประเทศ ขึ้นอยู่กับการแลกเปลี่ยนสินค้าประเภทเครื่องจักรกับสินค้าประเภทเครื่องบริโภค เมื่อโซเวียตต้องช่วยเงินแดงในโครงการพัฒนาการอุตสาหกรรมหนัก จะเป็นไปได้ไหมว่า โซเวียตเสียสละการทนบารุงประเทศของตนให้เงินแดงไป และทำให้เกิดการโอนทรัพยากรที่เหมาะสมแก่การลงทุนและพัฒนาสำหรับโซเวียตเองนั้น มาเป็นสิ่งที่จำต้องใช้ใช้อยู่ตลอด ทั้งที่ศาสตราจารย์ แกเลนสัน เชื่อหรือไม่ ?

ปัญหาแรกมีอยู่ว่าเงินกู้ที่โซเวียตให้เงินแดงยืมระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐—๑๙๕๕ พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึง ๒๔๙๘ นั้น ยังให้เกิดภาวะกระทบกระเทือนแก่การเศรษฐกิจของโซเวียต เช่นใดบ้าง การลงทุนและผลิตรวมแห่งชาติในอัตราร้อยละ จากทรัพยากรที่มีอยู่ ซึ่งใช้เงินให้เงินแดงกู้ นั้น โดยมากไม่มีใครพิจารณาถึง เมื่อรวมระยะเวลา ๖ ปี เข้าด้วยกันอัตราเฉลี่ยคงกล่าวมีน้อยกว่าร้อยละสี่ในสิบ และหนึ่งในสิบตามลำดับในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) โซเวียตให้เงินกู้แก่เงินแดงมากที่สุด อัตราส่วนในการลงทุนเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละครึ่ง และผลิตรวมแห่งชาติเพิ่มขึ้นร้อยละหนึ่งในสิบเท่านั้น

ถ้าเราไม่พิจารณาถึงทรัพยากรรวมยอด แต่พิจารณาแต่เพียงเครื่องจักรอุปกรณ์ที่โซเวียตส่งให้เงินแดงก็มีปัญหาย่อยว่า การส่งเครื่องจักรจะทำให้การลงทุนทางอุตสาหกรรมลดน้อยลง และโรงงานอุตสาหกรรมโซเวียตที่มีอยู่นั้นผลิตได้เพียงปริมาณทรงตัว และเจริญเข้าไปหรือไม่?

ตารางที่ ๑๐

สินค้าประเภทเครื่องจักรที่ส่งออกไปกับการลงทุนในสหภาพโซเวียต

ปี	การลงทุน	เครื่องจักรอุปกรณ์ที่ส่งไป	อัตราส่วนระหว่าง (๑) กับ (๒)
๒๔๙๓	๓๒,๗๐๐	๑๗๑	๐.๕๒
๒๔๙๔	๓๓,๗๐๐	๔๔๐	๑.๓๐

๒๔๕๕	๓๕,๒๐๐	๖๒๐	๑.๗๖
๒๔๕๖	๓๖,๐๐๐	๖๔๕	๑.๗๖
๒๔๕๗	๔๔,๔๐๐	๗๕๐	๑.๕๓
๒๔๕๘	๕๓,๖๐๐	๕๒๘	๑.๗๓
๒๔๕๙	๖๖,๓๐๐	๑,๒๓๑	๑.๘๕
๒๕๐๐	๗๓,๖๐๐	๑,๐๕๐	๑.๔๘
๒๕๐๑	๘๒,๘๐๐	๑,๒๗๐	๑.๕๓
๒๕๐๒	๙๔,๙๐๐	๑,๓๗๐	๒.๔๕

ในตารางที่ ๑๐ จะเห็นว่าสินค้าประเภทเครื่องจักรนั้นมีส่วนสัมพันธ์กับการลงทุนภายในประเทศของไซเวียต แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการผลิตภายในประเทศทั้งหมดแล้ว จะเห็นว่าอัตราจำนวนร้อยละของเกณฑ์สถิติในตารางที่ ๑๐ ไม่เพิ่มขึ้นมาก แต่อยู่ในรายเฉลี่ยของ ๑.๕ ถึง ๒.๐ ในระยะเวลาทั้งหมด ๑๙๕๐-๑๙๕๙- (๒๔๕๓-๒๕๐๒) ตามแนวการคำนวณนี้ การที่ไซเวียตส่งสินค้าประเภทเครื่องจักรให้เงินแดง จึงไม่กระทบกระเทือนถึงผลิตรวมทางเครื่องจักรอุปกรณ์สำหรับใช้ภายในไซเวียตเอง. จึงอยู่ในขณะเดียวกันนั้น ไซเวียตส่งซื้อสินค้าประเภทเครื่องจักรจากกลุ่มประเทศตะวันตกและกลุ่มประเทศบริวารอยู่เสมอ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า การที่ไซเวียตระดมส่งสินค้าประเภทเครื่องจักรไปให้เงินแดงนั้นทำให้อัตราการลงทุนอุตสาหกรรมหนักในสหภาพไซเวียตลดน้อยลง ไซเวียตไม่ได้ส่งซื้อสินค้าประเภทเครื่องจักรจากประเทศอื่น ๆ ที่เห็นแบบเดียวกับที่ตนส่งไปให้เงินแดง การวิจัยของคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งยุโรปของสหประชาชาติ เผยให้ทราบว่ายุโรปตะวันออกอาศัยตลาดในไซเวียตสำหรับจำหน่ายสินค้าประเภทเครื่องกล และรับซื้อน้ำมัน วัตถุดิบ สำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมจากไซเวียต ฉะนั้นการที่ไซเวียตส่งซื้อสินค้าประเภทเครื่องจักรจากยุโรปตะวันออก จึงนับว่าเป็นเพราะไซเวียตต้องการสินค้าเหล่านั้นและเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์อีกด้วย

ได้ชี้ให้เห็นว่าอัตราส่วนร้อยละ ๑.๕ ถึง ๒.๐ ของสินค้าออกประเภทเครื่องจักรนั้นไม่ยังผลเสียให้แก่เศรษฐกิจในไซเวียต อาจมีผู้สงสัยว่าเอาอะไรเป็นมาตรฐานที่เชื่อถือได้ เบิร์กชั้น. มอร์สทิน และ พาวเวล ได้ร่วมทำการศึกษาย้อนหลังและลงความเห็นว่าย้อการการลงทุนและการแผ่ขยายอุตสาหกรรมของไซเวียตนั้นไม่ลดน้อยลง เมื่อเปรียบเทียบกับสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้วการลงทุนทางอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นในระยะสิบปีที่ผ่านมา ในปี

ค.ศ. ๑๙๖๐ พ.ศ. ๒๕๐๓ อัตราการแผ่ขยายก็เพิ่มขึ้นอีก ทั้งๆ ที่โซเวียตทุ่มเทการส่งออกสินค้าประเภทเครื่องจักรออกไปยังจีนแถมมาก ทรรศนะของบุคคลทั้งสามในการวิจัยนี้ระบุถึงการเพิ่มพูนในการผลิตภายในประเทศ และเงินทุนที่ได้ผลคืนและสามารถนำไปลงทุนวิสาหกิจอื่นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ทรรศนะนี้ไม่ได้ตีความไปว่าถ้ารัสเซียจะไม่ส่งสินค้าประเภทเครื่องจักรไปให้จีนแถมแล้ว อุตสาหกรรมในโซเวียตจะทบทวีความสูงยิ่งขึ้นไปกว่าที่เป็นอยู่ พวกเศรษฐกรโซเวียตเห็นว่าสหภาพโซเวียตมีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์และสามารถผลิตปัจจัยที่จำเป็นได้ทุกอย่าง อนึ่ง การค้าของโซเวียตกับต่างประเทศนั้นให้รายได้เพียงส่วนน้อยเมื่อประมวลเปรียบเทียบกับรายได้ภายในประเทศทั้งหมด โดยที่โซเวียตถือหลักการว่าการค้ากับต่างประเทศเป็นเรื่องของรัฐ และนโยบายการค้าเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายรักษายกป้องหรือแผ่ขยายผลประโยชน์ของสหภาพโซเวียตในต่างประเทศ โซเวียตจึงมุ่งสร้างอุตสาหกรรมภายในประเทศให้เลี้ยงตนเองได้อย่างพอเพียง และพอที่จะช่วยกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ฝ่ายตนด้วย แทนที่จะต้องพึ่งพาการค้ากับต่างประเทศให้เป็นองค์ประกอบสำคัญในรายได้ของชาติ ดังเช่นประเทศเสรีประชาธิปไตย

เราได้เห็นแล้วว่า การส่งออกสินค้าประเภทเครื่องจักรของโซเวียตไม่ได้ทำให้ความเจริญทางเศรษฐกิจภายในประเทศลดถอยหรือต่ำลง ขอให้เราหวนมาคิดในมุกกลีบข้าง การที่โซเวียตส่งสินค้าประเภทเครื่องอุปโภค บริโภค จากจีนแถมนั้นทำให้ชาวรัสเซียได้รับอาหารเครื่องบริโภคมามากขึ้น หรือว่าทำให้งบวางแผนการเศรษฐกิจในโซเวียตต้องจัดสรรการแบ่งแยกทรัพยากรในประเทศเสียใหม่? จาเนท แซฟแมน ระบุว่าอัตราการผลิตเครื่องอุปโภค บริโภคในโซเวียตและอัตราการบริโภคของรัสเซียเพิ่มขึ้นรวดเร็วทันที ในสมัยก่อนสงครามเมื่อมีการบังคับในการสร้างอุตสาหกรรมนั้น ชาวรัสเซียประสบความแร้นแค้นอดอยากในเรื่องอาหารการกินมาก ปัจจุบันนี้อาจกล่าวได้ว่าสหภาพโซเวียตมีสมรรถนะพอที่จะเพิ่มอัตราการลงทุนขยายการอุตสาหกรรมและทวีเครื่องอุปโภคบริโภคได้พร้อมกันทีเดียว แม้ว่าอัตราการเพิ่มจะลดหลั่นกันบ้างก็ตาม ผู้วางแผนการเศรษฐกิจในโซเวียตเริ่มผ่อนผันนโยบาย การทิวสร้างอุตสาหกรรมหนักภายในประเทศ ในระยะสิบปีที่แล้วมาผู้วางแผนนโยบายประเทศเห็นว่าจำเป็นที่จะขยายการผลิตทางเครื่องอุปโภคบริโภค เพื่อให้พอเพียงแก่ความต้องการของประชาชนรัสเซียซึ่งมีจำนวนมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นการทิวทางค้าประเภทเครื่องอุปโภคบริโภค ใน

โซเวียตจึงนับว่าเนื่องมาจากความจำเป็นภายในสหภาพโซเวียตเอง ไม่ใช่ว่าเป็นเพราะการค้าขายกับจีนแดง

ยิ่งกว่านั้นสินค้าประเภทเครื่องบริโกลที่ส่งเข้าไปจากจีนแดง เป็นองค์ประกอบส่วนน้อยในอัตราการบริโกลของชาวรัสเซีย ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึง ๒๕๐๑) เครื่องบริโกลจากจีนแดงมีจำนวนเพียงร้อยละ ๐.๑ ถึง .๒ ฉะนั้นการส่งสินค้าประเภทเครื่องบริโกลจากจีนแดงจึงไม่ยังผลกระทบกระเทือนต่อการเศรษฐกิจภายในประเทศของโซเวียตแต่อย่างใด

สรุป

ในการวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า

๑. ทรรศนะที่ขัดแย้งระหว่างเศรษฐกิจในเรื่องความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างโซเวียตกับจีนแดง มีอยู่สองทรรศนะ คือ ทางหนึ่งเห็นว่าจีนแดงไม่พอใจที่โซเวียตช่วยตนน้อยแต่ประเทศอื่น ๆ เช่นอินเดียมากกว่า อีกทางหนึ่งเห็นว่าโซเวียตเองต่างหากที่ไม่พอใจเพราะการช่วยเหลือจีนแดงทำให้ตนรับภาระมาก อันเป็นผลให้จีนแดงเจริญขึ้นขณะที่โซเวียตมีแต่ทรงตัว

๒. จีนแดงต้องพึ่งพาอาศัยโซเวียตในเรื่องการพัฒนาประเทศทางอุตสาหกรรมอยู่เสมอ ทำให้โซเวียตได้เปรียบในการบังคับจีนแดงให้ดำเนินตามนโยบายของมอสโคว์ในเรื่องการเมืองต่างประเทศ

๓. จีนแดงประสบวิกฤตการณ์ทางการกลืนกรรม และ เกษตรกรรมอยู่เสมอ อาหารไม่เพียงพอเลี้ยงประชาชนที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ

๔. จีนแดงใช้เงินที่ได้ออกจากโซเวียตไปช่วยเหลือแก่ประเทศล้าหลังอื่น ๆ เป็นการเอาหน้าเอาตาเสียเองเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง

๕. การช่วยเหลือของโซเวียตต่อจีนแดงไม่เหมือนกับการช่วยเหลือของมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกแก่ประเทศ คอสมพัฒนาการอื่น ๆ ซึ่งให้ฟรี แต่เป็นระบบกู้ยืมที่ต้องใช้คืนตามกำหนด

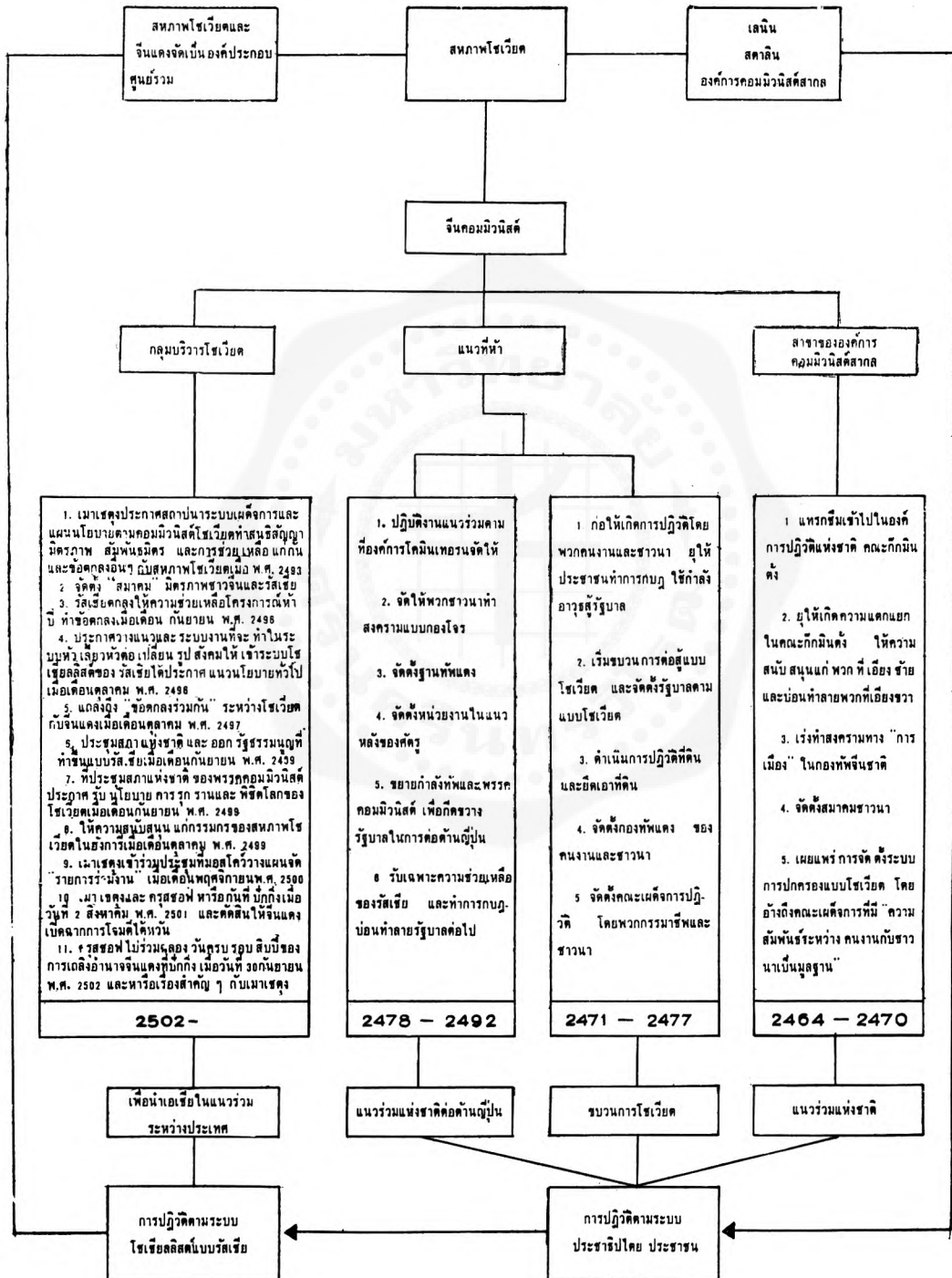
๖. จีนแดงพยายามปลดปล่อยหนี้สินกับโซเวียตให้หมดไป เพื่อหาทางค้าขายกับประเทศกลุ่มเป็นกลางอื่น ๆ เพราะในการค้ากับโซเวียต จีนแดงต้องซื้อสินค้าประเภทเครื่องจักรในราคาสูงกว่าราคาตลาดโลก และส่งสินค้าประเภทเครื่องบริโกลที่ต่ำกว่าราคาตลาดโลก

ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างสองมหาอำนาจคอมมิวนิสต์จะเป็นไป ด้วยดีไม่มากนักย่อย และความสัมพันธ์นี้ให้ผลประโยชน์ทางการพัฒนาประเทศแก่จีนแคงมาก แต่จีนแคงก็ต้องยอมเสียผลประโยชน์ทางการเมืองให้แก่โซเวียต ดังเช่นในการประชุมคอมมิวนิสต์สากลครั้งสุดท้ายที่กรุงมอสโก ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) เมื่อจีนแคงไม่ยอมอ่อนข้อกับโซเวียตในเรื่องการตีความหมายลัทธิคอมมิวนิสต์ ว่าด้วย“การอยู่ร่วมกันโดยสันติกับประเทศนายทุน” และให้ความช่วยเหลือแก่อัลเบเนียบริวารคอมมิวนิสต์ “นอกคอก” โซเวียตสั่งพวกวิศวกร ช่างเทคนิคของตนในจีนแคงให้กลับประเทศ ตราบใดที่จีนแคงยังต้องพึ่งพาการเศรษฐกิจจากรัสเซีย ตราบนั้นจีนแคงไม่มีทางท้าทายความเป็นผู้นำของโซเวียตในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์เสียได้

หมายเหตุ ตารางเกณฑ์สถิติที่อ้างถึงในบทนี้ ตั้งแต่ตารางที่หนึ่งถึงตารางสิบ รวบรวมมาจาก

- ก. เกณฑ์สถิติทางราชการซึ่ง CHAO KANG รวบรวม
- ข. การอนุมานรายได้ของรัฐแห่งจีนแคงซึ่ง T.C.LIU และ K.C.YEH รวบรวม
- ค. หนังสือ STATISTICS OF MAINLAND CHINA 1949—1957 โดย HELEN & Y.C. YIN (CAMBRIDGE, MASS. 1960)
- ง. MOSCOW PEKING AXIS โดยเฉพาะในเรื่อง “MOSCOW—PEKING AXIS, THE ECONOMIC PATTERN” BOOR—MAN ECKSTEIN MOSELY & SCHWA TX (NEW YORK, 1953)

ความสัมพันธ์ระหว่างสหภาพโซเวียตกับจีนแดง

ภาค ๓

นับว่านาน ๆ จะมีสักทีที่มหาชนจะรวมหัวกันต่อสู้
ในเรื่องสิทธิมนุษยชน และ บังคับการซื้อขายเสรีภาพ
ไม่ให้หลุดลอยไป

จาก เพทรอฟ คอมมิวนิสต์ผู้แปรพักตร์

การแผ่ขยายของคอมมิวนิสต์ในเอเชียอาคเนย์

สตาลินได้เคยกล่าวไว้ว่า :-

“ชัยชนะของพวกสังคมนิยมในประเทศหนึ่งนั้น มิใช่เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความยากลำบาก แต่จะเป็นสิ่งช่วย เป็นแนวทางที่จะนำไปสู่ชัยชนะของชนชั้นกรรมาชีพในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งนี้ เพราะการปฏิวัติรัสเซียจะเป็นจุดเริ่มงานขั้นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การปฏิวัติทั่วโลก”

คำกล่าวของสตาลินนี้ แสดงให้เห็นว่า คอมมิวนิสต์มีเจตนาที่จะครองโลกไว้ทั้งหมด การดำเนินงานเริ่มแรกของคอมมิวนิสต์ ภายหลังจากการปฏิวัติในรัสเซีย ก็คือ พยายามให้มีการปฏิวัติในประเทศต่าง ๆ ในยุโรป หลังจากนั้นบุคคลชั้นนำของคอมมิวนิสต์ และในที่ประชุมของคอมมิวนิสต์ เช่นที่ประชุมโคมินเทิร์น ก็ได้เน้นถึงความสำคัญของเอเชีย ทั้งนี้ เพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์เชื่อว่าการที่จะยุให้กรรมกรในยุโรปกระทำการปฏิวัตินั้น ผลที่จะเกิดขึ้นนั้นช้ากว่าการยุยงให้มีการปฏิวัติในประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย

โดยที่ประเทศทางเอเชียส่วนมากตกอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศต่าง ๆ ในยุโรปนับแต่อินเดีย พม่า ลังกา มลายู อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ อินโดจีน ซึ่งประกอบด้วย ญวน เขมร ลาว อยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส อินโดนีเซียอยู่ภายใต้การปกครองของเนเธอร์แลนด์ ฟิลิปปินส์อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของสเปนและต่อมาเปลี่ยนเป็นสหรัฐอเมริกา ประเทศในเอเชียที่ยังคงเป็นเอกราชมี จีน ซึ่งง่ายต่อการแทรกซึมของฝ่ายคอมมิวนิสต์ เพราะการแตกแยกภายใน นอกนั้นก็ยังมี ไทย และญี่ปุ่น ดังนั้นวิธีที่จะยุให้เกิดการปฏิวัติในเอเชีย จึงเป็นวิธีการที่ผิดกับในยุโรป ในยุโรป การยุยงใช้ความกดดันทางเศรษฐกิจให้พวกกรรมกรลุกฮือขึ้นต่อต้านนายจ้าง แต่ในเอเชียใช้ความกดดันทางชาตินิยมซึ่งรุนแรงกว่าความกดดันทางเศรษฐกิจให้ชาวพื้นเมืองลุกฮือขึ้นต่อต้านผู้ที่ปกครองตนอยู่ จึงเป็นจังหวะเหมาะที่คอมมิวนิสต์จะเข้าช่วยเหลือทั้งทางวิชาการ โดยพยายามจะหันให้กลับมานิยมคอมมิวนิสต์ ด้วยการเสนอวิธีการทางเศรษฐกิจให้ใหม่ ให้ประชาชนชาวพื้นเมืองเห็นความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ เพื่อเปรียบเทียบกับระบบที่ชาวต่างประเทศผู้ปกครองใช้อยู่ขณะนั้น นอกจากนั้นก็ยังได้ช่วยเหลือทางกำลังอาวุธ กำลังคน บุคคลที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ส่งมาดำเนินการนี้ อาจจะเป็นคนต่างด้าวหรือบุคคลของชาตินั้นที่ได้รับการอบรมอย่างดีจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ เพื่อเป็นผู้นำในขบวนการกู้ชาติต่อไป

คาร์ล มาร์กซ ผู้ให้กำเนิดลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติของกรรมกรทั่วโลกมิได้เห็นความสำคัญของประเทศนอกยุโรปเลย ตรงข้ามกับเลนินผู้สนับสนุนที่จะให้มีการปฏิวัติในเอเชีย นโยบายหรือความคิดอันนี้เองก็ได้ถือปฏิบัติต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑) เลนินได้เคยเขียนบทความลงในหนังสือชื่อ Proletarii สนับสนุนให้มีการปฏิวัติในยุโรป และการปฏิวัติของพวกเขาต่อต้านยุโรปในเอเชียด้วย ในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑) เขาเขียนลงในหนังสือพิมพ์ของพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย เรื่อง “การตื่นตัวของเอเชีย” ความตอนหนึ่งว่า “การไหวตัวของรัสเซียและพวกนายทุนทั่วโลกทำให้ชาวเอเชียตื่นตัว ประชาชนที่ถูกกดขี่จำนวนร้อยละ ๗๕ ล้าน ได้พากันต่อสู้ในอันที่จะบรรลุถึงสิทธิของมนุษย์และประชาชนธิปไตย...”

การที่เลนินมีความคิดมุ่งหมายมาทางเอเชีย นั้น มีผู้กล่าวว่าอาจจะเป็นเพราะความพยายามที่จะให้การปฏิวัติในยุโรปสำเร็จลงนั้นยังไม่เป็นผล จึงหันไปสนใจทางเอเชียซึ่งเชื่อว่าจะประสบผลได้เร็วกว่า ความคิดอันนี้ได้ปรากฏขึ้นเด่นชัด และมีการพิจารณาโดยวางหลักเกณฑ์กันขึ้น เมื่อเปิดประชุมองค์การโคมิเนเทอรันครั้งที่ ๒ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๓ (ค.ศ. ๑๙๒๐)

เลนินได้ให้ข้อสังเกตต่อที่ประชุมว่า ผลของสงครามโลกครั้งที่ ๑ ทำให้ทุลย์อำนาจของพวกรัฐบาลนายทุนเปลี่ยนไป ทั้งนี้ เพราะมีสหรัฐอเมริกาเป็นเจ้าหนัของประเทศนายทุนทั้งหลาย สหรัฐได้กลายเป็นประเทศที่มีความสามารถในการซื้อสินค้าต่างประเทศมากขึ้น ตรงกันข้ามประเทศต่างๆ ที่เป็นลูกหนี้สหรัฐต้องอ่อนแอไป ดังนั้น ย่อมเป็นโอกาสเหมาะที่โคมิเนเทอรันจะสนับสนุนให้มีการปฏิวัติมากขึ้น และโดยที่ประเทศอาณานิคมต่างๆ มีโอกาสได้ติดต่อกับชนต่างชาติจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้มีการปฏิวัติในเอเชียด้วย ที่ประชุมลงความเห็นว่าจะสนับสนุนชนชั้นกลางในประเทศอาณานิคมเหล่านั้น โดยสนับสนุนชนชั้นกลางที่ต้องการปฏิวัติ ไม่ใช่พวกที่ต้องการจะเจรจาปรองดองกับประเทศที่ครอบครอง และเพื่อป้องกันมิให้ประเทศนั้นเป็นประเทศนายทุนภายหลังการปฏิวัติได้ ต้องสนับสนุนให้กรรมกรมีอำนาจเสียก่อนที่จะปล่อยให้ปกครองตนเอง ในการประชุมครั้งนี้ นายรอย ผู้แทนจากอินเดียนได้ให้ข้อคิดไว้ว่า ถ้าการปฏิวัติในเอเชียล้มเหลวลงการปฏิวัติในยุโรปก็จะต้องเลิกล้มไปด้วย เพราะพวกนายทุนสามารถที่จะดึงเอาพวกกรรมกรเข้าเป็นพวกตัวได้ วิธีที่ดี คือ ให้มีการปฏิวัติในเอเชียก่อน ดังนั้นที่ประชุมจึงกำหนดหัวข้อสำคัญๆ ไว้คือ:—

๑. พรรคคอมมิวนิสต์จะสนับสนุนการปฏิวัติของขบวนการชาตินิยมในประเทศอาณานิคมโดยการสนับสนุนทางกรรมกร

๒. พยายามที่จะขจัดขวางต่อต้านอิทธิพลของชนชั้นกลาง

๓. ต่อต้านการดำเนินงานของชนชั้นกลางที่^๕ทำเพื่อ^๕เหตุอื่น อันมิใช่^๕ทำเพื่อพรรคคอมมิวนิสต์

๔. ในประเทศลัทธิสังคมนิยมที่สำคัญคือ สนับสนุนชาวนาให้^๕มีกำลัง^๕ ทั้งนี้เพื่อ^๕จะได้^๕มีความสัมพันธ์กับกรรมกรทางตะวันตกได้

๕. พยายามที่จะควบคุมพวกที่ต่อต้านเพื่อเอกราช ให้^๕เข้าอยู่ในพรรคคอมมิวนิสต์มากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อ^๕จะ^๕ตั้งพรรคกรรมกรได้ภายหลัง

ในที่ประชุมโคมินเทรอนครั้งที่ ๑๖ มากได้^๕มีการแก้ไขนโยบายและข้อปลีกย่อยในการปฏิบัติให้รัดกุมอยู่ตลอดเวลา ภายหลังจากที่คอมมิวนิสต์เข้ามามีอิทธิพลในจีนได้แล้ว ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ คอมมิวนิสต์ก็^๕ถือโอกาส^๕ใช้นโยบายที่^๕ได้วางแผนมาเกือบ ๒๐ ปี เข้าดำเนินการทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผลก็คือคอมมิวนิสต์ได้^๕ครองเวียดนามเหนือ หรือประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนาม ซึ่งรายละเอียดและการเข้าครอบครองจะ^๕ได้กล่าวต่อไป

ความตื่นตัวทางการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

คงได้กล่าวมาแล้วว่า ประเทศในเอเชียส่วนมากเป็นประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศในยุโรป โดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทุกประเทศต้องตกเป็นอาณานิคมของประเทศตะวันตก นอกจากประเทศไทย คอมมิวนิสต์จึง^๕ถือโอกาส^๕ใช้บทบาทของชาวพื้นเมืองที่^๕แสดงออกทางชาตินิยมเป็น^๕เครื่องช่วย^๕ให้มีการปฏิวัติเร็วขึ้น เลนินได้วางหลักการอันเป็นการส่งเสริมกำลังใจแก่ประชาชนของประเทศที่ถูกกดขี่ ว่า—

“ถ้าชนชั้นกรรมกรได้^๕ครองอำนาจในประเทศส่วนมากแล้ว จะต้องมีการเสนอให้^๕มอมเอกราชแก่ประเทศที่ ยัง^๕ได้^๕รับการกดขี่จากประเทศนายทุน แต่^๕ถ้า^๕ข้อเสนอนี้^๕ถูกปฏิเสธก็จะ^๕หันมาส่งเสริมให้มีการปฏิวัติในประเทศนั้น ๆ”

โดยทั่วไปแล้ว ลัทธิชาตินิยมในเอเชียได้^๕ตื่นตัว^๕เนื่องมาจากชัยชนะของชาวเอเชียต่อชนผิวขาว นั่นคือ^๕ญี่ปุ่นชนะรัสเซียในสงครามปี ค.ศ. ๑๙๐๕ (พ.ศ. ๒๔๔๘) นอกจาก

นั้นชาวพื้นเมืองในประเทศอาณานิคมมิไ้รับความเป็นธรรมเพียงพอ ทั้งในด้านการปกครอง เศรษฐกิจ และสิทธิของประชาชน ภายหลังที่ไ้ศึกษาและไ้รับความรู้เพิ่มขึ้น ไ้ไปศึกษาจากภายนอกประเทศ ยิ่งเมื่อไ้รับการสนับสนุนจากภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพวกคอมมิวนิสต์ซึ่งมีเล่ห์เหลี่ยมและแผนการชั่ว การดำเนินงานของพวกชาตินิยมจึงรุนแรงขึ้น เป็นลำดับ จะเห็นว่าขบวนการชาตินิยมของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นนักที่จะมีการปฏิบัติและดำเนินนโยบายตามความคิดเห็นของชาวพื้นเมืองโดยตรง ส่วนมากมักไ้ได้รับการช่วยเหลือจากตัวแทนที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ส่งเข้ามา ซึ่งพร้อมกันนั้นก็ไ้ใช้วิธีการเพื่อชักจูงให้กลุ่มชนนั้นเข้าเป็นพวกของตนเพื่อผลในการเข้าครองประเทศนั้นในชั้นปลาย

นอกจากเหตุผลดังกล่าว ลัทธิชาตินิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังเกิดขึ้นจากมูลเหตุหลายประการ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ คือ: —

๑. เป็นการแสดงออกของชาวพื้นเมืองเพื่อต่อต้านคนผิวขาวที่ปกครองตนเอง และต้องการที่จะล้มล้างระบบเมืองขึ้น การแสดงออกจึงเป็นเครื่องมือของเวียตมินห์ที่ไ้ต่อต้านและสู้รบกับฝรั่งเศสนานถึง ๗ ปี

๒. จุดประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ ประเทศอาณานิคมต่าง ๆ ต้องการที่จะปกครองตนเองไม่ว่าจะมีอุปสรรคอันใดขัดขวาง และไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นในการปกครองตนเองของตน แม้แต่จะเป็นทาสคอมมิวนิสต์ก็ยังไ้ดีกว่าหันเข้าไปเป็นเมืองขึ้นของชาติเดิมอีก

๓. โดยที่ชาวเมืองเห็นว่าธุรกิจของคนส่วนมากตกอยู่ในมือของคนต่างด้าว ที่ปกครองประเทศตนเอง และตนมิไ้รับผลประโยชน์จากวิธีการและระบบเศรษฐกิจนั้นเลย จึงมีความคิดที่จะล้มล้างระบบดังกล่าว ทั้งนี้ โดยคิดไ้ว่า ถ้าชนชาติตนมีอำนาจในการปกครองแล้ว ตนจะสามารถเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจไ้ตามชอบใจ

เหตุผลประการสุดท้ายนับว่าเป็นวิธีการ และ ความคิดอันหนึ่งที่เป็น ประโยชน์ แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์มาก นั่นคือ คอมมิวนิสต์จะอ้างเอาความผาสุกและความเสมอภาคของประชาชนทางเศรษฐกิจเพื่อให้ประชาชนคล้อยตามพร้อมกันนั้นก็เสนอสิทธิเศรษฐกิจ อีกแบบหนึ่งซึ่งทุกคนโดยเฉพาะกรรมกรเห็นว่าจะไ้ทำให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น พวกกรรมกรหรือชาวนาในทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ถ้าเห็นชอบด้วยก็ยอมเป็นกำลังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ได้อย่างดี

นอกจากคำปราศรัยของบุคคลชั้นนำของคอมมิวนิสต์ การประชุมครั้งสำคัญและเอกสารที่พิมพ์ออกแจกจ่าย ซึ่งแสดงถึงกลวิธีของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้ายึดครองทุกสำคัญ ๆ ของเอเชียแล้ว เหตุผลของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้าครองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอาจจะสรุปได้เป็นลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ—

๑. **ทางด้านวัตถุดิบ** เอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีวัตถุดิบหลายชนิด เช่น ยาง น้ำมัน ตะกั่ว ป่าไม้ และผลิตผลจากป่าต่าง ๆ

๒. **ทางด้านที่ดินและอาหาร** เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประกอบด้วยพื้นที่กว้างขวางประมาณ ๑,๖๐๐,๐๐๐ ตารางไมล์ และที่ดินยังอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกซึ่งทั่วโลกถือกันว่า เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นแหล่งผลิตอาหาร โดยเฉพาะข้าวได้มากที่สุด

๓. **ทางด้านกำลังคน** เอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีประชากรถึง ๑๗๐ ล้านคน หากตกเป็นของฝ่ายคอมมิวนิสต์แล้ว ประเทศเสรีทั้งหลายจะต้องเสียตลาดไป และเป็นทางที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะบีบบังคับฝ่ายเสรีทางเศรษฐกิจได้ การสูญเสียนี้ยังจะลุกลามไปถึงญี่ปุ่นซึ่งจะต้องถูกบังคับทางเศรษฐกิจจนต้องยอมจำนนในที่สุด ทั้งนี้ เพราะตลาดส่วนใหญ่ของญี่ปุ่นอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เนื่องจากผลเสียดังกล่าว ฝ่ายเสรีจึงต้องใช้วิธีการทุกอย่างป้องกันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไว้จากฝ่ายคอมมิวนิสต์ เช่นเดียวกับคอมมิวนิสต์ก็พยายามใช้วิธีการทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นโดยการแทรกซึม หรือการใช้กำลัง เพื่อจะเข้าครองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไว้ให้ได้ ทั้งนี้ไม่ว่าจะดำเนินการตามความช่วยเหลือส่งเสริมของโซเวียตรัสเซีย จีนคอมมิวนิสต์ หรือสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนามก็ตาม

การแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ที่นับว่า ไร้ผลที่สุดก็คือในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ประเทศทางยุโรป ต้องป้องกันตัวเองจากการโจมตีของเยอรมัน การคุ้มครองประเทศอาณานิคมของตนทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็ทำไม่ได้เต็มที่ ญี่ปุ่นจึงสามารถยึดครองดินแดนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ตลอด ด้วยเหตุนี้การประชุมโคโมินเทอรัน ครั้งที่ ๗ คอมมิวนิสต์เปลี่ยนนโยบายที่จะต่อต้านระบอบนายทุนกลับมาก่อต้านระบอบจักรวรรดินิยมของญี่ปุ่นในเอเชียและระบอบฟาสซิสต์ในยุโรป เพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์เห็นว่าระบอบทั้งสองจะเป็นอันตรายแก่ตนมากในระบอบนั้น การเข้าครอบครองของญี่ปุ่นในดินแดนแถบนี้

จึงได้รับการต่อต้านโดยการสนับสนุนของคอมมิวนิสต์ที่แสดงออกทางพรรคชาตินิยมต่าง ๆ ในเวลาเดียวกัน ญีปุ่นก็พยายามที่จะเป็นมิตรกับประชาชนในภูมิภาคเหล่านั้นเพื่อแผนการต่อไปของตน จึงจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นในประเทศที่ตนเข้าครอบครอง ความคึกคักนั้นแม้จะเป็นผลดีแก่ญีปุ่นเอง แต่กลับเป็นผลร้ายแก่ฝ่ายประชาธิปไตยต่อมา กล่าวคือภายหลังที่สงครามสิ้นสุดลงโดยญีปุ่นเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ รัฐบาลญีปุ่นตั้งขึ้นในระหว่างสงครามจึงคิดต่อต้านการกลับเข้าครอบครองประเทศที่เคยปกครองตนเอง ทั้งนี้ ก็ด้วยการสนับสนุนของคอมมิวนิสต์เช่นเคย ผลก็คือภายหลังที่การสู้รบระหว่างคอมมิวนิสต์กับประเทศที่จะเข้าครอบครองอาณานิคม ทำให้คอมมิวนิสต์ได้ดินแดนอินโดจีนบางส่วนไป ปัจจุบันดินแดนนั้นก็คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (เวียตมินห์) นั่นเอง

การใช้กลวิธีที่จะเข้าแทรกแซงในพรรคชาตินิยมของประเทศต่าง ๆ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ นั้น จะได้แยกกล่าวเป็นประเทศ ๆ ไป โดยเริ่มแต่ พม่า ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ลาวและไทย เป็นลำดับ :-

ขอประมวลสรุปถึงสถานการณ์ ในแต่ละประเทศที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไว้ก่อน

พม่า นายพลเนวิน ได้ทำการปฏิวัติและปลดรัฐบาลญีปุ่นไปเสีย แนวนโยบายการต่างประเทศของเนวินจะเอียงซ้าย เห็นได้จากการประกาศไม่ยอมรับความช่วยเหลือขององค์การเอกชนจากกลุ่มประเทศตะวันตก และมุ่งทวีอำนาจของรัฐในวิสาหกิจต่าง ๆ

ฟิลิปปินส์ สถานการณ์อยู่ในสภาพปกติ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

อินโดนีเซีย โซการ์โน อ้างว่าประเทศตนมีนโยบายเป็นกลาง แต่ก็แสดงท่าทีโน้มเอียงไปทางคอมมิวนิสต์มากอยู่ เห็นได้จากการรับความช่วยเหลือทางการเงินทางทหารจากสหภาพโซเวียต การวางนโยบายก้าวร้าวกับจีนชาติแห่งไต้หวัน

เวียดนามใต้ ใจคิดที่เคียดแค้นถึงเชิงวิกฤตการณ์ในการต่อสู้กับกองโจรเวียตกง ซึ่งเป็นพวกเวียตมินห์ สถานการณ์อยู่ในสภาพไม่ปลอดกลัย

กัมพูชา เจ้าฟ้าสีหนุคงใกล้ชิดกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ ให้พวกเวียแองอาศัยอยู่ในดินแดนของตนและดำเนินการก้าวร้าวกับประเทศไทย

ลาว รัฐบาลผสมมีเจ้าสุวรรณภูมิ ฝ่ายกลางเป็นหัวหน้า เจ้าสุภานุวงศ์ หัวหน้าขบวนการประเทศลาว แล่นายพลภูมิ หน่อสวรรค์ เป็นรองนายก โดยที่รัฐบาลผสมนี้เพ่งบริหารประเทศ จึงยังไม่อาจวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ที่จะเป็นไปได้นแน่ชัด

พม่า

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในพม่าได้ฉับไวกว่าในอินโดจีน ทั้งนี้เพราะหัวหน้ารัฐบาลพม่าทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ของชาติจริง ๆ อีกประการหนึ่งเนื่องจากการจัดตั้งพรรคชาตินิยมต่าง ๆ นั้น พรรคคอมมิวนิสต์ไม่มีโอกาสที่จะหาพรรคพวกได้มากนัก และต้องปฏิบัติตามนโยบายของพรรคใหญ่ที่รวมพรรคชาตินิยมต่าง ๆ และพรรคคอมมิวนิสต์ไว้ด้วยกัน นอกจากนั้นบุคคลสำคัญ ๆ ในพรรคก็มีนโยบายคล้าย ๆ กัน คือ ต้องการเจรจามากกว่าที่จะใช้กำลังตามวิธีการของคอมมิวนิสต์ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ภายหลังญี่ปุ่นเข้าครอบครองพม่าในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ (พ.ศ. ๒๔๘๖) บามอ หัวหน้าพรรคชาตินิยมคนหนึ่งได้รับการสนับสนุนจากญี่ปุ่นให้จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวและประกาศเอกราชของพม่า หลังจากนั้นก็ได้จัดทำสัญญาพันธมิตรกับญี่ปุ่น ของชาน รัฐมนตรีคนหนึ่ง ในรัฐบาลชุดนี้ไม่เห็นด้วยกับการที่พม่าจะผูกมิตรกับญี่ปุ่น ได้แยกตัวออกไปตั้งพรรคใต้ดินต่อต้านญี่ปุ่น และได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือทางอาวุธจากอังกฤษผู้ครอบครองพม่าอยู่เดิม พรรคของชานมีชื่อว่าสันนิบาตประชาชนเสรี เพื่อต่อต้านฟาสซิสต์ หรือ AFPEL ซึ่งต่อมาได้รวมเอาพรรคชาตินิยม และพรรคคอมมิวนิสต์เข้าไว้มากมาย อาทิ เช่น พรรคสังคมนิยม พรรคคอมมิวนิสต์พม่า ซึ่งมีทาคินโซเป็นหัวหน้าพรรค และองค์การประชาชนอาสาสมัครที่มีหน้าที่สนับสนุนประชาชนในค่ายเล็ก ๆ ให้เกิดความคิดในเรื่องชาตินิยม องค์การประชาชนอาสาสมัครนี้ต่อมาได้รับการสนับสนุนจากชาวนาส่วนใหญ่

(AFPEL = ANTI- FASCIST PEOPLE'S FREEDOM LEAGUE)

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง อังกฤษได้กลับเข้าครอบครองพม่าอีกครั้งหนึ่ง สันนิบาต AFPEL พยายามที่จะเจรจาเพื่อขอให้อังกฤษมอบเอกราชให้กับพม่าโดยทันที แต่อังกฤษยังมีนโยบายที่จะปกครองโดยตรงต่อไปอีก เมื่อไม่สามารถเจรจาทกลงกันได้ สันนิบาต AFPEL จึงหันกลับมาต่อต้านอังกฤษ โดยมีนโยบายที่จะโค่นเอกราชมาไม่ว่าวิถีใด ๆ ก็ตาม ในขณะที่เกี่ยวกันนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ได้เกิดแตกแยกกันโดย ทาคินโซ แยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ชื่อพรรคคอมมิวนิสต์

อังกฤษเป็นฝ่ายที่ยอมโอนอ่อนให้โดยในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) ได้ตั้งสภาบริหารเพื่อปกครองประเทศขึ้น แต่ก็ยังมีข้าหลวงใหญ่อังกฤษเป็นประธาน คือ เซอร์ฮิว เบอธและมิชชันนารี เป็นรองประธาน ในระยะนี้พวกที่ไม่ต้องการให้มีการเจรจาโดยสันติก็คิดต่อต้านและไม่พอใจ ดังนั้นพรรคต่าง ๆ ในพม่าจึงแยกออกเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ ๆ คือ:—

พวกแรก คือ พวกของทาคินโซ และสมาชิกส่วนมากของ AFPL พวกนี้มันนโยบายที่จะให้ไคโอกราชโดยเร็ว โดยพยายามที่ใช้วิธีที่ไม่ใช้กำลัง แต่ถ้าจำเป็นก็อาจใช้กำลังได้

พวกที่สอง คือ พวกของทาคินโซ และพวกสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ พวกนี้มันนโยบายที่จะให้ไคโอกราชโดยเร็วที่สุดไม่ว่าจะใช้วิธีใด ๆ ก็ตาม

พวกที่สาม คือ พวกของเทียนเป ซึ่งรวมทั้งสมาชิก พรรคคอมมิวนิสต์พวกนี้พยายามดำเนินการให้สอดคล้องกับคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศ

ในขณะนี้ อองซาน พยายามที่จะเจรจากับรัฐบาลอังกฤษ เพื่อที่จะคัดค้านหลักของคอมมิวนิสต์ที่ต้องการเอาเลือดเนื้อเข้ามาแลกกับอิสระภาพของชาติ ในระหว่างการที่ร่างรัฐธรรมนูญนั้น อองซาน ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีก็ถูกลอบประหาร พร้อมกับด้วยรัฐมนตรีอีก ๖ คน โดย อุซอ ซึ่งมีความคิดเห็นขัดกันของอองซาน อุซอ บุคคลสำคัญอีกคนหนึ่งของ AFPL จึงเข้าดำเนินการร่างรัฐธรรมนูญต่อ และพม่าก็ได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑)

แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะระบุว่าชนกลุ่มน้อยในพม่ายอมรับที่จะอยู่ในสหภาพก็ตาม การต่อสู้โดยใช้กำลังของพวกนี้ยังคงมีอยู่ แต่ฝ่ายรัฐบาลได้ปราบปรามให้ลดน้อยลง และการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ได้พลอยลดลงไปด้วย การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในพม่านั้นได้ผลน้อย ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะอังกฤษมันนโยบายที่จะผ่อนหนักผ่อนเบา จึงทำให้โอกาสของพวกคอมมิวนิสต์นั้นน้อยลงไป เหตุผลอีกประการหนึ่งที่สำคัญก็คือ ความคิดของชาตินิยมในพม่ารุนแรงน้อยกว่าในอินโดจีน ดังนั้นการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์จึงมิได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจากประชาชน ทั้งการช่วยเหลือของเงินคอมมิวนิสต์ก็ไม่ปรากฏเด่นชัดผิดปกติในอินโดจีน ซึ่งคอมมิวนิสต์ดำเนินการช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ปัจจุบันนี้รัฐบาลพม่ายังคงถือว่าพวกคอมมิวนิสต์เป็นพวกนอกกฎหมาย

ฟิลิปปินส์

นโยบายของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อฟิลิปปินส์นั้น นับได้ว่าเป็นนโยบายตัวอย่างของรัฐบาลปกครองประเทศอาณานิคมในแถบนี้ สหรัฐอเมริกาจะให้ฟิลิปปินส์ได้ปกครองตนเองโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้กระนั้น ความคิดในเรื่องชาตินิยมก็ยังเกิดขึ้นได้ในฟิลิปปินส์ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะฟิลิปปินส์ต้องถูกมหาอำนาจเข้าปกครองถึง ๒ ประเทศติดต่อกัน ความคิด

ในเรื่องชาตินิยมนั้นนับว่าฟิลิปปินส์มีมานานกว่าประเทศอื่น ๆ ทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถ้าพิจารณาถึงเรื่องทั้งทางภูมิศาสตร์แล้ว ฟิลิปปินส์ก็นับได้ว่าเป็นประเทศที่ล้อมแหลมอินโดจีนด้วยคอมมิวนิสต์มาก แม้ฟิลิปปินส์จะเป็นเกาะก็ตาม ฟิลิปปินส์ก็ยังมีที่ตั้งใกล้กับประเทศคอมมิวนิสต์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเอเชียคือ สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งฟิลิปปินส์จะต้องป้องกันการรุกรานซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ทุกโอกาส

ในระหว่างที่เสปนครอบครองฟิลิปปินส์อยู่เมื่อปลายศตวรรษที่ ๑๙ ได้มีการก่อตั้งขบวนการชาตินิยมขึ้น หัวหน้าสำคัญ คือ อาคินัลโก บุคคลผู้นี้ต่อมาได้เข้าเรียนที่สหรัฐอเมริกา ในระหว่างสงครามสหรัฐอเมริกาและสเปนให้กลับเข้ามาในฟิลิปปินส์อีก และสุดท้ายก็ต้องถูกสหรัฐอเมริกาเองประหารชีวิต เพราะอาคินัลโก กลัวยึดมั่นนโยบายต่อต้านสหรัฐอเมริกา

เมื่อสหรัฐอเมริกาเข้าครอบครองฟิลิปปินส์แล้ว สหรัฐอเมริกาได้จัดตั้งสภาแห่งชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๑ (พ.ศ. ๒๔๔๐) การปฏิบัติของสหรัฐอเมริกาไม่อาจที่จะทำให้เกิดความคิดในเรื่องชาตินิยมของชาวฟิลิปปินส์หมดสิ้นไป หัวหน้าพรรคชาตินิยมคนใหม่ชื่อ เกซอน เขาพยายามเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาถอนทหารออกจากฟิลิปปินส์โดยเร็วที่สุด แต่การต่อสู้ของเขากลายเป็นการต่อสู้ตามวิถีทางของกฎหมาย จนในที่สุดเกซอนจึงได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของฟิลิปปินส์ เมื่อได้เอกราช

พรรคคอมมิวนิสต์ที่สำคัญคือพรรค KPMP โดยมีนายมานาซาน เป็นหัวหน้าพรรคคนก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๔ (พ.ศ. ๒๔๖๗) มีนโยบายที่จะดำเนินการในฟิลิปปินส์ให้สอดคล้องกับนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์กลาง บุคคลสำคัญในพรรคอีกคนหนึ่งคือ อีแวน เจลลิสต์ ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าพรรคต่อมาจากราย มานาซาน เมื่อเขากลับจากมอสโคว์ ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐) พรรคคอมมิวนิสต์ นี้ถูกปราบปรามลงเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) KPMP = KATIPUNAN PAMBANSA NG MGA MAGBUBUKID SA PHILIPPINES เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า THE NATIONAL UNION OF PEASANTS IN THE PHILIPPINES

ในปีเดียวกันสหรัฐได้ผ่านกฎหมาย Hare — Haw es — Cutting Bill และ Tydings MC.Duffie Act. ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๗๘) อันเป็นกฎหมายที่จะให้เอกราชแก่ฟิลิปปินส์โดยสมบูรณ์ในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า แต่การเป็นเอกราชของฟิลิปปินส์ต้องยืดเวลาออกไป เพราะได้เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในระหว่างสงครามนี้เองพรรคคอมมิวนิสต์

ได้ก่อตัวขึ้นมาในฟิลิปปินส์อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ก่อตัวขึ้นในรูปขบวนการต่อต้านญี่ปุ่นและให้ชื่อพรรคเป็นภาษาพื้นเมืองว่า Hukbong Bayan Laban sa Hapan ซึ่งเรียกย่อว่า ชุกบาลาฮาบี (Hukbalahab) หรือ The People's Anti-Japanese Resistance Army โดยมี Luis Taruc เป็นหัวหน้า การดำเนินงานของพวกนี้ได้รับการช่วยเหลือจากจีนคอมมิวนิสต์เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นก็ยังมิชชนวนการอื่นที่ต่อต้านญี่ปุ่นในระหว่างสงครามโลกครั้งนี้ แต่ได้รับการสนับสนุนของสหรัฐและมีอิทธิพลน้อยกว่าพวก ชุกบาลาฮาบี

หลังจากที่สงครามสงบลง การต่อสู้เพื่อเอกราชของฟิลิปปินส์จึงได้เริ่มขึ้นอีก พวกชุกบาลาฮาบี ยังมีกำลังพลอยู่ เพราะยุคประสงค์เดิมของคนที่จะให้ฟิลิปปินส์เป็นประเทศคอมมิวนิสต์ยังไม่สำเร็จลงได้ จากการเจรจากับหัวหน้าขบวนการชาตินิยมของฟิลิปปินส์ สหรัฐตกลงที่จะให้เอกราชแก่ฟิลิปปินส์ และในวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) ฟิลิปปินส์ก็ได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์ พวกชุกบาลาฮาบี จึงเริ่มดำเนินการของตน โดยยุยงให้ชาวนาต่อต้านเจ้าของที่ดิน และส่งคำเรียกร้องที่จะให้รัฐบาลจัดระเบียบเศรษฐกิจของฟิลิปปินส์เสียใหม่ แต่เมื่อได้รับการปฏิเสธจึงหันกลับมาใช้กำลังต่อต้านรัฐบาล พร้อมกับนั้นก็ส่งผู้แทนของตนเข้าสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเข้านั่งในสภา รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ดำเนินการต่อต้านโดยส่งกำลังเข้าปราบปราม และโฆษณาให้ประชาชนเห็นว่ารัฐบาลก็มีกำลังจะคอยข้อเสนอของพวกชุกบาลาฮาบีในเรื่องเศรษฐกิจเสียทีเดียว รัฐบาลกำลังเร่งปรังปรุงทางเศรษฐกิจอยู่ วิธีนี้ทำให้พวกที่สนับสนุนคอมมิวนิสต์มีจำนวนน้อยลง การปราบปรามจึงสำเร็จลงได้ในที่สุด

เท่าที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการที่คอมมิวนิสต์ในฟิลิปปินส์ดำเนินการไม่ได้ผล ทั้งที่ฟิลิปปินส์มีรากฐานทางชาตินิยมลึกซึ้งมากเป็นเวลานาน ทั้งนี้ เพราะสหรัฐมีนโยบายที่มุ่งใจให้ชาวพื้นเมืองเห็นว่าตนพร้อมเสมอที่จะให้เอกราช และสหรัฐก็ให้เอกราชแก่ฟิลิปปินส์ในโอกาสที่เหมาะสม พวกคอมมิวนิสต์จึงมีโอกาสดำเนินการน้อยมาก ประกอบกับฝ่ายรัฐบาลฟิลิปปินส์ก็ปราบปรามอย่างแข็งขัน ปัจจุบันนี้ฟิลิปปินส์จึงเป็นภาคีของสนธิสัญญาร่วมมือป้องกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้มแข็งประเทศหนึ่ง

มลายู

มลายู เป็นประเทศที่มีดินแดนติดต่อกับไทย ดังนั้น การคุกคามของคอมมิวนิสต์ถ้าเกิดขึ้นในมลายูเมื่อใดแล้ว ประเทศไทยก็ต้องประสบปัญหาด้วยไม่มากนักเลย สำหรับ

มลายูเองก็นับว่าเป็นประเทศที่โชคร้ายมาก เพราะต้องประสบปัญหามากมายหลายด้าน ประการแรกได้แก่ปัญหาคนต่างด้าว ซึ่งมีทั้ง จีน อินเดีย และชาวอังกฤษที่ครอบครองตนอยู่ โดยเฉพาะชาวจีน ซึ่งก่อปัญหาให้กับมลายูทั้งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ ทางด้านการเมือง ชาวจีนเป็นเครื่องมือและกำลังในการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในมาลายู ส่วนในทางเศรษฐกิจนั้น ชาวจีนเป็นผู้ดำเนินกิจการทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่ร่วมกับชาวต่างด้าวทั้งหลาย นอกจากนั้นโดยที่มลายูต้องอยู่ภายใต้การครอบครองของอังกฤษ การต่อสู้ของมลายูจนกระทั่งเป็นเอกราช และรอดพ้นจากการยึดครองของคอมมิวนิสต์มาได้ก็ต้องผ่านอุปสรรคและปัญหานานัปการ

แรกทีเดียวชาตินิยมในมาลายูไม่เกิดขึ้นเลย ทั้งนี้ เพราะอังกฤษพยายามปกครองโดยรักษาสถาบันนิยมประเพณีเก่า ๆ ไว้อย่างดี อังกฤษจึงปกครองได้อย่างสบาย นอกจากนั้น อังกฤษยังพยายามที่จะให้มีการปกครองตนเอง นอกจากบางส่วนที่เรียกว่า Straits Settlement เท่านั้น ที่อังกฤษปกครองอย่างอาณานิคม

ในระบอบที่ชาตินิยมขึ้นอย่างรุนแรงในประเทศจีน ชาวจีนในมาลายูก็เกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้น เป็นผลให้ชาวพื้นเมืองรู้สึกว่าเป็นเจ้าของประเทศ จึงเกิดการแสดงออกทางชาตินิยมเช่นกัน ส่วนคอมมิวนิสต์ในมาลายูนับเกิดขึ้นโดยมี อาลิหมิน เป็นหัวหน้าในการจัดตั้งพรรคการเมืองขึ้น แต่โดยที่อาลิหมิน เป็นสมาชิกโคมินเทอรัน พรรคของเขาจึงต้องดำเนินนโยบายตามพรรคคอมมิวนิสต์กลางในระยะก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่พวกคอมมิวนิสต์ในมาลายูต้องสงสัยลงเพราะการปรายปรามอย่างจริงจังของอังกฤษในปี ค.ศ. ๑๙๒๖ (พ.ศ. ๒๔๖๙) เป็นต้นมา และประกอบกับโชเวียตมีเหตุการณ์ยุ่งยากภายในประเทศ

จากการที่เศรษฐกิจของโลกตกต่ำในราว ค.ศ. ๑๙๓๒ (พ.ศ. ๒๔๗๕) นั้น ทำให้คอมมิวนิสต์ในมาลายูกลับหันมาอีกครั้งหนึ่ง และเริ่มแข่งขันยิ่งขึ้นเมื่อโชเวียตได้ตั้งสาขาโคมินเทอรันขึ้นที่เซียงไฮ้ พรรคคอมมิวนิสต์ในมาลายูจึงสามารถดำเนินการได้เต็มที่ และให้ชื่อพรรคที่เกิดขึ้นใหม่ว่า พรรคคอมมิวนิสต์มลายา (MCP = Malayan Communist Party)

การเข้ายึดครองของญี่ปุ่นในแมนจูเรียนั้น ชาวจีนในมาลายูได้แสดงตัวเป็นปรปักษ์คัดค้านการกระทำของญี่ปุ่น และเมื่อภายหลังการประชุม โคมินเทอรัน ครั้งที่ ๗ พรรคคอมมิวนิสต์ในมาลายู ก็ได้เปลี่ยนนโยบายใหม่ ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับมติของที่ประชุมครั้งนั้น กล่าวคือนโยบายต่อต้านฟาสซิสต์หรือญี่ปุ่น เป็นที่น่าสังเกตว่าการคัดค้านญี่ปุ่นครั้งนี้ พวกพื้นเมืองมลายูมิได้ร่วมด้วยเลย ยังคงยึดถือนโยบายต่อต้านอังกฤษอยู่อย่างเดิม มีแต่พวกจีนและพวกคอมมิวนิสต์มลายาเท่านั้นที่ต่อต้านญี่ปุ่น

พวก MCP ได้ต่อต้านญี่ปุ่นด้วยการสนับสนุนของอังกฤษในขณะที่ยังขึ้นยึดครองมลายูอยู่ แต่การดำเนินงานของพวก MCP ตามนโยบายคอมมิวนิสต์นั้น ไม่มีผู้สนับสนุนมากนัก ดังนั้น จึงเปลี่ยนนโยบายหันมาตั้งกองทัพแห่งชาติ (National Defence Army) ในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ (พ.ศ. ๒๔๘๔) พรรคคอมมิวนิสต์ได้ประชุมกันวางหลักการ ๒ ประการ คือ—

๑. ให้มีการต่อสู้เพื่อเอกราช
๒. ให้มีการตั้งแนวร่วมประชาชน

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในระยะเรียกร้องเอกราชในมลายูนั้น ใช้วิธีการโจมตีด้วยการตั้งกองโจรขึ้นก่อวินาศกรรมและฆาตกรรมในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑) พวก MCP ยังมีกำลังมากขึ้น ทำให้อังกฤษและพวกชนชั้นปกครองในมลายูต้องมีการปราบปรามอยู่ตลอดเวลา ยิ่งกว่านั้นในปีเดียวกันนี้หลักจากเดือนเมษายน พวกคอมมิวนิสต์ยังก่อเรื่องยุ่งยากยิ่งขึ้น

วิธีการอื่นหนึ่งที่ทำให้การปฏิบัติของ MCP ไม่ได้ผลสมประสงค์ ก็คือภายหลังสงครามอังกฤษพยายามที่จะปรับปรุงสภาพการณ์อันเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในมลายู โดยเฉพาะที่สิงคโปร์อังกฤษได้จัดให้มีการสงเคราะห์ พยายามที่จะเพิ่มผลผลิต เช่น ยางพารา การทำเหมืองแร่ เพื่อให้มีจำนวนผลผลิตส่งออกได้เท่ากับก่อนสงคราม ภายในระยะ ๒ ปี ก็ปรากฏออกมาว่าการปรับปรุงได้ผลสำหรับคนจีน ซึ่งมักเป็นผู้ที่คอมมิวนิสต์ใช้เป็นเครื่องมืออันอังกฤษได้พยายามให้สิทธิต่าง ๆ แก่ชาวจีน ทำให้ชาวจีนส่วนมากแม้จะไม่สนับสนุนอังกฤษก็วางตัวเป็นกลาง

โดยที่การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ไม่ประสบผลนั่นเอง ในปีต่อ ๆ ไปคอมมิวนิสต์จึงเปลี่ยนนโยบายหันมาใช้วิธีการแทรกซึม ทั้งนี้ เพราะเห็นว่าการใช้กำลังจะไม่ประสบผล และประชาชนส่วนมากจะไม่เห็นด้วย ภายหลังที่มลายูได้เอกราชแล้ว รัฐบาลมลายูกลับปราบปรามอย่างจริงจัง ทำให้การใช้กำลังไม่ได้ผลเลย ปัจจุบันนี้การปราบปรามการแทรกซึมก็กำลังประสบผลอย่างที่คาดหมายไว้

อินโดนีเซีย

การปฏิบัติของคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซียให้ผลแก่คอมมิวนิสต์น้อยที่สุด ทั้งนี้ เพราะการแสดงออกของชาวพื้นเมือง มักจะเป็นไปในทางการต่อสู้เพื่อเอกราชเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซียจะเป็นตัวแทนของคอมมิวนิสต์กลาง และมีหัวหน้าหลายคนที่ได้รับการยอมรับอย่างดีมาแล้ว ประชาชนกลับมาสันนิษฐานการต่อสู้เพื่อเอกราชเสียหมด

และยิ่งในระบอบต่อมาเมื่อปัญหาเอกราชของอินโดนีเซีย ได้กลายกลายเป็นปัญหาระหว่างประเทศ หนองการณ์การสหประชาชาติต้องยื่นมือเข้าช่วยปัญหาให้ คอมมิวนิสต์ไม่มีโอกาสที่จะดำเนินการตามนโยบายของตนเลยที่เดียว

ผู้นำคนแรกของคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซียเป็นชาวฮอลันดา ชื่อ Handricus Sneeviet พรรคคอมมิวนิสต์ที่ขึ้นในการนำของเขานับเป็นระบบของคาร์ล มาร์กซ และรุ่งเรืองขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐) เพื่อให้ประชาชนสนับสนุนพรรคของเขายิ่งขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์ของ Sneeviet จึงเข้าร่วมกับพรรคชาตินิยมพรรคหนึ่งโดยรวมใช้ชื่อว่า ชารารเก็คติสตาม แต่อิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในพรรคชารารเก็คติสตามต้องหมดไป เนื่องจากรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ใช้กำลังปราบปรามและต่อต้านการขยายตัวของคอมมิวนิสต์อย่างจริงจัง ตัว Sneeviet เองก็ต้องถูกขับออกนอกประเทศในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑.) พรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซียจึงต้องแยกตัวไปจากพรรคชารารเก็คติสตาม ต่อมาพรรคชารารเก็คติสตามกลับมีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์อีกด้วย คอมมิวนิสต์จึงหมดอิทธิพลไปในขณะนั้น

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๗ พ.ศ. ๒๔๗๐) พวกนักศึกษาวินโดนีเซียที่กลับจากการศึกษาในเนเธอร์แลนด์ได้ตั้งพรรคการเมืองขึ้น พรรคที่มีความสำคัญที่สุดก็คือพรรคชาตินิยมอินโดนีเซีย โคมิซุการ์โน เป็นหัวหน้า แต่ซุการ์โนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกจับกุมในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ (พ.ศ. ๒๔๗๘) พรรคคอมมิวนิสต์จึงกลับฟื้นตัวอีกครั้งหนึ่ง บุคคลสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซียขณะนั้นก็คือ ไอคิท และมุซโซ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้เกิดพรรคชาตินิยมขึ้นอีกหลายพรรค และได้รวมกับพรรคคอมมิวนิสต์รวมเรียกว่า GAPI โดยมีนโยบายต่อต้านญี่ปุ่นเป็นนโยบายสำคัญ แต่เมื่อสงครามสงบลงแล้วพรรคคอมมิวนิสต์ก็มีได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น เพราะความกดดันทางชาตินิยมที่จะให้ไต่เอกราชมาโดยเร็ววัน รุนแรงกว่าที่พรรคคอมมิวนิสต์จะเข้าดำเนินนโยบายของตนให้เป็นผล (GAPI คือ Federation of Indonesian Political Parties)

เมื่อญี่ปุ่นยอมจำนนแล้ว อังกฤษเห็นว่าถ้าเนเธอร์แลนด์ไม่ยอมเจรจากับอินโดนีเซียในเรื่องการให้เอกราชแก่อินโดนีเซียแล้ว ประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์จะถือโอกาสโฆษณาชวนเชื่อ อำนาจของประเทศทางตะวันตกเหนือดินแดนส่วนนี้ของโลกจะหมดไป ทั้งจะก่อความเสียหายทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมืองให้กับอังกฤษเองด้วย อังกฤษจึงเข้าเป็นกลางใกล้เกลี้ยให้มีการเจรจาระหว่างเนเธอร์แลนด์กับอินโดนีเซียจนสำเร็จ แต่เนเธอร์แลนด์ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง การต่อสู้ระหว่างชาวพื้นเมืองกับกองทหารเนเธอร์แลนด์ในอินโดนีเซียจึง

เกิดขึ้น เป็นเหตุให้สหประชาชาติต้องยื่นมือเข้าจำกัดข้อขัดแย้งต่าง ๆ จนในที่สุดอินโดจีนก็ได้รับเอกราชสมบูรณ์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๕ (พ.ศ. ๒๔๘๒)

อินโดจีน

เพื่อที่จะได้เข้าใจในสถานการณ์แวดล้อมราชอาณาจักรลาวดีขึ้น จะได้กล่าวถึงสภาพทั่ว ๆ ไปในอินโดจีนอันเป็นทางนำไปสู่การแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ต่อมา อินโดจีนนั้นเป็นจุดสนใจของโลกมานานแล้ว ทั้งนี้ เพราะเป็นจุดรวมของความยุ่งยากทั้งหลายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ทั้งทางภูมิศาสตร์ของอินโดจีนเป็นเครื่องกีดขวางการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในการเข้าสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด และอินโดจีนมีดินแดนติดต่อกับจีน ดังนั้นคอมมิวนิสต์จึงพยายามที่จะเข้าครองดินแดนแถบนี้ก่อนเพื่อผลต่อไปในขั้นปลาย คอมมิวนิสต์นั้นย่อมมีใช้กลวิธีการทุกอย่างไม่ว่าจะใช้กำลังหรือแทรกซึม จากความพยายามของคอมมิวนิสต์ ปรากฏว่า ดินแดนส่วนหนึ่งต้องตกเป็นของฝ่ายคอมมิวนิสต์ นั้น คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียตนาม

อินโดจีนประกอบด้วยบุคคลหลายเผ่าพันธุ์ อยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส มาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๖๒ (พ.ศ. ๒๔๐๕) มีเนื้อที่ประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ ตารางไมล์ แต่ละประเทศมีภูเขากั้นเป็นเส้นมีอนเส้นแสดงอาณาเขต ฝรั่งเศสเท่านั้นนับว่าเป็นผู้สร้างความเจริญให้นอกจากนั้นฝรั่งเศสได้ตั้งสภาพอินโดจีนขึ้นประกอบด้วยรัฐต่าง ๆ ๕ รัฐ คือ รัฐอารักขาทั้งเกย์ รัฐอารักขาอันนัม รัฐอารักขาเขมร รัฐอารักขาลาว และอาณานิคม โคชินไชน่า

การต่อสู้เพื่อความเป็นเอกราชของชาวอินโดจีนนั้นมีมานานแล้ว ประเทศที่เป็นผู้นำและต่อสู้เพื่อการนั้นถึงที่สุดคือ อันนัม หรือเรียกในปัจจุบันว่า เวียตนาม ชาวเวียตนามมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามัคคีภายในมากพอ เนื่องจากมีเชื้อชาติ ภาษา และขนบธรรมเนียมเดียวกัน ดังนั้น ความรู้สึกทางชาตินิยมของเวียตนามจึงมิได้รับอิทธิพลหรือการยับยั้งค้ำจากภายนอก แต่เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกภายในของชาวเวียตนามเอง การต่อสู้เพื่อความเป็นเอกราชของเวียตนามจึงเกิดขึ้นก่อน และรุนแรงกว่าประเทศอื่นๆ ในอินโดจีนด้วยกัน เช่นในปี ค.ศ. ๑๘๘๔ (พ.ศ. ๒๔๒๗) จักรพรรดิอันนัม ซึ่งมีพระชนมายุเพียง ๑๕ พรรษา ทรงพระนามว่า ฮัมทิง ได้พยายามต่อสู้กับฝรั่งเศสจนถึง ๓ ปี และสุดท้ายก็ถูกเนรเทศ ความจริงฝรั่งเศสเองเป็นผู้ช่วยให้ความคิดในเรื่องนี้รุนแรงยิ่งขึ้นอีก คือ ฝรั่งเศสไม่ยอมปฏิบัติตามสัญญาที่จะมอบเอกราชให้กับเวียตนาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังสงคราม

ครามโลกครั้งที่ ๑ จึงได้เกิดขบวนการต่อต้านฝรั่งเศสขึ้นเพื่อขับไล่ฝรั่งเศสออกไป วิธีการต่อสู้ก็เหมือนกับประเทศอื่น ๆ ในแถบนี้ ที่ต้องต่อสู้เพื่อเอกราชของตน กล่าวคือมีการเจรจา ก่อนและถ้าเจรจาไม่สำเร็จก็เปลี่ยนมาเป็นการต่อสู้โดยใช้กำลัง ในระหว่างใช้กำลังนี้เองที่ คอมมิวนิสต์มักฉวยโอกาสเข้าแทรกแซง แต่การต่อสู้ของพวกชาตินิยมนี้ถูกปราบปรามให้ศิโรราบอยู่ตลอดมา เพราะการดำเนินงานไม่รัดกุมพอ ใน ค.ศ. ๑๙๒๐ (พ.ศ. ๒๔๖๓) เวียดนามก็อยู่ในสภาพที่ไม่มีความสงบ เพราะได้มีการเรียกร้องให้ฝรั่งเศสนำหลักการกำหนดความใจตนเองมาใช้ในเวียดนามตามที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาแวร์ซายส์ การเคลื่อนไหวดังกล่าวนี้ในระยะแรกก็เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกับประเทศอื่นทางภูมิภาคนี้ แต่เมื่อฝรั่งเศสปฏิเสธการปฏิวัติอย่างรุนแรงก็เกิดขึ้น พรรคชาตินิยมที่มีชื่อเสียงในเวียดนามขณะนั้น ก็คือพรรค รัฐธรรมนูญ และ พรรคก้าวหน้าของประชาชนเวียดนาม แต่สุดท้ายก็ต้องถูกรัฐบาลฝรั่งเศสปราบปรามจนหมดสิ้นไป

การศึกษาถึงการขยายตัวของพรรคคอมมิวนิสต์ในเวียดนามนั้น ควรจะไต่พิจารณา การดำเนินงานของบุคคลสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ในเวียดนามประกอบด้วย บุคคลผู้นั้น ก็คือ Nguyen Ai Qmoc หรือ โฮจิมินห์ นั่นเอง ทั้งนี้ เพราะโฮจิมินห์เป็นผู้ที่ได้ต่อสู้เพื่อ นำลัทธินี้เข้ามาปฏิบัติในเวียดนามได้จนสำเร็จ โฮจิมินห์เป็นบุตรของข้าราชการเวียดนามผู้หนึ่ง เมื่ออายุ ๑๕ ปี ได้เข้าทำงานเป็นลูกเรือเดินสมุทร ในปี ค.ศ. ๑๙ ๑๓ (พ.ศ. ๒๔๕๖) ได้เข้าทำงานที่กิตติาคารแห่งหนึ่งในลอนดอน ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ ได้เดินทางไปปารีส และที่นั่นเขาได้ร่วมดำเนินงานทางการเมืองกับบุคคลที่มีความคิดในแนวเดียวกัน และจัดตั้งสหภาพอาณานิคม (Intercolonial Union) ที่มุ่งสำคัญก็คือให้เวียดนามเป็นเอกราช หลังจากนั้นได้เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ (พ.ศ. ๒๔๖๖) โฮจิมินห์ได้เดินทางไปมอสโคว์เพื่อศึกษาหลักการต่าง ๆ ของเลนิน

จากพฤติการณ์ของโฮจิมินห์ทำให้เขาได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนของคอมมิวนิสต์ สากลในอินโดจีนเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๖ (พ.ศ. ๒๔๖๙) ต่อมาพรรคได้ส่งตัวไปกวางตุ้ง และได้รวบรวมผู้ลี้ภัยทางการเมืองจากเวียดนาม โดยตั้งสมาคมเยาวชนเพื่อการปฏิวัติ ซึ่งดำเนินการตามหลักการของคอมมิวนิสต์สากลอย่างเคร่งครัด ในเวียดนามการปฏิวัติได้ดำเนินการเป็น ๒ ลักษณะ เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ ลักษณะหนึ่งเกิดจากชนชั้นกลางที่นิยมประชาธิปไตยและต่อต้านจักรวรรดินิยม อีกลักษณะหนึ่ง คือ พวกสังคมนิยมที่ต่อต้านอำนาจของชนชั้นกลาง การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ในเวียดนาม โฮจิมินห์

มีความเห็นว่ายังไม่ถึงเวลา ดังนั้น สภาฯ ที่เขาจัดตั้งขึ้นจึงต้องมีหน้าที่เผยแพร่ลัทธิของ คาร์ล มาร์กซ ให้ประชาชนเลื่อมใสเสียก่อน

การแตกแยกระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์ในจีนกับเจียงไคเช็ค ทำให้โซจิมีนห์ต้อง ภาระงานของสภาฯ ที่กำลังดำเนินงานอยู่ ต่อมาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้แทนของคอมมิวนิสต์ สาธารณในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเป็นผู้จัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนขึ้นในฮ่องกง เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๒) และในปีต่อมาได้เข้าก่อการวุ่นวายในเวียดนาม แต่ถูกปราบปรามอย่างรุนแรง เพราะยังไม่มีกำลังสนับสนุนที่เข้มแข็งพอ ผลปรากฏว่า พรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนได้รับการตำหนิจากองค์การคอมมิวนิสต์สากล ว่าทำงานหละหลวม ยิ่งกว่านั้นเมื่อ โซจิมีนห์หลบหนีไปอยู่ฮ่องกง ขบวนการคอมมิวนิสต์อินโดจีนในฮ่องกงยังถูกปราบปราม และตัวโซจิมีนห์เองก็ถูกจับกุม โซจิมีนห์ละจากงานไปถึง ๑๐ ปี หลังจากได้รับการปลดปล่อยแล้ว แต่ในระหว่างนั้นก็ได้มีการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ขึ้นอีกในเวียดนาม ภายใต้การดำเนินงานของบุคคลชั้นหัวหน้าหลายคน

โซจิมีนห์กลับปรากฏตัวขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ (พ.ศ. ๒๔๘๔) เขาได้ก่อตั้งคณะต่อต้านฝรั่งเศสภายใต้พรรคชาตินิยมอื่น ในปีเดียวกันนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดจีนได้เปิดประชุมขึ้นที่มณฑลทกวางไส ในประเทศจีน การประชุมครั้งนี้ได้จัดตั้งสันนิบาตเพื่อความเป็นเอกราชของเวียดนาม หรือเรียกเป็นภาษาเวียดนามอย่างสั้น ๆ ว่า เวียดนามมินห์ การประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมรวมของพรรคชาตินิยมต่าง ๆ ในอินโดจีน แต่ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๔๒ (พ.ศ. ๒๔๘๕) พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเอง กลับถูกกักกันมิให้เข้าประชุม และร้ายยิ่งกว่านั้น หัวหน้าและบุคคลสำคัญต้องถูกจับกุมในข้อหาว่าทำจารกรรมต่อฝรั่งเศส โซจิมีนห์ถูกจับกุมด้วย แต่ก็ได้รับการปลดปล่อยเมื่อต้นปี ค.ศ. ๑๙๔๓ (พ.ศ. ๒๔๘๖)

ครั้น พ.ศ. ๒๔๘๗ (ค.ศ. ๑๙๔๔) โซจิมีนห์ได้รับอนุญาตให้เข้าประชุมและได้จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นในจีนโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชของเวียดนาม บุคคลสำคัญในพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ได้เข้าร่วมประชุมในครั้งนั้นด้วยเป็นส่วนใหญ่ ในปีเดียวกัน โซจิมีนห์ ได้เข้าร่วมกับขบวนการต่อต้านฝรั่งเศสของนายโหวตเหิงเยนเกียป ซึ่งทำให้โซจิมีนห์มีชื่อเสียงยิ่งขึ้นอีก และสุดท้ายขบวนการนี้ก็เข้าครองทั้งเกียหรือญวนเหนือได้ ระหว่างนั้นญูปุ่นได้เข้ายึดครองเวียดนาม โซจิมีนห์จึงได้รับการสนับสนุนในเรื่องอาวุธยุทโธปกรณ์จากฝ่ายสัมพันธมิตรให้ต่อต้านญูปุ่น

ต่อมาปี ค.ศ. ๑๙๔๖ (พ.ศ. ๒๔๘๙) ญี่ปุ่นได้สนับสนุนให้จักรพรรดิเขาไท่ ประกาศเอกราชและจัดตั้งรัฐบาลขึ้น แต่มิได้ให้การสนับสนุนจากประชาชนส่วนมาก เพราะถือว่ารัฐบาลชุดนี้เป็นรัฐบาลหุ่นทอกอยู่ใต้ความควบคุมของญี่ปุ่น รัฐบาลชั่วคราวที่กวางไซ และ เวียดนามที่ก่อตั้งก็ยังไม่ยอมรับรัฐบาลชุดนี้ ในปีเดียวกันนั้นเองโฮจิมินห์ได้จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนามที่ฮานอยขึ้น ตัวเขาเองเป็นประธานาธิบดี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และเพื่อให้ประชาชนร่วมมือมากขึ้น เขาจึงประกาศยุบพรรคคอมมิวนิสต์ พร้อมกันนั้นก็ประกาศ นโยบายของรัฐบาลชั่วคราวที่สำคัญ คือ:—

๑. เข้าควบคุมทางการเมืองโดยชาวเวียดนาม และปลดแอกการปกครองของฝรั่งเศส
๒. ให้มีการแก้ไขระบอบเศรษฐกิจเสียใหม่ โดยอาศัยประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก
๓. จัดสรรที่ดินโดยให้คนที่ไม่มีที่ดินมีโอกาสเป็นเจ้าของบ้าง
๔. เปิดโอกาสให้ชาวนาชาวฝรั่งเศสได้เก็บที่

นโยบายดังกล่าวนี้ ทำให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมมือกันอย่างมากมาย และในระยะปลายปี ค.ศ. ๑๙๔๔ (พ.ศ. ๒๔๘๗) พวกเวียดนามที่มีอำนาจครอบงำไปทั่วอินโดจีนที่เดียว เพราะได้รับความร่วมมือจากเขมรและลาวอิสระ

ตามข้อตกลงของสามมหาอำนาจที่ปอร์ตสตัน กำหนดให้อังกฤษและจีนมีหน้าที่ควบคุมความสงบและปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยถือเส้นขนานที่ ๑๖ เป็นสำคัญ ในที่ประชุมใช้คำว่า ให้มีการควบคุมเพื่อให้เกิด “ความเป็นระเบียบและมีกฎหมายคุ้มครอง”

แต่การตีความหมายของทั้งสองประเทศที่เข้าดำเนินการดังกล่าวผิดแผกกันไป จีนตีความหมายว่า ให้รัฐบาลของโฮจิมินห์ซึ่งตั้งอยู่แล้วปกครองไปก่อน ความจริงจีนมีความคิดที่จะให้เวียดนามมีเอกราชอยู่แล้ว เพราะจีนมีความเกลียดชังฝรั่งเศสซึ่งเคยมีผลประโยชน์ในจีนมาก่อน การกระทำของจีนเช่นนั้นเป็นผลให้ชาวเวียดนามเชื่อถือจีนมากขึ้น นอกจากนั้น การเข้ามาของทหารจีนก็ไม่ทารุณโหดร้ายเหมือนกัทหารชาติอื่น ดังนั้น การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์เวียดนามในเวลาต่อมา จึงได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุนจากจีนเป็นอย่างดี

ก็ ส่วนอังกฤษนั้นตีความไปในทางที่จะให้เวียดนามกลับไปอยู่ในสภาพเดิม คือคืนอำนาจให้กับฝรั่งเศสเลยทีเดียว แต่ปรากฏว่าเกิดการวุ่นวายฆ่าฟันชาวฝรั่งเศสขึ้นที่ไซ่ง่อน อังกฤษซึ่งยังมีได้กลับออกไป จึงร่วมกับฝรั่งเศสปราบปรามอย่างแข็งขัน เพราะถือว่าเพื่อให้เกิด “ความเป็นระเบียบและมีกฎหมายคุ้มครอง”

ระหว่างที่สงครามเลิกใหม่ ๆ ประชาชนชาวเวียดนามเดือดร้อนมาก และยิ่งเมื่อได้รับการขับเค้นจากคอมมิวนิสต์ด้วยแล้ว กลุ่มที่ไม่นิยมคอมมิวนิสต์จึงรวมกันขึ้นโดยมีนายพลชวอนเป็นหัวหน้าท่านผู้นี้ได้เชิญจักรพรรดิเบ่าไกขึ้นเป็นประมุขของประเทศเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๑) ฝรั่งเศสก็สนับสนุนแต่ยังไม่พร้อมที่จะให้เอกราช ในเดือนมีนาคมได้มีการลงนามกับฝรั่งเศสให้เวียดนามได้เป็นรัฐอิสระอยู่ในสภาพฝรั่งเศส และให้จักรพรรดิเบ่าไกเป็นประมุขของประเทศ หลังจากการประชุมที่เจนีวาเพื่อตกลงกันในปัญหาอินโดจีนแล้ว ington เกียม ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแห่งเวียดนามได้ เขาได้แสดงความตั้งใจที่จะปราบปรามกลุ่มบุคคลหลายกลุ่มที่เป็นอุปสรรคต่อการบริหารงานของรัฐบาล เช่น พวกของนายพลญวน วัน อิน พวกโจว บินชวอน เป็นต้น ในที่สุดก็ปราบปรามได้สำเร็จ จากความสำเร็จอันนี้ทำให้ ington เกียมได้รับความนิยมมากขึ้น ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) โดยการสนับสนุนของสหรัฐ ington เกียมได้จัดตั้งคณะปฏิวัติขึ้น และได้ประกาศปลดจักรพรรดิเบ่าไกออกจากประมุขของประเทศ ในปีเดียวกัน ington เกียมได้จัดให้มีการออกเสียงประชามติ และประกาศสถาปนาเวียดนามเป็นสาธารณรัฐ โดยมีตัวเขาเป็นประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) ได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเวียดนามได้ ผลปรากฏว่าฝ่ายที่นิยม ington เกียมได้รับเลือกถึง ๑๐๐ ที่นั่ง ในจำนวนที่นั่งทั้งหมด ๑๒๐ ที่ ington เกียมจึงได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีต่อไป

กัมพูชา

กัมพูชาก็เช่นเดียวกัน ที่เกิดการต่อต้านญี่ปุ่นในระหว่างสงคราม แต่การปฏิบัติไม่ประสบผลเพราะประชาชนในกัมพูชาไม่ค่อยสนใจและให้การสนับสนุนเพียงพอ หัวหน้าขบวนการของคอมมิวนิสต์ที่ยกเอาเรื่องชาตินิยมขึ้นอ้างต้องถูกจับกุม บุคคลสำคัญคนแรกก็คือ ชัน จ็อก ทาน ซึ่งถูกทางการฝรั่งเศสจับกุมและปราบปราม ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ (ค.ศ. ๑๙๔๘) น้องชายของ ชัน จ็อก ทาน ชื่อ ชัน จ็อก มินห์ ซึ่งเป็นผู้นิยมคอมมิวนิสต์ได้เข้าร่วมกับพวกเวียตมินห์และพวกลาวอิสระ ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๓ (พ.ศ.

๒๔๕๓-๒๔๕๖) นั้น ขบวนการคอมมิวนิสต์ในลาวกำลังรุ่มรวยกับทหารของรัฐบาลฝรั่งเศส อย่างหนัก เจ้าฟ้าสีหนแห่งกัมพูชาได้ทรงเตือนรัฐบาลฝรั่งเศสให้มอบเอกราชแก่กัมพูชา ก่อนที่เขมรอิสระจะมีกำลังเข้มแข็งยิ่งขึ้น ซึ่งย่อมจะเป็นปัญหาในการปรายปรามต่อไป แต่ฝรั่งเศสยังคงลังเลจนในที่สุดพระองค์ต้องเนรเทศพระองค์เองออกจากประเทศมาประทับอยู่ใน ประเทศไทย เมื่อยังไม่บังเกิดผลประการใด พระองค์จึงได้ประกาศที่จะต่อสู้และยอมสิ้นพระชนม์เพื่อความเป็นเอกราชของกัมพูชาแต่ก็ยังไม่ได้กลับเข้าพนมเปญ คงประทับอยู่นอก กรุงพนมเปญ และประกาศที่จะไม่กลับเข้าไปในพนมเปญจนกว่ากัมพูชาจะได้รับเอกราช โดยสมบูรณ์ ในครั้งนั้นรัฐบาลฝรั่งเศสได้เล็งเห็นความสำคัญของคำประกาศของพระองค์ จึงยอมมอบเอกราชให้กัมพูชาในปีเดียวกันนั้นเอง เมื่อกัมพูชาได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์แล้ว ได้เร่งปรายปรามเขมรอิสระหรือตัวแทนของคอมมิวนิสต์จนเป็นผลสำเร็จในที่สุด

ถ้าเราย้อนกลับไปพิจารณาถึงเรื่องราวและบทบาทการดำเนินงาน ของคอมมิวนิสต์ ในอินโดจีนจนกระทั่งประสบผลโดยได้คืนแดนส่วนหนึ่งของอินโดจีนไปสู่กักฝ่ายตนนั้น จะเห็นได้ว่าการเข้าครอบครองของคอมมิวนิสต์ดังกล่าวมาแล้วนั้น เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้:-

๑. จากการปกครองของฝรั่งเศสทำให้ประชาชนเริ่มเห็นประโยชน์ในการที่จะขับไล่ฝรั่งเศสออกไป แต่การต่อสู้กับฝรั่งเศสนั้นไม่ประสบผล เพราะวิธีการและอาวุธยุทธภัณฑ์ ตลอดจนความชำนาญในการต่อสู้ยังไม่ดีพอ เมื่อมีบุคคลที่สามคือคอมมิวนิสต์ที่ช่วย เหลือพวกชาตินิยมเหล่านี้จึงยอมรับโดยไม่คำนึงถึงอันตรายในอนาคตเลย ดังนั้น จึงเป็นทาง ที่จะให้คอมมิวนิสต์เข้าครอบครองโดยง่าย

๒. การที่สภาพทางภูมิศาสตร์ของประเทศเวียดนามเหนือในปัจจุบันมีดินแดนติดต่อกับจีนคอมมิวนิสต์นั้น ทำให้การสนับสนุนให้พวกเวียตมินห์ต่อต้านฝรั่งเศสได้โดยสะดวก

๓. จากการตกลงของสามมหาอำนาจที่ปารีสครั้งที่ ๒ ทำให้การช่วยเหลือสนับสนุนของคอมมิวนิสต์ที่มีต่อเวียตมินห์เป็นไปได้ด้วยดี และการปฏิบัติดังกล่าวยังผลให้เวียดนามแบ่งเป็น ๒ ประเทศ ทั้งเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

โดยที่คอมมิวนิสต์ได้เข้าครอบครองสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนามเหนือ ภายจากการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงมีอยู่ตลอดไป แม้ตาม ข้อตกลงเงินว่าจะแบ่งเวียดนามเหนือและใต้ โดยถือเอาเส้นขนานที่ ๑๗ เป็นสำคัญ การรุกรานของเวียดนามเหนือที่มีต่อเวียดนามใต้ก็คงมีอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นการรุกรานยังได้

เลยมาถึงราชอาณาจักรลาว เพราะลาวมีกลุ่มชนซึ่งผูกใจคอมมิวนิสต์อยู่กลุ่มหนึ่ง ซึ่งตกค้างอยู่ตั้งแต่สมัยกบฏเอกราชของลาว ประกอบกับมีอาณาเขตติดต่อกับเวียดนามเหนือและจีนคอมมิวนิสต์ การรุกรานจึงทำให้สะดวกยิ่งขึ้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีการเข้าครอบครองของคอมมิวนิสต์นั้น มีการปฏิบัติที่สามารถชักชวนให้ประชาชนส่วนมากเข้าร่วมมือด้วย โดยยกเอาความยากจนทางเศรษฐกิจ หรือการเมืองเป็นข้ออ้าง เมื่อได้โอกาสก็ใช้กำลังเข้ากำจัดฝ่ายรัฐบาลหรือประเทศที่ปกครองตนอยู่ ดังนั้น วิธีการที่ฝ่ายเสรีจะป้องกันประการแรกก็คือ ศึกษาถึงวิธีการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ต่อไปในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การศึกษาถึงวิธีการของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้าดำเนินการเพื่อเข้าครอบครองลาว จึงนับว่าเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญยิ่งแก่ฝ่ายเสรี.

ลาว

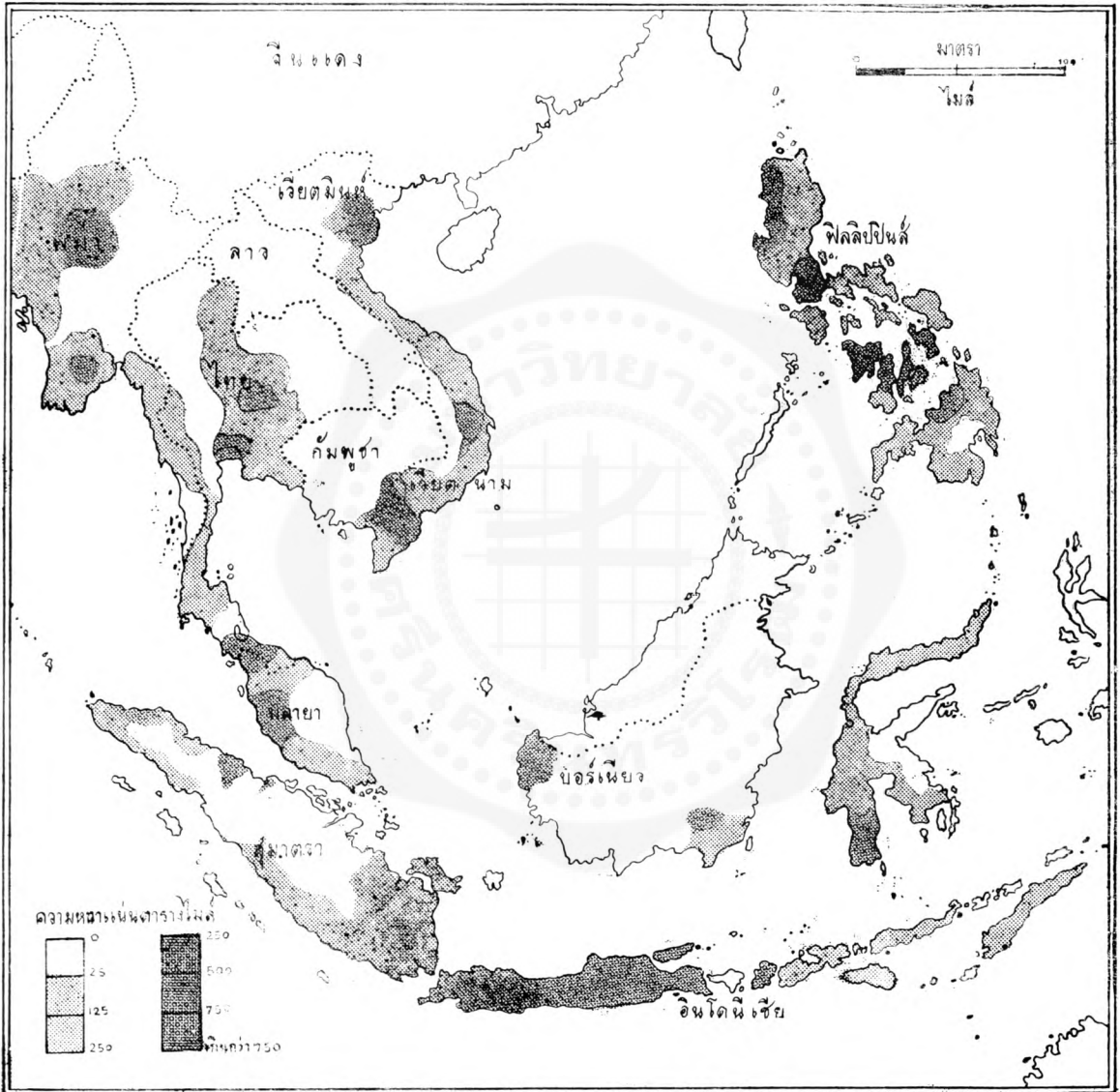
สภาพทั่วไปที่สนับสนุนการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในลาว

ราชอาณาจักรลาวเป็นจุดมุ่งหมายอันสำคัญแห่งหนึ่งของคอมมิวนิสต์ที่จะเข้าครอบครองให้ได้ ถ้าคอมมิวนิสต์ควบคุมดินแดนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มขึ้นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชอาณาจักรลาวจะเป็นทางที่คอมมิวนิสต์ใช้เข้ารุกรานและครอบครองประเทศทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้อีกหลายประเทศ อาทิเช่น ไทย พม่า และมลายู ซึ่งเรื่องนี้โลกเสรีจะยอมให้ยังเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะดินแดนในภูมิภาคแถบนี้มีความสำคัญทั้งในทางยุทธศาสตร์ และทางเศรษฐกิจเป็นอันมาก

ในทางยุทธศาสตร์ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตั้งอยู่ในเส้นทางสำคัญทางทะเลและสายการบินระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและอินเดีย ในชั้นศูนย์กลางของเส้นคมนาคมที่สำคัญ เช่น สิงคโปร์ กรุงเทพา ไซ่ง่อน และมะนิลา มีอย่างไรไม่จำเป็นต้องกล่าว เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์สำหรับออสเตรเลียและนิวซีแลนด์อีก จะเห็นได้จากเหตุการณ์เมื่อสงครามแปซิฟิกคราวที่แล้ว ส่วนด้านเศรษฐกิจประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากอยู่ในท่ามกลางเส้นทางของการค้าอย่างสำคัญและมีเมืองท่าสำคัญซึ่งเป็นคลังสินค้าขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของโลกคือสิงคโปร์แล้ว ยังเป็นภูมิภาคที่ผลิตอาหารและวัตถุดิบ สำหรับขายในต่างประเทศ อาทิ ยานมะนิลา วัลเลย์ ๕๐ ของโลก ยางวัลเลย์ ๕๐ มะพร้าวแห้งและน้ำมันมะพร้าววัลเลย์ ๗๕ กัญชวัลเลย์ ๗๐ และข้าววัลเลย์ ๗๐

การที่พวกคอมมิวนิสต์มีวัตถุประสงค์ที่จะขยายตัวเข้าครอบครองประเทศลาวเป็นการจริงจึงก่อนประเทศอื่นเช่นประเทศไทยนั้น เพราะประเทศลาวมีสภาพทั่วไปที่สนับสนุนให้

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นไปอย่างสะดวกสบาย ทั้งการรุกรานทางทหารโดยตรง และการแทรกซึมโดยทางอ้อม ทั้งอาจสรุปหัวข้อสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกให้แก่การขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ ดังนี้คือ:-

๑. สภาพทางภูมิศาสตร์ การทหาร สังคม และการเศรษฐกิจ

๒. สภาพทางการเมือง

สภาพทางภูมิศาสตร์ การทหาร สังคม และเศรษฐกิจ

ลาวเป็นประเทศหนึ่งที่ตั้งอยู่ในคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างเส้นรุ้ง ๑๓° ๔๐'—๒๒° ๔๐' เหนือเส้นแวง ๑๐๐°—๑๐๗° ๔๐' ตะวันออก อาณาเขตทิศเหนือจรดบางส่วนของประเทศจีนและเวียดนามเหนือ ทิศใต้จรดบางส่วนของประเทศไทย กัมพูชา และเวียดนามใต้ ทิศตะวันออกจรดประเทศเวียดนามเหนือ และประเทศเวียดนามใต้ ทิศตะวันตกจรดบางส่วนของสหภาพพม่า และประเทศไทย

ลาวมีพื้นที่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ ตารางไมล์ ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูงและที่ราบต่ำ ที่ราบสูงประกอบด้วยภูเขาและหุบเขาเต็มไปด้วยป่าไม้ซึ่งสูงที่สุดประมาณ ๖,๕๐๐ ฟุต ลักษณะภูมิประเทศ สะดวกในการป้องกันตนเองจากการรุกรานที่จะเข้ามาภายในประเทศ เพราะมีเครื่องกีดขวางตามธรรมชาติเกื้อกูล แต่ทั้งนี้ลาวเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในวงล้อมของประเทศอื่น ๆ ไม่มีทางออกทะเล และเป็นทางผ่านพักตามวิถียุทธศาสตร์ ถ้าจะพิจารณาข้อเท็จจริงในการสูญเสียความเป็นเอกราชของประเทศเล็ก ๆ เช่น จิเบต และมองโกเลียนอก และพิจารณาถึงการที่ลาวมีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทย เวียดนามซึ่งเป็นประเทศขนาดใหญ่ที่คอมมิวนิสต์จะต้องยึดเพื่อเดินไปสู่สิงคโปร์ หมู่เกาะในมหาสมุทรอินเดีย อันมีสิงคโปร์ ประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และออสเตรเลีย เป็นฐานทัพสำคัญและบริวารไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติแล้ว คอมมิวนิสต์คงไม่กระพริบตาใจที่จะรวบเอาเอกราชของประเทศเล็ก ๆ อย่างลาว นอกจากนี้ลาวยังเป็นประเทศกั้นชนที่ขวางอยู่ระหว่างประเทศนิยมคอมมิวนิสต์ กับประเทศฝ่ายโลกเสรี ความเป็นเอกราชของลาวจึงนับว่าอยู่ในลักษณะล่อแหลมมาก

ในต้นสภาพทางทหาร หลังจากประเทศลาวได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์จากฝรั่งเศสเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) แล้วได้รับมอบอำนาจทางทหารจากฝรั่งเศส และปัจจุบันนี้กำลังดังนี้:-

ก. ทหารบกมีกำลังพลทั้งสิ้น ๒๕,๐๐๐ คน จัดระเบียบอย่างสูงเพียงกองพันทหารราบ ประกอบด้วย ๑๒ กองพันทหารราบ ๑๒ กองพันอาสา ๒ กองพันพลรบ ๑ กองพันรถ

ถึง ๑ กองพันทหารปืนใหญ่ ๗ กองร้อยทหารช่าง ๓ กองร้อยทหารขนส่ง

ข. ทหารเรือ มีกำลังพล ๑๗๕ คน ประกอบด้วยเรือระบายพลขนาดกลาง ๒ ลำ และเรือยนต์ไต่รับขนาดใหญ่ ๒๔ ลำ

ค. ทหารอากาศมีกำลังพล ๓๕๐ คน ประกอบด้วยเครื่องบินลำเลียงแบบ ซี. ๔๗ ๖ เครื่อง เครื่องบินแบบตรวจการแบบ เซชนา ๖ เครื่อง และเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ (ฝรั่งเศส) ๓ เครื่อง

ง. ข้าราชการไทยปกรณัม หน่วยพลร่มใช้อาวุธของสหรัฐอเมริการ้อยละ ๑๐๐ หน่วย กองพันทหารราบและกองพันทหารอาสาสมัครใช้อาวุธของอเมริการ้อยละ ๗๐ และของสหราชอาณาจักรกับฝรั่งเศสร้อยละ ๓๐

สรุปแล้วอาจพิจารณาได้ว่า กำลังทหารของราชอาณาจักรลาว น่าจะเป็นกำลังที่อ่อนแอต่อการป้องกันตนเอง หากมีการรุกรานจากกำลังภายนอกด้วยกำลังพล และอาวุธที่เข้มแข็งกว่าเข้ามายังประเทศนี้แล้ว ราชอาณาจักรลาวคงไม่สามารถทำการป้องกันและรักษาเอกราชของตนไว้ได้

สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ราชอาณาจักรลาวมีระบบการปกครองแบบพระมหากษัตริย์อยู่ใต้รัฐธรรมนูญ แต่ประชากรที่มีเชื้อชาติไทยลาวก็ยังคงมีความจงรักภักดีต่อองค์ “มหาชีวิต” อย่างแนบแน่นลึกซึ้ง ประชากรลาวมีประมาณ ๓,๐๐๐,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่มีบ้านไม้ไผ่หลังคามุงแฝกเป็นที่อาศัย ประชาชนประกอบด้วยพลเมือง ๓ เชื้อชาติ คือ เชื้อชาติไทย (ลาว ลาวเหนือ คำ แดง และลื้อ) เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ เชื้อชาติอินโดจีนเขียน (ชาวเขมรและชาวกอญ) และเชื้อชาติชาวเขา (ช้อ เย้า แม้ว) ซึ่งมีเชื้อสายชาวจีน นอกจากนั้นยังมีคนจีนประมาณ ๑๒,๐๐๐ คน และญวนอีกประมาณ ๑๕,๐๐๐ คน พลเมืองเกือบทั้งสิ้นเป็นพุทธศาสนิกชน โดยที่ประชากรมีหลายเชื้อชาติก็กล่าวได้ว่า ความสามัคคีหรือความรู้สึกในเรืองเอกภาพ (Unity) ของชาติจึงมีไม่มากนัก เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกเป็นเอกภาพของประชากรลาวไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้นก็คือ ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์นั้นมีมาอยู่ว่า ราชอาณาจักรลาวแต่เดิมมีอยู่ ๒ อาณาจักร คือ อาณาจักรหลวงพระบาง และอาณาจักรเวียงจันทน์ ทั้ง ๒ อาณาจักรนี้ต่างก็แก่งแย่งชิงดีกันอยู่เสมอ และบ้านเล็กเมืองน้อยต่างๆ ก็มีการปกครองแบบลัทธิเจ้าขุนมูลนาย คือพ่อเมืองเป็นผู้กินเมือง มีอำนาจสิทธิขาดในการปกครองเกือบทุกประการ ความสัมพันธ์ระหว่างเมืองน้อยกับเมืองใหญ่อยู่ภายใต้การส่งเครื่องราชบรรณาการหรือส่วยตามกำหนดเวลาเท่านั้น และเมื่อใด

เมืองใหญ่หรือราชอาณาจักรอื่นแะ ความสัมพันธ์ดังกล่าวก็ขาดสะบั้นทันที ราชอาณาจักรลาวเพิ่งมารวมกันได้ก็ในสมัยที่ตกอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของฝรั่งเศส เป็นระยะเวลาไม่กี่สิบปีมานี้เอง ประกอบกับชาวเขาชาวคอยซึ่งมีจำนวนไม่น้อย มีภาษา วัฒนธรรมนิยมและความเชื่อของคนแตกต่างกันออกไปหลายสิบเผ่า หลายสิบพวก ชาวเขาเหล่านั้นจึงไม่ยอมรับทราบถึงเรื่องสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองเลย อาทิ ขาดการติดต่อกับด้านสังคม ไม่รวมมือในด้านการปกครอง การเสียภาษีอากรซึ่งเป็นธรรมชาติโดยทั่วไปของชาวคอยชาวเขา จึงนับว่าก่อให้เกิดความหนักใจแก่รัฐบาลของราชอาณาจักรลาวอยู่มิใช่น้อย อนึ่ง นอกจากนั้นประชากรโดยทั่วไปของลาวยังมีจำนวนผู้อ่านหนังสือไม่ออกอีกเป็นจำนวนมาก การประชาสัมพันธ์ของรัฐบาลทางวิทยุและหนังสือพิมพ์จึงได้ผลเฉพาะเมืองใหญ่ ๆ อาทิ เวียงจันทน์ หลวงพระบาง ท่าแขก สวรรคเขต ปากเซ และจำปาศักดิ์เท่านั้น ตามชนบทโดยทั่วไปการประชาสัมพันธ์ของรัฐบาลหรือฝ่ายปกครองก็ทำโดยวิธี “ผู้ประกาศข่าว” คือจัดให้มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งตะโกนเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ระดมมาในชุมนุมชน เช่นตลาดนัดตอนเช้า อันเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลดีมาแต่โบราณ และยังมีบทบาทกันอยู่ในตอนเหนือของประเทศไทย พม่า และตอนใต้ของประเทศไทย แต่การประชาสัมพันธ์วิธีนี้อาจเป็นช่องทางให้พวกคอมมิวนิสต์เข้าแทรกแซงและเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตนได้

การเศรษฐกิจ การเศรษฐกิจของลาวนั้นว่ายังคงอยู่มาก ประชาชนส่วนใหญ่มีรากฐานการครองชีพทำ ลาวต้องสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศแทบทุกอย่าง แม้กระทั่งข้าวซึ่งประเทศใกล้เคียงอื่น ๆ ผลิตจนเกินความต้องการภายในประเทศแล้วเหลือส่งออกเป็นสินค้าสำคัญ แต่ลาวก็ผลิตข้าวไม่เพียงพอแก่การบริโภค ต้องซื้อจากประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศไทยปีละหลายหมื่นตัน

ฐานะการคลังของประเทศลาวนั้นอาจกล่าวได้ว่า ขาดเสถียรภาพเป็นอย่างมาก มีรายจ่ายเกินรายได้เกือบเท่าตัว ดังเช่นใน ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) มีรายได้เพียง ๒๖๕ ล้านบาท (๑ กีบ ประมาณ ๐.๒๐) แต่มีรายจ่าย ๑.๓๔๔ ล้านบาท เกินรายได้ถึง ๗๐๓ ล้านบาท และ ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) มีรายได้เพียง ๕๓๓ ล้านบาท แต่มีรายจ่าย ๑.๗๒๔ ล้านบาท เกินรายได้ถึง ๒๙๑ ล้านบาทเป็นต้น

การค้ากับต่างประเทศก็ปรากฏว่า ลาวส่งสินค้าไปขายต่างประเทศน้อยมาก มีมูลค่าประมาณเพียงร้อยละ ๓-๔ ของมูลค่าสินค้าขาเข้าเท่านั้น ดังเช่นใน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๔๙๘) สินค้าขาออกมีมูลค่าเพียง ๔๕ ล้านบาท แต่สินค้าขาเข้ามีมูลค่าถึง ๑.๒๓๖

ล้านกีบ มากกว่าสินค้าออก ๑.๑๕๑ ล้านกีบและเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗(พ.ศ. ๒๕๐๐) สินค้าขาออกมีมูลค่าเพียง ๓๘ ล้านกีบ แต่สินค้าเข้ามีมูลค่า ๑.๕๐๑ ล้านกีบ มากกว่าสินค้าขาออกถึง ๑.๔๖๓ ล้านกีบ ทั้งนี้

อุปสรรคสำคัญในการค้ากับต่างประเทศก็คือ ลาวมีภูมิประเทศแบบแผ่นดินล้อมรอบ การค้าขายกับประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับราชอาณาจักรลาว จึงต้องกระทำในลักษณะสินค้าผ่านแดน กล่าวคือ ต้องส่งสินค้าไปหรือมาผ่านดินแดนประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทย อาจกล่าวได้ว่าประเทศไทยผูกขาดในการส่งสินค้าให้ลาวหรือนำมาจากลาว ฝ่ายลาวมักจะอ้างอยู่เสมอว่า บริการในการขนส่งสินค้าผ่านไทยเป็นไปได้โดยมีผู้สะดวกนัก และฝ่ายลาวต้องเสียค่าบริการสูง และเพื่อให้ประเทศไทยเอาอกเอาใจยิ่งขึ้น ลาวจึงได้หันไปอาศัยเวียดนามเสรี โดยขนส่งสินค้าไปมาจากท่าเรือทูลานโดย ถนนสายสุวรรณเขต-ทูลาน ซึ่งมีความยาวถึง ๕๐๐ กิโลเมตร และมีสะพานกว่า ๒๐๐ แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่มีสภาพไม่ทั้งถนนและสะพาน แต่การขนส่งสินค้าผ่านเวียดนามเสรีนั้นยาวนานอย่างมาก เมื่อเทียบกับการขนส่งที่ผ่านประเทศไทย

การคมนาคมของลาวอยู่ในสภาพที่ระงับปรังงกันอีกมาก ถนนหนทางมีน้อยและมีใช้ถนนชั้นดี ลาวไม่มีการรถไฟเลย ฝรั่งเศสสร้างทางรถไฟให้เวียดนามและกัมพูชาในสมัยที่ครอบครองอินโดจีน แต่ฝรั่งเศสมิได้สร้างทางรถไฟให้ลาวเลย เพราะเห็นว่าลาวมีทรัพยากรธรรมชาติน้อย ประโยชน์ที่ฝรั่งเศสจะได้รับไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป

เพราะเหตุที่เศรษฐกิจการคลังของลาวมีสภาพตึงเครียดแล้ว ลาวจึงไม่อยู่ในฐานะเลี้ยงตัวเองได้ ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากต่างประเทศอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้อาศัยความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาเป็นพิเศษ แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เป็นที่พอใจของบุคคลบางส่วน โดยเฉพาะบุคคลวัยหนุ่มที่ก่อการรัฐประหาร เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ภัยความมุ่งหมายถ้าหากมิใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัว แล้วก็มุ่งหวังจะให้ประเทศคอมมิวนิสต์ให้การช่วยเหลืออีกทางหนึ่งเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา หรือมีฉันทันทีหวังจะให้สหรัฐทุ่มเทความช่วยเหลือประเทศลาวมากยิ่งขึ้น จึงได้กระทำรัฐประหารล้มล้างรัฐบาลที่นิยมกลุ่มตะวันตกเสีย แล้วแสดงท่าทีนิยมชมชอบฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยเปิดเผย

ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่าลาวไม่อยู่ในฐานะช่วยตัวเองได้ ต้องอาศัยความ

ช่วยเหลือจากต่างประเทศเป็นอย่างมาก และมองไม่เห็นลู่ทางว่า เมื่อใดลาวจึงจะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของต่างประเทศอีกต่อไป

จากการพิจารณาถึงสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สังคม การทหารและการเศรษฐกิจของลาวย่อมเห็นได้ชัดว่า ลาวมีสภาพทั่วไปที่ให้ประโยชน์แก่คอมมิวนิสต์อยู่มาก ยิ่งกว่านั้นสภาพทางการเมืองของลาวยังช่วยสนับสนุนให้คอมมิวนิสต์เข้ามา มีบทบาทในทางการเมืองได้ตลอดเวลา ตั้งแต่ลาวเป็นเอกราชมาจนปัจจุบัน

สภาพทางการเมือง

สภาพทางการเมืองที่เลวร้ายมักจะเป็นช่องทางที่คอมมิวนิสต์เข้าแทรกแซงได้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็มีในหลายประเทศทางยุโรป ซึ่งวิธีการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์นั้นอาจเรียกได้ว่า เป็นวิธี “รุกเงียบ” เป็นวิธีที่ไม่ต้องใช้อาวุธซึ่งอีกฝ่ายหนึ่งไม่มี โอกาสรู้ตัวหรือกว่าจะรู้ตัวก็สายไปแล้ว ประเทศลาวก็มีสภาพทางการเมืองเช่นเดียวกับหลายประเทศ ซึ่งตกไปอยู่ภายใต้การครอบครองของคอมมิวนิสต์ นั่นคือ ลาวมีความอ่อนแอทางการเมือง จากประวัติการก่อกบฏเอกราชของลาวจนกระทั่งถึงการเมืองในปัจจุบัน เป็นการให้ประโยชน์แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่จะใช้วิธีการดังกล่าวอยู่ตลอดเวลา

การแตกแยกของชนชั้นปกครองในลาว

ทั้งนี้กล่าวแล้วว่า เอกภาพหรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในลาวมีอยู่น้อยมาก และประชาชนยังมีความรู้สึกเคยชินและจงรักภักดีในระบอบเจ้าขุนมูลนายอยู่ ดังนั้น เมื่อเกิดการแตกแยกระหว่างชนชั้นปกครอง ซึ่งมีฐานันดรศักดิ์เป็นเจ้าในราชตระกูลอันเป็นจุดรวมแห่งมิ่งขวัญและความสามัคคีของชาติ ประชาชนจึงมีความเห็นคล้อยตามบุคคลที่ตนนับถือไปด้วยการแตกแยกนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้ความสามัคคีในชาติซึ่งมีน้อยอยู่แล้วกลับลดน้อยลงไปอีกยังเป็นเหตุสำคัญที่ทำให้คอมมิวนิสต์ซึ่งคอยหาโอกาสเข้าแทรกแซงอยู่แล้ว สนับสนุนฝ่ายที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ตนมากที่สุดทันที สภาพการณ์ในลาวจึงกลับทวีความเลวร้ายลง

สำหรับบุคคลชนชั้นปกครองของลาวเอง ก็ได้มีความสนใจหรือฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์แต่อย่างใด การแตกแยกชนชั้นก็เป็นการแตกแยกหรือขัดแย้งกันในเรื่องความนึกเห็นก่อน แต่เมื่อต่างฝ่ายต่างคิดว่าความนึกเห็นของตนถูกต้องและนำไปปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติจึงขัดแย้งกันไปด้วย บุคคลที่มีส่วนสำคัญต่อการกำหนดวิถีชีวิตของราชอาณาจักรลาว นับตั้งแต่การก่อกบฏเอกราชมาจนถึงสมัยปัจจุบัน ได้แก่เจ้าเพชรราช เจ้าสุววรรณภูมา และเจ้าสุภานุวงศ์ ซึ่งทั้งสามคนนี้เป็นพันธมิตรร่วมกัน

การคุกคามของคอมมิวนิสต์

หลังจากที่พวกกบฏส่วนมากหลบหนีเข้าไปอยู่ในเขตป่าเขาและพงสาละ ซึ่งแขวงทั้งสองนั้นกลับมามีอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลตามข้อตกลงกับฝ่ายประเทศลาว เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ดังนั้น รัฐบาลจึงส่งกำลังเข้าปราบปรามอย่างเต็มที่ แต่ฝ่ายกบฏก็สามารถยึดพื้นที่บริเวณนั้นได้ เพราะได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ภายนอกอยู่ตลอดเวลา

ในการต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาลของหน่วยทหารขบวนการประเทศลาวเท่านั้น ฝ่ายประเทศลาวได้ออกคำแถลงการณ์ว่าฝ่ายตนต้องการให้:-

๑. รัฐบาลรักษาและปฏิบัติตามข้อตกลงเงินว่า ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) และสัญญาที่ลงนามในกรุงเวียงจันทน์ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับขบวนการประเทศลาว

๒. ที่ปรึกษาทางทหารของสหรัฐอเมริกา และ เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ออกจากลาว

๓. รัฐบาลระงับการจับกุมลัทธิคอมมิวนิสต์และแนวลาวยุติธรรม และให้มีการปฏิบัติต่อพรรคตามระบบประชาธิปไตย

๔. สมาชิกพรรคแนวลาวยุติธรรม และประชาชนที่ถูกจับกุมในความผิดทางการเมือง รวมทั้งเจ้าสุภานุวงศ์ จะต้องได้รับการปลดปล่อยโดยเร็วที่สุด

ในเดือนกรกฎาคม ปีเดียวกันการสู้รบกับฝ่ายประเทศลาวก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น รัฐบาลได้ประกาศภาวะฉุกเฉินใน ๕ แขวง เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม แขวงที่ประกาศภาวะฉุกเฉินก็คือ แขวงพงสาละ ซ้ำเหินฮอ คำมวน สวรรณเขต และ เชียงขวาง รัฐบาลลาวกล่าวหาว่า เวียดนามเหนือสนับสนุนพวกกบฏ ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ตัว นายพามวันคอง (Plam Van Dong) นายกรัฐมนตรีเวียดนามเหนือได้มีจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีอินเดียน่าว่ากล่าวหาการเข้าช่วยเหลือทางการทหารของสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส นอกจากนั้นยังอ้างว่า การปฏิบัติของรัฐบาลทำวญญูชนนิกร เป็นการละเมิดข้อตกลงที่เงินว่า และการกระทำของสหรัฐอเมริกาเป็นการเตรียมพร้อมที่จะก่อให้เกิดสงครามในอินโดจีนอีก นอกจากนั้นยังสนับสนุนที่จะให้อังกฤษและโซเวียตซึ่งเป็นประธานร่วมในที่ประชุมเจนีวาเข้าดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดสันติในอินโดจีนและในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมดและในฐานะที่อินเดียน่าเป็นประธาน ของคณะกรรมการระหว่างประเทศควบคุมการสงบศึกในลาว ควรจะได้ดำเนินการที่จะมิให้มีการฝ่าฝืนข้อตกลงเงินว่า และข้อตกลงระหว่างรัฐบาลลาวกับฝ่ายประเทศลาวอีกต่อไป

แต่ข้อเสนอนี้ของนายกรัฐมนตรีแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งประเทศไทยแห่งเวียตนาม ก็มี
 ได้ยังเกิดผลแต่อย่างใด เพราะอินเตียมิได้อยู่ในฐานะประธานของคณะกรรมการควบคุมการ
 สงบศึกในลาว เนื่องจากคณะกรรมการชุดนั้นได้ลงมติขยับตัวเองไปแล้ว ตั้งแต่กลางปี ค.ศ.
 ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) เหตุการณ์จึงได้รุนแรงยิ่งขึ้นอีก

การดำเนินงานของสหประชาชาติในลาว

ในวันที่ ๖ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) รัฐบาลลาวเห็นว่าเหตุการณ์จะเพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น ถ้าฝ่ายเวียตมินห์ไม่ระงับการช่วยเหลือฝ่ายประเทศลาวเก่า เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าลาวยังมีที่พึ่งสำคัญอีก ๒ ด้านคือองค์การสหประชาชาติ และ องค์การสนธิสัญญาซีโต้ ถ้าคอมมิวนิสต์รุกรานลาวเมื่อใด และเมื่อลาวเห็นว่าตนจะเป็นอันตรายอย่างจริงจังแล้ว ลาวจะขอให้องค์การใดขององค์การหนึ่งหรือทั้งสองเข้าช่วยเหลือลาว ในชั้นแรกรัฐบาลไต้หวันมีเจตหมายถึงเลขาธิการสหประชาชาติ เพื่อให้เลขาธิการสหประชาชาติได้แจกจ่ายต่อไปยังประเทศสมาชิกของสหประชาชาติทั้งหมดให้ทราบ ถึงการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ในลาวซึ่งข้อความในเจตหมายฉบับนั้น มีดังนี้

“รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งประเทศลาวมีความปรารถนาที่จะดำรงอยู่ในสันติ เพื่อบริหารกิจการของประเทศด้วยตนเอง โดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก และในการนี้ก็นำเนินไปด้วยดีจนกระทั่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียตนามเริ่มระบายนโยบายยุทธภัณฑ์ส่งมาให้พวกกบฏในลาว ส่วนน้อยที่ยังเหลืออยู่พร้อมกับโจมตีรัฐบาลและ ประชาชนลาวทางวิทยุกระจายเสียงอย่างรุนแรงขึ้นทุกที เพื่อก่อความสงสัยแห่งทุ่งไหหิน หลังจากทหารในกองทัพที่ทุ่งไหหิน ของขบวนการประเทศลาวมีจำนวน ๖๕๐ คน ซึ่งไม่ยอมรวมเข้ากับกองทัพรัฐบาลตามข้อตกลงได้หลบหนีและกลับไปอยู่ ไต่บังคัมภีร์ของนายทหารเวียตมินห์ซึ่งเป็นนายเก่าแล้ว เหตุการณ์ก็ยังคงอยู่ในความสงสัย มิได้มีการปฏิบัติทางทหารที่สำคัญอย่างใดในราชอาณาจักรลาว นอกจากการหลบหลีกการของทหารในกองนั้นเท่านั้น ทว่าประเทศลาวก็ยังอยู่ในความสงสัยอย่างแท้จริง

ในเวลานี้สาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนามกำลังทหารบางส่วนเข้าโจมตีที่
ตั้งกองทหารชายแดนของเราที่ข้าเหนือและพงสาลี เพื่อลงมือกระทำการตามคำขู่เชิญของ
เขาที่ได้เคยทำการรุกรานอย่างชั้ชลาดต่อราชอาณาจักรลาวมาหลายครั้งแล้ว ระหว่างปี ค.ศ.
๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) ขณะนั้นพวกเวียดนามก็พยายามที่จะทำการรุกรานเช่นนี้อีก รัฐบาล

และประชาชนของประเทศลาวมีความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวพร้อมกันยิ่งขึ้นที่จะป้องกันบูรณภาพแห่งดินแดนและเอกราชของเราอย่างเต็มที่

รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งประเทศลาว มิได้ปล่อยให้ทหารของต่างประเทศเข้ามาตั้งฐานทัพอยู่ในดินแดนของประเทศลาว เจตจำนงที่ได้ประกาศไปนั้นเป็นที่ประจักษ์ก็อยู่แล้วโดยทั่วกัน”

ในขณะที่สหประชาชาติยังมีได้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดลงไป เหตุการณ์ยิ่งเพิ่มความรุนแรงขึ้นอีก ดังนั้น ในวันที่ ๓ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของลาว จึงมีหนังสือลงวันที่ ๓ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) ถึงเลขาธิการสหประชาชาติ ความว่า:—

“ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๕๐๐) กองทหารต่างชาติได้ข้ามพรมแดนเข้ามาปะทะกับหน่วยทหารของกองทัพแห่งราชอาณาจักรลาว ซึ่งตั้งมั่นอยู่ตามพรมแดนด้านตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นเหตุให้หน่วยทหารเหล่านั้นต้องถอนตัวหลายแห่ง เป็นที่ปรากฏชัดว่าการโจมตีนั้นมีขึ้นมิได้ หากผู้โจมตีมิได้มาจากภายนอกประเทศ และจะไม่มี การโจมตีต่อ ๆ มาถ้าผู้โจมตีมิได้รับการส่งเสริมกำลังอาหาร และอาวุธจากภายนอก การโจมตีทำให้กองทัพแห่งราชอาณาจักรได้รับความเสียหาย ในวันที่ ๓๐ สิงหาคม การโจมตีครั้งใหม่ซึ่งรุนแรงกว่าครั้งก่อน ได้เกิดขึ้นแก่ที่มั่นเมืองเซต และเมืองเชียงของ โดยมีพลพรรคจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยเข้าร่วมในการโจมตีนี้ โดยใช้นิญยงจากนอกพรมแดน ประเทศลาวจึงใคร่ขอความช่วยเหลือจากสหประชาชาติตามข้อ ๑ บรรค ๑ และข้อ ๑๑ แห่งกฎบัตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งใคร่ขอให้ส่งกองกำลังยามฉุกเฉินไปโดยรวดเร็วเพื่อยุติการรุกรานและป้องกันมิให้การรุกรานขยายตัวต่อไป”

คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้เปิดประชุมเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) เพื่อพิจารณาคำร้องขอของลาว อังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา เสนอให้ตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงในลาว โดยประกอบด้วยผู้แทนของญี่ปุ่น อิตาลี อาร์เจนตินา และตูนิเซีย แต่นายโซโปเลฟ ผู้แทนโซเวียตได้แถลงคัดค้าน โดยอ้างว่า การส่งคณะกรรมการไปลาว เป็นการละเมิดข้อตกลงเงินว่า และนอกจากนั้นยังได้กล่าวหาว่า การกระทำของรัฐบาลทั่วผุย ชนนิกร เป็นการละเมิดข้อตกลงเงินว่า เช่นกัน ในการลงมติของคณะมนตรีความมั่นคง โซเวียตจึงคัดค้าน แต่ที่ประชุมได้ตกลงกันมิให้เสียงคัดค้านของโซเวียตเป็นการใช้สิทธิยับยั้ง แต่ทั้งนี้ ประธานคณะมนตรีซึ่งเป็นผู้แทน

อิตาลีขณะนั้น แดลงว่า การตั้งคณะอนุกรรมการดังกล่าวเป็นเรื่องของวิธีการปฏิบัติ ไม่ใช่เรื่องเนื้อหาในการลงมติ ฉะนั้น การใช้สิทธิยับยั้งจึงไม่มีผล

ในมติคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งเสนอโดยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส นั้นมอบหมายให้คณะอนุกรรมการชุดนี้พิจารณาคำร้องขอของลาวที่ยื่นคณะมนตรีความมั่นคง และให้มีหน้าที่รับคำขอล่า เอกสารต่างๆ จากรัฐบาล นอกจากนั้นทำให้การสืบสวนสิ่งที่เห็นว่าจำเป็น และรายงานต่อคณะมนตรีความมั่นคงโดยเร็วที่สุด

ในระหว่างที่มีการสู้รบกับฝ่ายประเทศลาวนั้น รัฐบาล นอกจากจะถูกกล่าวหาจากเวียดนามเหนือแล้ว การร้องขอต่อสหประชาชาติของรัฐบาลลาวยังได้รับการวิจารณ์จากประเทศมหาอำนาจของทั้งสองฝ่ายอีกมาก

ท่าทีของประเทศต่าง ๆ ทั้งฝ่ายประชาธิปไตยและฝ่ายคอมมิวนิสต์

ท่าทีของประเทศต่าง ๆ ที่ควรพิจารณาเป็นอันดับแรกก็คือ ท่าทีของกลุ่มคอมมิวนิสต์ กลุ่มคอมมิวนิสต์ต้องการให้คณะกรรมการควบคุมการสงบศึกในลาวกลับเข้าดำเนินการในลาวอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะกรรมกรของคณะกรรมการนั้นประเทศหนึ่งเป็นผู้แทนฝ่ายคอมมิวนิสต์ คือ โปแลนด์ได้แสดงท่าที ที่จะมิให้คณะกรรมการควบคุมการสงบศึกในลาวต้องเลิกล้มไป แต่ก็ต้องแพ้เสียงส่วนมาก คือ อีกสองเสียงของอินเดียนและแคนาดา คณะกรรมการนี้ ได้เลิกล้มไปเมื่อลาวทั้งสองฝ่ายเข้าทำสัญญาตกลงเมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ทั้งนี้ เพราะถือว่าได้ปฏิบัติตามข้อตกลงเงินว่า แล้ว

การกบฏในระยะหลังนี้ เวียดนามเหนือพยายามออกตัวว่าตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกบฏครั้งนี้ และกลับกล่าวหาว่าการช่วยเหลือทางทหารของสหรัฐอเมริกาต่อลาวนั้น เป็นการกระทำที่ขัดกับข้อตกลงเงินว่า โดยต้องการที่จะชักชวนให้ลาวเข้าอยู่ในข่ายของการชั้โตเพื่อสหรัฐอเมริกาสจะเข้าครอบครองลาวได้ภายหลัง นอกจากนั้นการกระทำของรัฐบาลท้าวผุย ชะเนนิกร ในระยะหลังนี้ก็มิได้ปฏิบัติตามข้อตกลงเงินว่า รัฐบาลใช้กำลังเข้าปราบปรามพวกกบฏแทนที่จะมีการเจรจาหยุดยิง เวียดนามเหนือยังกล่าวหาต่อไปอีกว่าคณะอนุกรรมการที่สหประชาชาติตั้งขึ้นเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงในลาวนั้น เป็นคณะอนุกรรมการที่ไม่ถูกต้อง การลงมติของคณะมนตรีความมั่นคงไม่ต้องตามกฏบัตรสหประชาชาติโดยเฉพาะการใช้สิทธิยับยั้งของ ๕ มหาอำนาจ และยังขัดกับหลักข้อบังคับของคณะมนตรีความมั่นคงในเรื่องการใช้สิทธิยับยั้งเช่นกัน นอกจากนั้นยังขัดกับข้อตกลงเงินว่าอีกด้วย โดยคณะอนุกรรมการ

ของสหประชาชาติ ที่ตั้งขึ้นใหม่จะทำให้หน้าที่ของคณะกรรมการระหว่างประเทศควบคุมการ
สงบศึกในลาวสิ้นสุดลงด้วย โดยทางอ้อม

สำหรับภาระในการต่อสู้ทางองค์การสหประชาชาติ ฝ่ายคอมมิวนิสต์มีนโยบาย
ให้โซเวียตเป็นกำลังต่อต้าน โซเวียตพยายามคัดค้านมิให้มีการส่งคณะอนุกรรมการของสห
ประชาชาติในลาว ตั้งแต่การบรรจุเรื่องเข้าในระเบียบวาระประชุม จนกระทั่งถึงการลงมติ ทั้งนี้
โซเวียตก็ได้ให้เหตุผลเช่นเดียวกับฝ่ายตน คือ ยืนยันถึงสิทธิและหน้าที่ของคณะกรรมการ
ควบคุมการสงบศึกในลาว และภายหลังเมื่อโซเวียตไม่อาจที่จะคัดค้านต่อไปแล้ว โซเวียต
จึงหันกลับไปกล่าวหาว่าสหรัฐเข้ายุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของลาว และยังคงมุ่งไปถึงประเทศ
ตะวันตกส่วนมากว่าเป็นพวกของสหรัฐทั้งสิ้น

ทางฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์นั้น แน่่อนที่สุด คือ สนับสนุนเวียดนามเหนือและโซเวียต
อ้างว่า ปัญหาอินโดจีนเป็นปัญหาข้อตกลงเงินว่าโดยเฉพาะ สหประชาชาติไม่มีสิทธิเข้ายุ่ง
เกี่ยวกับ

จุดประสงค์ที่สำคัญที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ต้องการก็คือ ให้มีคณะกรรมการระหว่าง
ประเทศควบคุมการสงบศึกในลาวเข้าดำเนินการเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ เพราะฝ่าย
คอมมิวนิสต์เชื่อว่าตนจะได้รับประโยชน์จากคณะกรรมการระหว่างประเทศดังกล่าว คณะ
กรรมการชุดนี้มี ไปแลนด์ซึ่งเป็นประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์เป็นกรรมการอยู่ด้วย การดำเนิน
งานของคณะกรรมการจะช่วยให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้รู้เห็นและมีส่วนเกี่ยวข้องในการปฏิบัติและ
ในระหว่างที่มีคณะกรรมการปฏิบัติการอยู่ในลาว การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ก็ทำได้สะดวก
ขึ้น สุดท้ายคอมมิวนิสต์จะไ้หันกลับไปใช้นโยบายเดิม คือการเจรจาแล้วใช้กำลังเพื่อที่จะให้
ฝ่ายประเทศลาวเรียกร้องสิทธิบางอย่างที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ต้องการ หรือเป็นสิทธิที่ให้ประโยชน์
แก่ฝ่ายตนมากที่สุด

ส่วนทางบ้านประเทศในกลุ่มเสรีนั้น สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้นำที่ต่อต้านลัทธิ
คอมมิวนิสต์ และป้องกันมิให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองลาวอยู่แล้ว โดยสหรัฐอเมริกาได้
ให้การช่วยเหลือแก่รัฐบาลลาว การช่วยเหลือดังกล่าว สหรัฐอเมริกาอ้างว่า ตนมิได้เข้า
แทรกแซงกิจการภายในของลาว แต่ช่วยเหลือไปตามโครงการช่วยเหลือทางทหารของสหรัฐ
อเมริกา ทั้งนี้ โดยรัฐบาลลาวเป็นผู้ร้องขอ นอกจากนั้นสหรัฐอเมริกายังได้ร่วมกับอังกฤษ
และฝรั่งเศสเสนอให้สหประชาชาติจัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในลาว การตั้ง
คณะกรรมการเช่นนั้น ก็เพื่อสหประชาชาติจะได้ทราบว่าเหตุการณ์ในลาวมีการแทรกแซง

จากภายนอกหรือไม่ ถ้าเป็นการสู้รบภายในของลาวเอง สหประชาชาติก็ไม่มีหน้าที่เข้าเกี่ยวข้อง นอกจากนั้นสหรัฐอเมริกายังสนับสนุนที่จะให้มีการส่งกำลังฉุกเฉินของสหประชาชาติไปลาวตามคำขอของรัฐบาลลาว แต่ญี่ปุ่นโคคิก้านโคโยให้ความเห็นว่าการกระทำของสหประชาชาติควรจะเป็นการกระทำที่ให้เกิดสันติ ดังนั้น จึงควรจะมีการเจรจากันก่อน และในการส่งกำลังฉุกเฉินไปนั้น สหประชาชาติควรมีการวิจัยถึงสาเหตุและส่งรายงานไปยังสมาชิกทุกประเทศก่อนด้วย

นอกจากสหรัฐอเมริกาจะคัดค้านในข้อเสนอนี้ของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ในการส่งคณะกรรมการควบคุมการสงบศึกในลาวกลับไปแล้ว สหรัฐอเมริกายังได้เสนอให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติตั้งคณะกรรมการดังกล่าว

สำหรับความเห็นของอินเดียนซึ่งยังคงถือว่าคณะกรรมการระหว่างประเทศ ตามข้อตกลงเงินว่าเท่านั้นที่จะมีหน้าที่ดำเนินการในเรื่องที่เกิดขึ้นในลาว แต่ปัญหาในการกลับเข้าไปของคณะกรรมการระหว่างประเทศมีอยู่ ๒ ประการคือ ลาวซึ่งเป็นประเทศเจ้าบ้านไม่ยอมรับนับถือว่ากรรมการชุดนี้ยังมีอำนาจอยู่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคานาดาซึ่งเป็นกรรมการในคณะกรรมการนี้ยังไม่ได้ตั้งผู้แทนของตนในการดำเนินงานกับคณะกรรมการดังกล่าว โดยไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องแต่งตั้ง ในเมื่อประเทศเจ้าบ้านไม่ยอมรับนับถือกรรมการชุดนั้น

นายกรัฐมนตรีอินเดียนให้ความเห็นว่า เรื่องยุ่งยากที่เกิดขึ้นนั้นเพราะมีการละเมิดข้อตกลงเงินว่า และถือว่าเมื่อคณะกรรมการควบคุมการสงบศึกในลาวสิ้นสุดลง กรรมการอีก ๒ คณะในอินโดจีนก็ต้องสิ้นสุดลงไปด้วยโดยปริยาย ทั้งนี้ ย่อมหมายถึงการปฏิบัติของข้อตกลงเงินว่าสิ้นสุดลง นอกจากนี้ยังแถลงว่าอินเดียนต้องการให้มีสันติภาพในอินโดจีนเป็นประการสำคัญ ส่วนการปฏิบัติของสหประชาชาตินั้น ตนไม่ขอวิจารณ์

สำหรับรัฐบาลลาวเองนั้น ประนามว่าการกบฏครั้งนั้นพวกกบฏได้รับการช่วยเหลือของเวียตนามเหนือ และจีนคอมมิวนิสต์ รัฐบาลจับกุมเชลยศึกและค้นพบอาวุธที่นำจากจีนคอมมิวนิสต์ และจากประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้มากมาย พลจัตวาฮวัน รัตติกุล เสนาธิการกองทัพบกได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์สยามนิกร เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๒) ที่ไทยว่า การกบฏครั้งนั้นเป็นการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์เพื่อให้เกิดการวุ่นวายในลาวและเวียตมินห์จะระดมกำลังใหญ่เพื่อยุบลาวโดยเบ็ดเสร็จต่อไป

คณะอนุกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในลาวของสหประชาชาติ ซึ่งประกอบด้วย

ญูปัน อารเณตินา อิตาลี่ และตุนี่เซีย ได้เดินทางถึงเวียงจันทน์เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) และได้เริ่มดำเนินการสอบสวนทันที

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในลาวของคณะมนตรีความมั่นคง

หลังจากที่ประชุมของคณะมนตรีความมั่นคงลงมติให้ประเทศ ๔ ประเทศ ส่งตัวแทนไปเป็นคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในลาวเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) ตามข้อเสนอของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส โดยยึดข้อเสนอการใช้สิทธิยับยั้งของโซเวียตเสียนั้น ผู้แทน ๔ ประเทศประกอบด้วย:—

๑. นายชิบิจิ ชิบูซาวา ผู้แทนญูปันซึ่งเป็นประธานในคณะกรรมการนั้น นายชิบูซาวาเคยเป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทยมาก่อน

๒. นายพลจิตวา เฮซีแบร์โต อาเรนส์ ผู้แทนอารเณตินา ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาทางทหารของอารเณตินาในสหประชาชาติ

๓. นายลูโควิกโก แบแรตคแอร์ ผู้แทนอิตาลี่ จากกระทรวงการต่างประเทศอิตาลี่

๔. นายฮาบิบ บุกิบาร์ ผู้แทนตุนี่เซีย บุตรชายประธานาธิบดีตุนี่เซีย

คณะกรรมการได้เดินทางถึงเวียงจันทน์ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๕๐๐) พร้อมกันนั้นทางฝ่ายรัฐบาลก็ตั้งคณะกรรมการขึ้นชุดหนึ่ง เข้าร่วมประชุมและจัดหาหลักฐานเสนอต่อคณะกรรมการของสหประชาชาติ กรรมการของรัฐบาลชุดนี้ประกอบด้วย:—

๑. ท้าวอินแปง สร้อยไทย

๒. พ.ท. อูกร ชนะนิกร

๓. ท้าวบัวศรี

๔. ท้าวหนุผาด จุลมณี

๕. พ.ท. กุ ประสิทธิ์อภัย

๖. ท้าวจันทร์ จันทราศรี

๗. พ.ท. สกฤต ชนะนิกร

คณะกรรมการชุดนี้ของลาวได้นำหลักฐานแสดงถึงการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์จากเวียงคานามเหนือ มีทั้งพยานเอกสารพยานบุคคลและอาวุธยุทโธปกรณ์ต่าง ๆ ที่ยึดมาได้ แต่คณะกรรมการก็ยากที่จะลงความเห็น ทั้งนี้ เพราะเมื่อคณะกรรมการเดินทางไปสอบสวน

ในแขวงจำเหนือ คอมมิวนิสต์ก็เคลื่อนย้ายบุคคลที่มีสัญชาติเวียดนามเหนือออกจากลาว คณะกรรมการคงพบแต่พวกชนชาติต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในเวียดนามเหนือและลาวเช่นพวกไทยดำเป็นต้น ซึ่งลาวเองก็ถือว่าพวกนี้มีสัญชาติลาว นอกจากนั้นในระหว่างที่คณะกรรมการเข้าสอบสวนข้อเท็จจริงในลาวนั้น การรบกวนก็กลับลดน้อยลง ทั้งนี้เป็นเพราะฝ่ายคอมมิวนิสต์ต้องการหยั่งเสียงของสหประชาชาติว่าการปฏิบัติของคณะกรรมการจะเข้มแข็งเพียงไร แต่เมื่อเห็นการปฏิบัติของคณะกรรมการชัดเจนว่าเป็นที่น่าพอใจต่อฝ่ายคอมมิวนิสต์เอง การสู้รบจึงต้องพยายามลดน้อยลงไป และแสดงให้เห็นว่าการสู้รบนั้นเป็นเรื่องภายในของลาวไปเสีย คณะกรรมการได้หันหน้าต่อไปในที่สุด

ทั้งนี้ คณะกรรมการจึงรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงไปยังคณะมนตรีความมั่นคง ในรายงานซึ่งลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๕ (พ.ศ. ๒๕๐๒) คณะกรรมการรายงานว่า

“การดำเนินการทางทหารตลอดระยะเวลาตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึง เดือนตุลาคม ในประเทศลาวมีลักษณะการกระทำแบบ “กองโจร” แต่ตามคำบอกเล่าของรัฐบาลลาวและจากพยานบุคคลอีกมาก ปรากฏว่าการดำเนินการของพวกขบถบางครั้งจะต้องมีการประสานงานกันเป็นอย่างดี จากปากคำพยาน (๔๐ ใน ๔๑) และจากพยานเอกสารที่รัฐบาลลาวได้ส่งมาพิสูจน์ให้เห็นอาวุธยุทโธปกรณ์ เสบียงอาหารและการช่วยเหลือทางการเมือง”

คณะกรรมการสรุปตอนท้ายรายงาน

“อย่างไรก็ตาม การรายงานชี้แจงต่างๆ ที่เสนอมายังคณะกรรมการไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่า ได้มีทหารข้ามพรมแดนจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนามเข้ามาในดินแดนลาว”

นับว่าวิธีการของฝ่ายคอมมิวนิสต์ โดยการร่วมมือของเวียดนามเหนือและจีนคอมมิวนิสต์ประสบผลสำเร็จอย่างงดงาม นั่นคือทำให้ชาวโลกเห็นว่าการกบฏในลาวเป็นเรื่องการเมืองภายในของลาวเองทั้งสิ้น ฝ่ายรัฐบาลก็ไม่อาจแสดงหลักฐานให้คณะกรรมการของสหประชาชาติเห็นได้เด่นชัดทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการกบฏครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายคอมมิวนิสต์ พลจัตวาฮวน รัตติกุล ผู้บัญชาการทหารของลาวในขณะนั้นได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการโจมตีของฝ่ายกบฏว่าฝ่ายกบฏมีประเทศคอมมิวนิสต์หนุนหลังอยู่ และมีแผนการที่จะดำเนินการเป็นขั้น ๆ ไป โดยประการแรกสนับสนุนกำลังฝ่ายกบฏให้เข้ายึดครองแขวงพงสาลีและจำเหนือ ซึ่งเป็นแขวงที่เหมาะสมแก่การรุกรานมากที่สุด และเมื่อการยึดครองแขวง

ทั้งสองไม่สำเร็จความมุ่งหมายที่ระคมกำลังส่วนใหญ่ของตนเข้าบุกรุกบริเวณอื่นๆอย่างเปิดเผย
สุดท้ายก็พยายามกลบเกลื่อนร่องรอย เมื่อเห็นว่าสหประชาชาติได้ส่งอนุกรรมการเข้าสอบสวนข้อเท็จจริงในลาว ทั้งนี้ เมื่อคณะกรรมการไม่เห็นการแทรกแซงแล้ว เรื่องยุ่งยากก็จะ
กลายเป็นของลาวเอง

จะเห็นได้ว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จอย่างงดงามทั้งสองทาง คือ ทาง
สงครามจิตวิทยา และ การแทรกแซงกิจการภายในของลาวโดยการส่งเสริมช่วยเหลือต่อ ฝ่าย
ตรงข้ามรัฐบาล ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการต่อไปของคอมมิวนิสต์ในลาว เพื่อเข้า
ครอบครองในที่สุด

การแทรกแซงจากภายนอก

นับแต่เดือน สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) เป็นต้นมาจนปัจจุบัน ลาว
ต้องประสบปัญหายุ่งยากอยู่ตลอดเวลา ความวุ่นวายในลาวได้ขยายตัวจากปัญหาภายในประ
เทศเป็นปัญหาระหว่างประเทศ การสู้รบระหว่างฝ่ายเจ้าบุญอุ้ม ณ จำปาศักดิ์ กับฝ่าย ร้อยเอก
กองแล ซึ่งมีขบวนการประเทศลาวสนับสนุนได้ขยายเนื้อที่การต่อสู้กว้างออกไป จนฝ่ายรัฐ
บาลเจ้าบุญอุ้ม ซึ่งเป็นรัฐบาลอันชอบด้วยกฎหมายไม่สามารถปราบปรามได้เด็ดขาด เนื่อง
จากฝ่ายร้อยเอกกองแล และฝ่ายประเทศลาวได้รับการสนับสนุนจากภายนอก การยุติการสู้
รบในลาวจึงตกเป็นภาระของมหาอำนาจไป

การแทรกแซงของมหาอำนาจในลาว

การสู้รบในลาวจะขยายตัวไปมากน้อยเพียงไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การแทรกแซง
ของมหาอำนาจทั้งฝ่ายคอมมิวนิสต์และฝ่ายประชาธิปไตยเป็นประการสำคัญ การสู้รบย่อมจะ
ต้องสิ้นเปลืองทั้งกำลังคนกำลังเงิน และอาวุธยุทโธปกรณ์มาก ทั้งสองฝ่ายคือฝ่ายประเทศลาว
และฝ่ายรัฐบาลยังขาดปัจจัยทั้งสามดังกล่าว ถ้าปล่อยให้สู้รบกันเอง การสู้รบก็คงจะไม่ขยาย
ตัวไปเป็นสงครามใหญ่ โดยอย่างในปัจจุบัน และการตกลงด้วยสันติวิธีก็จะมี ขึ้นได้ ไม่ยากนัก
แต่เมื่อทั้งสองฝ่ายได้รับการช่วยเหลือจากมหาอำนาจ ทั้งกำลังคน กำลังเงิน และอาวุธยุท
โธปกรณ์ การสู้รบก็จะขยายตัวกว้างออกไปจนกลายเป็นสงครามระหว่างมหาอำนาจไปในที่สุด

การประชุมนานาชาติ ๑๔ ประเทศ

เจ้าฟ้านโรคมลิตินุ ประมุขแห่งกัมพูชา เป็นผู้เสนอให้มีการประชุมระหว่างประ
เทศที่มีส่วนต้องรับผิดชอบและประเทศใกล้เคียงลาว ประกอบด้วยประเทศที่เข้าประชุมที่เห็นว่า

เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ประเทศสมาชิกของคณะกรรมการระหว่างประเทศควบคุมการสงขาคีในลาว และประเทศใกล้เคียงลาวได้แก่ สหภาพโซเวียต, เวียดนามเหนือ, สาธารณรัฐประชาชนจีน, โปแลนด์, คานาดา, สหราชอาณาจักร, สหรัฐอเมริกา, ฝรั่งเศส, ไทย, เวียดนามใต้, กัมพูชา, อินเดีย, พม่า, และลาว

ข้อเสนอนี้ โซเวียตให้ความสนับสนุนอย่างเต็มที่ และเสนอให้มีการประชุมที่พนมเปญ นครหลวงของกัมพูชา สำหรับอังกฤษได้ตอบข้อเสนอของกัมพูชาว่า ไม่คัดค้านข้อเสนอของกัมพูชา แต่อังกฤษต้องการที่จะให้มีการฟื้นฟูคณะกรรมการระหว่างประเทศควบคุมการสงขาคีในลาวมากกว่า ส่วนสหรัฐได้เรียกร้องให้กัมพูชาถอนข้อเสนอของตนเสีย เพราะขณะนั้นกลุ่มตะวันตกกำลังดำเนินการเกี่ยวกับ การจัดตั้งคณะกรรมการระหว่างประเทศ และจะให้มีการหยุดยิงในลาว นอกจากนี้จีนคอมมิวนิสต์ก็ขอร้องให้กัมพูชาถอนข้อเสนอเนื่องจากประเทศส่วนมากไม่เห็นด้วย กัมพูชาจึงยอมปฏิบัติตามแต่ก็ได้เสนอไปยังสหรัฐให้จัดตั้งลาวและกัมพูชาเป็นแกนกันชนระหว่างคอมมิวนิสต์กับฝ่ายประชาธิปไตย ซึ่งกัมพูชาเชื่อว่าจะระงับเหตุยุ่งยากภายในลาวได้ ข้อเสนอนี้ต้องตกไปอีกเพราะไม่ได้รับความสนใจจากประเทศส่วนมาก

ต่อมาเจ้าฟ้าอินทรมสสิหนุ ได้มีจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีไทย ขอให้สนับสนุนข้อเสนอในการประชุม ๑๔ ประเทศ ซึ่งตนต้องถอนไปเพราะประเทศส่วนมากไม่สนับสนุน นายกรัฐมนตรีไทย กลับเสนอความต้องการของไทยไปให้กัมพูชา ซึ่งกัมพูชาก็สนับสนุน คือ :-

๑. ให้ยุติการแทรกแซงของต่างประเทศในลาว เพื่อยุติการสู้รบ
๒. ให้ร่วมมือป้องกันการแทรกแซงที่จะเกิดขึ้นอีก
๓. ลาวจะต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่การรณรงค์เอกภาพทางอาณาเขตไว้
๔. ช่วยเหลือให้ลาวมีเสถียรภาพ โดยส่งเสริมให้ลาวมีการปกครองตามแบบประชาธิปไตย

โดยที่โซเวียตสนับสนุนข้อเสนอของกัมพูชาที่จะให้มีการประชุม ๑๔ ประเทศ ทั้งนี้อังกฤษในฐานะประธานที่ประชุมร่วมของโซเวียต ต้องการที่จะให้หรือฟื้นฟูคณะกรรมการระหว่างประเทศควบคุมการสงขาคีในลาว จึงต้องยอมรับข้อเสนอของกัมพูชาเพื่อให้โซเวียตยอมรับข้อเสนอของตน

ประเทศที่จะเข้าร่วมประชุมถึง ๑๕ ประเทศนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะมีจำนวนน้อยกว่าฝ่ายประชาธิปไตยก็ตาม

แต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ยังสนับสนุนให้มีการประชุมเช่นนั้นขึ้น จึงเป็นที่เชื่อกันว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์คงจะฝากความหวังไว้กับการสนับสนุนของประเทศที่อ้างตัวเป็นกลาง แต่โอนเอียงไปทางฝ่ายคอมมิวนิสต์

ข้อเสนอของกษัตริย์ลาว

เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) พระเจ้าสว่างวัฒนา องค์เจ้ามหาชีวิตลาว ประกาศยืนยันว่าลาวจะใช้นโยบายเป็นกลางอย่างเคร่งครัด จะไม่ทำสัญญาทางทหารกับประเทศใดๆ และจะไม่ยอมให้ต่างประเทศเข้ามาตั้งฐานทัพในลาว ทั้งยังทรงเรียกร้องให้ ๓ ประเทศคือกัมพูชา พม่า และมลายู ส่งผู้แทนเข้าสอบสวนถึงการแทรกแซงของต่างประเทศในลาว และเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าลาวไม่คุกคามประเทศใดๆ มุ่งแต่รักษาเอกราชและอธิปไตยของตนเท่านั้น

ข้อเสนอนี้ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายตะวันตกอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะสหรัฐจะยอมถอนทหารของตนที่มีอยู่ในลาวในฐานะที่ปรึกษาทางทหารให้หมด เพื่อให้เป็นไปตามเจตน์เจานี้ พร้อมกันนั้นก็ขอรับรองให้กัมพูชารับข้อเสนอ และเป็นประธานของคณะกรรมการชุดนี้ด้วย

เจ้าสุภานุวงศ์ หัวหน้าขบวนการประเทศลาว ประกาศคัดค้านข้อเสนอนี้ขององค์เจ้ามหาชีวิตโดยอ้างว่า วิธีนี้ไม่อาจจะป้องกันการแทรกแซงของต่างประเทศได้ และการจัดตั้งคณะกรรมการชุดนี้ก็ขัดกับข้อตกลงเงินว่า หัวหน้าขบวนการประเทศลาวให้ความเห็นว่า ข้อเสนอนี้มิใช่ความคิดขององค์เจ้ามหาชีวิตเอง แต่เป็นนโยบายของสหรัฐที่ต้องการให้เกิดความยุ่งยากในลาว

กัมพูชาก็เช่นกัน อ้างว่าวิธีนี้ไม่สามารถป้องกันการแทรกแซงจากต่างประเทศได้ และแนะนำการกระทำใด ๆ ในลาวจะสำเร็จได้ต้องอาศัยความร่วมมือของฝ่ายกบฏด้วย ทั้งนี้ เพราะฝ่ายกบฏได้ครอบครองดินแดนบางส่วนของลาวไว้ สุดท้ายกัมพูชาก็ยืนยันที่จะให้มีการประชุมนานาชาติตามข้อเสนอเดิมของตน ส่วนพม่าไม่ยอมรับข้อเสนอนี้โดยให้เหตุผลว่า สถานการณ์ในลาวปัจจุบันนี้ไม่น่าที่รัฐบาลเจ้าบุญอุ้มหรือเจ้าสุวรรณหงษา การรับข้อเสนอนี้จะเป็นการรับรองรัฐบาลเจ้าบุญอุ้ม มลายูเป็นประเทศเดียวที่ยอมรับจะปฏิบัติตามข้อเสนอนี้ของกษัตริย์สว่างวัฒนา ส่วนตัวเจ้าสุวรรณหงษาเองก็ปฏิเสธโดยไม่ให้เหตุผลอะไร ทั้ง ๆ ที่เมื่อเจ้าสุวรรณหงษาขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีภายหลังการปฏิวัติล้มรัฐบาลเจ้าสมสนิท

แล้ว ก็เรียกร้องให้ลาวเป็นกลาง แต่เมื่อองค์เจ้ามหาชีวิตยืนยันความเป็นกลางของลาว เจ้าสุวรรณภูมากลับปฏิเสธ เจ้าสุวรรณภูมาไม่ยอมรับหรือแสดงตัวเป็นพวกเดียวกับพวกกบฏในลาว วยแต่ว่าตนเป็นรัฐบุรุษหรือนักการเมืองลาวคนเคียวที่สามารถทำตัวเป็นกลางระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายกบฏได้ และเจ้าสุวรรณภูมาได้เดินทางเข้าไปเยี่ยมทหารฝ่ายกบฏที่แคว้นเชียงขวางในลาว

รัฐบาลเจ้าบุญอุ้ม พยายามที่จะให้การสู้รบในลาวสิ้นสุดลงโดยเร็ว โดยยอมหันกลับมาปรานีประณอมกับฝ่ายกบฏเข้าร่วมในรัฐบาล รัฐบาลเจ้าบุญอุ้มรับที่จะให้คณะกรรมการระหว่างประเทศเข้าปฏิบัติการในลาวอีก และประการสุดท้ายก็ยอมรับที่จะให้มีการประชุมนานาชาติ ๑๔ ประเทศ ตามข้อเสนอของกัมพูชา เพื่อพิจารณาปัญหาลาว การดำเนินการขั้นแรกของรัฐบาลเจ้าบุญอุ้ม ก็คือการเข้าเจรจากับเจ้าสุวรรณภูมา ทั้งนี้ เพราะรัฐบาลนี้เชื่อว่าเจ้าสุวรรณภูมาจะเป็นตัวกลางในการติดต่อกับฝ่ายกบฏ พลจัตวามี หน่อสวรรค์ รองนายกรัฐมนตรีได้เดินทางไปพบเจ้าสุวรรณภูมาที่พนมเปญ เมื่อต้นเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) และได้ตกลงกันในหลักการทั่วไปคือ—

๑. เจ้าสุวรรณภูมายอมรับที่จะเสนอเรื่องคณะกรรมการชาติเป็นกลาง รวมข้อเสนอขององค์เจ้ามหาชีวิตต่อกัมพูชา เพื่อให้กัมพูชาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

๒. ให้มีการเจรจากันอีกครั้งหนึ่ง โดยรัฐบาลเวียงจันทน์จะส่งผู้แทนมาก่อนที่เจ้าสุวรรณภูมาจะออกเดินทางเพื่อเยี่ยมเยือนประเทศต่าง ๆ

๓. จะจัดให้มีการประชุมตกลงกันที่พนมเปญ ระหว่างรัฐบาลเวียงจันทน์ ขบวนการประเทศลาว และเจ้าสุวรรณภูมา

๔. ทั้งสองฝ่ายยอมรับที่จะให้มีการประชุม ๑๔ ประเทศ โดยยืนยันความเป็นกลางของลาว

ข้อตกลงนี้ฝ่ายขบวนการประเทศลาวประกาศไม่ยอมรับ แต่รัฐบาลเวียงจันทน์ก็แต่งตั้งผู้แทนไปเจรจาตามข้อตกลงเดิมที่มีไว้กับเจ้าสุวรรณภูมา เมื่อผู้แทนรัฐบาลเวียงจันทน์เดินทางไปถึงพนมเปญ ไม่พบเจ้าสุวรรณภูมาซึ่งได้ออกเดินทางไปแล้ว รัฐบาลเวียงจันทน์จึงประณามการกระทำครั้งนี้ ประกาศที่จะไม่ยอมเข้าเจรจากับเจ้าสุวรรณภูมาอีก ทั้งเรียกร้องที่จะให้มีการประชุมนานาชาติ ๑๔ ประเทศขึ้นโดยเร็ว

ในเวลาต่อมา อังกฤษได้ตอบสนองความต้องการของรัฐบาลเวียงจันทน์ โดยเสนอไปยังโซเวียต เรียกร้องให้มีการหยุดยิง และรื้อฟื้นคณะกรรมการระหว่างประเทศคว

คุมการสงบศึกในลาว เข้าปฏิบัติการในลาวอีก และหลังจากนั้นจะไ้จัดทำมีการประชุมนานาชาติ ๑๔ ประเทศเพื่อพิจารณาปัญหาในลาวต่อไป ข้อเสนอของอังกฤษนี้ โซเวียตยังลังเลไม่ตอบจนบัดนี้ (๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ พ.ศ. ๒๕๐๔) ในระยะหลังฝ่ายตะวันตกได้แสดงความกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี ได้มีการพบประระหว่างนายกรัฐมนตรีอังกฤษ กับประธานาธิบดีสหรัฐ ประมุขของรัฐบาลทั้งสองได้ตกลงกันว่า ทั้งสองจะไม่ปล่อยให้เหตุการณ์ในลาวเลวร้ายลงอีก และเชื่อว่าโซเวียตคงจะทำให้คำตอบในเร็ววัน แต่เหตุการณ์กลับทรุดลง

ลาวในอนาคต

ข้อเสนอของอังกฤษที่ส่งไปยังรัฐบาลโซเวียตในฐานะประธานร่วมในที่ประชุมเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) นั้น เชื่อกันว่าโซเวียตคงจะยอมรับหลักการใหญ่ ๆ ที่เสนอไป ข้อขัดแย้งก็คงจะมีไม่มากนัก ซึ่งก็ควรจะเป็นในรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ก็คงไม่ทำให้การระงับกรณีพิพาทในลาวต้องล้มเหลวไป

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในระหว่างที่มีการเจรจากันนี้ ฝ่ายกบฏได้พยายามที่จะเข้าครอบครองดินแดนไว้ให้มากที่สุด ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นผลก่อกำเนิดจากการหยุดยิงแล้ว ทั้งเห็นได้จากการพยายามชิงพื้นที่ไว้มากขึ้นทุกทีนับตั้งแต่เดือน สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) เป็นต้นมา

ถ้าเราอ่านมาพิจารณาถึงข้อเสนอของอังกฤษที่ส่งไปยังโซเวียต โดยเฉพาะในเรื่องการหยุดยิง และเมื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติในเรื่องนี้ที่แล้มาแล้ว เชื่อได้ว่าลาวจะต้องถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ทั้งนี้เพราะวิธีการที่จะนำมาใช้ ในลาว ในเรื่องการหยุดยิงก็คงจะไม่ผิดแปลกไปจากเดิมเท่าใดนัก นอกจากข้อปลีกย่อยต่าง ๆ เล็กน้อย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ ในกรณีเกาหลี ในช่วงกลางสงบศึกในเกาหลีเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๓ (พ.ศ. ๒๔๙๖) มาตรา ๑ กล่าวไว้ว่า “จะได้มีการกำหนดเส้นขึ้นเขตระหว่างสองฝ่าย แต่ละฝ่ายจะต้องถอนทหารออกไปจากเส้นขึ้นเขตนี้ข้างละ ๒ กิโลเมตร และบริเวณนี้จะเป็นเขตปลอดทหาร.....” มาตรา ๒ ว่า “ผู้บัญชาการทหารของทั้งสองฝ่ายจะต้องส่งและบังคับให้หยุดการสู้รบในเกาหลีทั้งทางบก เรือ และอากาศ ภายใน ๑๒ ชั่วโมง นับตั้งแต่เวลาที่ลงนามในข้อตกลงนี้

จากข้อตกลงอันนี้ทำให้เกาหลีต้องถูกแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน เพราะการเจรจาที่จะรวมทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกันยังถกเถียงกันอยู่ในปัจจุบัน

นอกจาก นั้นในเรื่องที่ทางภูมิศาสตร์ของลาว ก็เป็นเหตุผลสำคัญที่จะสนับสนุนการแบ่งแยกลาวดังกล่าว นั่นก็คือ ลาวมีที่ทางภูมิศาสตร์คล้ายกับในเกาหลี และเวียดนาม

โดยที่ลาวมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ติดต่อกับประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ถึง ๒ ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาชนจีน และสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียตนาม แต่เกาหลีและเวียตนามมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์เพียงประเทศเดียวคือ สาธารณรัฐประชาชนจีน การสู้รบในเวียตนามและในเกาหลีฝ่ายตรงข้ามรัฐบาล มีศูนย์กลางอยู่ในดินแดนที่ติดต่อกับประเทศคอมมิวนิสต์ เช่นเดียวกับฝ่ายกบฏในลาวก็สามารถเข้ายึดครองอาณาเขตลาวตอนเหนือซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับสาธารณรัฐประชาชนจีน และสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียตนามเกือบทั้งหมด และฝ่ายกบฏในลาวก็เป็นฝ่ายที่นิยมคอมมิวนิสต์ด้วย ถ้ามีการเจรจาหยุดยิงฝ่ายกบฏก็คงพยายามครอบครองดินแดนส่วนนี้ไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

การรื้อฟื้นคณะกรรมการระหว่างประเทศเพื่อไกล่เกลี่ยให้มีการปรองดองกันในลาว คงจะต้องใช้เวลามาก และอาจจะเหมือนกับคณะกรรมการช็องเคียวกุนั้นในเวียตนาม ซึ่งตั้งแต่เริ่มตั้งมาเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ (พ.ศ. ๒๔๙๗) จนถึงบัดนี้ถึงปีที่ ๗ เวียตนามก็ยังไม่มีการที่จะรวมกันได้ และถ้าจะพิจารณาถึงการประชุมนานาชาติ ๑๔ ประเทศแล้ว เชื่อได้ว่าการตกลงระหว่างฝ่ายคอมมิวนิสต์และฝ่ายประชาธิปไตยคงจะทำได้ไม่ไว้นัก ทั้งนี้ เพราะทั้งสองฝ่ายมีเล็งสนับสนุนกำลังกัน

อนาคตของลาวจะเป็นไปอย่างไรนั้น ย่อมสุดแล้วแต่การตกลงและความร่วมมือของประเทศต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของลาวโดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจทั้งสองค่าย

สายสัมพันธ์ระหว่างไทยกับลาว

สำหรับประเทศไทยนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องได้เลียบราชอาณาจักรลาวเป็นพิเศษ แน่นแน่นกว่าภาคีองค์การสนธิสัญญาร่วมป้องกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศอื่น ๆ ก็จะยกเหตุผลที่มีความสำคัญเกินชาติมากล่าวแต่เพียง ๒ ประการ คือ ประการแรกประเทศไทยมีพรมแดนติดต่อกับราชอาณาจักรลาว หากราชอาณาจักรลาวถูกพวกคอมมิวนิสต์ครอบงำไว้ได้แล้ว มหาอำนาจก็ย่อมเคลื่อนคลมมาสู่ประเทศไทย โดยปราศจากข้อสงสัย ประการที่สอง ชาวไทยและชาวลาวเป็นพี่น้องสายเลือดจากบรรพบุรุษเดียวกันมา จึงมีความผูกพันกันทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ภาษา ขนบธรรมเนียม และความห่วงใยในน้ำใจสารทุกข์สุขดิบของกันและกันมาแต่โบราณกาล ถ้าหากชาวลาวต้องตกอยู่ภายใต้อิทธิพลคอมมิวนิสต์แล้ว ชาวไทยก็ย่อมเท่าเทียมได้รับความบีบคั้นทางจิตใจไปด้วย ก็จะอธิบาย

ถึงรายละเอียดในเหตุผลทั้ง ๒ ข้อที่ทำให้ไทยต้องสนใจต่อสวัสดิภาพและความเป็นไปของราชอาณาจักรลาว ดังนี้ คือ :-

ประการแรกในเรื่องที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรลาว มีชายแดนติดต่อกันโดยตลอด และส่วนใหญ่มีลำน้ำโขงทอดตัวมาจากประเทศจีนแบ่งให้ไทยกับลาวอยู่เป็นสองซีก แต่แม่น้ำโขงที่กว้างใหญ่หาได้ตีความสัมพันธ์ระหว่างลาวกับไทยเสียได้ไม่ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นลาวก็กลายเป็นประเทศกันชนไปโดยอัตโนมัติ โดยปราศจากความตั้งใจ เพราะค่านครวันออกของลาวได้กลายเป็นดินแดนแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ไปแล้ว ดังนั้น ถ้าไทยไม่ช่วยรักษาระยะ “ประเทศกันชน” นี้ไว้ให้ได้แล้ว ลัทธิคอมมิวนิสต์ ก็อยู่ห่างจากประเทศไทยเพียงชั่วความกว้างของลำน้ำโขง และด้วยความเคยชินว่าลำน้ำโขงมิได้เป็นเครื่องกีดกันความสัมพันธ์ของชาวไทยกับชาวลาว ลาวคอมมิวนิสต์ก็จะนำลัทธิของตนเข้ามาสังสรรค์กับชาวไทย รัฐบาลไทยในยุคปัจจุบันจึงมีความห่วงในข้อเท็จจริงเรื่องนี้ยิ่งเป็นอันมาก จึงจะเห็นได้จากแถลงการณ์ของจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรี เรื่อง สถานการณ์ในราชอาณาจักรลาว เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) มีใจความตอนหนึ่งว่า :-

“รัฐบาลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวของข้าพเจ้าเอง ไม่ประสงค์จะเข้าแทรกแซงกับการภายในของประเทศลาว ไม่มากใหญ่ไม่สูงที่จะมีอำนาจอิทธิพลใดๆ เห็นว่าราชอาณาจักรลาว และไม่ใช่ว่าเวลาที่รัฐบาลไทยจะเกี่ยวข้องกัฏกิจธุระของประเทศอื่น เพราะกิจธุระของรัฐบาลนี้เองก็เต็มมือเต็มกำลังอยู่แล้ว ความระแวงสงสัยหรือการปลุกปั่นชวนเชื่อให้เข้าใจว่าประเทศไทยต้องการมีอำนาจเหนือประเทศลาวนั้น เป็นเรื่องที่ไม่สมมูล เพราะจุดหมายของการปฏิบัติที่ข้าพเจ้าได้ทำมานั้นอยู่ในเรื่องพัฒนาเศรษฐกิจ เพียงแต่จะพัฒนาเศรษฐกิจประเทศของเราเอง ก็เป็นความลำบากอย่างยิ่ง รัฐบาลไทยยังต้องมีภาระหนักในการบำรุงดินแดนเท่าที่มีอยู่แล้วให้เกิดผล ในการส่งเสริมการศึกษา อนามัย และการครองชีพของประชาชนชาวไทยที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะแสวงหาดินแดนหรือพลเมืองให้เพิ่มพูนภาระยิ่งขึ้นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอไทยที่จะต้องกล่าวจากน้ำใสใจจริงว่า ราชอาณาจักรลาวไม่มีความอุดมสมบูรณ์หรือทรัพยากรอันใดที่จะบุงใจรัฐบาลไทยให้เกิดความโลภลาภ พวกเราชาวไทยมีแต่ความรักใคร่ไมตรี อยากจะได้เห็นราชอาณาจักรลาวอยู่ในความสงบสุขเป็นเพื่อนบ้านที่ดีของไทย และให้ประชาชนแห่งราชอาณาจักรลาวสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่ตนเองเท่านั้น

แต่ความเกี่ยวข้องระหว่างราชอาณาจักรไทยกับลาวนั้น มีลักษณะพิเศษผิดกับเพื่อนบ้านทั้งหลาย เนื่องจากประเทศทั้งสองมีพรมแดนติดต่อกันอย่างยืดยาว ประชาชนเป็นเชื้อชาติเดียวกัน มีภาษา ศาสนา ขนบประเพณี และรูปร่างผิวพรรณอย่างเดียวกัน ไม่มีอะไรจะชี้ให้เห็นความผิดแผกแตกต่างว่าคนไหนเป็นไทยคนไหนเป็นลาว ยิ่งกว่านั้นประชาชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ใกล้พรมแดนของสองประเทศยังมีความสัมพันธ์ทางครอบครัวมีญาติพี่น้อง ตั้งอยู่สองฝั่งแม่น้ำโขง และมีความจำเป็นต้องไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ โดยลักษณะอันเป็นพิเศษอย่างนั้นเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในอาณาจักรลาวย่อมกระทบกระเทือนถึงประเทศไทย โดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้”

ประการที่สอง ในเรื่องผูกพันทางประวัติศาสตร์และเชื้อสายโลหิต ชาติไทยกับชาตินาวมีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ร่วมกันและมีสายโลหิตเดียวกัน ดังปรากฏในเอกสารทางประวัติศาสตร์มากมายหลายเล่ม

ถ้าย้อนกลับไปพิจารณาถึงความเป็นมาของทั้งสองประเทศ จะเห็นได้ว่าชนชาติลาวและไทยก็เป็นชนชาติเดียวกัน แต่ต่อมาได้แตกแยกกันออกไปจนมีชื่อเรียกผิดแผกกันไป ตัวอย่างที่จะเห็นกันได้ชัดก็เช่นในหนังสือเรื่อง ความเป็นมาของลาว เขียนโดยท่าน อู๋คำ พุมวงสา เป็นภาษาลาว ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งมีใจความว่า หลังจากที่ชนกลุ่มหนึ่งซึ่งเรียกตัวเองว่า ไท ถูกขับไล่ลงมาทางใต้ พวกนี้ได้แยกตัวออกเป็นหลายทาง พวกหนึ่งหนีไปทางเมืองยะลา หรือหลวงพระบาง ลานช้าง พวกนี้เรียกตัวเองว่า ไท จึงได้ชื่อว่าไทยลานช้าง หรืออาณาจักรลานช้าง และปัจจุบัน มีชื่อเรียกตัวเองว่า ลาว หลังจากนั้นพวกลาวหรือไท ไท ก็อพยพเข้าแหลมทอง แล้วจึงแตกออกเป็นสองพวก พวกแรกคือพวกที่เรียกตัวเองว่า ไทย ได้แก่พวกไทยต่าง ๆ ทั้งหลายในปัจจุบัน พวกที่อพยพลงมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา เรียกชื่อชาติว่าชาติไทยพวกที่อพยพไปมาตอนเหนือของพม่าเรียกไทยใหญ่ พวกที่สองเรียกตัวเองว่า ลาว พวกนี้คือพวกที่อพยพลงมาจากลุ่มแม่น้ำโขง

ดังนั้น ไทยกับลาว ก็คือพวกที่สืบเชื้อสายมาจากที่เดียวกัน เพียงแต่เรียกชื่อต่างกันไปเท่านั้น

นอกจากความผูกพันในโบราณกาลแล้ว ขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาพูดและเขียนของลาวก็คล้ายกับของไทยมาก และที่สำคัญก็คือ ลาวเป็นชาติที่นับถือศาสนาพุทธเช่นเดียวกับไทย ถ้าลาวถูกรุกรานโดยคอมมิวนิสต์ พุทธศาสนาย่อมจะถูกกระทบกระเทือนด้วย ยิ่งกว่านั้น ลาวยังมีการปกครองซึ่งมีกษัตริย์เป็นองค์ประมุขเช่นเดียวกับไทย เหล่านี้

เป็นเครื่องยืนยันความสัมพันธ์ของไทยและลาว ถ้าจะพิจารณาถึงความผูกพันระหว่างไทยกับลาวต่อไปแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่โบราณกาลเท่านั้น แม้ในระบอบที่ไทยตั้งกรุงรัตนโกสินทร์เป็นเมืองหลวง ราชอาณาจักรลาวก็ยังรวมอยู่กับไทยจนถึงค.ศ. ๑๘๑๓(พ.ศ.๒๓๕๖) (ร.ศ. ๑๑๒) ราชอาณาจักรลาวจึงตกเป็นของฝรั่งเศส

สรุป

โดยปกติ ประเทศที่จะเป็นที่รู้จักของชาวโลกทั่วไปได้มักจะต้องเป็นประเทศที่มีความสำคัญทางด้านการค้า การเกษตร หรือมีลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศเป็นจุดเด่นทางยุทธศาสตร์หรือเป็นประเทศที่ขอบรุกรานประเทศอื่น ๆ ถ้าจะพิจารณาความมีชื่อเสียงโดยใช่เหตุผลดังกล่าวประกอบในกรณีลาวแล้ว จะเห็นว่า ลาวเป็นประเทศที่ไม่มีชื่อเด่นในโลกเลย ตั้งแต่ลาวก่อตัวเป็นประเทศมา ลาวก็ถูกรุกรานอยู่เสมอ แม้จะมีโอกาสหลุดพ้นจากการครอบครองของประเทศหนึ่งก็กลับถูกอีกประเทศหนึ่งรุกราน จากประวัติศาสตร์เราจะเห็นว่าประเทศต่าง ๆ ทางแถบตะวันออกเฉียงใต้ต่างผลัดกันเข้าครอบครองลาวอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งจึงถูกประเทศจากยุโรป คือ ฝรั่งเศสเข้าครอบครอง

ในแง่ความสำคัญทางเศรษฐกิจ ลาวก็ไม่มีทรัพยากรและผลิตผลอันใดพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้เลย ดินแดนส่วนมากก็เป็นป่าเขา ประชาชนในปัจุบันก็มีในราว ๓ ล้านคนเท่านั้น การค้าทางทหารและเศรษฐกิจก็ไม่อาจสร้างความสำคัญให้แก่ตัวเองด้วย ถ้าจะพิจารณาในแง่ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์แล้ว ลาวก็นับว่าเสียเปรียบที่สุด เพราะอยู่ใจกลางแหลมอินโดจีนที่เขียว ประการแรกคือ ลาวไม่มีทางออกทะเล ซึ่งก็เป็นเหตุผลอันหนึ่งที่ทำให้ลาวเสียเปรียบทางเศรษฐกิจ ปัจจุบันการค้าขายกับต่างประเทศของลาวต้องมีการขนส่งผ่านไทยเป็นส่วนใหญ่ ประการต่อมาลาวมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ คือ สาธารณรัฐประชาชนจีน และ สาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนาม

โดยที่ลาวมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ดังกล่าว และในขณะที่โลกแบ่งเป็น ๒ ค่าย ลาวจึงกลายเป็นประเทศหน้าด่านที่จะเป็นประตูให้คอมมิวนิสต์หลังไหลเข้ามาสู่ไทย มลายู ได้ ลาวมีเขตแดนตอนเหนือติดกับจีนแดง และทางตะวันออกจรดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนาม ซึ่งทั้งสองประเทศมีดินแดนจรดกับลาวดังกล่าวก็เป็นประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ การรุกรานของคอมมิวนิสต์ที่มีต่อลาวจึงมีอยู่เรื่อย ๆ เพราะถ้าคอมมิวนิสต์ได้เข้าครอบครองลาวแล้ว การครอบครองประเทศต่าง ๆ ทางเอเชียอาคเนย์ก็ไม่ใช่ของยากเลย เหตุผลก็

คธ พลเมือง ๖๐๐ ล้านของจีนคอมมิวนิสต์มีความมกอดอยากแร้นแค้น และเอเซียอาคเนย์ก็เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลาว

ก. ความรู้สึกในความเป็นชาติอันหนึ่งอันเดียวกัน แบบ ของลาวยังไม่มี ความรู้สึกของประชากรลาว และของชนชั้นปกครองส่วนมาก ก็เคารพเจ้ามหาชีวิตในเวียงจันทน์ ก็เจ้านโปลออกไปทางลาวภาคใต้ เจ้าแห่งจำปาศักดิ์ ก็มีอำนาจเหนือชนในภูมิภาคนี้

ข. โดยนิตินัยแล้ว ลาวคงเป็นภาคีของยูเนียนฝรั่งเศสอยู่

ค. จิตใจของคนลาวส่วนใหญ่ในปัจุบันก็เหมือนกับจิตใจของคนจีน ก่อนเมาเซตุงเข้ายึดอำนาจ กล่าวคือ เอ็มมะระอาไม่ยอมสู้รบ ต้องการท่ามาหากิน

ง. มีนักประวัติศาสตร์ลาวรุ่นใหม่พยายามย้าถึงความเป็นชาติของลาว และส่งเสริมความสำนึกในเรื่องชาติของลาว โดยอ้างถึงการกบฏของเจ้าอนุในสมัยรัชกาลที่สาม ว่าเป็นวีรบุรุษที่พยายามกู้ชาติลาว

จ. สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาถนอมพิทยาลาภ ในเรื่องลานช้าง ได้ทรงให้ความเห็นว่า “.....เข้าเขตมณฑลอุดรที่เมืองชนบทพอถึงเมืองชนบทก็เห็นชาวเมือง ผิดกับเมืองนครราชสีมา ทั้งเครื่องแต่งตัว และฟังสำเนียงภาษาไทยแปร่งไปอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งชาวกรุงเทพฯ สำคัญกันมาแต่ก่อนว่าเป็นลาว แต่เดี๋ยวนี้รู้กันมากแล้วว่าเป็นไทยมิใช่ลาว...”

ในสารสันตมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาถนอมพิทยาลาภ ได้มีความตอนหนึ่งว่า คนไทยเห็นรู้สึกโกรธที่ถูกเรียกว่าเป็นลาว เจ้าทางฝ่ายเหนือโกรธและตอบว่า “ซ้อยเป็นไต”

ข้าพเจ้าขอให้ท่านคิดเขาเองถึงข้อความข้างต้นนี้ ข้าพเจ้าขอเพียงกล่าวว่า ลาวและเรา (ประเทศไทย) ทั้งกัมพูชาด้วย เป็นประเทศที่มีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุขของชาติ ความเป็นเสรีของประเทศชาติ และพระราชบัลลังก์ย่อมเป็นแนวนโยบายของประเทศทั้งสามนี้ ฉะนั้น ในการศึกษาถึงลาว เราจำเป็นต้องพิจารณาในแบบสหชาติสัมพันธ์เป็นพิเศษแนวนโยบายที่รัฐบาลของเราปฏิบัติ ตลอดจนความวิตกกังวลของท่านผู้นำแห่งรัฐบาลของเราต่อลาว อาจจะไม่เป็นที่เข้าใจของประเทศอื่น ๆ แต่ประวัติศาสตร์ย่อมตราความจริงไว้อยู่ชั่วกาลว่า ครั้งหนึ่ง นานมาแล้วในศตวรรษที่ ๑๒ ขบวนการเคลื่อนไหวของไทยลาวจากดินแดนเก่าในประเทศจีน สู่แหลมทองในปัจุบัน เป็นกิจกรรมอันยิ่งใหญ่อันหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเสรีชนซึ่งตรงกับ อุดมการณ์ของกลุ่มประเทศเสรีที่เทอดทูนอ้างว่า “เสรีภาพเหนืออื่นใด”

สถานการณ์ต่อมา

การประชุม ๑๔ ชาตินีในปัญหาลาวที่กรุงเจนีวา เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ ได้กลายเป็นเพียงฉากหนึ่งของการทำสงครามเย็น ระหว่างกลุ่มประเทศเสรีกับกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์

ขณะที่สหรัฐอเมริกาเริ่มสนับสนุนนโยบายความเป็นกลางของลาว โดยสนับสนุนเจ้าสุววรรณภูมา และประกาศยกเงินช่วยเหลือประจำเดือน ๆ ละ ๔ ล้านดอลลาร์ให้แก่วิทยาลลาว ซึ่งมีเจ้าบุญอุ้มเป็นหัวหน้า ตั้งแต่เดือนมกราคม และกุมภาพันธ์ ปี ๒๕๑๐ การประท้วงลาวภายใต้การของเจ้าสุภานุวงศ์ก็กลับดำเนินการก้าวร้าว บุกรุกเข้ายึดดินแดนทางเหนือที่ติดต่อกับอาณาเขตจีนแดง การตัดเงินช่วยเหลือเจ้าบุญอุ้มไม่ได้ก่อให้เกิดผลมากมาย วิษณุเวียงเงินทนคังยืนกรานที่จะต่อสู้กับพวกขบถ และไม่ยอมที่จะร่วมมือกับรัฐบาลกลาง อันมีเจ้าสุววรรณภูมาเป็นหัวหน้า โดยเถียงว่าไม่อาจให้เจ้าสุววรรณภูมาเข้าครองตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมและรัฐมนตรีมหาดไทย เพราะเจ้าสุววรรณภูมานั้นสนิทสนมกับพวกคอมมิวนิสต์ เมื่อได้ครองตำแหน่งอันเป็นเสมือนกษัตริย์บริหารงานของชาติทั้งหมดแล้ว เจ้าสุววรรณภูมาอาจทำให้ลาวเป็นคอมมิวนิสต์ไปโดยรวดเร็ว ความคลางแคลงของรัฐบาลลาวต่อท่าทีเป็นกลางของเจ้าสุววรรณภูมาจะมีเหตุผลอยู่บ้าง เมื่อเราหันมามองคำกล่าวของเจ้าสุววรรณภูมาที่กรุงปักกิ่ง หลังจากที่ได้เดินทางไปยังจีนแดง เขากล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าจัดตั้งรัฐบาลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจะดำเนินแผนการพัฒนาประเทศตามแบบของท่าน.....” คำกล่าวของเจ้าสุววรรณภูมายิ่งทำให้อเมริกาเชื่อว่า ตนพยายามสร้างตึกกัวยทรายขึ้นในลาว ซึ่งอาจจะทลายลงเมื่อไรก็ได้ แต่เป็นวิธีเดียวที่สหรัฐจำเป็นต้องทำเพื่อหลีกเลี่ยงสงครามในลาว และเพื่อที่จะให้ลาวเป็นกลาง สหรัฐและพันธมิตรคงหวังว่ามีทางที่จะเกลี้ยกล่อมเจ้าสุววรรณภูมาให้ดำเนินนโยบายเป็นกลางหรือเป็นพวกได้

เมื่อนายฮาร์ริแมน แห่งสหรัฐได้แสดงความตั้งใจของสหรัฐที่จะให้รัฐบาลเวียงจันทน์โอนอ่อนผ่อนตามกับเงื่อนไขของเจ้าสุววรรณภูมาในการจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้น ปฏิกริยาของรัฐบาลเจ้าบุญอุ้มเป็นไปโดยฉับพลันทันที ในเบื้องต้นก็เริ่มดำเนินการประหยัคตัดทอนสินค้าประเภทฟุ่มเฟือย เพื่อแบ่งเบาความบิบบัคของสหรัฐทั้งเงินช่วยเหลือชั่วคราว ในขั้นที่สองก็หาว่าคำพูดของ นายฮาร์ริแมนเป็นการยัณคำซาค ในขั้นที่สามก็คือ เจ้าบุญอุ้มและพลตรี ภูมิ หน่อสวรรค์ เริ่มนำคณะทูตสันถวไมตรีไปยังประเทศต่างๆ เช่น ประเทศไทย

สาธารณรัฐเกาหลี ไต้หวัน มลายา และพม่า เป็นต้น จุดมุ่งหมายของคณะทูตสันถวไมตรี เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ในลาว และเพื่อแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลเวียงจันทน์ คงเพียรพยายามที่จะสู้รบกับขบวนการประเทศลาวและพวกกบฏต่อไป แม้ว่าจะมิได้รับการช่วยเหลือจากประเทศผู้นำของโลกเสรีแล้วก็ตาม อันที่จริงคณะทูตสันถวไมตรีนี้มุ่งหาความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ และทางอาวุธจากประเทศที่ไปเยือนอีกสถานหนึ่งด้วย ความตั้งใจของรัฐบาลเวียงจันทน์ที่จะต่อสู้ต่อไปนั้นนับว่ามีเหตุผลอยู่ เพราะเจ้าสุวรรณภูมิ บุคคลที่ประเทศต่าง ๆ เห็นสมควรมอบหมายให้เป็นผู้จัดตั้งคณะรัฐบาลลาวผสมนั้น เคยระบุว่าไม่สามารถที่จะควบคุมพวกคอมมิวนิสต์ได้ ฉะนั้นถ้ามีการจัดตั้งรัฐบาลผสมเช่นนั้นขึ้น ก็ยิ่งจะทำให้พวกคอมมิวนิสต์มีโอกาสดำรงอำนาจได้ง่าย

คณะทูตสันถวไมตรีลาวประสบการต้อนรับอันอบอุ่นจากประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากแถลงการณ์ร่วมระหว่าง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีไทยกับ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีลาว เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ค.ศ. นี้ ซึ่งมีความว่า:-

๑. คณะทูตสันถวไมตรีลาว มีเจ้าบุญอุ้ม ณ จำปาศักดิ์ นายกรัฐมนตรี แห่งราชอาณาจักรลาวเป็นหัวหน้าคณะ และประกอบด้วยรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ ทหารผ่านศึก กีฬาและเยาวชน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจแห่งชาติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงโยธาธิการ การขนส่ง ไปรษณีย์และโทรคมนาคม รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี รักษาราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และแผนผัง อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่ปรึกษาทางการเมืองประจำกระทรวงการต่างประเทศ อธิบดีกรมพิธีการทูต กระทรวงการต่างประเทศ ประธานคณะกรรมการฝ่ายทหารในคณะกรรมการหุยกิง อธิบดีกรมการคลัง ได้เดินทางมาเยือนประเทศไทย ระหว่างวันที่ ๒๕ ถึง ๒๘ เมษายน ๒๕๐๕ อันมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะย่อมส่งเสริมสัมพันธไมตรีระหว่างราชอาณาจักรทั้งสอง

๒. ระหว่างพำนักอยู่ในกรุงเทพฯ นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรลาวและคณะ ได้เดินทางไปเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ พระราชวังไกลกังวล เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน

๓. นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรลาวและนายกรัฐมนตรีไทยได้พบกันเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๐๕ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ของราชอาณาจักร

ลาวและสถานะปัจจุบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การสนทนาได้ดำเนินไปในบรรยากาศ
ฉันท์มิตรสนิท

๔. นายกรัฐมนตรีไทยได้ยืนยันว่าการรักษาเอกภาพ อิสรภาพ และบูรณภาพ
ของราชอาณาจักรลาวมีสาระประโยชน์ต่อประเทศไทยและต่อสันติภาพของโลก

๕. ได้มีการพิจารณาถึงปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งราชอาณาจักรลาวต้องเผชิญอยู่ใน
ปัจจุบัน ซึ่งนายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรไทยยินดีที่จะร่วมพิจารณาพร้อมด้วยดี และ
ด้วยความเห็นอกเห็นใจเท่าที่ฐานะของประเทศไทยจะอำนวยให้กระทำได้ โดยตระหนักอยู่
เสมอถึงสายสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องที่มีอยู่ระหว่างประชาชน ไทยและลาวและความใกล้ชิดติดต่อกัน
ระหว่างราชอาณาจักรทั้งสอง

๖. นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรลาว และนายกรัฐมนตรีไทยได้พิจารณา
ทบทวนความใกล้ชิดสนิทสนมของราชอาณาจักรลาว ซึ่งเป็นมิตรทางประวัติศาสตร์และต้อง
เผชิญภัยของการแทรกแซงและการบ่อนทำลายของประเทศภายนอก ทั้งยังได้พิจารณาถึงมูล
ฐานแห่งการแก้ปัญหาทางการเมืองของราชอาณาจักรลาว จึงเห็นพ้องต้องกันว่า การที่ราช
อาณาจักรลาวมีเอกภาพอิสรภาพ อธิปไตย และความเป็นกลางอย่างแท้จริง เป็นวิธีที่ค้ำ
ยันเท่าปัญหาที่ยากได้ดีกว่าวิธีอื่น

แต่ทั้งนี้สันติภาพและความสงบจะกลับคืนเข้าสู่ราชอาณาจักรลาวได้ก็โดยประเทศ
ภายนอกซึ่งเข้าทำการแทรกแซงในอดีตและในปัจจุบันละเว้นเสียซึ่งการกระทำดังกล่าว โดย
เฉพาะงัดวันที่จะสนับสนุนและช่วยเหลือด้วยวัตถุปัจจัย และยุทธโธปกรณ์ต่อฝ่ายที่กระทำตน
เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลอันชอบด้วยกฎหมายของราชอาณาจักรลาว หากโลกเสรีร่วมมือกันให้
เป็นปึกแผ่นอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อขัดขวางการแทรกแซงที่กล่าวมาแล้ว ราชอาณาจักรลาว
และประชาชนลาวก็จะได้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข และดินแดนลาวก็จะพ้นจากการเป็นสมร
ภูมิซึ่งทำให้ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนลาวต้องสูญเสียไปอย่างน่าอนาถ

๗. นายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรลาว และนายกรัฐมนตรีไทย มีความเห็น
สอดคล้องกันว่า การที่คณะทูตสันถวไมตรีลาวได้เดินทางมาเยือนประเทศไทยครั้งนี้ ได้อำ
นวยโอกาสให้มีการปรึกษาหารือกันอย่างเป็นประโยชน์และมีประสิทธิผล ซึ่งจะช่วยขจัดเมฆ
หมอกซึ่งปกคลุมเหนือดินแดนลาวให้ค่อยอันตรธานสูญหายไป และคงจะช่วยนำความผาสุก
และความสงบเรียบร้อยกลับคืนมาสู่ผืนแผ่นดินลาว รวมทั้งอนาคตอันสันติและแจ่ม
ใสมาสู่อาณานิคมเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย

คำแถลงการณ์ร่วมของหัวหน้ารัฐบาลประเทศทั้งสองดังกล่าวข้างต้นนี้ จักได้ว่าเป็นเอกสารสำคัญในทางการเมืองขึ้นหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงสัมพันธภาพอันสนิทสนมแน่นแฟ้นที่ประเทศทั้งสองได้มีอยู่ต่อกัน รวมทั้งเป็นการยืนยันให้เห็นชัดแจ้งถึงแนวนโยบายและท่าทีของรัฐบาลไทยที่มีต่อสถานการณ์ในราชอาณาจักรลาวอีกครั้งหนึ่งว่า ประวณนาที่จะให้ราชอาณาจักรลาวได้เป็นประเทศที่รุ่งเรืองมีอิสรภาพและมีความสุขสมบูรณ์อย่างแท้จริง กล่าวง่าย ๆ ก็คือใครที่จะได้เห็นความปกติสุขและสันติภาพกลับคืนมาสู่ราชอาณาจักรลาวต่อไปเช่นเกิมนั่นเอง

ขณะที่คณะทูตสันถวไมตรีลาวกำลังเดินทางต่อไปยังประเทศอื่น ๆ คือเวียดนาม ไล่มลายา จีนชาติ ฟิลิปปินส์ และเกาหลีใต้ ขบวนการประเทศลาวก็บุกเข้ายึดเมืองสิงห์ภายใต้การช่วยเหลือของกองทัพจีนคอมมิวนิสต์ แล้วเคลื่อนเข้าตีเมืองน้ำทา ยึดได้แล้วก็รุกรลงมาทางใต้เข้าสู่ห้วยทรายริมแม่น้ำโขง ห่างจากชายแดนไทยเพียง ๑๐ ไมล์ มีทหารลาวและพลเรือนหนีภัยเข้ามาที่อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย รวมเป็นจำนวนกว่าสามพันคน

การบุกโจมตีของลาวคอมมิวนิสต์ครั้งนี้ นับว่าเป็นการละเมิดข้อตกลงหยุดยิงที่ทำไว้ เมื่อการละเมิดเกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้งเช่นนั้นแล้ว นายอันตา สิงห์ ประธานคณะกรรมการควบคุมการสงบศึกระหว่างประเทศในลาว และนายมัลคอล์ม แมคโดนัลด์ ประธานร่วมในการประชุมปัญหาลาวที่กรุงเจนีวา ก็รีบไปพบกับพวกคอมมิวนิสต์ที่กองบัญชาการฝ่ายนั้นที่บ้านแก่งไก่อ พวกคอมมิวนิสต์อ้างว่าทหารฝ่ายรัฐบาลถอนตัวออกไปจากเมืองน้ำทาเอง และพวกตนยินดีที่จะเจรจากับฝ่ายรัฐบาลในเรื่องการจัดตั้งรัฐบาลผสมต่อไป เจ้าสุววรรณภูมาซึ่งอยู่ที่กรุงปารีสแถลงว่ายินดีจะกลับมาร่วมเจรจากันใหม่ และเรียกร้องให้ทหารลาวคอมมิวนิสต์ออกจากเมืองน้ำทาเสีย

สหรัฐอเมริกาได้ดำเนินงานทางการทูตติดต่อกับรัสเซีย และได้แจ้งไปยังรัฐบาลอังกฤษซึ่งเป็นประธานร่วมประเทศหนึ่ง ในการประชุม ๑๔ ชาติที่กรุงเจนีวา เอกอัครราชทูตสหรัฐในกรุงมอสโกก็ปรึกษารัฐมนตรีต่างประเทศสหภาพโซเวียตพร้อมกันนั้น รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษก็หารือกับเอกอัครราชทูตโซเวียตที่กรุงลอนดอน ประธานาธิบดีเคนเนดี เห็นว่าควรเร่งรีบเจรจากัน ไม่ควรให้ล่าช้าเหมือนที่เคยเป็นมา การหยุดยิงซึ่งจริงขังไม่จริงขังในลักษณะที่เป็นอยู่นี้ยิ่งปล่อยให้ยาวนานเท่าใด ก็ยิ่งเท่ากับเปิดโอกาสให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้รุนแรงเป็นทวีคูณ สหรัฐอเมริกาได้ส่งกำลังส่วนหนึ่งของกอง

ทัพเรือที่ ๑ มาประจำน่านน้ำอาเซมตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อคอยป้องกันสถานการณ์ซึ่งอาจจะกระทบกระเทือนถึงปากซีโต คือ ประเทศไทยได้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในลาวนี้ ทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมการป้องกันความปลอดภัยของประเทศไว้ รัฐบาลไทยได้สั่งให้กองทัพบกเคลื่อนย้ายกำลังบางส่วนเพิ่มเติมไปยังตำบลสำคัญตามชายแดนทั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม เมื่อวันที่ ๑๓ ก็ได้ออกแถลงการณ์เรื่องการส่งกำลังทหารไปรักษาสถานการณ์ชายแดน ข้อความของแถลงการณ์ดังนี้:-

“ตามที่รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้แถลงการณ์เรื่องการส่งกำลังทหารไปรักษาสถานการณ์ชายแดน เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕ ความว่า สถานการณ์ในราชอาณาจักรลาวได้คลี่คลายไปในทางที่อาจเป็นอันตราย อย่างร้ายแรง ต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรไทย โดยฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ ได้ทวีความรุนแรงในการปฏิบัติการทหารยิ่งขึ้น และได้โจมตีเมืองสำคัญทางยุทธศาสตร์อย่างหนัก อันเป็นการละเมิดต่อการตกลงหยุดยิง ตามคำเรียกร้องของที่ประชุม ณ เมืองเจนีวา และเพื่อความไม่ประมาทต่อสถานการณ์ และเพื่อรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของราชอาณาจักรไทย ตลอดจนเพื่อความปลอดภัยของพี่น้องประชาชนชาวไทยทุกคน รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้สั่งให้กองทัพบกเคลื่อนย้ายกำลังทหารบางส่วนไปรักษาสถานการณ์ชายแดนในบางตำบลที่เป็นยุทธศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕ แล้วนั้น

ครั้นต่อมาเมื่อเดือนนี้ ปรากฏว่ากองทหารฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ได้ยึดการโจมตีกองทหารของรัฐบาลลาวที่เมืองสิงห์ และเมืองน้ำทาในภาคเหนือของราชอาณาจักรลาวอย่างรุนแรง กองทหารของรัฐบาลลาวจำเป็นต้องทิ้งที่มั่น ณ เมืองทั้งสองนั้น ถอยมายังบ้านห้วยทรายซึ่งเป็นหมู่บ้านริมแม่น้ำโขง ทิศต่อพรมแดนประเทศไทยในเขตจังหวัดเชียงรายได้ ทหารรัฐบาลลาวและประชาชนลาวบางส่วนได้อพยพข้ามแม่น้ำโขงเข้ามาในดินแดนประเทศไทย

ในทันทีที่ได้ทราบข่าวนี้ รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้สั่งให้กองทัพบกเคลื่อนย้ายกำลังบางส่วนเพิ่มเติมไปยังตำบลสำคัญตามชายแดน เพื่อเสริมกำลังป้องกันที่มียู่แล้วให้มั่นคงยิ่งขึ้น ตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๐๕ และหน่วยทหารเหล่านั้นได้เคลื่อนที่เข้าประจำตามชายแดนเรียบร้อยแล้ว

สำหรับประชาชนลาวซึ่งได้อพยพเข้ามาในดินแดนประเทศไทย รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่พักและเครื่องอุปโภคและบริโภคเท่า

ที่ควรให้เห็นแก่นมัยธรรมและความสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาชาติทั้งสอง ซึ่งมีมาช้านาน ส่วนทหารของรัฐบาลลาวที่อพยพเข้ามาทางการของรัฐบาลไทยก็ได้จักปลดอาวุธและ ควบคุมไว้แล้ว

รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงขอแถลงให้ทราบทั่วกัน และขอให้พี่น้องประชาชนชาวไทยจงเชื่อมั่นในรัฐบาลและสมรรถภาพของกองทัพแห่งชาติ ในอันที่จะดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ ความมั่นคงแห่งชาติและความปลอดภัยของประชาชนชาวไทยทุกคน เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องที่อาศัยอยู่ตามชายแดนติดต่อกับราชอาณาจักรลาว จงอย่าตระหนกตกใจ และจงประกอบสัมมาชีพตามปกติ และอย่าหลงเชื่อคำยุยงของฝ่ายศัตรูซึ่งมุ่งจะบ่อนทำลายความมั่นคงและความเป็นปึกแผ่นของชาติไทยเป็นอันขาด ขอให้พี่น้องประชาชนชาวไทยจงสมัครสมานสามัคคีกัน ซึ่งเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ประเทศชาติอันเป็นที่รักของเราจะปลอดภัย และสามารถรักษาเอกราชและอธิปไตยของชาติเราได้ตลอดไป”

ขณะนี้ สถานการณ์ในประเทศลาวยังไม่อาจคาดคะเนกันได้ว่า จะเป็นไปเช่นใด รัฐบาลโซเวียตได้ปฏิเสธไม่ยอมห้ามปรามกองทหารคอมมิวนิสต์ลาวหยุดยิงการโจมตี และไม่ยอมจำกัดการหยุดยิงอีก ลอร์ด ชูม รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษแถลงในสภาว่า จะมีสถานการณ์อันเลวร้ายขึ้นต่อไปจนกว่าการจำกัดทั้งรัฐบาลผสมจะบรรลุผล เจ้าสุววรรณภูมา ต้องการให้มีการประชุมสามเจ้าลาวโดยเร็วที่สุดให้ขึ้น และย้ำว่าตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมและมหาดไทยควรจะเป็นของพวกเขา

อนาคตลาวจะเป็นไปเช่นใดนั้น เราต้องคอยดูกันต่อไป รัฐบาลเวียงจันทน์ ซึ่งขณะนี้มียุทธินโยบายครอบครองเพียง ๑ ใน ๓ ของทั้งหมด ได้ตกลงประกาศภาวะค้ำยันทั่วประเทศแล้ว และได้แจ้งต่อสหประชาชาติขอให้รับทราบเรื่องที่ขบวนการประเทศลาวละเมิดข้อตกลงหยุดยิงในลาว แต่ไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากสหประชาชาติ เพราะไม่ประสงค์ให้สถานการณ์ในลาวกลายเป็นเช่นคองโก

ความเคลื่อนไหวของไทย

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม รัฐบาลไทยและรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้แถลงการณ์ แจ้งถึงข้อตกลงให้กำลังทหารสหรัฐอเมริกาส่วนหนึ่งเข้ามาตั้งอยู่ในประเทศไทย เพื่อกำเนินมาตรการป้องกันร่วมกันร่วมกับกองทัพไทย ในอันที่จะคงรักษาสันติภาพและความมั่นคงของราชอาณาจักรไทยให้พ้นจากภัยคุกคามของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งเคลื่อนกำลังเข้ามาประชิดอาณาเขตไทย การปฏิบัตินี้เป็นไปตามข้อผูกพันที่สองประเทศมีต่อกันตามแถลงการณ์ร่วม

ระหว่างรัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐอเมริกากับรัฐมนตรีต่างประเทศของไทย ลงวันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ และตามพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญา สปอ. แดงการณของรัฐบาลไทยมีความว่า

“เนื่องด้วยบันทึกปรากฏว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักรลาวระยะหลังนี้ ได้คลี่คลายไปในทางที่ร้ายแรงและเป็นภัยยิ่งขึ้น ฝ่ายประเทศลาวนิยมคอมมิวนิสต์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์หลายประเทศ ได้ดำเนินการทางทหารที่แสดงว่าเป็นการเตรียมการไว้วางหน้า โดยการเข้ายึดเมืองสิงห์ เมืองน้ำทา อันเป็นการจูงใจให้เกิดข้อตกลงหยุดยิงอย่างแท้จริง และยังส่งกำลังพลลงมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เข้ามาประชิดเขตแดนไทย แสดงให้เห็นว่า ฝ่ายคอมมิวนิสต์ไม่เพียงแต่แสวงหาเส้นทางที่จะเข้ายึดอำนาจเพื่อครอบครองราชอาณาจักรลาวเท่านั้น แต่ยังมุ่งที่จะแผ่อำนาจอิทธิพลของตนให้กว้างใหญ่ไพศาลออกไปอย่างไม่มีขอบเขต พฤติการณ์อันนี้เป็นการคุกคามต่อความมั่นคงของราชอาณาจักรไทย และความปลอดภัยของประชาชนชาวไทย ซึ่งรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และรัฐบาลของมิตรประเทศที่มีความห่วงใยในความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศไทย มีความเห็นว่า เป็นความจำเป็นที่จะต้องดำเนินมาตรการป้องกันไม่ให้ภัยดังกล่าวขยายตัวเข้ามาในดินแดนไทย

โดยที่ประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา ได้มีข้อผูกพันอยู่ต่อกันตามแถลงการณ์ร่วมระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ สหรัฐกับ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไทย ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๐๕ ซึ่งมีความตอนหนึ่งระบุว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแห่งสหรัฐอเมริกาว่า สหรัฐอเมริกาถือว่าการดำรงรักษาไว้ซึ่งเอกราชและบูรณภาพของประเทศไทย มีความสำคัญเท่าชีวิตจิตใจสำหรับประโยชน์แห่งชาติของสหรัฐอเมริกาและสำหรับสันติภาพของโลก ด้วยเหตุนี้จึงแสดงเจตนาอันหนักแน่นของสหรัฐอเมริกาที่จะช่วยประเทศไทย ซึ่งเป็นทั้งพันธมิตร และมิตรประเทศทางประวัติศาสตร์ ในอันที่จะต่อต้านการรุกราน และการบ่อนทำลายของฝ่ายคอมมิวนิสต์” และเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีอยู่ภายใต้สนธิสัญญา สปอ. รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา จึงได้ตกลงกันที่จะให้กำลังทหารของสหรัฐอเมริกาส่งเข้ามาตั้งอยู่ในดินแดนไทย เพื่อร่วมมือกับกองทัพไทยในอันที่จะป้องกันรักษาสันติภาพและความมั่นคงของราชอาณาจักรไทย ให้ปลอดภัยจากการคุกคามของฝ่ายคอมมิวนิสต์ซึ่งเคลื่อนเข้ามาประชิดอาณาเขตไทย

รัฐบาลจึงขอแถลงชี้แจงให้ประชาชนชาวไทยทราบโดยทั่วกันและขอให้ประชาชนทั้งหลายได้ให้ความร่วมมือร่วมใจกับรัฐบาล ในการตกลงใจอย่างแน่วแน่เพื่อรักษาไว้ซึ่ง เสรี

ภาพ บุรณภาพ เอกราช และอธิปไตยของชาติไทย ให้ดำรงอยู่ด้วยความมั่นคงสถาพรสืบตลอดไป”

คำแถลงการณ์ของประธานาธิบดี เคนเนดี ทั้งนี้ “เมื่อรัฐบาลสหรัฐกับรัฐบาลไทย ได้ร่วมกันพิจารณาถึงสถานการณ์ในเอเชียอาคเนย์แล้ว และโดยที่ได้ทำความตกลงต่อกันอย่างสมบูรณ์แล้ว รัฐบาลไทยก็ได้มีคำเชิญ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้มีคำสั่งให้เป็นไปตามนั้นแล้วในวันนั้นเอง ให้หน่วยกำลังทหารสมทบของสหรัฐทั้งทางพื้นดินและทางอากาศเคลื่อนย้ายต่อไปยังประเทศไทยและประจำอยู่ ณ ประเทศนั้น จนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง หน่วยกำลังทหารสมทบของสหรัฐนี้ จะทำหน้าที่ช่วยประกันไว้ ซึ่งบุรณภาพแห่งดินแดนของประเทศ

“การส่งหน่วยกำลังของสหรัฐไปยังประเทศไทยครั้งนี้ ได้พิจารณาไว้คร่าวๆ แล้ว เห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำ ด้วยเหตุว่าคอมมิวนิสต์ได้เข้าโจมตีประเทศลาวหลายครั้งแล้ว เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง และหลังจากนั้นก็ให้หน่วยกำลังคอมมิวนิสต์รุกคืบหน้าตรงไปยังชายแดนของประเทศไทย ครั้นนี้สร้างความห่วงใยให้แก่สหรัฐเป็นอันมาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้มีคำสั่งให้หน่วยกำลังทหารสมทบของสหรัฐบางส่วนเข้าไปในประเทศไทย เพื่อว่าเราจะได้อยู่ในฐานะที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ผูกพันต่าง ๆ ของเราโดยรวดเร็ว ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกติกาสัญญามานีลา ปี พ.ศ. ๒๔๘๗ อันเป็นความตกลงเพื่อการป้องกัน ซึ่งวุฒิสภาของสหรัฐได้ลงมติอย่างล้นหลามเห็นชอบด้วยและ ซึ่งรัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทย ได้ระบุอย่างไว้แล้วในคำแถลงร่วมกันเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ. และขณะนี้เราก็ได้ปรึกษาหารือกันอยู่กับรัฐบาลต่าง ๆ ของประเทศภาคีองค์การ สปอ. ด้วยเรื่องสถานการณ์”

“อนึ่ง ข้าพเจ้าขอกล่าวไว้ด้วยว่า การกระทำของสหรัฐครั้งนี้ เป็นการกระทำเพื่อการป้องกันและเป็นการปฏิบัติโดยถูกต้องตามกฎบัตรสหประชาชาติ ซึ่งถือเป็นหลักเฉพาะว่า ชาติต่าง ๆ ย่อมมีสิทธิอยู่โดยอิสระชาติในอันที่จะดำเนินมาตรการต่าง ๆ ร่วมกัน เพื่อการป้องกันตนเอง และเพื่อสนองเจตนารมณ์แห่งกฎบัตรสหประชาชาตินั้น ข้าพเจ้าได้มีคำสั่งให้แจ้งข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของเราขณะนี้ไปยังเลขาธิการสหประชาชาติเพื่อทราบแล้ว อันนโยบายเกี่ยวกับประเทศลาวนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยังคงเป็นนโยบายที่ตักตวงให้มีการหยุดยั้งอย่างเป็นผลขึ้นอีก และให้มีการเจรจากันในทันทีที่เรोजิตตั้งรัฐบาลผสมของลาวขึ้น”

ทางวอชิงตัน รมต. กลาโหม แม้คนามารว่า ประกาศว่า สหรัฐได้จัดตั้ง “กองบัญชาการช่วยเหลือทางทหารสหรัฐ” ประจำประเทศไทยขึ้นอีกแห่งหนึ่งแล้ว โดยอยู่ใน

ความควบคุมของ พลเอก พอล คี.ฮาร์กิส ซึ่ง เป็นหัวหน้ากองบัญชาการอย่างเดียวกันของ สหรัฐประจำเวียตนามได้

การที่ขบวนการประเทศลาวบุกกรรกกองทัพฝ่ายรัฐบาลเข้ามาในดินแดนที่ใกล้เคียง กับประเทศไทยมากเช่นนี้ ย่อมเป็นธรรมดาที่รัฐบาลไทยจะต้องรู้สึกวิตกกังวลอยู่บ้าง คำโอวาท ของ ฯพณฯ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรี ที่ให้แก่ทหารซึ่งไปรักษาการที่ชาย แคนเฉียงของ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ระบุถึงความเอาใจใส่ต่อสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี คำโอวาทนั้น มีความว่า

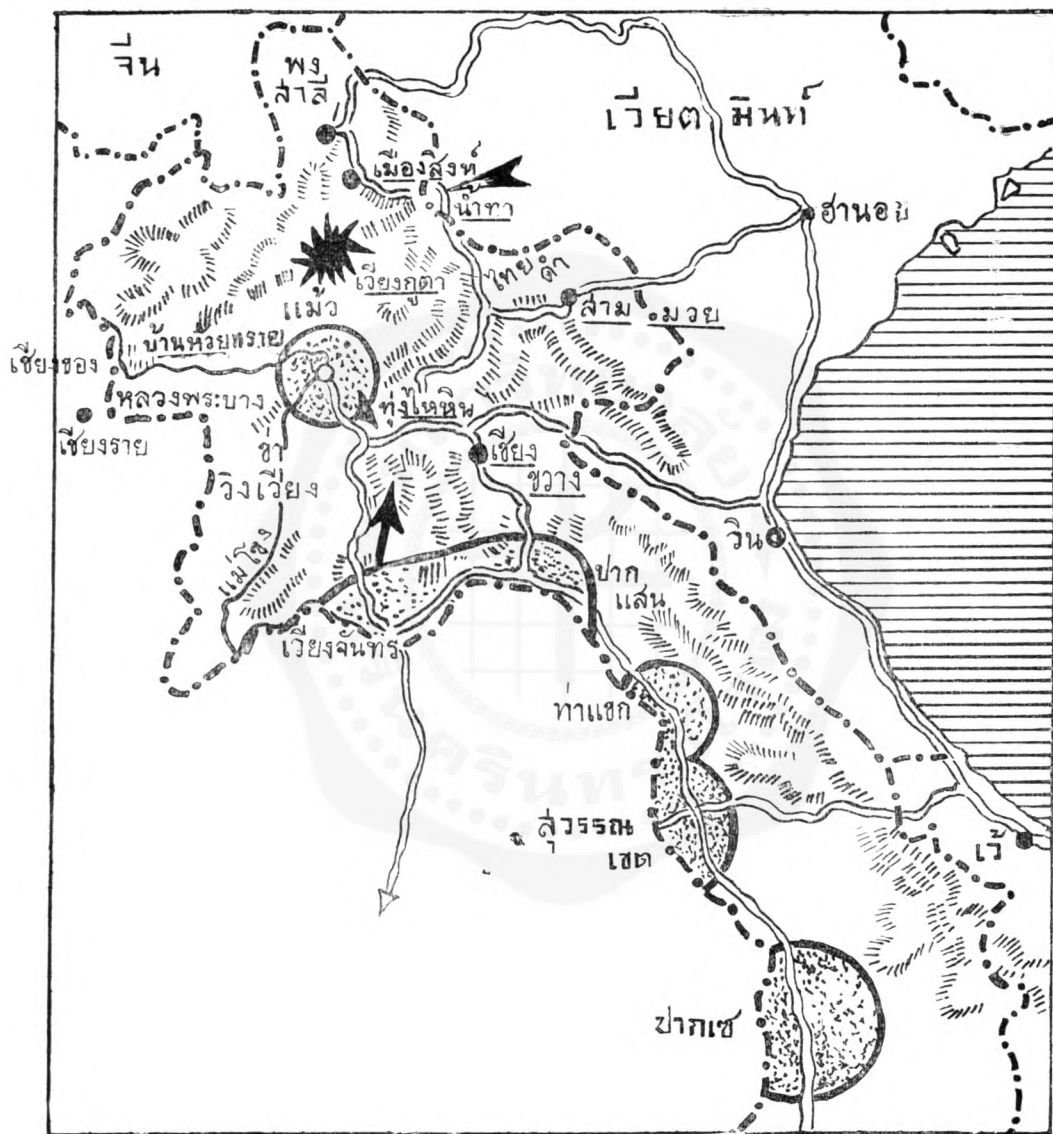
“พี่น้องทหารทุกคนคงจะทราบเป็นอย่างดีแล้วว่า การที่รัฐบาลส่งมาประจำอยู่ใน จังหวัดชายแดนนั้นก็เนื่องมาจากสถานการณ์ในราชอาณาจักรลาวซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน ของ เราอยู่ในลักษณะยุ่งยาก ความคับขันของชายแดนด้านนี้เพิ่มมากขึ้น ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้เป็นผู้ เบิกการบุกกรรกขึ้นในราชอาณาจักรลาว ประเทศไทยเรามีพรมแดนติดต่อกันก็ย่อมต้องกระทบ กระเทือนเป็นธรรมดา รัฐบาลจึงได้ส่งบรรดาทหารทั้งหลายมาประจำอยู่ตามชายแดน เพื่อทำ หน้าที่ป้องกันรักษาประเทศชาติอันเป็นหน้าที่ของทหารทุกคน ที่ต้องเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ เพื่อป้องกันบ้านเกิดเมืองนอนของเราไว้ ให้เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเราได้เสียสละชีวิตและ เลือดเนื้อมาแล้ว”

อนึ่ง ใคร่ขอกล่าวว่า หน้าที่ของพี่น้องประชาชนชาวไทยในขณะนี้คือ ประกอบ สัมมาอาชีพตามปกติ เชื้อมั่นในรัฐบาล “สมัครสมานสามัคคีกัน ซึ่งเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ ประเทศชาติของเราจะปลอดภัย สามารถรักษาเอกราชและอธิปไตยของเราไว้ได้ตลอดไป” ตามที่สำนักแถลงข่าวสำนักนายกรัฐมนตรีได้ขอรับรองไว้

ระบบการปกครองของรัฐบาลผสมในปัจจุบัน

รัฐบาลผสมลาวประกอบด้วยสามฝ่ายคือ ฝ่ายเป็นกลางของเจ้าสุววรรณมา ฝ่าย นิยมโลกเสรีของนายพลภูมิ และฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ของเจ้าสุภานุวงศ์ การตัดสินใจเรื่อง สำคัญใดๆ ของรัฐบาลที่จะต้องได้รับความเห็นชอบทั้งสามฝ่าย แต่ละฝ่ายมีสิทธิใช้สิทธิยับยั้ง (Veto) ได้ การปกครองของลาวจึงเป็นแบบ “ทรอยกา” (Troika)

โครงสร้างของคณะมนตรีลาว แสดงให้เห็นถึงการแบ่งสรรตำแหน่งหน้าที่แก่สาม ฝ่าย เพื่อให้มีดุลย์อำนาจเสมอกัน การจักรปรรัฐบาลผสมให้คุ้มกันเองภายในหมู่ผู้ดำเนิน นโยบาย อาจจะทำให้นโยบายบริหารของลาวอยู่ในหลักเป็นกลางได้

ระบบทรอยก้า (Troika)

ในที่นี้ใครจะขอกล่าวถึงคำว่า “ทรอยก้า” ไว้ด้วย ทรอยก้าเป็นคำรัสเซีย หมายถึง รถเลื่อนเทียมม้าสามตัว ครุสชอฟได้ใช้คำนี้ในที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ในเรื่องการสรรหาเลขาธิการคนใหม่ เขารับตำแหน่งแทนนายแอกี ซามมารสค โจนค ซึ่งถึงแก่กรรมเพราะเครื่องบินระเบิดในภาคเหนือโรดเซีย ขณะปฏิบัติหน้าที่พยายามระวังอุบัติเหตุการฉกของโก ครุสชอฟเสนอว่าสหประชาชาติไม่ควรมีเลขาธิการอีกต่อไป สำนักเลขาธิการควรประกอบด้วยบุคคลสามคนเป็นผู้นำ ดำเนินการบริหาร ผู้นำทั้งสามพึงมีผู้แทนของฝ่ายตะวันตก ฝ่ายเป็นกลาง และฝ่ายคอมมิวนิสต์ แต่ละผู้นำมีอำนาจใช้สิทธิยับยั้ง (Veto) สหภาพโซเวียตได้เสนอระบบบริหารแบบนี้ให้ใช้ในการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์ด้วย

จะเห็นได้ว่าระบบทรอยก้าตามความหมายแล้ว ก็คล้ายกับระบบการปกครองของจักรวรรดิโรมันสมัยหนึ่ง มีผู้ควบคุมการบริหารของจักรวรรดิสามคน ระบบการปกครองแบบนี้ของโรมันในครั้งนั้นเรียกว่า (Triumvirate)

สหภาพโซเวียต ไม่ประสบผลสำเร็จในการเสนอแนะระบบทรอยก้า ประธานาธิบดีเคนเนดีแห่งสหรัฐ ได้กล่าวคำมั่นต่อที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ว่า “ถึงแม้รถเลื่อนจะมีม้าสามตัว แต่ก็ไม่ได้มีสารถึงสามคน ซึ่งมุ่งไปคนละทิศละทาง คงมีสารถึงคนเกี่ยวควบคุมม้าทั้งสามตัวให้ไปตามแนวทางเดียวโดยพร้อมเพรียงกัน ฉะนั้น องค์การบริหารของสหประชาชาติ ก็พึงมีผู้นำเพียงผู้เดียวดำเนินการบริหาร” โปรคคุยาพรตเทียมม้าทรอยก้า และภาพประธานาธิบดีเคนเนดี กำลังชักม้าระบบนี้ ในที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ

ประเทศไทย

ก. ความเป็นมาของพวกคอมมิวนิสต์ไทย

ประวัติการเริ่มต้นของลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยนั้น มีแหล่งกำเนิดที่อยู่ห่างไกล เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑ สหภาพโซเวียต ซึ่งเป็นศูนย์กลางการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์สากลได้จัดตั้งสาขาองค์การคอมินเทอรนสำหรับภาคตะวันออกไกลขึ้นที่เซี่ยงไฮ้ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า The Communist Far Eastern Bureau สาขาคอมินเทอรนนี้เป็นศูนย์กลางปฏิบัติงานของพวกคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกไกลและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ได้มีชาวจีนกลุ่มหนึ่งประกอบด้วยบุคคล
ชั้นหัวหน้า ๑๒ คน เข้ามาประชุมเป็นครั้งแรกขึ้นที่เชียงใหม่ ที่ประชุมได้ประกาศตั้งพรรค-
คอมมิวนิสต์ขึ้นเป็นทางการ ขณะนั้น คร. ชุนยัตเซิน เพิ่งทำการปฏิวัติล้มราชวงศ์แมนจูได้
สำเร็จ สาธารณรัฐจีนภายใต้การนำของ คร. ชุน ยังอยู่สภาพที่ไม่มั่นคง เขาจำเป็นต้องอาศัย
กำลังหลายฝ่ายรวมปฏิบัติงานสร้างชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ คร. ชุน จึงให้พรรคคอมมิวนิสต์
จีนเข้าร่วมบริหารประเทศกับพรรคก๊กมินตั๋ง ตามคำแนะนำของบูทริสเซีย ซึ่งขณะนั้นได้มี
ส่วนช่วยเหลือพรรคก๊กมินตั๋งอยู่ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๗๐ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้มีการ
เคลื่อนไหวในก้นก่องกวนต๋องทำลายอย่างกว้างขวางยิ่ง จนรัฐบาลจีนเห็นว่า ถ้าปล่อยให้
พรรคคอมมิวนิสต์ดำเนินการต่อไป จะเป็นภัยยิ่งขึ้น จึงได้เริ่มทำการกวาดล้างพรรคคอม-
มิวนิสต์ขึ้นเป็นครั้งแรก เป็นผลให้สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์หลบหนีภัยไปพำนักอยู่ในต่าง
ประเทศเป็นจำนวนมาก บางพวกได้หลบหนีลงมาทางใต้เข้าสู่ประเทศไทยและแหลมมลายู

อีกสองปีต่อมา ในปี พ.ศ. ๒๕๗๒ รัฐบาลก๊กมินตั๋งกระทำการกวาดล้างพรรค
คอมมิวนิสต์อีกครั้งหนึ่ง จึงปรากฏว่ามีคอมมิวนิสต์จีนคนสำคัญ ๆ หลบหนีเข้ามาประเทศไทย
อีกรุ่นหนึ่ง สงครามกลางเมืองระหว่างพรรคจีนคอมมิวนิสต์กับจีนคณะชาติในประเทศจีนมีผล
สะท้อนมาถึงชาวจีนในประเทศไทย โดยกลุ่มคู่ปรายักษ์ต่างก็แสวงหาทางที่จะมีอำนาจเหนือ
บรรดาชาวจีนและสมาคมชาวจีนต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประเทศไทย

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทั้งกลุ่มแรกและกลุ่มหลังได้สมทบกันดำเนินงานในประเทศไทย
มีแหล่งทำการอยู่ในส่วนกลาง คือ จังหวัดพระนครและธนบุรี ไม่มีโอกาสดำเนินงานอย่างเปิดเผย
ในส่วนภูมิภาค มีหลักฐานพอเชื่อถือได้ว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนที่หลบหนีมานั้น ได้รวบ
รวมกันจัดตั้งขบวนการคอมมิวนิสต์ขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๗๔ ในระยะ
เริ่มต้นนี้ ขบวนการนี้ยังดำเนินงานไม่ได้กว้างขวางนัก เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไทยดำเนิน
งานควบคุมอย่างเข้มแข็ง มีชาวจีนถูกจับกุมฐานแจกใบปลิวฝ่าฝืน มาตรา ๑๐๔ แห่งกฎหมาย
ลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ (ปัจจุบัน มาตรา ๑๑๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา) อยู่เสมอ
ขบวนการนี้จึงได้แต่เพียงรวบรวมกรรมกรตามโรงสี โรงเลื่อย ฯลฯ แล้วจัดตั้งเป็นหน่วย
ที่มีระเบียบวินัยขบวนการมุ่งเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ในกลุ่มกรรมกรชาวจีนเป็นส่วนใหญ่

ขบวนการนี้ปฏิบัติงานตามนโยบายขององค์การโคมินเทอรัน ในขั้นต้นก็ทำการชัก
ชวนให้ประชาชนเข้าใจว่าการปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์เท่านั้นที่จะทำให้ประชาชนมี
ความสุขสมบูรณ์และมีสิทธิเสรีภาพทุกประการ ขึ้นต่อไปก็พยายามนำลัทธิลัทธิและวิธีการ

ปฏิบัติของคอมมิวนิสต์มาสอน ขบวนการนี้มุ่งหากรรมกรเป็นส่วนใหญ่ มิได้สนใจกับบุคคลชั้นสูง หรือคนที่ได้รับการศึกษามากนัก อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่ามีนักศึกษาและนักเขียนชาวไทยที่ถือตนว่าเป็นพวกที่มีความคิดก้าวหน้า มีความเลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์อยู่ พวกหนึ่ง พวกคอมมิวนิสต์ไทยจึงก่อเกิดขึ้น การดำเนินการของฝ่ายคอมมิวนิสต์ครั้งแรกที่มีต่อรัฐบาลไทยเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๗๕

เมื่อ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ มีการปฏิบัติเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศไทยจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบรัฐธรรมนูญ คงมีกษัตริย์เป็นประมุขแต่อยู่ใต้กฎหมาย องค์การคอมมิวนิสต์พิจารณาว่าการปฏิวัตินั้นเป็นการปฏิวัติของพวกชนชั้นกลางกลุ่มน้อย ได้มีการตั้งใบปลิวลงนามว่า “คณะคอมมิวนิสต์สยาม” แจกในกรุงเทพฯ และในจังหวัดบางจังหวัดทางภาคอีสาน ใบปลิวเหล่านี้ตีพิมพ์เป็น ๓ ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ เป็นที่น่าสังเกตว่าด้อยค่าภาษาที่ใช้ในใบปลิว เป็นสำนวนของผู้ได้รับการศึกษาดี ฉะนั้น จึงสันนิษฐานได้ว่า คนไทยที่มีการศึกษาสูงได้เข้าร่วมกับพวกคอมมิวนิสต์ในครั้งนั้นด้วย

หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปีนั้นแล้ว องค์การโคมินเทอรันได้ส่งสาส์นแสดงความยินดีต่อคณะผู้เปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยถือโอกาสที่ทักทายว่าพวกคอมมิวนิสต์มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งนั้นด้วย ซึ่งอาจเป็นเพราะองค์การโคมินเทอรันเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้น เป็น “การปฏิวัติเพื่อทำลายอำนาจของพวกชนชั้นเจ้าขุนมูลนาย” ก็ได้ อันอาจเป็นหลักฐานพอที่จะหลุดออกให้ผู้อื่นไม่รู้เข้าใจว่า เป็นการกระทำอันคล้อยตามทฤษฎี ของคอมมิวนิสต์ แต่รัฐบาลไทยทันที เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๖ รัฐบาลพระยามโนปกรณ โท้อออกพระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ ๒๔๗๖ มีหลักการเอาไทยบุคคลผู้สนับสนุนลัทธิคอมมิวนิสต์ และกฎหมายฉบับนี้ให้แน่ว่า “คอมมิวนิสต์” หมายความว่า วิธีการหรือหลักการทางเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยการเลิกจ้างเสียทั้งหมดหรือแต่บางส่วนซึ่งกรรมสิทธิในทรัพย์สินของเอกชนโดยไม่ให้ประเทศ หรือประชาชนรวมกัน เข้าเป็นเจ้าของเสียเอง

“ลัทธิคอมมิวนิสต์” หมายความว่า ลัทธิใด ๆ ซึ่งบังความถึงการสนับสนุนส่งเสริมการรวมกรรมสิทธิที่ดินหรือรวมการอุตสาหกรรม หรือรวมทุนหรือรวมแรงเข้าเป็นของรัฐบาล”

คำนิยามนี้มีข้อสงสัยเกี่ยวกับระบบที่ดินของไทยที่เคยมีมา นายแสงกาต์ ได้เขียนไว้ในคำบรรยายประวัติศาสตร์กฎหมายไทยว่าด้วยที่ดินว่า “ชนบทรรมนิยมประเพณีของบรรดาชนชนชาติเชื้อไทย ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่นอกประเทศไทยนั้น ถือว่าระบอบที่ดินมีลักษณะสำคัญเหมือนกันทุกหมู่ กล่าวคือ ผู้เป็นประมุขเป็นเจ้าของที่ดินที่อยู่ในบังคับ”

กฎหมายลักษณะเบ็ดเสร็จ บทที่ ๕๒ ในประมวลกฎหมายตราสามดวง รัชกาลที่ ๑ มีความว่า “ที่ดินที่อยู่ในอาณาเขตกรุงศรีอยุธยา เป็นของพระมหากษัตริย์ทั้งหมด พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งอำนาจที่จะจำหน่ายให้แก่ผู้ใดก็ได้”

จึงทำให้คิดว่าถ้าการรวมที่ดินเป็นของพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่ลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะพระมหากษัตริย์เอาออกแจกให้ราษฎรทำ แต่ถ้ารวมเป็นของรัฐ รัฐทำเสียเองละกรรมจึงกลายเป็นคอมมิวนิสต์

ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้มีการตั้งไต่สวนในภาคอีสาน ลงนามว่า “คณะไทยหนุ่ม” ข้อความในไต่สวนเหล่านี้ระบุความมุ่งหมายที่จะจัดตั้งระบบการปกครองแบบโซเวียตขึ้นในประเทศไทย จึงเข้าใจได้ว่าพวกคอมมิวนิสต์ได้คิดรวมเอาประเทศไทยเข้าในหมู่บริวารของประเทศที่มีความโน้มเอียงไปในทางคอมมิวนิสต์ไว้ด้วย โดยที่พระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๔๗๖ ระบุถึงการปราบปรามการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พรรคคอมมิวนิสต์ไทยจึงต้องดำเนินงานอย่างปกปิดซุ่มซ่อนตลอดมา

เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์แก้ไขเพิ่มเติม โดยเปลี่ยนคำอธิบายถึงลัทธิคอมมิวนิสต์เสียใหม่คือ:—

“ลัทธิคอมมิวนิสต์หมายความว่า ลัทธิใด ๆ ที่มุ่งหมายจะเลิกล้มระบอบการสมาคมที่มีอยู่นั้น โดยใช้กำลังบังคับ เพื่อให้เป็นทางเดียวที่จะนำมาซึ่งการโอนที่ดินกับทรัพย์สินอื่น ๆ และกิจการค้าใหญ่ ๆ ทั้งหมดจากการที่เอกชนเป็นเจ้าของมา ให้รัฐ หรือชุมชนเป็นเจ้าของแทน”

ข. กิจกรรมของพวกคอมมิวนิสต์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔

ครั้นต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ เพื่อผลทางการเมืองโดยเฉพาะในการที่ประเทศไทยร้องขอเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติเมื่อเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ใหม่ๆ รัฐบาลจำเป็นต้องประกาศยกเลิก พ.ร.บ. คอมมิวนิสต์ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ตามเงื่อนไขที่รัฐบาลจำเป็นต้องปฏิบัติตาม หลังจากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ไทยก็เริ่มงานอย่างเปิดเผย โดยประกาศแถลงการณ์ในหนังสือพิมพ์หลายฉบับถึงความมุ่งหมายและกิจการของพรรค

คอมมิวนิสต์ไทย และมีการประกาศนโยบาย ๑๐ ประการ ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย คือ:—

- (๑) พรรคคอมมิวนิสต์ไทยพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับคณะพรรคต่าง ๆ และผู้ที่มีแนวโน้มในระบอบประชาธิปไตย ช่วยกันสร้างประเทศของเราให้เป็นประเทศที่มีความสมบูรณ์พูนสุข เป็นประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยและเอกราชอันสมบูรณ์
- (๒) ราษฎรเป็นผู้เลือกทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง โดยให้มีการเลือกตั้งจากสภาตำบล สภาอำเภอ สภาจังหวัด สภาแห่งชาติ เป็นลำดับขึ้นไปและให้สภาทุกจังหวัดเลือกตั้งองค์การอภิบาลตนเอง
- (๓) การเลือกตั้งควรเป็นไปอย่างเสมอภาค ผู้มีสัญชาติไทยตามกฎหมาย หากมีอายุครบ ๑๘ ปี บริบูรณ์แล้ว ย่อมมีสิทธิในการเลือกตั้งและรับการเลือกตั้งได้โดยไม่จำกัดเพศ และวิทย์ฐานะ
- (๔) ดำเนินระบอบการปกครองท้องถิ่น โดยรับรองสิทธิในการปกครองตนเองของชนชาติส่วนน้อย (สัญชาติไทย) และให้ความเสมอภาคแก่ชนชาตินั้นๆ
- (๕) ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพในการประชุม การจัดตั้งสมาคม การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา การนับถือศาสนา การนิยมลัทธิ การหยุดงาน การเดินขบวน และการจัดตั้งพรรคการเมือง เป็นต้น
- (๖) เพื่อปรับปรุงฐานะความเป็นอยู่ของกรรมกรให้ดีขึ้น จะต้องเพิ่มอัตราค่าแรงงานของกรรมกรให้สูงกว่าระดับเดิม กำหนดเวลาทำงาน ๘ ชม. ให้มีการประกันทางสังคม ช่วยเหลือกรรมกรที่ว่างงาน ห้ามทารุณต่อผู้ที่เริ่มเข้าฝึกงาน

เพื่อให้สมรรถภาพในการบริหารงานตามระบอบและวินัยของทหาร กับตำรวจดีขึ้น จะต้องส่งเสริมศีลธรรมตลอดจนการเอาใจใส่ต่อหน้าที่และปรับปรุงการครองชีพของทหาร ตำรวจ และข้าราชการชั้นผู้น้อยให้เหมาะสม

เพื่อคุ้มกันการครองชีพของผู้มีอาชีพอิสระ ต้องให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลตามสมควร นอกจากนั้น ยังจะต้องสนับสนุนองค์การสหกรณ์ด้วย

- (๗) ยกเลิกภาษีอากรที่เป็นภาระหนักแก่ราษฎร โดยเก็บแต่ภาษีอัตราก้าวหน้า

คุ้มครองป้องกันการอุตสาหกรรมของชาติ และยื่นข้อเสนอโอกาสให้ชาวต่างประเทศมาลงทุนโดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขอันเสมอภาคและเหมาะสม

- (๘) ปรับปรุงการกลั่นกรอง โดยลดค่าเช่าและดอกเบี้ย ช่วยเหลือชาวนาผู้ประสบภัย สนับสนุนการจัดตั้งของชาวนา แจกพันธุ์ข้าวและเครื่องมือแก่ชาวนาที่ยากจน ตลอดจนส่งเสริมกิจการของสหกรณ์ผลิตกรรมตามชนบททุกแห่งทั่วราชอาณาจักร
- (๙) ปรับปรุงการครองชีพของครู ส่งเสริมการศึกษาชั้นประถม และการสังคมนาการศึกษาให้แพร่หลาย โดยมีโครงการอบรมส่งเสริมในวิชาชีพ และผู้ที่ยังมีได้รับการศึกษาแก้ไขตำราเรียนให้เป็นที่ไปตามแนวประชาธิปไตย และหลักวิทยาศาสตร์
- (๑๐) กระชับความสัมพันธ์กับนานาชาติให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอังกฤษ อเมริกา จีนคอมมิวนิสต์ และสหภาพโซเวียต สนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ จัดการลงโทษพวกอาชญากรรมสงคราม กำจัดพวกเชื้อสายฟาสซิสต์ให้หมดสิ้น จรรโลงรักษาสันติภาพของโลก ให้มีความคุ้มครองแก่คนต่างด้าวในสิทธิอันควร ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่และทรัพย์สินสมบัติ

บรรดาข้อนโยบายต่างๆ ที่พรรคคอมมิวนิสต์ไทยแถลงออกมาทั้ง ๑๐ ข้อ เป็นนโยบายที่พรรคคอมมิวนิสต์ก็พยายามใช้ลึกลับสลับกระบายให้เห็นเด่นชัดขึ้น และทั้งๆ ที่นโยบายบางประการที่เป็นนโยบายอันก่อประโยชน์ให้แก่มวลชนชาวไทย เป็นนโยบายของรัฐบาลที่ถือปฏิบัติอยู่แล้ว คอมมิวนิสต์ก็นำมากล่าวซ้ำไว้ เพื่อให้บางคนสำคัญผิดว่าเป็นนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์ที่กำหนดขึ้นไว้

ประกาศนโยบายดังกล่าว น่าจะเป็นผลดีต่อพรรคคอมมิวนิสต์ไทยอยู่บ้าง เพราะในระยะนั้นประชาชนชาวไทยยังไม่ทราบเรื่องคอมมิวนิสต์กันนัก แต่ในระยะต่อมาประชาชนชาวไทยก็ทราบได้ทันทีว่า การนำเอาลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาใช้ในประเทศไทย เป็นเสมือนการนำเอาลัทธิกรรมต่างๆ ของประชาชาติไทยซึ่งเป็นลัทธิกรรมที่ไม่มีอะไรเสมอเหมือน ไปอยู่ภายใต้หลักการของต่างชาติ ซึ่งมีความผิดแผกไปในทางที่ผิด กล่าวคือ พรรคคอมมิวนิสต์ไทยได้ประกาศออกมาอย่างเปิดเผยว่า จะดำเนินกิจการของพรรคตามหลักของมาร์กซ เองเกลส์ เลนิน และสตาลิน อย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ยังไม่มีกำหนดคุณสมบัติและ

เงื่อนไขของการเข้าเป็นสมาชิกแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ไว้เป็นหลักฐาน โดยระบุว่า บุคคลที่จะเข้าเป็นสมาชิกแห่งพรรคคอมมิวนิสต์ได้ จะต้องเป็นบุคคลที่เห็นด้วยกับหลักนโยบายและระเบียบการของคอมมิวนิสต์ไทย ซึ่งเข้าร่วมในองค์การที่จัดตั้งขึ้นโดยพรรค รับผิดชอบงานในองค์การนั้น ๆ อย่างมานะบากบั่นเช่น รับผิดชอบต่อความผิดทุกสิ่งทุกอย่างของพรรคคอมมิวนิสต์ไทย และจะต้องชำระค่าบำรุงให้แก่พรรคเป็นจำนวนตามกำหนด ทุกคนที่เข้าพรรคต้องรับรองหลักนโยบายของพรรค แต่มีใ้หมายความว่าต้องสนับสนุนที่จัดเจนในหลักนโยบายของพรรค สมาชิกของพรรคไม่เพียงแต่เข้าร่วมการต่อสู้เพื่อเอกราชและประชาธิปไตยอันสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังต้องต่อสู้เพื่อลัทธิคอมมิวนิสต์อีกด้วย

เงื่อนไขดังกล่าวระบุต่อไปว่า พรรคคอมมิวนิสต์เป็นกองทัพหน้าของชนชั้นกรรมาชีพ อันก่อตั้งขึ้นด้วยบุคคลจำพวกที่มีความตื่นตัว มีความก้าวหน้าในหมู่ชนชั้นกรรมาชีพเอง แต่การที่พรรคจะเป็นกองทัพหน้าของชนชั้นกรรมาชีพได้นั้น ก็ต้องเอาใจใส่ปรับปรุงกลั่นกรองสมาชิกของพรรค และมีการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดด้วย เพราะพรรคจะต้องปฏิบัติต่อสมาชิก ดังนี้ :—

๑. ต้องเพิ่มความแข็งแรงให้แก่สมาชิกที่เป็นกรรมกรที่มีความคึกคักมาก่อน
๒. พรรคต้องสนใจสมาชิกที่เป็นชาวนายากจนและนักศึกษา
๓. พรรคต้องสนใจและเอาใจใส่ดูแลคนงานหญิง และชนชั้นนายทุนน้อย หญิงที่ยากจนเป็นพิเศษ
๔. สมาชิกของพรรคทุกคนต้องต่อสู้ เพื่อกิจการของลัทธิคอมมิวนิสต์ ของชนชั้นกรรมาชีพด้วย

ส่วนทางค่านคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในประเทศไทยก็คงเป็นเช่นเดียวกัน กล่าวคือเมื่อรัฐบาลจำเป็นต้องยกเลิกพระราชบัญญัติคอมมิวนิสต์แล้ว คอมมิวนิสต์ก็เริ่มไหวตัวคึกคักขึ้น และในระยะนี้เองที่มีหลักฐานพอเชื่อถือได้ว่า คอมมิวนิสต์จีนได้เริ่มขยายขบวนการคอมมิวนิสต์ และจัดตั้งพรรคขึ้น เรียกตัวเองว่า “พรรคคอมมิวนิสต์จีนในประเทศไทย” (Chinese Communist Party in Thailand — CCP (T)) มีการฉลองชัยชนะอย่างถึงขีดสุด และมีการขยายกิจกรรมของพรรคอย่างกว้างขวางและเปิดเผย มีการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ ขึ้น ให้มีรากฐานมั่นคงยิ่งขึ้น เช่นองค์การโฆษณาเผยแพร่ อันได้แก่หนังสือพิมพ์ฉนวนหมินเป้า หมินจูชิงหวุ่น หานานเฉิง ร้านจำหน่ายหนังสือตำโง้อันฟ้า (ต่อมาเปลี่ยนเป็นหัวเฉียวบูคส์โตร์) ส่วนองค์การเศรษฐกิจการค้า ได้แก่ ร้านอันต้า ฟ้าแคนไทย ประ

วิชาชีพ ทางด้านองค์การสังคมก็มีการจัดตั้งสมาคมการศึกษา สมาคมครู สมาคมเยาวชน และสมาคมสตรี ส่วนองค์การกรรมกรก็มีการจัดตั้งสมาคมสหอาชีพกรรมกรแห่งประเทศไทย พร้อมด้วยสาขา ๖๐ แห่ง องค์การบรรเทาทุกข์ ก็สมาคมเกียก๊ก สมาคมสงเคราะห์ชาวจีนต่างคำว เพื่อทำการเรียไรงเงิน เป็นต้น

ครั้นต่อมาภายหลังรัฐประหาร เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๐ แล้ว คอมมิวนิสต์ไทยและจีนยังไม่แน่ว่า นโยบายของรัฐบาลสมัยนั้นจะเข้าไปในรูปใด จึงทำให้ความคึกคักของคอมมิวนิสต์ไทยและคอมมิวนิสต์จีนชงกไปชั่วคราว และเริ่มดำเนินการอย่างลับ ๆ อีกวาระหนึ่ง มาในระบอบนี้ พ.ศ. ๒๔๙๓ คอมมิวนิสต์ในประเทศไทยได้กำหนดกลวิธีใหม่ และต้องการให้มีการปฏิบัติดำเนินงานที่มีความสำคัญ ๓ ประการคือ :-

๑. ให้ทำการต่อต้านประเทศมหาอำนาจฝ่ายเสรีประชาธิปไตย ซึ่งคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าเป็นจักรวรรดินิยม และต่อต้านรัฐบาล ซึ่งคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าสนับสนุนจักรวรรดินิยม
๒. ให้เข้าช่วยและเข้าดำเนินการณรงค์สันติภาพของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ที่คอมมิวนิสต์ประกาศว่าเป็น “สันติภาพของประชาชน” หรือสันติภาพของโลก ตามอุดมของลัทธิคอมมิวนิสต์
๓. ให้เข้าช่วยและเข้าดำเนินการสถาปนาประชาธิปไตย ตามแบบอย่างของคอมมิวนิสต์ หรือที่เรียกว่า “ประชาธิปไตยแบบใหม่” (New Democracy) ซึ่งคอมมิวนิสต์ถือว่าเป็นประชาธิปไตยของประชาชน

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ปฏิบัติงานภายใต้ชบวนการคอมมิวนิสต์สากล คือ “คณะกรรมการสันติภาพแห่งประเทศไทย” กรรมการคณะนี้ได้เริ่มการเผยแพร่ตามแนวข้ออ้างเพื่อการณรงค์สันติภาพของสหภาพโซเวียต หรือตามแนวทางขององค์การสันติภาพแห่งโลก (WORLD PEACE COUNCIL) ซึ่งต่อมาก็เป็นที่ปรากฏชัดแจ้งว่าองค์การนี้ดำเนินงานอยู่ภายใต้การนำของคอมมิวนิสต์สากล ซึ่งเท่ากับองค์การนี้เป็นองค์การบังหน้าของคอมมิวนิสต์นั่นเอง การดำเนินงานของคณะกรรมการสันติภาพแห่งประเทศไทยได้กระทำในขั้นแรกโดยวิธีส่งแบบพิมพ์คำร้องให้ประชาชนเพื่อลงชื่อเรียกร้องสันติภาพ ประนามการใช้อาวุธปรมาณูของสหรัฐอเมริกา แบบพิมพ์คำร้องที่มีผู้ลงชื่อแล้วนั้นได้ส่งไปโฆษณาในหนังสือพิมพ์การเมืองฝ่ายซ้ายหลายฉบับ และมีการส่งแบบพิมพ์คำร้องไปทั่วทุกแห่ง เป็นต้นในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนสามัญต่าง ๆ

และสมาคมทั่วไป นอกจากนี้แล้วยังได้ส่งผู้แทนไปร่วมประชุมกับพรรคคอมมิวนิสต์นานาชาติหลายครั้ง การปฏิบัติการของคณะกรรมการสันติภาพแห่งประเทศไทยได้ดำเนินไปอย่างคึกคักภายใต้การบงการอย่างลับ ๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย และพรรคคอมมิวนิสต์จีนในประเทศไทย

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า การใช้องค์การสันติภาพเป็นองค์การบังหน้า และการดำเนินงานของขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยได้เริ่มขยายวงออกอย่างกว้างขวาง และจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติ ซึ่งจำเป็นจะต้องควากล้างให้หมดสิ้นไป จึงตราพระราชบัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ขึ้น และประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๙๕ และต่อจากนั้นก็ได้นำการจับกุมและดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดพระราชบัญญัตินี้ขึ้นเป็นครั้งแรกรวม ๕๐ คนเศษ ส่วนมากเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับขบวนการคอมมิวนิสต์ และเป็นกรรมการสันติภาพแห่งประเทศไทยด้วย ผลปรากฏว่าผู้ถูกจับกุมถูกศาลลงโทษจำคุก จากนั้นเป็นต้นมา กิจกรรมของคอมมิวนิสต์ซึ่งกระทำกันอย่างเปิดเผย จึงเป็นไปในรูปยี่ตงซ่องเร้น และมุ่งหนักไปในทางแทรกซึมและบ่อนทำลาย เพราะเห็นว่าการล้มล้างด้วยกำลังเป็นสิ่งเหลือวิสัยที่จะกระทำได้

จากการศึกษาถึงการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย รวมทั้งการวิเคราะห์ถึงกิจกรรมคอมมิวนิสต์ที่มาในอดีต พอจะเห็นได้ว่า จีนคอมมิวนิสต์มีอิทธิพลอยู่เหนือพรรคคอมมิวนิสต์ไทยไม่มากนักน้อย ด้วยเหตุนี้จึงมีพรรคคอมมิวนิสต์ดำเนินงานอยู่ในประเทศไทยถึงสองพรรค คือ:—

— พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย

(Communist Party of Thailand — CPT)

— พรรคคอมมิวนิสต์จีนในประเทศไทย (Chinese Communist Party in Thailand

— CCP (T))

จึงเป็นที่เข้าใจว่าคงมีทั้งพรรคคอมมิวนิสต์ระดับชาติ และพรรคสมทบดำเนินงานควบคู่กันไปในประเทศเรา ทั้งนี้ เป็นเพราะมีชาวจีนโพ้นทะเลอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก อีกประการหนึ่งประเทศไทยมีอาณาเขตใกล้เคียงกับจีนคอมมิวนิสต์ การดำเนินงานของพวกคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยจึงอยู่ในขอบเขตรับรัดของจีนคอมมิวนิสต์

การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ทั้งคอมมิวนิสต์ไทย และคอมมิวนิสต์จีนเท่าที่กระทำมาในประเทศไทยพอจะแบ่งออกได้เป็นระยะ ๆ คือ ระยะก่อนรัฐประหาร ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ระยะหลังรัฐประหาร และระยะหลังการปฏิวัติ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ ดังนี้

ก. ระยะก่อน ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐

ระยะนี้เป็นระยะที่ประเทศไทยดำเนินการปกครองโดยมีสภาผู้แทนราษฎร มีพรรคการเมืองพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรคแนวร่วมสังคมนิยม พรรคประชาธิปไตย ฯลฯ รัฐบาลสมัยนั้นยินยอมให้มีการเปิดโฮปาร์ค ฉะนั้น ในครั้งนั้นจะเห็นว่า การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ดำเนินการได้อย่างกว้างขวางเช่น :-

- ไซ้เอกสารตีพิมพ์ของไซเวียต จีน และไทย แสดงวิวัฒนาการของประเทศคอมมิวนิสต์
- กำนันกรรมกร ยุยงให้กรรมกรเรียกร้องขึ้นค่าแรง และร้องขอบริการ ต่าง ๆ และจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้น
- ศิลปิน ไปทัศนาวรจีนคอมมิวนิสต์ แล้วนำเอาวัฒนธรรมจีนมาเผยแพร่
- นักศึกษาและเยาวชน เดินทางไปประชุมองค์การสันนิบาตเยาวชนในประเทศฝ่ายคอมมิวนิสต์ และมีการเดินขบวนเพื่อผลในทางการเมือง
- ในกลุ่มชาวนา โดยเฉพาะประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักการเมืองฝ่ายซ้ายไป แจกผ้าห่ม แจกยา คำนันนั้นว่าการโฆษณาชวนเชื่อและการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์กระทำไ้ผล
- สภาผู้แทนราษฎร มีการกล่าวหาของนักการเมืองฝ่ายซ้าย โดยพรรคแนวร่วมสังคมนิยมเข้าไปมีบทบาทดำเนินการใส่ร้ายป้ายสีรัฐบาล เพื่อล้มล้างรัฐบาลด้วยประการต่าง ๆ

ข. หลังรัฐประหาร ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐

การโฆษณาชวนเชื่อและการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ ในประเทศไทย ยังดำเนินอยู่ เมื่อมีสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งนักการเมืองอ้างรัฐธรรมนูญ ใช้สิทธิเสรีภาพอย่างกว้างขวางเกินขอบเขตเป็นการบังหน้า ฉะนั้น การแทรกซึมและการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ ในระยะนี้จึงได้ผลในค่านต่าง ๆ คือ :-

๑. เพื่อเผยแพร่ลัทธิการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ โดยผ่านทาง

๑. กลุ่มเยาวชนจีน ไ้แก่

- แทรกซึมเข้าทางโรงเรียนจีน
- จัดตั้งหน่วยฝึกฝนย่อย
- สนับสนุนให้การศึกษาจากจีนคอมมิวนิสต์ทางไปรษณีย์

๒. กลุ่มพ่อค้า สมาคม และกรรมกร โดย

- เป็นตัวแทนทั้งสหภาพ สหพันธ์ เพื่อผลประโยชน์ฝ่ายกรรมกร มีการสไตรค์แย่งงาน ฯลฯ
- ส่งภาพยนตร์ของประเทศคอมมิวนิสต์มาฉาย
- ลักลอบนำสิ่งพิมพ์โฆษณาชวนเชื่อมาเผยแพร่และจำหน่าย
- ชักชวนให้เดินทางไปชมงานแสดงสรรพสินค้าในแผ่นดินใหญ่
- ให้ทุนออกหนังสือพิมพ์ในแนวคอมมิวนิสต์

๓. กลุ่มการเมือง โดย

- นำเงินซึ่งได้กำไรจากการค้าสินค้าจีนคอมมิวนิสต์ บำรุงพรรคในทางลับ
- เชิญนักการเมืองและนักหนังสือพิมพ์เดินทางไปชมความวิวัฒนาการของคอมมิวนิสต์

๒. เพื่อผลทางเศรษฐกิจ โดยผ่านทาง

๑. กลุ่มพ่อค้าและสมาคมพาณิชย์ โดย

- จัดให้มีการแสดงสรรพสินค้า แล้วเชิญพ่อค้าสมาคมไปชมโดยอำนวยความสะดวกในการเดินทาง
- มีการทำสัญญาการค้าโดยเรียกคณะพ่อค้าไปสำรวจการค้าที่ฮ่องกงเพื่อขงหน้าเป็นต้น
- ส่งสินค้าราคาถูก เช่น สินค้าจีนคอมมิวนิสต์เข้ามาจำหน่ายในตลาดไทย
- ชักชวนให้เข้าหุ้นเพื่อลงทุนในกิจการค้าบนแผ่นดินใหญ่ เป็นต้น

๒. กลุ่มกรรมกรและประชาชน

- ชักชวนให้ส่งเงินไปสร้างนิคม และบ้านพักในประเทศจีนคอมมิวนิสต์
- ชักชวนเรียไรสร้างโรงเรียนเยาวชน
- มีตัวแทนรับเงินไปให้ครอบครัวทางผืนแผ่นดินใหญ่

๓. กลุ่มนักธุรกิจการเงิน (ธนาคาร — ประกันภัย — โปยก้วน)

- ส่งตัวแทนมาแทรกซึม รวมทั้งการถือหุ้น

- รับดำเนินการรับส่งเงินโดยละเมิดกฎหมาย
- มีการให้ประกันช่างกับเงินคอมมิวนิสต์เป็นต้น
- มีการรับเงินโพยก๊วน และส่งเงินผ่านธนาคารทางบัญชีลับ เป็นต้น

๓. เพื่อผลทางการเมือง โดยผ่านทาง

๑. ตัวแทนซึ่งอยู่ในไทย และที่เข้ามาชั่วคราวโดย

- รายงานความเคลื่อนไหวทางการเมือง
- สืบประวัตินักการเมือง และบุคคลสำคัญ

๒. สหภาพจีน

- รัฐบาลของจีนคอมมิวนิสต์นำมาดำเนินงาน เพราะเป็นที่รวมกลุ่มปัญญาชนและใกล้ชิดผู้ใหญ่ทางราชการ

ค. เหตุการณ์หลังการปฏิวัติ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑

คณะรัฐบาลปฏิวัติได้ทำการยึดอำนาจการปกครองประเทศ ในนามของปวงชนชาวไทย โดยความยินยอมสนับสนุนของรัฐบาลชุดที่ลาออกไป เพราะภัยคอมมิวนิสต์คุกคามประเทศไทยอย่างหนักและรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที อันไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ และได้ประกาศ :—

๑. ยุบเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๙๕

๒. ยุบสภาผู้แทนราษฎร

๓. ตั้งกองบัญชาการคณะปฏิวัติ เพื่อรักษาสถานการณ์ที่ราชอาณาจักร และภายหลังต่อมาได้ตั้งคณะรัฐบาลปฏิวัติขึ้น

ในขั้นปฏิบัติการโฆษณาชวนเชื่อโดยเปิดเผยและการปฏิบัติดำเนินงานดังกล่าวข้างต้นของคอมมิวนิสต์หยุดลงกันไป เพราะรัฐบาลห้ามการกระทำอันมีลักษณะเป็นคอมมิวนิสต์เด็ดขาด แต่การโฆษณาทางลับและปฏิบัติทางลับของคอมมิวนิสต์ยังคงดำเนินอยู่โดยตลอดมา คอมมิวนิสต์ฉวยโอกาสใหม่ปฏิบัติการโฆษณาชวนเชื่อในขณะที่โลกเกิดสถานการณ์ยุ่งเหยิงในหลายยุคเนื่องจากการขัดแย้งอย่างรุนแรงในความคิดเห็นระหว่างกลุ่มประเทศประชาธิปไตยและฝ่ายคอมมิวนิสต์

สำหรับการต่อต้านการแทรกซึมเพื่อข่มขู่ทำลายของคอมมิวนิสต์ซึ่งดำเนินการอยู่ในประเทศไทยก็ได้อาศัยการศึกษาบรรดากิจกรรมของคอมมิวนิสต์ในด้านต่าง ๆ ดังได้กล่าว

มาแล้วข้างต้น ตลอดจนการสืบสวนติดตามการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ ไทย และคอมมิวนิสต์จีนเป็นระยะ ๆ มา ซึ่งถือว่าเป็นการต่อต้านทางอ้อม และการต่อต้านโดยตรง

การต่อต้านโดยอ้อม ซึ่งหมายถึงการป้องกันไม่ให้ลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยหรือไม่ให้คอมมิวนิสต์ได้มีโอกาสดำเนินการโฆษณา ชักจูงให้ประชาชนนิยมคอมมิวนิสต์ วิธีนี้ได้แก่การปรับปรุงกิจการภายในประเทศอันเกี่ยวกับการอาชีพและความ เป็นอยู่ของประชาชน เพราะเป็นที่ทราบกันแล้วว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการโฆษณาชวนเชื่อของคอมมิวนิสต์ เป็นผู้ที่ประสบความยากลำบากในการครองชีพและขาดการศึกษา จึงหลงเชื่อว่ ลัทธิคอมมิวนิสต์หรือใช้หลักการของคอมมิวนิสต์ในการปกครอง จะช่วยให้ประชาชนผู้มี สภาพความเป็นอยู่ดังกล่าวอยู่ดีกินดีว่าการปกครองของรัฐบาลในปัจุบัน จึงเป็นความจำเป็นประการหนึ่งที่จะต้องเร่งรัดปรับปรุง และส่งเสริมการศึกษาของประชาชนพัฒนาการทาง เศรษฐกิจ ส่งเสริมอาชีพของประชาชนชาวไทย ตลอดจนการงานอาชีพบางประเภทให้คน ไทยโดยเฉพาะ เมื่อประชาชนอยู่ดีกินดีแล้ว ก็คงไม่ตื่นรนชวนชวายไปรับเอาอคติของคอมมิวนิสต์สมตามความมุ่งหมายของคอมมิวนิสต์ ซึ่งความจริงแล้ว เรื่องนี้รัฐบาลก็กำลังเร่งรัด พัฒนาการด้านต่าง ๆ เพื่อสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ตลอดเวลา

ส่วนการต่อต้านโดยทางตรงนั้น ก็เป็นหน้าที่โดยเฉพาะของส่วนราชการที่มีภาระ หน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามการดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ ซึ่งได้กระทำการปราบปรามผู้กระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์เป็นคราว ๆ ทั้งเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้ว

เหตุการณ์ในปัจจุบัน

หลังจากที่นายศุภชัย ศรีสติ และนายครอง จันทวงศ์ ผู้ต้องหากระทำการอัน เป็นคอมมิวนิสต์ได้ถูกส่งประหารไปแล้ว ก็ได้เกิดมีตัวแทนขึ้นมาอีก โดยแจกจ่ายสิ่งพิมพ์ เรียกว่า “รักชาติ” ไปตามสถานที่ต่าง ๆ ทางต่างจังหวัด ข้อความซึ่งปรากฏในสิ่งพิมพ์นั้น กล่าวโจมตีรัฐบาล และท่านนายกรัฐมนตรี ส่งเสริมระบอบการปกครองของคอมมิวนิสต์ กอง ตำรวจสันติบาลจึงได้สืบสวนอย่างใกล้ชิดและได้ทราบว่า นายรวม วงศ์พันธ์ ทำเนิการ ร้ายให้คอมมิวนิสต์ โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยประจำภาคกลาง มีการเผยแพร่ใบปลิวโจมตีรัฐบาลในนามของคณะต่าง ๆ เช่น คณะรักชาติ คณะสันติภาพสากล คณะปกป้องพุทธศาสนา ฯลฯ เป็นต้น องค์การต่าง ๆ เหล่านี้ปรากฏ ในการสอยสวนของเจ้าหน้าที่ที่ว่า นายรวม วงศ์พันธ์ ได้อ้างขึ้นเพื่อยังหน้า เพื่อดำเนิน การร้ายต่อประเทศไทยทั้งสิ้น นายรวมมุ่งจะเผยแพร่ลัทธิอันเป็นภัยต่อชาติในหมู่ปัญญาชนทั่ว

ไป แต่ไม่ประสบความสำเร็จ จึงไต่หน้ไปหาคนยากจนและมีฐานะต่ำ เช่น ชาวนา จาก
 คำให้การของผู้ต้องหาส่วนมากยืนยันว่า ได้รับความเกลี้ยกล่อมจากนายรวมให้เข้าเป็นคอมมิว
 นิสต์ แล้วความเป็นอยู่จะดีขึ้น หนี้สินที่มีอยู่แก่คนอื่นจะหมดสิ้นไป แล้วยังได้รับส่วนแบ่งที่
 กินทั่วหน้ากันด้วย ข้อสังเกตในการโฆษณาของคอมมิวนิสต์อีกอย่างหนึ่ง คือ รับจะช่วยเหลือ
 ในการขุดคลองหรือชลประทานให้อย่างดี ตลอดจนจัดสรรที่ดินแก่ทุกคนให้แต่ละคนมีใช้
 ด้วย นับได้ว่าเป็นการโฆษณาหลอกลวงเพราะเมื่อถามถึงสัญญาที่ไต่ให้ไว้ต่อกันนั้นมิหลักฐาน
 อะไรบ้าง ก็ได้รับตอบแต่เพียงว่าเป็นคำสัญญาด้วยปากเท่านั้น หากว่าพวกชาวนาจะไต่
 พิจารณาถึงการดำเนินงานของรัฐบาลในขณะนี้ก็จะเห็นได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่รัฐบาลไต่ดำเนิน
 การอยู่นั้น ล้วนแต่ช่วยเหลือความต้องการของชาวนาทั้งสิ้น นายรวมไต่อบรมให้ทุกคนมี
 ความสามัคคีเพื่อดำเนินการในขั้นแรก คือ ล้มล้างรัฐบาล ต่อไปก็ล้มล้างกษัตริย์ และระ
 ยอบการปกครองของไทย โดยเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นคอมมิวนิสต์อย่างสิ้นเชิง ผู้ต้อง
 หาทุกรายยอมรับสารภาพว่า เพราะหลงผิดคิดว่า เมื่อรวมเป็นคอมมิวนิสต์แล้วฐานะการ
 เป็นอยู่ของตนจะดีขึ้นหนี้สินจะได้รับการปลดปล่อย ได้รับแบ่งปันที่ดินเพื่อทำมาหากินอย่างทั่ว
 ถึง สำหรับตัวนายรวมเองนั้นรองอธิบดีกรมตำรวจเรียกได้ว่า เท้าที่ต้องรับสารภาพเพราะจำ
 นนต่อหลักฐานที่นำมายืนยันเท่านั้น นายรวมยอมรับโดยบอกว่า นิยมเลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์
 และได้เข้าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยมาเป็นเวลานานมาแล้ว ในส่วนการ
 ดำเนินงานและการกระทำผิดประการต่าง ๆ นายรวม วงศ์พันธ์ ก็ยอมรับในเมื่อจำนนต่อ
 หลักฐานที่พนักงานสอบสวนนำมาสอบสวน

ในการสอบสวนผู้ต้องหาอื่น ๆ ซึ่งถูกจับกุมในคราวเดียวกันนี้ ผู้ต้องหาส่วนมาก
 ให้การรับสารภาพตลอดข้อหา และผู้ต้องหาทุกคนซึ่งรับสารภาพยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า
 นายรวม วงศ์พันธ์ เป็นตัวการในการชักจูงให้ผู้ต้องหาอื่น ๆ สมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคคอม
 มิวนิสต์แห่งประเทศไทย และนายรวม เป็นผู้ให้การอบรมเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยตน
 เอง เป็นผู้จัดตั้งหน่วยย่อยขึ้นในตำบลต่าง ๆ และเร่งเร้าให้ผู้ต้องหาอื่น ๆ จัดหาสมาชิกเพิ่มเติม
 นอกจากนั้น นายรวม ฯ ยังได้นำสิ่งพิมพ์ที่ผิดกฎหมายทั้งที่เป็นหนังสือสำหรับอบรมลัทธิ ฯ ระ
 เบียบการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย และหนังสือเดือนชื่อ “รักชาติ” ออกแจกจ่าย
 แก่ผู้เข้ารับการอบรมและประชาชนอื่น ๆ อย่างแพร่หลาย และในการอบรมสมาชิกใหม่ทุก
 คราว นายรวม ฯ ไต่กล่าวร้ายป้ายสีรัฐบาลและบุคคลสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาล ตลอดจนยุ
 ยงปลุกปั่นให้ผู้เข้ารับการอบรมเป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครอง ด้วยความมุ่งหวังที่จะก่อการไม่

ไม่สงบขึ้นแล้วรวบรวมกำลังกันกระทำการปฏิวัติล้มล้างการปกครองตามเจตนารมณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ภายใต้การนำของขบวนการคอมมิวนิสต์สากลด้วย

ผู้ต้องหาส่วนมากให้ปากคำตรงกันว่า ได้ถูกนายรวม วงศ์พันธ์ หลอกล่อให้หลงเชื่อว่าถ้าเข้าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จะแบ่งที่ดินให้ทำกิน จะให้เงินให้ทอง และจะเอารถแทรกเตอร์มาให้ใช้ในการทำไร่ไถนา ในเวลาเดียวกัน ก็จะจัดวางโครงการชลประทานให้ชาวนาชาวไร่มีน้ำใช้ในการทำนาทำไร่อย่างพอเพียง ส่วนผู้มีอาชีพอื่น พรรคคอมมิวนิสต์จะแต่งตั้งให้เป็นคนใหญ่คนโต มีตำแหน่งหน้าที่สำคัญในการปกครอง แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาคนใดได้รับการช่วยเหลือตามสัญญาเลยจนเมื่อถูกจับกุมตัวแล้ว ผู้ต้องหาจึงสำนึกได้ว่า คำมั่นสัญญาต่าง ๆ เป็นเรื่องหลอกลวงทั้งสิ้น

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้นายกรัฐมนตรีใช้อำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งรัฐธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรไทย เพื่อความสงบสุขของประเทศชาติและประชาชน นายรวม วงศ์พันธ์ จึงถูกประหารชีวิตเมื่อวันที่ ๒๔ เดือนนี้เอง.

“ใครรานใครรักข้าว	แดนไทย
ไทยรบจนสุดใจ	ชาตกิน
เสียเนื้อเลือกหลังไหล	ยอมสละ สิ้นแฮ
เสียชีพไปเสียสิ้น	ช็อกองเกียรติงาม”

บทส่งท้าย

เมื่อก่อนพุทธศักราช ๒๔๗๒ (ค.ศ. ๑๙๒๙) ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งแม้จะมีกำเนิดในทวีปยุโรปมาตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๘๔๘ (พ.ศ. ๒๓๙๑) แล้วก็ตาม แต่สำหรับประเทศไทยยังถือว่าเป็นเรื่องใหม่ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าลัทธิคอมมิวนิสต์คืออะไร มีรูปร่างลักษณะอย่างไร หรือมีจุดหมายปลายทางเป็นคุณเป็นโทษต่อประเทศและประชาชนชาวไทยเพียงใด

ครั้นต่อมาเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๙ (พ.ศ. ๒๔๗๒) ก็ได้มีเหตุการณ์อันน่าพิศวง ทำให้พอทราบได้ว่าได้มีผู้นำเอาลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย กล่าวคือ ภายหลังเมื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ ได้แพร่หลายอยู่ในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปแล้วก็คลี่คลายขยายตัวมาทางทวีปเอเชีย และมีการปฏิบัติดำเนินงานเป็นขั้น ๆ มาจนทุกวันนี้ และทั้ง ๆ ที่ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นลัทธิที่เกิดขึ้นใหม่ และเป็น Foreign Ideas หรือที่เรียกว่าเป็น Imported Ideas สำหรับชาวเอเชีย คอมมิวนิสต์ก็พยายามอย่างยิ่งยวดด้วย กลยุทธ์กลวิธีและเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ในการแทรกซึมเข้ามาที่ละเล็กละน้อย และแม้ว่าปรัชญาของชาวเอเชียก็ดี ชีวิตและความเป็น

อยู่ของชาวเอเชียก็เข้ากับทัศนะและทฤษฎีของลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ได้เลย เพราะชาวเอเชียซึ่งรวมทั้งชาวไทยทั้งมวลก็มั่นในหลักธรรมของศาสนา และทุกคนเชื่อมั่นว่าหลักธรรมของศาสนาเท่านั้นที่จะชำระจิตใจของมนุษย์ให้บริสุทธิ์สดใส และมีเมตตาจิตต่อกันเป็นอย่างดี คอมมิวนิสต์ก็พยายามเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจ พยายามลดทอนความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจากมวลชนชาวเอเชียและชาวไทยตลอดมา จนบัดนี้พอจะถือได้ว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่เป็นของใหม่สำหรับชาวเอเชียและชาวไทยเสียแล้ว จึงจะเห็นได้ว่า ชาวเอเชียและชาวไทยส่วนมากก็รู้จักคอมมิวนิสต์ดี และการต่อต้านการคลั่งคลายขยายตัวของขบวนการคอมมิวนิสต์ก็กระทำกันอยู่ในซีกหนึ่งของโลก ก็เป็นการแสดงให้เห็นชัดว่า ไม่เพียงแต่เพื่อมนุษย์ในเอเชียจะรู้ว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นลัทธิการเมืองที่มีหลักการปฏิบัติอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเป็นหลักการที่ผิดศีลธรรมยากที่มนุษย์จะปฏิบัติตามได้แล้ว ยังได้ตระหนักถึงภัยอันใหญ่หลวงที่จะเกิดขึ้นแก่ชาวเอเชียทั้งมวล หากคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองหรือมีชัยชนะประเทศในค่ายเสรีประชาธิปไตย

การที่คอมมิวนิสต์พยายามหนักหนาที่จะเข้าครอบครองเอเชียภายหลังที่แทรกซึมไปในยุโรปแล้วก็ด้วยวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ ๓ ประการ คือ ประการแรก ต้องการเข้าครอบครองคนจำนวนมากกว่าล้านคนในประเทศจีน ซึ่งถือว่าเป็นขุมกำลังอันมหาศาล และถ้าหากครอบครองประเทศจีนได้ กองทัพจีนจะเป็นปัจจัยสำคัญในด้านการล่าทหารให้แก่คอมมิวนิสต์ และประเทศจีนจะเป็นฐานทัพสำคัญของคอมมิวนิสต์ในเอเชีย อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ในตอนนั้นแสดงให้เห็นชัดแล้วว่า ในเรื่องการเข้าครอบครองประเทศจีนคอมมิวนิสต์ทำได้สำเร็จจนเกินนับได้ว่า เป็นผลบริบูรณ์ตามความคาดหวัง สำหรับประการที่สอง ก็ได้แก่การยึดครองญี่ปุ่นโดยนัยเกี่ยวกับประเทศจีน แต่หากคอมมิวนิสต์เห็นว่า การครอบครองญี่ปุ่นโดยใช้กลยุทธ์วิธีแบบเดียวกับที่เคยใช้กับประเทศจีน จะไม่เป็นผลสำเร็จแน่นอนแล้ว ความมุ่งหวังของคอมมิวนิสต์ในตอนหลังจึงเพียงแต่พยายาม จะเข้าแทรกแซงในกิจการอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ของญี่ปุ่นเป็นก้าวแรกเมื่อสงครามสงบลง หากแต่ประเทศมหาอำนาจทางฝ่ายเสรีประชาธิปไตยล่วงรู้ถึงแผนการณ์อันนี้เสียก่อน ความมุ่งหวังต่าง ๆ ของคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นจึงต้องล้มเหลวลง ทำนองเดียวกับที่ถูกสหประชาชาติเข้าขัดขวางความมุ่งหวังของคอมมิวนิสต์ในกรณีเกาหลี ประการที่ ๓ ของวัตถุประสงค์ของคอมมิวนิสต์ก็คือ คอมมิวนิสต์ต้องการแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นที่ประเทศไทย สหภาพพม่า กัมพูชา ลาว เวียดนาม ตลอดจนแหลมมลายู

เพราะต้องการพืชพันธุ์ธัญญาหารอันอุดมสมบูรณ์ และต้องการวัตถุขี๋ยเพื่อขับเคลื่อนกิจการอุตสาหกรรมของคนอีกด้วย

เอเชียยังเพิ่มพูนความสำคัญสำหรับคอมมิวนิสต์มากขึ้นเมื่อเสรีสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้ว เพราะแผนการของคอมมิวนิสต์ในอันที่หวังจะเอาชนะลัทธิทุนนิยมกำลังคนและกำลังอุตสาหกรรมในยุโรปถูกสกัดกั้นด้วยแผนการ Marshall คอมมิวนิสต์จึงหันเข้ามาสู่เอเชียประจวบกับในขณะนั้นประเทศต่าง ๆ ในเอเชียซึ่งเคยมีฐานะเป็นประเทศอาณานิคมของมหาประเทศ กำลังเริ่มไหว่ตัวในเรื่องอิสรภาพ คอมมิวนิสต์รู้ว่าชาวเอเชียไม่พอใจในการควบคุมอำนาจของชนต่างชาติมาช้านานแล้ว จึงถือโอกาสใช้ความรู้สึกดังกล่าวเป็นเครื่องมือสำคัญในการโฆษณาชวนเชื่อและก่อวุ่นให้เกิดความวุ่นวายขึ้นทั่ว ๆ ไปในเอเชีย นอกจากประโยชน์ในการเผยแพร่ลัทธิในระหว่างที่ประเทศเหล่านั้นเกิดความวุ่นวายแล้ว คอมมิวนิสต์ยังถือโอกาสสนับสนุนประเทศเล็ก ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยย้ำประกาศว่า การกระทำของคอมมิวนิสต์เป็นการกระทำเพื่อการปลดปล่อยประเทศอาณานิคมเป็นอิสรภาพ ครั้นได้โอกาสที่กำลังของคอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้าไปในประเทศนั้น ๆ ได้มากพอ คอมมิวนิสต์ก็เข้ายึดครองโดยปริยายหรือไม่ประเทศนั้น ๆ ก็ตกเป็นประเทศในกลุ่มบริวารเช่นเดียวกับที่คอมมิวนิสต์เคยทำได้ผลมาแล้วกับประเทศเล็ก ๆ ในยุโรป

ในระยะเวลาที่ผ่านมาคือตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๒๙ (พ.ศ. ๒๔๗๒) จนถึงระยะที่มีการจับกุมผู้กระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ชุดแรกดังกล่าวแล้ว ประชาชนชาวไทยเริ่มรู้ถึงลัทธิคอมมิวนิสต์มากขึ้นบ้าง แต่ส่วนมากยังข้องใจในพิษสงของคอมมิวนิสต์อยู่ และยังไม่เห็นว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ดี การดำเนินงานของคอมมิวนิสต์ก็ดี ไม่น่าจะเป็นเหตุให้ประเทศไทยต้องไปวิตกกังวลเรื่องของคอมมิวนิสต์เลย บางคนหรือส่วนมากยังเข้าใจว่าประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก คอมมิวนิสต์ไม่น่าจะสนใจ เพราะเรื่องคอมมิวนิสต์เป็นเรื่องใหญ่ คอมมิวนิสต์คงสนใจเฉพาะประเทศมหาอำนาจมากกว่า ในเวลาเดียวกัน บางคนก็คิดว่าเรื่องคอมมิวนิสต์เป็นเรื่องนอกประเทศ คอมมิวนิสต์จะทำอย่างไร หรือมีการเคลื่อนไหวอย่างไร ประเทศไทยเล็ก ๆ ไม่น่าจะต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

ความเข้าใจทั้งสองประการเป็นการเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง หรือเป็นเรื่องที่สำคัญผิดอย่างฉฉฉ เพราะถ้าได้ศึกษาถึงประวัติและความเป็นมาของคอมมิวนิสต์แล้ว จะเห็นได้ทันทีว่า ภัยของคอมมิวนิสต์หรือการคลั่งคลาญชยายตัวของคอมมิวนิสต์ในยุโรปก็ดี ในตะวันออกกลางก็ดี หรือในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็ดี เป็นภัยที่คุกคามประเทศชาติเสรี

ทุกๆ ประเทศในโลก ก็จะเห็นได้ในกรณีที่เกิดขึ้นในเวียดนามใต้หรือในราชอาณาจักรลาว ปัจจุบัน ซึ่งประเทศทั้งสองนี้ไม่ได้มีความสำคัญเหนือกว่าและไม่ได้เป็นประเทศที่ใหญ่กว่าประเทศไทยเลย แต่กรณีที่เกิดขึ้นในประเทศเวียดนามใต้หรือราชอาณาจักรลาว เป็นเครื่องพิสูจน์อย่างดีแล้วว่า ภัยของคอมมิวนิสต์ไม่ได้ยกเว้นแม้ประเทศนั้นจะเป็นประเทศเล็กสักเพียงใดก็ตาม

การทะเลาะวิวาทระหว่างสองมหาอำนาจคอมมิวนิสต์ โซเวียตกับจีนแดง เท่าที่เปิดเผยให้โลกเสรีเห็น ได้แก่ความขัดกันในการตีความคำสอนของเลนิน การทะเลาะเบาะแว้งประทุขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ความแตกร้าวก็ทวีความรุนแรงขึ้นในที่ประชุมของพรรคคอมมิวนิสต์สากลสมัยที่ ๒๒ ณ กรุงมอสโก มูลเหตุของการทะเลาะนี้ เนื่องมาจากว่าจีนแดงไม่ต้องการรับฟังคำบัญชาของโซเวียตอยู่รำไป จีนแดงเห็นว่าตนมีสิทธิที่จะกำหนดแผนนโยบายสากลของคอมมิวนิสต์และเกราชเคองที่โซเวียตเข้าแทรกแซงในการดำเนินงานเศรษฐกิจภายในประเทศตนกล่าวคือ เมื่อค.ศ. ๑๙๖๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔) รัสเซียตกลงให้ความช่วยเหลือสร้างโรงงานอุตสาหกรรมใหม่ ๑๘ แห่ง ก็ต่อเมื่อจีนแดงได้ปรับระบบคอมมูนิให้เข้ากับทัศนะของโซเวียต พวกผู้นำคอมมิวนิสต์รัสเซียไม่เชื่อว่าระบบคอมมูนนั้น จะช่วยพัฒนาประเทศให้เข้าสู่ระบบสังคมนิยมได้เร็วเข้าหรือว่าจะให้ผลสำเร็จ พวกคอมมิวนิสต์โซเวียตเคยนำระบบคอมมูนไปใช้ในรัสเซียสมัยหนึ่ง แต่ไม่เป็นผล เลยไม่พอใจที่จีนแดงไม่นับถือประสพการณ์ที่ตนในฐานะพี่เข้เคยเผชิญมา

ความขัดแย้งในเรื่อง “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ” ทำให้จีนแดงขุ่นข้องโซเวียตในการเป็นผู้นำคอมมิวนิสต์ เมื่อโซเวียตสนับสนุนกลุ่มเป็นกลางในอินเดี และอินโดนีเซีย อย่างไม่แยแสต่อพวกคอมมิวนิสต์ในประเทศทั้งสอง จีนแดงก็ยื่นมือเข้าช่วยเหลือพวกคอมมิวนิสต์เสียเอง พวกคอมมิวนิสต์จีนยังดำเนินงานชักชวนต่อพวกคอมมิวนิสต์รัสเซียใน มอร็อกโค ชานา และกัมพูชา

เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ได้มีการปราณีประนอมกันโซเวียตส่งพวกเทคนิคกลับไปจีนแดง เมื่อเดือน เมษายน ๒๕๐๔ (ค.ศ. ๑๙๖๑)

แต่แล้วในการประชุมคอมมิวนิสต์สมัยที่ ๒๒ นั้น ครุสชอฟ ได้โจมตีอิลยาเนีย ซึ่งนิยมชมชอบจีนแดง จีนแดงถือว่าเป็นการโจมตีตนเอง โจว เอน ไล จึงคัดอกกลับโจมตีครุสชอฟอย่างเปิดเผยว่า ก่อให้เกิดความแตกแยก ระหว่างพี่น้องคอมมิวนิสต์ต่อหน้าศัตรู

พวกคอมมิวนิสต์รัสเซียจึงประกาศว่า จีนแดงคงแอบอิงอยู่กับนโยบายก้าวร้าวที่จะเอาชนะกลุ่มประเทศตะวันตก และจีนแดงอาจหาญกล้าเข้าแข่งขันโซเวียตในดินแดนที่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของตนก็ได้ จึงเห็นได้ว่าจีนแดงเริ่มส่งคณะทูตเข้าไปในประเทศลาว และเสริมสร้างอิทธิพลอย่างใหญ่โตในเวียดนาม

ความแตกร้าวนี้ ในขั้นปลายอาจทำให้จีนแดงซึ่งความเป็นผู้นำของโลกคอมมิวนิสต์จากโซเวียต แต่ทราบใ้ที่ยังมีกลุ่มประเทศเสรีอยู่ ทั้งสองมหาอำนาจคงพยายามรักษาไมตรีกันไว้ อย่างไรก็ตามที่จีนแดงก็อาจดำเนินนโยบายก้าวร้าวแบบเสี่ยงสงครามมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชีย โซเวียตไม่สามารถขัดขวางได้เลย ฉะนั้น ชาวไทยพึงระวังภัยไว้ เพื่อ “เทอคชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มิ่งขวัญชาวไทยมิให้ใครรุกร้าย้าย”

ก่อนจบวิทยานิพนธ์นี้ ขอนำเอาคำปราศรัยของ พลเอก นายกรัฐมนตรี จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ที่ได้กล่าวต่อสภาร่างรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ศกนี้ มาเป็นแนวให้ประชาชนชาวไทยทราบสังวรณไว้ ดังนี้:—

“ประเทศไทยเราแม้ว่าจะโชคดีที่ยังไม่ใช่เขตติดต่อกับคอมมิวนิสต์ แต่ก็ไม่อยู่ในฐานะที่ปลอดภัยนัก จะเห็นได้ว่าการแทรกซึมบ่อนทำลายจากคอมมิวนิสต์ อยู่เสมอ กับที่ได้จากหลักฐานเอกสารต่าง ๆ ตลอดจนจับกุมผู้ทำการกบฏ ซึ่งยอมเป็นลูกมือคอมมิวนิสต์ต่างก้าวอยู่เสมอ จะสังเกตได้ว่า ยามใดที่คอมมิวนิสต์โจมตีประเทศข้างเคียงอย่างหนัก การดำเนินการต่อต้านภายในเกิดขึ้นเสมอ แสดงว่า คอมมิวนิสต์ยังคงมุ่งทำลายประเทศ โดยคอยหาจังหวะและปฏิบัติการอยู่เสมอ.....”

ภาคผนวก

น้องกันมิใช่ทำ

หาญใคร.....

“ Defence

not defiance”

อัญเชิญจากดุสิตสมิต

พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยคอมมิวนิสต์
พุทธศักราช ๒๔๗๖

ประกาศปก ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า

โดยที่การก่อให้เกิดขึ้นหรือแม้แต่เพียงพยายามก่อให้เกิดขึ้น ซึ่งคอมมิวนิสต์ จักเป็นเหตุนำมาซึ่งความหายนะแก่ประชากรราษฎร และเป็นภัยแก่ความมั่นคงของประเทศ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของคณะรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้:—

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๗๖”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

(๑) คอมมิวนิสต์หมายความว่า วิธีการหรือหลักการทางเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยการเลิกล้างเสียทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งกรรมสิทธิในทรัพย์สินของเอกชน โดยให้ประเทศหรือประชาชนร่วมกันเข้าเป็นเจ้าของเสียเอง

(๒) ลัทธิคอมมิวนิสต์ หมายความว่าลัทธิใด ๆ ซึ่งขัดขวางความถึงการสนับสนุนส่งเสริมการรวมกรรมสิทธิ์ที่ดิน หรือรวมการอุตสาหกรรม หรือรวมทุน หรือรวมแรงงานเข้าเป็นของรัฐบาล

มาตรา ๔ ผู้ใดสนับสนุนส่งเสริมคอมมิวนิสต์ หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยวาจา หรือด้วยลายลักษณ์อักษร หรือเอกสารตีพิมพ์ หรือด้วยอุบายใด ๆ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินห้าพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๕ ผู้ใดเป็นหัวหน้า เป็นผู้จัดการ หรือเป็นพนักงานของสมาคมใด ๆ จะเป็นสมาคมลับ หรือมิใช่ก็ตาม หากว่าเป็นสมาคมอันมีความประสงค์ที่จะสนับสนุนคอมมิว-

นิสัต์ หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินห้าพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

ผู้ใดเป็นสมาชิกของสมาคมดังกล่าว ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

ประกาศมา ณ วันที่ ๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๖
เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พระยามโนปกรณนิติธาดา
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์ แก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยคอมมิวนิสต์แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วย
คอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๗๖

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียกพระราชบัญญัตินี้ว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์
พุทธศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ลัทธิคอมมิวนิสต์หมายความว่า
ลัทธิใดๆ ที่มุ่งหมายจะเลิกลัทธิระบบการสมาคมที่มีอยู่ขึ้น โดยใช้กำลังบังคับเพื่อให้เป็นทาง

เกี่ยวที่จะนำมาซึ่งการโอนที่ดิน กับทรัพย์สินอื่น ๆ และกิจการค้าใหญ่ ทั้งหมดจากการที่
เอกชนเป็นเจ้าของ มาให้รัฐหรือชุมชนเป็นเจ้าของแทน”

มาตรา ๔ ให้ตัดคำว่า “คอมมิวนิสต์หรือ” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่ง
พระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์พุทธศักราช ๒๔๗๖ ออก ความอื่นคงเดิม.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

นิติศาสตร์ไพศาล

รัฐมนตรี

พระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยคอมมิวนิสต์

พระราชบัญญัติ

ยกเลิกกฎหมายว่าด้วยคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๔๘๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร

พระยามานวราชเสวี

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๕

เป็นปีที่ ๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยคอมมิวนิสต์

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ให้ต่อไป

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๘๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยคอมมิวนิสต์แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเรือตรี ถ. ชำรงนาวาสวัสดิ์

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติ

ป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศชาติและประชาชน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“องค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์” หมายความว่ากลุ่มบุคคล หรือคณะบุคคลใด ๆ ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือไม่

“การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์” ได้แก่

(ก) เลิกล้มการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข หรือ
(ข) การเปลี่ยนแปลงระบอบเศรษฐกิจของประเทศ อันทำให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือปัจจัยในการผลิตของเอกชนตกเป็นของรัฐโดยการริบ หรือโดยวิธีการอื่นอันมิได้มีการชดเชยค่าทดแทนอันเป็นธรรม หรือ

(ค) การบังคับด้วยการชู่เชื้อทำให้เกิดการหวาดกลัวถึงชีวิต การก่อวินาศกรรมถึงชีวิต หรือการใช้ขุบายด้วยประการใด ๆ เช่นยุยงให้เกิดความเกลียดชังระหว่างประชาชน ทั้งนี้ถ้า

กระทำด้วยความมุ่งหมายที่จะให้มีการยอมรับเอา ช่วยเหลือ สนับสนุน หรือบรรลุล่วงวัตถุประสงค์ตามที่ระบุไว้ใน (ก) หรือ (ข)

มาตรา ๔ ผู้ใดกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปจนถึงตลอดชีวิต

มาตรา ๕ ผู้ใดยุยง แนะนำ เลี้ยมสอน โฆษณาชวนเชื่อ มั่วสุม สมทบ ยินยอม ตกลงกับผู้อื่นหรือเตรียมการที่จะให้มีการกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ก็ดี หรือรู้ว่ามี หรือจะมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ช่วยปกปิดมิให้เอาความไปร้องเรียนก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปจนถึงสิบปี

แท่นพิมพ์ ตลอดจนสิ่งอันเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามความในวรรคก่อน ให้วิเสัย

มาตรา ๖ ผู้ใดเป็นสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปจนถึงสิบปี

ผู้ใดเป็นหัวหน้า ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปจนถึงสิบห้าปี

มาตรา ๗ คนไทยผู้ใดกระทำการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ หรือมาตรา ๕ ในต่างประเทศก็ดี หรือเป็นสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ตามมาตรา ๖ ซึ่งตั้งอยู่ในต่างประเทศก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่ไทยบัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา ๘ ผู้ใดเข้าร่วมประชุมในองค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า เป็นสมาชิกขององค์การนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนเข้าร่วมประชุมโดยไม่รู้ถึงลักษณะความมุ่งหมายในการประชุมนั้น

มาตรา ๙ ผู้ใดกระทำการอุดหนุนแก่องค์การหรือสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ ด้วยประการหนึ่งประการใด ดังต่อไปนี้:—

- (๑) ให้ที่พัก ที่อาศัย หรือที่ประชุมก็ดี
- (๒) ชักชวนบุคคลอื่นให้เป็นสมาชิกหรือเป็นพรรคพวกก็ดี
- (๓) ให้เงิน หรือช่วยอุปการด้วยประการอื่นก็ดี

มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปจนถึง สิบปี

มาตรา ๑๐ ถ้าความผิดใดกระทำความผิดโดยสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ตามความมุ่งหมายขององค์การนั้น ผู้ที่เป็นหัวหน้า ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การนั้นก็ดี สมาชิกคนใดซึ่งอยู่ด้วยในขณะกระทำความผิด หรือได้ร่วมประชุมในคราวประชุมใดๆ ซึ่งได้มี

การตกลงให้กระทำความผิดครั้งนั้นก็ มีความผิดต้องระวางโทษเหมือนได้กระทำความผิดนั้น
 มาตรา ๑๑ ผู้ใดกระทำความร้ายหรือชู้เชียวว่าจะหน่วงเหนี่ยวกักขังก็หรือกระทำความ
 ร้ายต่อร่างกายทรัพย์สิน หรือเกียรติยศชื่อเสียงก็ หน่วงเหนี่ยวกักขัง หรือชู้เชียวว่าจะกระทำ
 การอย่างหนึ่งอย่างใดอันก่อให้เกิดความหวาดกลัวก็ เพื่อให้บุคคลใดปฏิบัติตามคำสั่งของ
 องค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อวัตถุประสงค์ขององค์การ
 เช่นว่านั้น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปจนถึงสิบปี

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(๖๕ ร.จ. ๑ ตอนที่ ๖๘ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๕)

พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำเป็นคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มี ๑๑ มาตรา
 คำปรารภของพระราชบัญญัตินี้ให้เห็นที่มาของกฎหมายนี้ไว้คือ คำปรารภมีว่า “โดยที่เป็น
 การสมควรมีกฎหมายป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ เพื่อกำหนดความปลอดภัยและ
 ความมั่นคงของประเทศชาติและประชาชน

กฎหมายฉบับนี้แตกต่างไปจากกฎหมายฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๖ เพราะไม่อธิบายว่า
 คอมมิวนิสต์คืออะไร แต่วิเคราะห์ถึงองค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ กับการกระทำอันเป็น
 คอมมิวนิสต์ แล้วก็บัญญัติว่าเป็นโทษ

มาตรา ๓ ให้บรรดาชื่อบุคคลอันเป็นคอมมิวนิสต์ และการกระทำอันเป็น
 คอมมิวนิสต์

องค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์นั้นบัญญัติไว้แก่กลุ่มบุคคล หรือคณะบุคคลใด ๆ
 ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม อาจที่
 ความได้ว่า คือการจัดตั้งองค์การใด ๆ ที่มีหลักมูลฐาน ๗ ข้อ เป็นนโยบายเพื่อให้เกิด
 ขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศหรือทุกประเทศ และเพื่อให้มีการยึดอำนาจการปกครองเข้า
 บริหารประเทศ แล้วนำหลักการคอมมิวนิสต์ไปใช้ การกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ได้แก่—

(ก) เลิกล้มการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ข้อ
 นี้สอดคล้องกับมาตรา ๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งระบุว่า

“อำนาจอธิปไตยย่อมมาจากปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุข ทรงใช้อำนาจนั้นแต่โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ” ความจริงข้อนี้ไม่ต้องบัญญัติไว้ก็ได้ เพราะมีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาคัมภรขององค์พระมหากษัตริย์อยู่แล้ว พระมหากษัตริย์กับลัทธิคอมมิวนิสต์ย่อมจะเข้ากันไม่ได้ ประมุขของระบบคอมมิวนิสต์ต้องมาจากชนชั้นกรรมาชีพ เพราะถือว่าประเทศปกครองโดยชนชั้นกรรมาชีพ พระมหากษัตริย์มิใช่ชนชั้นกรรมาชีพ และไต่ตำแหน่งประมุขของประเทศโดยการสืบสันตติวงศ์

- (ข) การเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจของประเทศ อันทำให้กรรมสิทธิในทรัพย์สิน หรือปัจจัยในการผลิตของเอกชนตกเป็นของรัฐ โดยการริบ หรือโดยวิธีการอื่น อันมิได้มีการชดเชยค่าทดแทนอันเป็นธรรม การเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของประเทศในข้อนี้ เป็นไปตามหลักวิภาษกรรม ทางเศรษฐศาสตร์ของลัทธิคอมมิวนิสต์
- (ค) การบังคับด้วยการใช้อำนาจขู่เข็ญ ทำให้เกิดความหวาดกลัวทั้งที่ การก่อวินาศกรรมก็ดี หรือการใช้อำนาจด้วยประการใด ๆ เช่น ยุบยให้มีความเกลียดชังระหว่างประชาชน ทั้งนี้ ถ้ากระทำความมุ่งหมายที่จะให้มีการยอมรับเอา ช่วยเหลือ สนับสนุน หรือบรรลู่ ซึ่งวัตถุประสงค์ ตามที่ระบุไว้ใน (ก) หรือ (ข) ถ้อยคำในควมบัญญัติชดเชยอยู่แล้ว

มาตรา ๔ ว่าด้วยความผิด ผู้กระทำความผิดฐานกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปถึงตลอดชีวิต โทษหนักมาก

มาตรา ๕ เอาความผิดแก่ผู้ที่ยุยง แนะนำ เลี้ยงสอน โฆษณาชวนเชื่อ มั่วสุม สมทบ ยินยอม ตกลงกับผู้อื่น หรือเตรียมการที่จะให้มีการกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ หรือรู้ว่าจะมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ช่วยปกปิดมิได้.เอาความไปร้องเรียน มีโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปถึงสิบปี

แทนพิมพ์ ตลอดจนถึงอันเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดในเรื่องคอมมิวนิสต์ต้องริบ

ในมาตรานี้ จะเห็นได้ว่า กฎหมายเขียนไว้งกว้างมาก เพียงแต่แนะนำ ก็ถือว่าเป็นผิดในเรื่องนี้ เป็นเรื่องความผิดทางอาญา จึงต้องเอาหลักเจตนาในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ เข้ามาจับ คือ ผู้แนะนำ ผู้ยุยง เลี้ยงสอนก็ดี การมั่วสุม สมทบ ยินยอม ตกลง

กับผู้อื่นหรือการเตรียมการต้องเป็นการกระทำโดยเจนาคือต้องประสงค์ต่อผล หรือยอม
 เห็นผลของการกระทำในการเป็นคอมมิวนิสต์

มาตรา ๖ เขาความผิดแก่ผู้ที่เป็นสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งมี
 โทษจำคุกตั้งแต่สิบถึงสิบห้าปี การเป็นสมาชิกนั้น ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๕
 ก็มีความผิดเหมือนกันแต่โทษต่ำกว่า คือ เป็นสมาชิกคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธิตำเนินการและ
 มีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบผิดกฎหมาย เรียกว่าอั้งยี่ การเป็นสมาชิกจึงสำคัญอยู่ที่
 หลักฐาน เป็นความเกี่ยวพันระหว่างบุคคลกับองค์การ จึงเป็นเรื่องยากอยู่ เพราะองค์การ
 ของพวกคอมมิวนิสต์ย่อมปกปิดและมีการจำแลงรูปในลักษณะสมาคมต่างๆ ถ้าหัวหน้า ผู้จัด
 การ หรือเจ้าหน้าที่เป็นอยู่อย่างเปิดเผยโทษก็หนักขึ้น คือจำคุกสิบถึงสิบห้าปี

มาตรา ๗ นับว่าเป็นกฎหมายพิเศษเขาความผิดแก่คนไทยที่กระทำการอันเป็นคอม
 มิวนิสต์ในต่างประเทศ เป็นสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งตั้งอยู่ในต่างประเทศ
 จัดว่าเป็นความผิดเพิ่มเติมจากที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗, ๘ และ ๙

มาตรา ๘ เขาความผิดแก่ผู้เข้าร่วมประชุมในองค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ โดย
 ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นสมาชิกขององค์การนั้น การสันนิษฐานไม่ได้ขาด เพราะยังยึด
 ช่องเป็นข้อยกเว้นไว้ คือเจ้าตัวอาจะพิสูจน์หักล้างได้ว่า เข้าร่วมประชุมโดยไม่รู้ถึงความ
 มุ่งหมายของการประชุมนั้น ทั้งในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๑ ซึ่งบัญญัติว่า
 “ผู้ใดประชุมในที่ประชุมอั้งยี่ หรือช่องโจร ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นอั้งยี่ หรือช่องโจร
 เว้นแต่ผู้นั้นจะแสดงได้ว่าได้ประชุมโดยไม่รู้ว่าเป็นการประชุมของอั้งยี่ หรือช่องโจร”

มาตรา ๙ เขาความผิดแก่ผู้ทำการออกหนุนแ่องค์การ หรือสมาชิกขององค์การ
 อันเป็นคอมมิวนิสต์ ด้วยประการหนึ่งประการใด ดังนี้ ถือว่าเป็นความผิดต้องจำคุกห้าถึง
 สิบปี คือ:—

- (๑) ให้ที่พัก ที่อาศัย หรือที่ประชุม
- (๒) ชักชวนบุคคลอื่นให้เป็นสมาชิก หรือเป็นพรรคพวก
- (๓) ให้เงิน หรือช่วยอุปการ มีโทษจำคุกตั้งแต่ห้าถึงสิบปี

การกระทำทั้งหมดนี้ในประมวลกฎหมายอาญา เรียกว่า ผู้สนับสนุนตามมาตรา
 ๘๖ หรือผู้ช่วยเหลือผู้กระทำความผิด หรือผู้ต้องหว่ากระทำความผิด อันมิใช่ความผิดทุก
 โทษ เพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยให้พำนัก โดยซ่อนเร้น หรือช่วย ด้วยประการใดๆ ตามมาตรา
 ๑๔๕ แต่โทษตามกฎหมายคอมมิวนิสต์หนักกว่า

มาตรา ๑๐ บัญญัติกฎเกณฑ์คล้ายคลึงกับประมวลกฎหมายอาญาในเรื่อง ชั่ง
ชั่งโจร มาตรา ๒๑๓ กล่าวคือ ถ้าสมาชิกขององค์การอันเป็นคอมมิวนิสต์ กระทำความ
ผิดตามความมุ่งหมายขององค์การนั้น ผู้ที่เป็นหัวหน้า ผู้จัดการหรือ เจ้าหน้าที่ขององค์การ
สมาชิกซึ่งอยู่ในขณะกระทำความผิด หรือได้ร่วมประชุมในคราวประชุมใดๆ ซึ่งได้มีการตกลง
ให้กระทำความผิด มีความผิดโทษเหมือนได้กระทำความผิดนั้น กล่าวคือถ้ามีการฆ่าคนตาย
ทำร้ายร่างกาย ก่อวินาศกรรม หรือวางเพลิง อันเกิดขึ้นเป็นผลเนื่องมาจากมติขององค์การ
นั้น สมาชิกทุกคนย่อมต้องรับผิดชอบทุกคน โทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. นี้

ตัวอย่างเช่น องค์การคอมมิวนิสต์มีมติให้ก่อวินาศกรรมวางเพลิงในท้องที่ใดที่
หนึ่งในกรุงเทพฯ มีการวางเพลิงจริง บ้านเรือนเสียหาย ผู้คนล้มตาย ทั้งนี้เป็นการฆ่าคนตาย
โดยเจตนา สมาชิกทุกคน ชุคก่อนทุกคนที่เกี่ยวข้องในองค์การคอมมิวนิสต์ร่วมประชุมวางแผน
ก่อวินาศกรรมวางเพลิงนี้อาจต้องโทษประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘
และ ๒๘๙

มาตรา ๑๑ เอาความผิดแก่ผู้ที่ทำร้ายร่างกาย หรือชู้เชียวว่าจะทำร้ายต่อร่าง
กายทรัพย์สิน หรือเกียรติยศชื่อเสียง หน่วงเหนี่ยวกักขัง หรือชู้เชียวว่าจะหน่วงเหนี่ยวกักขัง
หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันก่อให้เกิดความหวาดกลัว เพื่อให้บุคคลปฏิบัติตามคำสั่ง
ขององค์การคอมมิวนิสต์หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อดำเนินการขององค์การ
เช่นว่านี้ มีโทษจำคุกตั้งแต่ห้าถึงสิบปี

วิธีการดังกล่าวนี้ เป็นวิธีการของพวกสวามิภักดิ์ใช้เป็นเครื่องมือในการ ดำเนินการ
จึงบัญญัติไว้.

ประมวลกฎหมายอาญา

รวมมาตราที่ใช้เปรียบเทียบ

กับ พ.ร.บ. บังคับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๔๙๕

มาตรา ๗ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ต่อไปน้นอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักรคือ:—

(๑) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๗ ถึง มาตรา ๑๒๕

(๒) ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๐ ถึงมาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๔๗ และมาตรา ๒๖๖ (๓) และ (๔)

(๓) ความผิดฐานชิงทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๕ และความผิดฐานปล้นทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔๐ ซึ่งได้กระทำให้ในทะเลหลวง

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร และ

(ก) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทยและรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้น หรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ หรือ

(ข) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างก้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหายและผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ

ถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดที่ระบุไว้ต่อไปน้น จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรคือ:—

(๑) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๑๘ มาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๒๓ ทั้ง เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๒๐ วรรคแรก และมาตรา ๒๒๔ มาตรา ๒๒๖ มาตรา ๒๒๘ ถึง มาตรา ๒๓๒ มาตรา ๒๓๗ และมาตรา ๒๓๓ ถึงมาตรา ๒๓๖ ทั้งน้น เฉพาะเมื่อเป็นกรณีต้องระวางโทษตาม มาตรา ๒๓๘

(๒) ความผิดเกี่ยวกับเอกสารตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๔ มาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๖ (๑) และ (๒) มาตรา ๒๖๘ ทั้งน้น เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๖๗ และ มาตรา ๒๖๘

(๓) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๖ มาตรา ๒๘๐ และ มาตรา ๒๘๕ ทั้งนี้ เฉพาะที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗๖

(๔) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๘ ถึงมาตรา ๒๙๐

(๕) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙๕ ถึงมาตรา ๒๙๘

(๖) ความผิดฐานทรมานทักท้วงเด็ก คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๐๖ ถึงมาตรา ๓๐๘

(๗) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๙ มาตรา ๓๑๐ มาตรา ๓๑๒ ถึงมาตรา ๓๑๕ และมาตรา ๓๑๗ ถึงมาตรา ๓๒๐

(๘) ความผิดฐานลักทรัพย์ และวิ่งราวทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๔ ถึงมาตรา ๓๓๖

(๙) ความผิดฐานกรรโชก รีดเอาทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๓๗ ถึงมาตรา ๓๔๐

(๑๐) ความผิดฐานฉ้อโกง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔๑ ถึงมาตรา ๓๔๔ มาตรา ๓๔๖ และมาตรา ๓๔๗

(๑๑) ความผิดฐานยักยอก ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๒ ถึงมาตรา ๓๕๔

(๑๒) ความผิดฐานรับของโจร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๗

(๑๓) ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๘ ถึงมาตรา ๓๖๐

มาตรา ๕ เจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และมาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ นอกพระราชอาญาจักร จะต้องรับโทษในราชอาญาจักร

มาตรา ๕๕ บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะ ได้กระทำโดยประมาทในกรณีที่ถูกกฎหมายบัญญัติไว้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยเจตนาให้ต้องรับผิดชอบ แม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา

กระทำโดยเจตนา ใต้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ และในขณะเดียวกัน ผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือย่อมถึงเห็นผลของการกระทำนั้น

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอัน เป็นองค์ประกอบของความผิดจะถือว่า ผู้กระทำประ-
สงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้

การกระทำโดยประมาท ได้แก่การกระทำผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดย
ปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้
กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

การกระทำ ให้หมายถึงการให้เกิดผลอันหนึ่งอันใดขึ้นโดยยกเว้นการที่จักต้องกระ-
ทำเพื่อป้องกันผลนั้นด้วย

มาตรา ๘๖ ผู้ใดกระทำการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกใน
การที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิด แม้ผู้กระทำความผิดจะมีรู้ถึงการ
ช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกนั้นก็ตาม ผู้นั้นเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ต้องระวาง
โทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้ สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้น

มาตรา ๒๐๕ ผู้ใดเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์ดำเนินการ และมี
ความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นองค์ ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นหัวหน้า ผู้จัดการหรือผู้มีตำแหน่งหน้าที่ในคณะบุคคลนั้น
ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๒๑๑ ผู้ใดประชุมในที่ประชุมของยหรือช่องโจร ผู้นั้นกระทำความผิดฐาน
เป็นองค์หรือช่องโจร เว้นแต่ผู้นั้นจะแสดงได้ว่า ใดประชุมโดยไม่รู้ว่าเป็นการประชุมของย
หรือช่องโจร

มาตรา ๒๑๓ ถ้าสมาชิกของยหรือพรรคพวกช่องโจรคนหนึ่งคนใดได้กระทำความ
ผิดตามความมุ่งหมายของยหรือช่องโจรนั้น สมาชิกของยหรือพรรคพวกช่องโจรที่อยู่ด้วยใน
ขณะกระทำความผิดหรืออยู่ด้วยในที่ประชุม แต่ไม่ได้คัดค้านในการตกลงให้กระทำความผิด
นั้น และบรรดาหัวหน้าผู้จัดการหรือมีตำแหน่งหน้าที่ในยหรือช่องโจรนั้น ต้องระวางโทษ
ตามทัณฑ์บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นทุกคน

มาตรา ๒๔๔ ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือ
จำคุกตั้งแต่สิบห้าถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๔๕ ผู้ใด

(๑) ฆ่าบุพพการี

(๒) จำเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำหรือได้กระทำการตามหน้าที่

(๓) จำผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(๔) จำผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(๕) จำผู้อื่นโดยทรมานหรือโดยกระทำการโหดร้าย

(๖) จำผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น ๆ หรือ

(๗) จำผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

บรรณานุกรม

ก่อนที่จะให้แหล่งที่มาของการวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ลัทธิคอมมิวนิสต์กับประเทศไทย” นี้ ขอได้โปรดทราบเสียก่อนว่า คำหริยคำรส่วนใหญ่ที่ใช้มาจากภาษาต่างประเทศ กึ่งที่ข้าพเจ้าได้ระบุไว้ในบทนำว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นทรรคระความคิดต่างประเทศ ฉะนั้น วิทยาการเกี่ยวกับลัทธินี้ จึงมีอยู่ในภาษาต่างประเทศโดยสิ้นเชิง

ในการเขียนวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ข้าพเจ้าได้ใช้คำราที่เขียนโดยเมธีฝ่ายคอมมิวนิสต์ ประกอบกับที่เขียนโดยปวงปราชญ์ทางฝ่ายตะวันตก ผู้เป็นเหตุทักคะ ในลัทธิคอมมิวนิสต์ ท่านผู้อ่านที่รักจะไ้เห็นว่าหนังสือบางเล่มที่อ้างถึงนั้นเขียนโดยคาร์ล มาร์กซ เลนิน สตาลิน และ เมาเซตง จึงขอถือโอกาสเรียนมาในที่นี้ด้วยว่า วิธีการที่ข้าพเจ้าพยายามวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์นี้ เป็นกรรมวิธีแบบปรมัย (Objective) ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้าพเจ้าขอมรยว่า บรรณานุกรมนี้ ไม่สมบูรณ์ 'ตามที่เจตน์จำนงของข้าพเจ้าใคร่จะนำเสนอท่าน

ข้าพเจ้าได้จักลาคัยบรรณานุกรมดังต่อไปนี้

ก. คำรา

ข. เอกสาร

ค. วารสาร

ทั้งหมดนี้เป็นภาษาต่างประเทศ กล่าวคือเป็นภาษาอังกฤษ

๓. ตำรา

- Acton, Harry B. : The Illusion of the Epoch : Marxism Leninist as a Political Creed. New York, 1955.
- Adoratsky, V. : Dialectical Materialism. New York, 1934.
- Allen, James S. : World Monopoly and Peace. New York, 1946.
- Almond, Gabriel A. : The Appeals of Communism. Princeton University Press 1954.
-
- Baldwin, Roger N., Editor. : A New Slavery : The Communist Betrayal of Human Rights. New York, 1953.
- Bauer, Raymond A.,
and others, : How the Soviet System Works. Harvard University Press, 1956.
- Belov, Fedor. : The History of a Soviet Collective Farm. New York 1955.
- Borknau, Franz. : European Communism. London, 1953.
- Berlin, Isaiah. : Karl Marx. Oxford University press, 1948.
- Breezinski, Z. : The Permanent Purge. Harvard University Press, 1956.
- Burnham, James. : The Web of Subversion. John Day, 1954.
- Budenz, Louis. : The Techniques of Communism. Chicago, 1954.
-
- Chakotin, Serge, : The Rape of the Masses (The Psychology of Totalitarian Political Propaganda). London, 1940
- Counts, George S. : The Challenge of Soviet Education. New York, 1957.
- Crankshaw, Edward. : Russia Without Stalin. New York, 1956.
- Cronyn, George W., : A Primer on Communism: 200 Questions and Answers. Dutton, 1957.
- Crossman, Richard, Editor. : The God That Failed. New York, 1949.
-
- Dallin, David J. : The New Soviet Empire. Yale University Press, 1951.
: Soviet Espionage. - - do - - 1955.
: The Changing World of
Soviet Russia. - - do - - 1956.
- Deutscher, I., : Stalin. Oxford University Press, 1950.
- Djilas, Milovan. : The New Class. An Analysis of the Communist System. New York, 1957.
- Dodd, Bella V. : School of Darkness. New York, 1954.
- Dudintsev, Vladimir. : Not by Bread Alone. Dutton, 1957.
-

- Ebon, Martin. : World Communism Today. New York, 1948.
- Einaudi, Mario. : Communism in Western Europe. Cornell University Press. 1948.
- Evans, Joseph E. : Through Soviet Windows, Dow Jones, 1957.
-
- Fainsod, Merle. : How Russia Is Ruled. Harvard University Press, 1954.
- Fischer, George. : Russian Liberalism. ——— do———1958.
- Foster, William z. : Toward Soviet America. New York, 1932.
- ” ” : The Twilight of World Capitalism. New York. 1949
- ” ” : History of the Communist Party of the United States, New York, 1952.
- ” ” : History of the Three Internationals. New York, 1955
- Friedrich, Carl J. & Brzezinski, Z. : Totalitarian Dictatorship and Autocracy. Harvard University Press, 1956.
- Fryer, Peter. : Hungarian Tragedy. Denmis Dobson, 1956
-
- Guest, David. : A Textbook of Dialectical Materialism. New York, 1939.
- Guins, George C. : Communism on the Decline. Philosophical Library, 1956.
- Gunther, John. : Inside Russia Today. London, 1958.
- Gnrian, W. : bolshevism: Theory and Practice. New York, 1932.
-
- Harper, Samuel N. : The Government of the Soviet Union. New York, 1947.
- Hazard, John N. : The Soviet System of Government. University of Chicago Press 1957
- Heller, Andor. : No More Comrades. Regnery, 1957.
- Helling, Albert Konrad. : The Soviet Slave Empire. New York, 1951.
- Hildebrant, Rainer. : The Explosion: The Uprising Behind the Iron Curtain. Little Brown, 1955
- Hodgkinson, Harry. : Double Talk: The. Language of Communism. London, 1955
- Hunt, R.N. Garew. : The Theory and Practice of Communism London, 1950
-
- Joy, Admiral C. Turner. : How Communists Negotiate. New York, 1955
-
- Kampelman, Max M. : The Communist Party vs. the C.I.O. New York 1957
- Kelsen, Hans. : Political Theory of Bolshevism, University of California Press, 1948
- Kintner, William R. : The Front Is Everywhere. University of Oklahoma Press, 1954
- Kirkpatrick, E.M. : Target the World: Communist Propaganda Activities in 1955. New York, 1956

- Koestler, Arthur. : Darkness at Noon. New York, 1948.
- Kulski, W.W. : The Soviet Regime. Syracuse University Press, 1954.
- Lasky, Melvin J.(ed.). : The Hungarian Revolution. New York. 1957.
- Leites, Nathan. : The Operational Code of the Politburo. New York, 1951.
- ” ” : A Study of Bolshevism. Illinois, 1953.
- Lenin, V.I. : State and Revolution. New York, 1932.
- ” ” : Imperialism, The Highest Stage of Capitalism. London, 1948.
- ” ” : The Communist International (Selected Works, Volume 10) London, 1938.
- Lyons, Eugene. : Assignment in Utopia. New York, 1937.
- ” ” : The Red Decade. Indianapolis, 1941.
- Losovsky, A : Marx and the Trade Unions. New York, 1935.
-
- MacEoin, Gary. : The Communist War on Religion. New York, 1951.
- MacLean, Fitzroy. : Eastern Approaches. London. 1950.
- Malaparte, Curzio. : Coup d’Etat; The Technique of Revolution. New York, 1932.
- Mao Tse-tung. : Selected Works (four volumes, based on Chinese edition, Peking, 1951 (New York, 1954.
- Markham, Ruben H. : Communists Crush Churches in Eastern Europe. Boston, 1950
- Marx, Karl. : Selected Works in Two Volumes. New York. 1942
- Marx and Engels, : Selected Correspondence-1846-1895. New York, 1942.
- ” ” ” : The Russian Menace fo Europe. A Collection of Articles. Speeches, Letters and News Dispatches. Illinois. 1952.
- Masaryk, T.G. : The Spirit of Russia. (2nd ed.) New York. 1955.
- McVicker, Charles P. : Titoism: Pattern for International Communism. Oxford, 1957.
- Meerloo, Joost A.M. : The Rape of the Mind. World, Cleveland, 1956.
- Metaxas, Alexandre. : Russia Against the Kremlin. World, 1957.
- Meyer, Alfred G. : Marxism: The Unity of Theory and Practice. Harvard University Press, 1954
- Mitrany, David. : Marx and the Peasants. University of North Carolina Press, 1951.
-
- Nagy, Imre. : On Communism. New York, 1957.
-
- Philbrick, Herbert A : I Led Three Lives. New York, 1952.
- Pilat, Oliver : The Atom Spies. New York, 1952

- Popper, Karl R. : Open Society and Its Enemies, Princeton University Press, 1950.
- Possony, Stefan T. : A Century of Conflict; Communist Techniques of World Revolution. Regnery, 1953.
- Princeton University Conference. The Challenge of Soviet Industrial Growth. 1957
- Reed, John. : Ten days That Shook the World. New York, 1919
- Roberts, Henry L. : Russia and America. New York, 1956
- Rossi, A. : A Communist Party in Action. Yale University Press, 1949.
- Royal Institute of International Affairs. ;Survey of International Affairs 1939—1946; America, Britain and Russia. London, 1953.
- 1939—1946. The Realignment of Europe. London, 1955.
- 1947—1948. London, 1952.
- 1949—1950. London, 1953.
- Russian Institute, Columbia University. ;The Anti—Stalin Campaign and International Communism. Columbia University Press, 1956.
- Schub, David. : Lenin, a Biography. New York, 1948.
- Schwarz, Solomon M. : Labour in the Soviet Union. New York, 1952.
- Selsam, Howard. : Handbook of Philosophy. New York, 1949
- ” ” : Philosophy in Revolution. New York. 1957.
- Selznick, Philip. : The Organizational Weapon New York, 1952.
- Seton—Watson, Hugh. : The East European Revolution. New York, 1951.
- ” ” ” : The Pattern of Communist Revolution. London, 1953.
- ” ” ” : From Lenin To Malenkov. New York, 1953.
- Shuster, George N. : Religion behind the Iron Curtain. New York, 1952.
- Sobolev, A.I. : People's Democracy, a New Form of Political Organization of Society. Moscow, 1954.
- Stalin, J.V. : Leninism (Authorised translation of the 11th Russian edition of “Problems of Leninism”). London, 1940.
- ” : Marxism and the National and Colonial Question. London, 1947.
- Stalin, J.V. : Economic Problems of Socialism in the USSR. London, 1952.
- ” : Marxism and Problems of Linguistics. Moscow, 1954.
- Steinberg, Julien, Editor. : The Verdict of Three Decades: From the Literature of Individual Revolt Against Soviet Communism: 1917—50. New York, 1950.

Stipp, John L. (ed.)	: Soviet Russia Today. London, 1956.
Stowc, Leland.	: Conquest by Terror. New York, 1951.
Trotsky, Leon.	: Stalin. London, 1947
Ulam, Adam B.	: Titoism and the Cominform. Harvard University Press, 1952
Walker, Richard L.	: China Under Communism :The First Five Years. Yale University Press, 1955.
Walsh, Edmund A.	: Total Empire. Milwaukee, 1951.
Wolfe, Bertram D.	: Three Who Made a Revolution. New York, 1948.
" "	: Six Keys to the Soviet System. Boston, 1956.
" "	: Khrushchev and Stalin's Ghost. New York, 1956.
Zhdanov, A.A.	: On the International Situation (Report made at the Conference of nine Communist Parties held in Poland, September 1947): London, no date.
Zinner, Paul E. (ed.)	: National Communism and Popular Revolt in Eastern Europe. Columbia University Press, 1956,

ข. เอกสาร

The Communist Conspiracy :Strategy and Tactics of: U.S.G.P.O.Washington, 1956 World Communism.			
Congressional Investigations of Communism and : U.S.G.P.O.	"		1956
Subversive Activities:Summary — Index,1918—1956, United States Senate and House of Representatives.			
The Great Pretense:A symposium on Anti—Stalinism and :U.S.G.P.O. "			1956
the 20th Congress of the Soviet Communist Party.			
Soviet Atomic Espionage.	:	" "	1951
Soviet Political Agreements and Results.	:	" "	1956
Soviet Total War.	:	" "	1956
Speech of Nikita Khrushchev Before a Closed and :U.S.G.P.O.Washington, 1957 Session of the XXth Congress of the Communist Party of the Soviet Union, February 25, 1956.			

Report of the Royal Commission, Canada: Ottawa, Canada. 1949.

Report of the Special Committee on the Problem of Hungary,

General Assembly, United Nation. New York, 1957.

Report of the Royal Commission on Espionage, Commonwealth of Australia.

Sydney, Australia, 1955.

Chronology of International Events : (Royal Institute of International
Affairs)

Keesing's Contemporary Archives : (Bristol)

Summary of World Broadcasts : (Monitoring Service of the British
Broadcasting Corporation, Caversham
Park, Reading, Berks.)

ค. วารสาร

East Europe : Washington, D.C.

International Affairs : London.

Problems of Communism : Washington D.C.

United Nations Review : Columbia University Press, New York 27.
(monthly)

Yearbook of World : London.
Affairs

